

Tình Yêu Kiên Cường Hơn Cái Chết

Contents

Tình Yêu Kiên Cường Hơn Cái Chết	2
1. Q.1 - Chương 1: Tỉnh Mộng	2
2. Q.1 - Chương 2: Mộng Vỡ	5
3. Q.1 - Chương 3: Sống Lại	7
4. Q.1 - Chương 4: Giao Thừa	11
5. Q.1 - Chương 5: Bạn Bè	15
6. Q.1 - Chương 6: Chỉ Trích	15
7. Q.1 - Chương 7: Tai Họa	17
8. Q.1 - Chương 8: Huy Hiệu	23
9. Q.1 - Chương 9: Nói Dối	24
10. Q.1 - Chương 10: Blog Nhật Ký	26
11. Q.1 - Chương 11: Kinh Ngạc	30
12. Q.1 - Chương 12: Ly Thân	31
13. Q.1 - Chương 13: Để Mộng Ngủ Đông	34
14. Q.1 - Chương 14: Đêm Trăng	36
15. Q.1 - Chương 15: Độc Thoại	39
16. Q.1 - Chương 16: Tai Bay Vạ Gió	43
17. Q.1 - Chương 17: Đột Biến	47
18. Q.1 - Chương 18: Cứu Vớt	53
19. Q.2 - Chương 1: Gặp Gỡ Đầu	56
20. Q.2 - Chương 2: Tình Yêu Chớm Nở	60
21. Q.2 - Chương 3: Rung Động	65
22. Q.2 - Chương 4: Tình Say	68
23. Q.2 - Chương 5: Mộng Áo	73
24. Q.2 - Chương 6: Chia Ly	74
25. Q.2 - Chương 7: Trùng Phùng	77
26. Q.2 - Chương 8: Bruges	81
27. Q.2 - Chương 9: Bộc Bạch	84
28. Q.2 - Chương 10: Hủy Diệt	90
29. Q.2 - Chương 11: Ngoại Truyện Về Lâm Nhược Kỳ: Gút Mắc	92
30. Q.3 - Chương 1: Chân Tướng	93
31. Q.3 - Chương 2: Kháng Cự	102
32. Q.3 - Chương 3: Vùng Vẫy	105
33. Q.3 - Chương 4: Chập Chờn	107
34. Q.3 - Chương 5: Sóng Ngầm	110
35. Q.3 - Chương 6: Maldives	111
36. Q.3 - Chương 7: Đêm Ấm	113
37. Q.3 - Chương 8: Mịt Mù	117
38. Q.3 - Chương 9: Trăm Luân	122
39. Q.3 - Chương 10: Vỡ Tan	125
40. Q.3 - Chương 11: Phong Tình	128

41. Q.3 - Chương 12: Buông Tay	133
42. Q.3 - Chương 13: Ra Đi	135
43. Q.4 - Chương 1: Sinh Linh Mới	137
44. Q.4 - Chương 2: Quyết Đoán	139
45. Q.4 - Chương 3: Cô Hàn	141
46. Q.4 - Chương 4: Đoàn Tụ Ngấn Ngủ	142
47. Q.4 - Chương 5: Sự Thật	145
48. Q.4 - Chương 6: Phong Trần	149
49. Q.4 - Chương 7: Phần Kết	154

Tình Yêu Kiên Cường Hơn Cái Chết

Giới thiệu

Tình yêu kiên cường hơn cái chết là câu chuyện về một tình yêu tay ba kỳ lạ. Cổ Hạo Ninh là giám đốc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-kien-cuong-hon-cai-chet>

1. Q.1 - Chương 1: Tỉnh Mộng

“Người... thực sự muốn làm thế ư?” Người đàn ông áo đen hỏi cô gái tóc ngắn xinh đẹp trước mặt.

“Đúng!” Cô gái trẻ đáp một cách dứt khoát.

Người đàn ông nhìn cô gái vẻ bất lực, thở dài, cố gắng khuyên nhủ lần cuối: “Cô ấy vốn đã chết rồi. Người nên biết, người kéo dài sinh mạng cho cô ấy, trước khi cô ấy chết lần nữa, bản thân người cũng không có cách nào bước vào vòng luân hồi, không thể siêu sinh. Người nên biết nhân gian một ngày bằng địa phủ một năm...”

Cô gái trẻ mỉm cười, nụ cười khiến người nhìn lạnh thấu xương. “Tôi thừa biết ả đã chết, chính tay tôi giết ả! Nhưng giờ tôi đổi ý rồi! Dù sao tôi cũng không còn lưu luyến gì với thế giới đó nữa, hà tất phải chuyển thế đầu thai! Dẫu phải làm cô hồn dạ quỷ trôi dạt nơi địa phủ cả ngàn năm, vạn năm, tôi cũng chẳng quan tâm!”

Cô lạnh lùng nhìn cô gái tóc dài đang hôn mê kia, nơi đáy mắt, ngọn lửa hận thù bùng cháy đỏ rực. “Tôi chỉ muốn ả ném thử mùi vị bị người mình yêu căm hận, bỏ rơi, đau khổ đến sống không bằng chết, rơi vào hố sâu tuyệt vọng cùng cực!”

“Người... hà tất phải như thế!” Trên gương mặt trắng bệch của người đàn ông áo đen như hắc sắc bao nổi tang thương chồng chất. Hắc chính là Hắc Vô Thường của Minh giới, hôm nay vốn phải thu nhận hai hồn phách chết oan này nhưng do hắn còn món nợ với cô gái nên phải giúp đỡ cô thực hiện một nguyện vọng. Chỉ là hắn không ngờ, cô sẵn sàng từ bỏ siêu sinh để nguyên rửa người đã bị cô hại chết kia! Rốt cuộc căm hận sâu đến đâu? Oán hờn của cô lớn đến nhường nào?

Nhìn về kiên định đầy thê lương trên gương mặt cô, trong lòng Hắc Vô Thường trĩu nặng bao cay đắng, nỗi đau đã lâu không nếm trải lại dâng trào. Bất luận ra sao, hắn cũng phải giúp cô thực hiện nguyện vọng trước, đây là điều hắn phải trả.

Tay Hắc Vô Thường run rẩy phủ lên đôi mắt cô, ngay khoảnh khắc cô nhắm mắt, hắn nhẹ nhàng, nhanh chóng rút lấy hồn phách cô, đưa vào túi trữ hồn của mình rồi mang hồn phách của cô gái tóc dài đang hôn mê kia chậm chậm đưa vào trán của cô gái trẻ, đồng thời lầm rầm niệm chú: “Nghe đây, người vốn tuyệt mạng hôm nay nhưng do cơ duyên tình cờ, ta ban cho người một cơ hội tái sinh. Từ nay về sau, người phải sống tiếp dưới thân phận mới. Đây là thiên cơ, nhất định không được tiết lộ! Nếu không, không những bản thân người mất mạng mà còn liên lụy đến kẻ người yêu thương nhất! Hãy nhớ lấy, nhớ lấy!”

Vì anh mở khóa thời gian để tình này tự do bay cao... không còn trói buộc.

Em cùng anh trải nghiệm, mỗi phút giây đều không hối hận.

Quá khứ, tương lai khê khàng đan xen, xin hãy thứ tha, dòng nước mắt ngọt ngào.

Cảm ơn đời này cùng anh bên nhau, trong khoảnh khắc hạnh phúc ấy...

Khoảnh khắc hạnh phúc.

Nhạc chuông điện thoại du dương không ngừng vang vọng giữa nghĩa trang hiu quạnh. Bài nhạc này là do Vu Tiểu Phong thời sinh tiền cài vào di động của Cố Hạo Ninh. Lúc đó, nụ cười của Tiểu Phong ấm áp, rạng rỡ tựa ánh nắng ngày xuân. Cô khê khàng gói đầu trên vai Cố Hạo Ninh, nói với anh: “Cố Hạo Ninh, em rất thỏa mãn... khoảnh khắc hạnh phúc này!”

Giờ đây, người xưa đã khuất, cùng một giai điệu, vang bên tai Cố Hạo Ninh chỉ còn là nỗi đau thương.

Cuối thu, trời vừa nhá nhem tối, gió thổi từng cơn lạnh buốt, Cố Hạo Ninh chẳng mấy may hay biết, vẫn lặng lẽ ngồi tựa vào tấm bia, bất động. Ánh chiều tà đỏ rực, bóng của anh xiên xiên kéo dài trên nền đất, chập vào làm một với bia mộ, tựa như đôi tình nhân đang ôm siết, quấn quýt đến tan nát cõi lòng.

“Anh à, không còn sớm nữa, chúng tôi phải đóng cửa, anh về đi thôi!” Ông cụ quản trang chậm rãi bước đến bên Cố Hạo Ninh, dịu giọng khuyên lớn.

Suốt một tháng nay, cứ cuối tuần, ông lại trông thấy chàng trai này đến đây từ sớm rồi lặng lẽ ngồi tựa bên bia mộ như vậy, từ sáng đến tối, tư thế hầu như không đổi. Nỗi thống khổ và bi thương sâu đậm nhường ấy, đến cả người trông coi nghĩa trang suốt mấy chục năm nay, sớm quen cảnh sinh ly tử biệt như ông cũng không khỏi xúc động.

Nghe thấy ông cụ thúc giục, Cố Hạo Ninh trầm mặc chống tay lên tấm bia, đứng dậy. Vì ngồi quá lâu nên hai chân anh tê rần. Màn đêm dần buông, hồi lâu sau, Cố Hạo Ninh mới chuyển ánh nhìn sang hướng khác, khê gật đầu với ông cụ rồi chậm rãi bước ra khỏi nghĩa trang.

“Hôm nay con đi đâu? Gọi mãi cũng không thấy ai bắt máy! Sao con không đến bệnh viện thăm Lâm Nhược Kỳ?” Vừa về đến nhà, cha của Cố Hạo Ninh bắt đầu chất vấn anh với vẻ bất mãn.

Từ khi Lâm Nhược Kỳ gặp tai nạn nằm viện, cha mẹ Cố Hạo Ninh bèn chuyển đến nhà con trai để chăm sóc anh. Cha anh không biết giữa anh và Lâm Nhược Kỳ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhìn Cố Hạo Ninh có vẻ đau buồn cùng cực nhưng lại hiếm khi đến bệnh viện thăm vợ.

“Công ty có việc ạ!” Cố Hạo Ninh mặt mũi đáp, không giải thích gì thêm.

“Công ty có việc gì quan trọng mà đến cả chút thời gian đi thăm Nhược Kỳ cũng không có?” Cha anh không nén được tức giận.

Lâm Nhược Kỳ là con gái bạn thân lâu năm của cha anh, ông dõi theo Nhược Kỳ từ tấm bé, xem cô như con gái ruột. Nhất là sau khi người bạn già không may qua đời, ông càng hy vọng Cố Hạo Ninh có thể đối xử tốt với Lâm Nhược Kỳ. Nhưng hơn một tháng nay, Cố Hạo Ninh chẳng hề hỏi han, đêm xía đến Lâm Nhược Kỳ đang nằm hôn mê bất tỉnh, hề cuối tuần là biệt tăm cả ngày khiến ông không sao hiểu nổi.

“Được rồi, ông nó! Con nó cũng đã mệt lắm rồi, ông đừng nói nữa, ăn cơm trước đã!” Mẹ Cố Hạo Ninh ngắt lời chồng, dọn cơm nước lên, thúc giục hai cha con ngồi vào bàn ăn.

“Hạo Ninh gần đây công việc của con bận rộn lắm à? Cuối tuần còn phải tăng ca sao?” Bà vừa múc canh vừa hỏi con trai.

“Dạ, cũng tạm ạ!” Cố Hạo Ninh cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt quan tâm của mẹ. Anh không muốn nói dối nhưng cũng không thể nói với cha mẹ rằng, cứ cuối tuần, anh lại đến trước mộ của Vu Tiểu Phong.

“Mai là Chủ nhật, nếu rảnh thì con đến thăm Lâm Nhược Kỳ một chút nhé? Dù gì nó cũng là vợ con, giờ lại thành ra thế này, con là chồng, tốt xấu gì vẫn phải quan tâm một chút.” Bà đưa chén canh cho Hạo Ninh, ánh mắt yêu thương mang đầy vẻ thông cảm, mệt mỏi và đau buồn.

Hơn một tháng nay, bà ít nhiều cũng nhận ra giữa Cố Hạo Ninh và Lâm Nhược Kỳ có vấn đề.

Tuy Cố Hạo Ninh rất ít khi nói ra những sai trái của Lâm Nhược Kỳ trước mặt cha mẹ nhưng dù gì bà cũng là người dõi theo cô khôn lớn, biết rõ tính cách con dâu cực kỳ bướng bỉnh, ngang ngược, thực ra lúc đầu bà không tán thành chuyện con trai cưới Lâm Nhược Kỳ. Nhưng bây giờ, hai đứa đã kết hôn, Lâm Nhược Kỳ lại xảy ra chuyện lớn thế này, về tình, về lý, Hạo Ninh đều không thể bỏ mặc hoàn toàn như vậy. Cho nên, bà cũng chỉ còn cách dịu giọng khuyên lơn.

Cố Hạo Ninh nhận ra sự thấu hiểu và bất đắc dĩ trong giọng nói của mẹ, bà ở giữa hai cha con anh, cũng rất khó xử. Dù có đau lòng đến đâu, anh cũng không nên phớt lờ cảm nhận của cha mẹ, đành buồn bã hứa sẽ tranh thủ đến thăm Lâm Nhược Kỳ.

Sáng hôm sau, Cố Hạo Ninh đang cùng cha mẹ dùng điểm tâm thì nhận được điện thoại từ phòng nội trú của bệnh viện nhân dân thành phố, báo là Lâm Nhược Kỳ đã tỉnh. Cha anh rất phấn khởi, hối thúc hai mẹ con mau đi xem sao. Cả gia đình ba người vội vàng chạy thẳng đến bệnh viện.

Lâm Nhược Kỳ nằm trong phòng bệnh đơn cao cấp. Do cô mới tỉnh dậy nên y tá chỉ cho phép từng người vào thăm. Nhìn ánh mắt mong đợi tha thiết của cha mẹ, Cố Hạo Ninh im lặng gật đầu rồi bước vào phòng bệnh.

Lâm Nhược Kỳ nằm im lặng trên giường, nắng vàng ấm áp đổ xuống ga giường trắng tinh, nhàn nhạt phủ lên một lớp vàng óng ả mỏng tang tựa cánh ve, khiến người con gái nằm trên giường bệnh trông mảnh mai, yếu ớt biết bao.

“Hạo Ninh...” Thấy Cố Hạo Ninh chậm rãi bước đến, nơi đáy mắt Lâm Nhược Kỳ gợn sóng, như bị mưa bụi làm ướt nhòa, nổi mùng rở và mong ngóng đang dâng trào chợt im bất ngờ khi chạm vào đôi mắt của Cố Hạo Ninh.

Khi còn cách giường bệnh ba bước, Cố Hạo Ninh dừng lại, chẳng buồn tiến lên nữa. Trong mắt anh ngập tràn sự giá lạnh, không tìm thấy chút dịu dàng và ấm áp, thứ duy nhất lộ ra chỉ là những tia căm ghét và khó chịu không sao kìm nén. Anh khẽ thốt ra một câu: “Cô tỉnh rồi thì cố mà tỉnh dưỡng.”

Dứt lời, anh dứt khoát xoay người, sải bước đi thẳng ra ngoài, để lại Lâm Nhược Kỳ phía sau với lòng đau xót khôn xiết và gương mặt trắng thốt đến không dám tin.

Một lát sau, cha Cố Hạo Ninh bước vào. Ông mỉm cười, ngồi xuống bên giường của Lâm Nhược Kỳ, ôn tồn nói: “Mẹ con cũng muốn vào thăm con lắm nhưng bác sĩ chỉ cho từng người vào nên cha bèn vào trước. Nhược Kỳ à, con hôn mê suốt một tháng, cuối cùng cũng tỉnh lại, trên người còn đau lắm không? Đừng lo, cả nhà đã mời bác sĩ tốt nhất chữa trị cho con, con nhất định sẽ dần khỏe lại thôi...”

“Nhược Kỳ?!” Nhìn thấy cái tên này, cô gái nằm trên giường run bắn, người đang ngồi kế bên nói chuyện với mình là ai? Mình không hề quen ông ấy. Sao ông ấy lại gọi mình là Nhược Kỳ? Rõ ràng mình là Vu Tiểu Phong mà!

Vu Tiểu Phong như thoáng nhìn thấy một bóng ma áo đen, đôi mắt nâu đậm của hắn tỏa ra thứ ánh sáng quái dị, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, lời căn dặn tựa như chú nguyện hết lần này đến lần khác vang vọng mãi.

“Nghe đây, người vốn tuyệt mạng hôm nay, nhưng do cơ duyên tình cờ, ta ban cho người một cơ hội tái sinh. Từ nay về sau, người phải sống tiếp dưới thân phận mới. Đây là thiên cơ, nhất định không được tiết lộ! Nếu

không, không những bản thân người mất mạng mà còn liên lụy đến kẻ người yêu thương nhất! Hãy nhớ lấy, nhớ lấy!”

Người yêu thương nhất, chẳng lẽ là Cố Hạo Ninh? Vu Tiểu Phong mở to mắt thẳng thốt, muốn hỏi rõ ngọn ngành nhưng bóng ma đó bỗng dưng biến mất, chỉ để lại hố sâu hoang hốt và sợ hãi trong cô... Thân phận mới ư? Cô biến thành ai rồi? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cô?

“Gương, gương, đưa gương cho cháu, mau đưa gương cho cháu!” Vu Tiểu Phong gắng sức hét to nhưng cô thực sự quá yếu, những tiếng kêu thét đó, trong tai cha Cố Hạo Ninh chỉ là từng câu rên xiết vụn vờ. Ông cúi thấp người lắng nghe một hồi, mới hiểu hình như cô muốn lấy gương, bèn vội vàng tìm y tá mang một chiếc gương đến, giơ lên trước mặt cô.

Không! Vu Tiểu Phong mở to mắt, nhìn bóng hình phản chiếu trong gương, vẻ mặt không thể tin nổi. Trời ơi, dung mạo của cô lúc này lại là Lâm Nhược Kỳ! Tại sao lại như thế?!

2. Q.1 - Chương 2: Mộng Vỡ

Từ khi Vu Tiểu Phong tỉnh lại, ngày nào cha mẹ của Cố Hạo Ninh cũng đến thăm cô. Cô dần đoán ra được hai ông bà là ai, cuối cùng cũng chấp nhận sự thật khó tin ấy, linh hồn của cô đã nhập vào thân xác của Lâm Nhược Kỳ. Cho nên, thân phận bây giờ của cô chính là vợ của Cố Hạo Ninh, Lâm Nhược Kỳ.

Vu Tiểu Phong muốn hỏi thăm vụ tai nạn giao thông hôm ấy rốt cuộc là sao, cô muốn biết cơ thể của mình đã bị đưa đi đâu. Chẳng lẽ linh hồn của Lâm Nhược Kỳ nhập vào thể xác của cô ư?

Nhưng dường như cha mẹ của Cố Hạo Ninh không hay biết tới sự tồn tại của Vu Tiểu Phong, hai người cũng không rõ tình hình tai nạn lúc ấy, chỉ biết Lâm Nhược Kỳ bị thương nặng được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Khi cả hai hấp tấp chạy đến bệnh viện thì Lâm Nhược Kỳ đã hôn mê và ngày đầu tiên cô tỉnh dậy cũng là lần đầu họ nói chuyện với “Lâm Nhược Kỳ” sau tai nạn.

Mỗi lần suy nghĩ đến sự việc rối rắm, phức tạp này, Vu Tiểu Phong đều cảm thấy đầu mình rối như tơ vò. Cô mong gặp Cố Hạo Ninh biết bao, chí ít có thể tìm hiểu một chút tình hình từ anh. Thế nhưng, từ hôm tỉnh lại đến nay, sau khi Cố Hạo Ninh quảng cho cô một câu bảo cố mà tỉnh dương thì chẳng hề đến thăm cô thêm lần nào.

Mỗi ngày Vu Tiểu Phong đều mong mỗi gặp anh, từ lúc mặt trời rọi những tia nắng đầu tiên, cho đến khi ánh chiều tà cuối cùng khuất sau màn đêm triu nặng. Ngày ngày, chờ đợi và ngóng trông. Thế nhưng, suốt nửa tháng trời đều chẳng thấy bóng dáng Cố Hạo Ninh, tựa như anh đã biến mất.

Nhìn Nhược Kỳ nằm trên giường bệnh mỗi ngày lại thêm buồn rầu, hao gầy, cha của Cố Hạo Ninh thực sự không thể kìm lòng được nữa. Ông gọi điện cho Cố Hạo Ninh, yêu cầu anh đến bệnh viện gặp Nhược Kỳ, đồng thời uy hiếp nếu anh không đến thì ông sẽ từ anh.

Vào một buổi trưa thứ Bảy, cuối cùng Cố Hạo Ninh cũng đến bệnh viện lần nữa. Để hai người có không gian yên tĩnh trò chuyện thoải mái với nhau, cha mẹ Cố Hạo Ninh bèn ra ngoài trước.

“Hạo Ninh...” Nhìn vẻ mặt thờ ơ, lãnh đạm của Cố Hạo Ninh, Vu Tiểu Phong không biết nên nói gì. Cô không ngừng nhắc nhở chính mình, không được để lộ thân phận, cô bây giờ là Lâm Nhược Kỳ! Nhưng cô không biết bình thường Lâm Nhược Kỳ nói chuyện với anh thế nào, rốt cuộc cô nên làm gì để đối diện với tình huống khó xử này đây?

“Cha tôi bảo cô mỗi ngày đều mong tôi tới, cô có gì muốn nói ư?” Cố Hạo Ninh kéo ghế, hờ hững ngồi kế bên giường. Anh vừa từ công ty đến thẳng đây, buổi sáng tham dự cuộc họp đến gần bốn tiếng, rất mệt mỏi. Anh đưa tay day day huyệt thái dương, mắt nhắm lại, cau mày hỏi Lâm Nhược Kỳ.

“Anh mệt lắm à? Thế thì anh về nghỉ ngơi đi!” Khó khăn lắm Vu Tiểu Phong mới gặp được Cố Hạo Ninh, cô rất muốn được ở cạnh anh lâu hơn. Nhưng trông thấy dáng vẻ mệt mỏi của Cố Hạo Ninh, cô lại không

nhấn tâm bắt anh ở lại, đành dịu giọng khuyên anh ra về.

“Có gì thì cô cứ nói thẳng đi, tôi cũng chẳng thường xuyên đến đây đâu.” Nhìn thái độ hiền dịu đến tội nghiệp của Lâm Nhược Kỳ, trong lòng Cố Hạo Ninh chẳng dâng lên chút thương xót. Tất cả sự dịu dàng và ấm áp của anh đều đã chôn sâu dưới lớp đất giá lạnh kia cùng Tiểu Phong rồi...

“Em... em muốn hỏi... Vu... Vu Tiểu Phong... sao rồi? Cô... cô ấy vẫn khỏe chứ?” Vu Tiểu Phong cố đè nén sự căng thẳng và sợ hãi trong lòng, khẽ khàng hỏi. Mong rằng vẫn còn cơ hội, có thể giúp linh hồn của cô quay về thân xác của mình.

“Vu Tiểu Phong?” Nghe thấy câu hỏi của Lâm Nhược Kỳ, tay Cố Hạo Ninh dừng lại. Anh chậm chậm hé mắt, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lâm Nhược Kỳ, hỏi với vẻ không thể tin nổi: “Cô còn mặt mũi mở miệng hỏi Vu Tiểu Phong có khỏe không ư?” Đôi mắt của Cố Hạo Ninh đột nhiên chứa đầy oán hận, buốt lạnh đến đáng sợ, khiến con tim Vu Tiểu Phong chợt run bắn. Cô không tìm được kẻ co người lại, chưa bao giờ cô thấy vẻ mặt Cố Hạo Ninh lại lạnh lùng, dữ tợn đến vậy.

“Lâm Nhược Kỳ, cô một tay sắp đặt vụ tai nạn, chính cô đã đẩy Tiểu Phong vào chỗ chết! Giờ cô lại còn hỏi tôi, Tiểu Phong, cô ấy có khỏe không? Cô còn mặt mũi mở miệng hỏi được ư?” Hề nhớ đến cái chết thê thảm của Tiểu Phong, nỗi hận thù dâng đầy không sao kìm nén được, như dòng nham thạch phun trào thiêu đốt lòng anh. Anh chống tay lên chiếc tủ ở đầu giường, đứng dậy, toàn thân run rẩy.

“Vu Tiểu Phong, Vu Tiểu Phong chết rồi? Không, không, không, không thể nào, không thể nào!” Vu Tiểu Phong mở to mắt, lắc đầu nguầy nguậy, cô chết rồi ư? Chết rồi ư? Vậy linh hồn của Lâm Nhược Kỳ thì sao? Chẳng lẽ suốt đời này, cô buộc phải sống trong thân phận của Lâm Nhược Kỳ ư? Không, không, không!

“Không thể nào? Trước khi tìm gặp Vu Tiểu Phong, cô đã tháo bỏ túi khí an toàn ở ghế lái phụ. Lúc tông xe, cô cố tình tông qua ghế lái phụ! Lâm Nhược Kỳ, cô tính toán trăm phương ngàn kế, sắp đặt âm mưu lâu như thế, không phải là muốn dồn Tiểu Phong vào chỗ chết sao?! Cô tưởng bản thân cô cũng bị thương thì tôi sẽ không nghi ngờ cô? Có thể gạt được tôi ư? Tôi nói cho cô biết, Lâm Nhược Kỳ, nếu không phải nghĩ đến tình cảm bao năm nay của chúng ta, nghĩ đến cảm nhận của cha mẹ tôi, tôi tuyệt đối không tha cho cô! Cô là hung thủ giết người, hung thủ giết người!” Cố Hạo Ninh điên cuồng quay về phía Lâm Nhược Kỳ gào thét, nỗi thống khổ mãnh liệt, nỗi đau nặng trĩu đó dồn bức Vu Tiểu Phong khiến cô không thể chịu nổi, thút thít khóc, trở người xuống giường nhưng liền bị Cố Hạo Ninh hất ra, đập mạnh xuống giường.

“Không, Hạo Ninh, không, em không có, em không có... em không phải... em... Đừng tàn nhẫn với em như thế, đừng tàn nhẫn với em như thế...” Vu Tiểu Phong bò về phía Cố Hạo Ninh, từng chút, từng chút một, cú đẩy ban nãy đã khiến vết thương trên người cô toác ra, máu chảy ròng ròng. Nhưng cô chẳng hề hay biết.

Cô ôm ghì lấy chân của Cố Hạo Ninh, khóc nức nở như đứt từng khúc ruột. Sao lại như thế? Sao lại như thế? Cô trăm cay nghìn đắng tỉnh lại, gắng vượt qua bao đau đớn, tại sao lại đối mặt với tình huống đớn đau nhường này? Người mà cô yêu nhất lại hận cô đến tận xương tủy, còn cô thậm chí đến cả cơ hội giải thích cũng không có. Tại sao ông trời lại tàn nhẫn với cô đến thế? Tại sao?

Cô tha thiết muốn nói cho anh biết, cô không phải là Lâm Nhược Kỳ, cô là Vu Tiểu Phong! Nhưng lời nguyện kinh sợ kia cứ vang mãi, như sấm rền bên tai, khiến mọi lời giải thích của cô đều nghẹn đắng nơi cổ họng. Cô không thể nói, cô không dám nói!

“Tàn nhẫn? Cô còn bảo tôi tàn nhẫn ư? Lâm Nhược Kỳ, rốt cuộc là ai tàn nhẫn hả? Khi cô đẩy Tiểu Phong vào chỗ chết, khi cô dồn tôi vào địa ngục, cô có từng nghĩ, cô có thể đừng tàn nhẫn đến thế không? Cô có từng cho tôi và cả Tiểu Phong một chút xiêu cơ hội không? Cô không có, Lâm Nhược Kỳ, cô không có!”

Cố Hạo Ninh lùi lại, ngồi phịch xuống nền nhà, miệng dần dập chặt vắn. Đáy mắt anh rực đỏ bởi nỗi hận hừng hực bùng cháy.

Anh nhớ lại ngày hôm đó, khi anh vội chạy đến hiện trường vụ tai nạn, Lâm Nhược Kỳ đã được đưa lên xe cấp cứu, còn Tiểu Phong thì lạng lẹ nằm gục giữa vũng máu, cả thân người kẹt cứng giữa bảng điều khiển và ghế ngồi. Cái bảng điều khiển đó ngấp sâu trong thân thể mỏng manh của Tiểu Phong, cơ hồ như xuyên qua toàn bộ phần bụng của cô...

Hôm đó, anh quỳ xuống cầu xin cảnh sát giao thông, cầu xin người đi đường, cầu xin bác sĩ cứu lấy Tiểu

Phong nhưng chẳng ai đoán hoai. Cảnh sát nói với anh rằng Tiểu Phong đã chết, chết ngay tại chỗ, không cứu được đâu! Nhưng anh không tin, anh tuyệt đối không tin!

Bất chấp hai bàn tay bị những mảnh kính cửa rách, máu chảy đầm đìa, bất chấp đôi vai bị băng điều khiển cứng cáp đè nặng đến đau nhức, anh chỉ biết gắng sức đẩy, kéo, điên cuồng đẩy băng điều khiển ra, hết lần này đến lần khác. Cuối cùng, anh đã ôm được Tiểu Phong ra ngoài nhưng cơ thể của cô đã trở nên lạnh giá. Mặc cho anh kêu gào thế nào, ôm hôn thế nào, hơi ấm cũng không lan tỏa trên thân xác giá lạnh kia, nhịp đập trái tim cũng không trở lại... Tiểu Phong của anh, người con gái mới hôm trước còn cười dịu dàng là thế, mà giờ đây đã rời bỏ anh như vậy, thậm chí không để lại một câu nào!

“Lâm Nhược Kỳ, kẻ tàn nhẫn chính là cô! Là cô! Tôi không bao giờ tha thứ cho cô, không bao giờ!” Cố Hạo Ninh gỡ những ngón tay đang ôm chặt anh, từng ngón, từng ngón một rồi lảo đảo đứng dậy, túm Lâm Nhược Kỳ, lôi lên giường. Trông thấy cô khóc lóc thảm thiết đến toàn thân run rẩy, người đầm đìa máu, cuối cùng Cố Hạo Ninh giúp cô nhấn chuông cấp cứu ở đầu giường, sau đó xoay gót đi ra khỏi phòng, không hề quay đầu lại.

“Không, Hạo Ninh, không!” Nhìn bóng dáng cự tuyệt của Cố Hạo Ninh, Vu Tiểu Phong lao ra khỏi giường, ngã nhào xuống nền nhà, lồng ngực đau buốt, cuối cùng cô không gắng gượng được nữa, trước mắt vụt tối sầm, cô lại chìm vào hôn mê...

3. Q.1 - Chương 3: Sống Lại

“Tích!!” Máy giám sát kết nối với phòng bệnh 302 đột nhiên phát ra tiếng báo động chói tai giữa phòng trực y tá tĩnh lặng.

“Bệnh nhân phòng 302 nhấn chuông cấp cứu! Nhanh, đi báo bác sĩ Giang mau!” Vừa nghe thấy tiếng chuông, cô y tá trực lập tức vừa bảo người đi gọi bác sĩ vừa chạy tới phòng 302. Không lâu sau, một anh bác sĩ mặc áo blouse trắng vội vàng chạy đến.

“Xảy ra chuyện gì? Tại sao bệnh nhân lại như vậy?” Bác sĩ điều trị Giang Hàn Phi vừa bước vào phòng bệnh, suýt nữa giật bắn người, bệnh nhân nằm hôn mê bất tỉnh, vết thương trên đầu và thân người đều toác ra, máu nhuộm đỏ trang phục, cả gian phòng ngập trong mùi máu tanh lạnh giá.

“Cái này, em cũng không biết... Hồi nãy, hình như chồng cô ấy đến thăm...” Cô y tá trực ca vô cùng buồn bực, ai ngờ thân nhân đến thăm bệnh lại gây ra chuyện như vậy chứ? Thật là quá quái!

“Được rồi, đừng nói nữa! Mau kiểm tra tình trạng bệnh nhân hiện giờ đi!” Giang Hàn Phi cắt ngang lời giải thích của cô, cùng cô dìu bệnh nhân lên giường, bắt đầu kiểm tra.

Giang Hàn Phi khâu lại vết thương, bôi thuốc, băng bó lần nữa. Phải mất hai tiếng đồng hồ, anh mới xử lý xong các vết thương của Lâm Nhược Kỳ.

Cuối cùng, Lâm Nhược Kỳ hé mở mắt nhưng dường như không cảm thấy đau đớn, chỉ nhìn trần nhà, ánh mắt mờ mờ. Đôi mắt vốn sáng ngời giờ chìm trong u tối, chẳng thấy được chút sắc màu, nước mắt hòa cùng những vết máu chưa kịp lau lần dài trên má, đọng lại thành từng giọt lệ máu, vương vãi trên gối, trông kỳ quái đến hãi hùng.

Giang Hàn Phi im lặng nhìn Lâm Nhược Kỳ nằm trên giường bệnh, không khỏi sinh lòng hoài nghi. Lần cấp cứu trước, rõ ràng ý chí sinh tồn của Lâm Nhược Kỳ rất mãnh liệt, sau khi tỉnh lại, cô cũng luôn cố gắng phối hợp điều trị. Tại sao bỗng dưng cô như mất hết sức sống, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng trĩu nặng đến nghẹt thở kia?

Anh nhớ lại hồi Lâm Nhược Kỳ vừa được đưa vào bệnh viện, vết thương của cô vô cùng nghiêm trọng, đầu bị va đập mạnh, nội tạng bị xuất huyết. Đã có lúc anh tưởng rằng cô khó mà sống sót, hoặc có cứu sống được thì cũng sẽ biến thành người thực vật. Thế nhưng, cô gái với vẻ ngoài mảnh dẻ này lại từng bước,

từng bước gắng gượng vượt qua. Nửa tháng trước, khi trông thấy cô cuối cùng cũng tỉnh dậy, anh đã cảm thấy rất vui mừng.

Sau khi tỉnh lại, Lâm Nhược Kỳ vẫn luôn phối hợp điều trị. Dù phải tiêm bao nhiêu mũi, uống bao nhiêu thuốc cô chưa một lần oán trách, cũng không tùy tiện nổi giận với y bác sĩ như các bệnh nhân khác. Cô lúc nào cũng dịu dàng, nhã nhặn, mỗi lần gặp anh, đều mỉm cười lịch sự. Mỗi lần anh điều trị cho cô, cô đều khẽ nói cảm ơn. Giang Hàn Phi đã từng gặp không ít những người phụ nữ xinh đẹp lại không chút gai góc, trầm lặng, nhu mì tựa dòng nước ấm áp như Lâm Nhược Kỳ thì thật sự rất hiếm gặp.

Dần dần Giang Hàn Phi bắt đầu để ý đến Lâm Nhược Kỳ. Anh phát hiện hầu hết thời gian, cô đều thích ngồi lặng lẽ một mình trên xe lăn ngắm nhìn những tia nắng vương ngoài cửa sổ. Đôi lúc có hai cụ nhà đến thăm, cô cũng rất ít khi cất tiếng, chỉ khẽ cười, im lặng lắng nghe. Từ từ Giang Hàn Phi nhận ra nỗi bất lực và buồn bã của cô ẩn sau nụ cười mỉm đó. Mang những cảm xúc như vậy sẽ không có lợi cho sự hồi phục. Anh cũng đang định tìm cơ hội thích hợp để trò chuyện với cô. Giờ xem ra, tâm trạng của Lâm Nhược Kỳ đã u ám tột cùng, anh buộc phải lập tức can thiệp vào cảm xúc tiêu cực này của cô, nếu không, hậu quả sẽ rất khó lường.

“Liệu có thể kể cho tôi nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” Giang Hàn Phi ra hiệu cho y tá ra ngoài trước, còn anh chậm chậm ngồi xuống bên giường của Nhược Kỳ, nhẹ giọng hỏi.

Hồi lâu sau, Giang Hàn Phi vẫn không nhận được câu trả lời từ cô. Trong phòng bệnh, bầu không khí tĩnh lặng đến ngột thở.

Giang Hàn Phi chột nhớ lại lời của y tá, hình như chuyện xảy ra vào buổi trưa sau khi chồng của Lâm Nhược Kỳ đến.

Nghĩa là khúc mắc của vấn đề nằm ở chồng cô ấy?

“Bởi vì chuyện tình cảm sao? Nghe nói ông xã cô vừa mới đến, hai người cãi nhau à?” Giang Hàn Phi nói chậm rãi, chú ý đến phản ứng của Lâm Nhược Kỳ, phát hiện khi vừa nghe từ “chồng cô”, hàng mi dày rậm khẽ lay động. Anh bèn hỏi tiếp: “Chồng cô hết yêu cô rồi?”

Con tim Vu Tiểu Phong chợt run lên. Yêu? Cố Hạo Ninh có yêu cô không? Nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi. Cố Hạo Ninh yêu cô, yêu Vu Tiểu Phong! Nếu không, sao anh lại ôm lòng căm hận mãnh liệt và đau đớn đến nhường kia?

Nhưng cô không còn là Vu Tiểu Phong, trong mắt Hạo Ninh, cô là hung thủ giết chết Vu Tiểu Phong, là Lâm Nhược Kỳ, người mà anh căm hận nhất... Cô khẽ lắc đầu, anh không yêu cô, người anh yêu đã không còn là cô nữa...

“Vậy... cô hết yêu ông xã mình rồi?” Giang Hàn Phi tiếp tục nhẹ giọng hỏi. Cô càng đau khổ lắc đầu. Sao lại hết yêu được chứ? Nếu như thực sự hết yêu, sao cô còn đau khổ như vậy?

“Nếu cô yêu anh nhà, tại sao phải từ bỏ hy vọng? Đối với mạng sống và tình yêu, không phải nên kiên trì đến cùng sao?” Giọng của Giang Hàn Phi nhỏ nhẹ nhưng đầy mạnh mẽ, ánh mắt kiên định, cả người toát ra một sức hút vô cùng mãnh liệt.

“Kiên trì đến cùng?” Đồng tử của Vu Tiểu Phong co lại, cô cất giọng hỏi.

Cô nhớ lại hai năm trước, khi đứng trước Bocca della Verità – Chiếc Miệng Sự Thật - ở Rome, mình đã nhìn Cố Hạo Ninh, khẽ nói: “Tu me manqueras.” Lúc ấy, bị thương và tuyệt vọng biết nhường nào.

Tay cô đặt trong cái miệng há rộng của mặt đá sư tử, cảm nhận sự lạnh giá và rắn chắc đó lan dần từ ngón tay đến đáy tim, như muốn đông cứng hết tất cả.

Hôm ấy, cô đau đáu nhìn Cố Hạo Ninh, ngắm nhìn đôi mày đen rậm, sống mũi cao, cặp mắt sâu lắng của anh. Đôi mắt từng ấm áp như mùa xuân kia, trong khoảnh khắc đó, ngập tràn niềm bi thương của tàn thu lần nữa cô độc buốt giá của ngày đông rét... Cô đã từng ao ước xiết bao, ao ước thời gian ngừng lại ngay khoảnh khắc ấy, ao ước ông trời cho cô thêm một cơ hội, để cô có thể ở bên Cố Hạo Ninh, dẫu chỉ là linh hồn vất vưởng, dẫu phải hóa thành hạt bụi nhỏ nhoi...

Nhưng... không thể.

Những tia nắng rực rỡ chan hòa rơi vào đôi mắt cười cong cong, cô mím chặt môi, gắng sức kéo khóe môi nhướn cao, như dốc hết sức lực chỉ để nở nụ cười cuối cùng của đời này. Cô ngẩng đầu, để nước mắt chảy ngược vào trong... Hai người lúc ấy chỉ có thể chia ly, không có sự lựa chọn nào khác...

Nỗi đau thấu tận tâm can và tình yêu si dại đến hèn mọn đó, đến nay vẫn khắc cốt ghi tâm. Sao cô lại quên chứ? Quên mất bản thân từng nguyện hóa thành tro bụi cũng muốn ở cạnh anh, quên mất chính mình đâu chỉ còn là hồn phách cũng khát khao được cùng anh đến đầu bạc răng long! Và giờ đây, cô đã thực sự trở về bên anh, thực sự có được cơ hội gần gũi anh, sao cô lại có thể dễ dàng từ bỏ chứ?

Vu Tiểu Phong chậm chậm xoay đầu, mãi đến lúc này, cô mới nhìn rõ, thì ra người này giờ nói chuyện với mình chính là bác sĩ điều trị.

Ánh mắt chờ đợi của cô từ từ ngưng tụ, trở nên ngời sáng, kiên định, nỗi hoang mang phủ dưới đáy mắt dần phai nhạt, cuối cùng cô mỉm cười. “Cảm ơn anh, bác sĩ Giang, tôi nhất định sẽ cố gắng kiên trì đến cùng, vì người mà mình yêu”

Nhìn nụ cười nhu mì và kiên định của cô, tảng đá đè nặng trong tim Giang Hàn Phi cuối cùng cũng được gỡ bỏ. Anh gật đầu khích lệ, giúp cô chỉnh lại mép chăn rồi mỉm cười, đi ra khỏi phòng.

Mới chớp mắt, Vu Tiểu Phong nằm viện đã gần ba tháng. Nhưng từ sau chuyện lần trước, Cố Hạo Ninh chẳng buồn đến thăm cô thêm lần nào. Khi Giang Hàn Phi nghe y tá Dương Tuyết Tuệ kể về chuyện này, anh không khỏi kinh ngạc. May thay bệnh nhân dường như đã lấy lại ý chí sinh tồn, mỗi ngày đều cố gắng phối hợp với bác sĩ trong việc điều trị phục hồi, chỉ chưa đầy hai tháng sau khi tỉnh lại, cô đã có thể tự mình xuống giường, đi dạo xung quanh.

Một chiều tối nọ, Giang Hàn Phi vô tình trong thấy Vu Tiểu Phong đang nói chuyện với một bé gái trong vườn hoa.

Cô bé ấy tên Mạnh Nhã, sáu tuổi, là một bệnh nhân mà Giang Hàn Phi mới tiếp nhận mấy hôm trước. Cô bé không ở cạnh cha mẹ mà được bà nội đưa vào viện. Mạnh Nhã tuy là người Trung Quốc nhưng do từ hai tuổi đã theo cha mẹ di dân đến Québec, Canada nên tiếng Hoa không tốt lắm, chỉ biết nói tiếng Pháp. Ngặt nỗi các y tá, bác sĩ trong bệnh viện, trừ Giang Hàn Phi biết chút tiếng Pháp, những người khác nhiều nhất chỉ biết nói tiếng Anh nên Mạnh Nhã rất ít nói chuyện với ai. Nhưng không ngờ cô bé lại vui vẻ trò chuyện với Vu Tiểu Phong. Giang Hàn Phi không kìm được sự hiếu kỳ, bèn chậm chậm bước về phía hai người.

Giang Hàn Phi vừa đến gần, vừa khéo bà nội của Mạnh Nhã mang cơm tối, bảo cháu gái về phòng ăn. Mạnh Nhã bèn bịn rịn chào tạm biệt Vu Tiểu Phong, hẹn ngày mai đến vườn hoa cùng nhau trò chuyện.

“Cô biết nói tiếng Pháp à?” Giang Hàn Phi cười tủm tỉm, hỏi Vu Tiểu Phong.

“Ừm, trước kia tôi... tôi từng học một chút trong trường.”

Suýt chút nữa Vu Tiểu Phong đã buột miệng nói “trước kia tôi từng du học ở Pháp”, may mà kịp thời ý thức được mình bây giờ là Lâm Nhược Kỳ, bèn nói “tôi từng học một chút trong trường.”

“Thật sao? Khi còn đi học tôi cũng chọn tiếng Pháp làm ngoại ngữ thứ hai. Nhưng nhiều năm không dùng, giờ cũng chỉ nhớ được vài ba câu đối thoại cơ bản, so với cô, còn kém xa.” Nghe Vu Tiểu Phong trò chuyện với Mạnh Nhã, anh nhận ra tiếng Pháp của cô rất lưu loát. Nhưng anh nhớ rõ trên bệnh án của cô có ghi cô làm việc ở một cơ quan nào đó, không đáng gì đến tiếng Pháp nên nghe cô nói tiếng Pháp lưu loát, anh không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

“Cũng tạm, chẳng qua tôi khá thích tiếng Pháp, hễ rảnh rỗi là luyện tập. À, hồi này bé Nhã bảo anh cũng từng nói tiếng Pháp với bé, còn khen anh nói chuẩn lắm.” Vu Tiểu Phong không dám bàn sâu về trình độ tiếng Pháp của mình, đành chuyển đề tài: “Khụ, tôi cũng chỉ nói có vài ba câu, thế mà cô nhóc vẫn biết chuẩn hay không á? Chủ yếu là do quá ít người trò chuyện được với cô bé. Ban này tôi thấy bé ấy và cô nói chuyện rất vui vẻ. Hình như cô thích trò chuyện với trẻ con lắm hả?”

Giang Hàn Phi phát hiện, kì thực Vu Tiểu Phong chẳng trầm lặng, kiêu kì như anh tưởng, cô rất sẵn lòng nói chuyện với trẻ em. Có vài lần anh thấy cô mỉm cười, nói chuyện với bọn trẻ, vẻ mặt chẳng lộ chút khó chịu.

“Vâng. Tôi thích trò chuyện với bọn trẻ, chúng dễ thương lắm. Nói chuyện với chúng cũng bớt cô đơn nhiều.” Vu Tiểu Phong khẽ đáp.

Tuy cha mẹ của Cố Hạo Ninh thường đến thăm nhưng thực ra cô cảm thấy khá gượng gạo. Ngoài ra, lúc nào cũng phải tự nhắc nhở mình không được quên mất bản thân là Lâm Nhược Kỳ khiến cô rất mệt mỏi. Cho nên, cô thích trò chuyện với những đứa trẻ thơ ngây kia hơn. Dù gì hai bên vốn cũng chẳng quen biết nhau, chúng không biết rõ về cô, lỡ bất cẩn nói sai cũng chẳng sao, như thế nhẹ nhõm và dễ chịu hơn nhiều.

“Cô hợp đi làm từ thiện lắm! Cô có lòng nhân ái và tính kiên nhẫn dường như vô tận!” Giang Hàn Phi tưởng Vu Tiểu Phong thương xót mấy đứa trẻ cô đơn, không khỏi khen ngợi từ tận đáy lòng.

“Không phải đâu, chỉ là tôi rảnh rỗi cũng chẳng gì làm, nói chuyện phiếm giết thời gian ấy mà.” Nỗi cay đắng dâng lên trong lòng Vu Tiểu Phong. Kể từ lần trước, Cố Hạo Ninh không hề đến thăm cô nữa.

“Vâng, là tôi muốn tìm chút việc gì đó để giết thời gian.”

Giang Hàn Phi thấy vẻ bất đắc dĩ thấp thoáng dưới đáy mắt cô, cũng không tiện hỏi nhiều, đành khuyên giải một cách kín đáo. Anh ngó sắc trời, trời đã nhá nhem tối, bèn ôn tồn nói với Vu Tiểu Phong: “Bên ngoài trời lạnh, tôi đưa cô về phòng nhé!”

“Ồ, không sao, tôi tự về được, anh cứ làm việc đi!” Vu Tiểu Phong chống tay lên ghế, chậm chậm đứng lên, khẽ mỉm cười với Giang Hàn Phi rồi đi về phía khu phòng bệnh của mình.

Giang Hàn Phi lặng lẽ nhìn theo bóng lưng cô, lòng đầy suy tư.

Anh từng hỏi thăm những người xung quanh, biết cô là con ông cháu cha. Thường những người có gia cảnh đó, dù không tỏ ra kiêu ngạo tự phụ thì ít nhiều vẫn sẽ mang tâm lý mình là cái rốn của vũ trụ nhưng cô chẳng hề mang đến cảm giác đó ọi người, cô luôn lặng lẽ, dịu dàng, quan tâm đến người khác nhưng lại đè nén những cay đắng buồn bã sâu dưới đáy mắt. Hơn nữa, cô như đã quen với việc che giấu cảm xúc của bản thân, thứ lộ ra bên ngoài vĩnh viễn chỉ là nụ cười nhàn nhạt như gió thoảng mây bay.

Giang Hàn Phi không nén được hiếu kỳ, một người con gái xinh đẹp, xuất thân kiêu sa, sao lại có tính cách ôn hòa và tĩnh lặng nhường kia? Cô như một câu đố bí ẩn, hoặc chẳng có thể nói là, như một quyển sách lôi cuốn người đọc, thu hút Giang Hàn Phi, khiến anh không tìm được muốn tìm hiểu, đằng sau đó rốt cuộc ẩn chứa câu chuyện như thế nào.

Trung tuần tháng Một, cuối cùng Vu Tiểu Phong cũng được xuất viện sau hơn ba tháng nằm viện, cha mẹ Cố Hạo Ninh đến đón cô về nhà.

“Hạo Ninh định đến đón con nhưng hai hôm trước, nó phải đi công tác nước ngoài, thực sự không về kịp.” Mẹ Hạo Ninh vừa giúp cô thu dọn đồ đạc vừa nói đỡ giúp anh.

“Dạ, anh ấy có gọi điện cho con. Công việc quan trọng, con hiểu mà.” Vu Tiểu Phong dịu dàng đáp.

Gần hai tháng nay, cô luôn nói dối họ, bảo Hạo Ninh thường đến thăm cô vì cô không muốn bố mẹ anh phải nhọc lòng vì chuyện của hai người, càng không muốn cha Hạo Ninh vì cô mà làm khó anh lần nữa. Cho nên hôm nay Hạo Ninh không đến đón cô xuất viện, vốn dĩ nằm trong dự đoán, cô đương nhiên giúp anh lấp liếm cho qua chuyện.

“Nhược Kỳ à, con càng lúc càng biết thông cảm cho Hạo Ninh rồi! Vốn dĩ vợ chồng là phải biết bao dung, thông cảm cho nhau, như thế cuộc sống mới càng hạnh phúc, thuận hòa, đúng không?”

Bà nhìn Lâm Nhược Kỳ triu mến. Bà phát hiện sau trận ốm này, tính cách của con dâu dường như hoàn toàn đổi khác, không còn bướng bỉnh, ngang ngạnh như xưa, cô đã biết quan tâm chăm sóc cho người khác. Điều này khiến bà rất ngạc nhiên, cũng vô cùng vui mừng. Mong rằng sự thay đổi của Lâm Nhược Kỳ có thể duy trì được cuộc hôn nhân với con trai bà. Dẫu sao, một bên là con trai độc nhất, một bên là đứa trẻ bà dõi theo từ tấm bé, bà cũng chẳng mong cuộc hôn nhân của hai đứa trẻ thực sự nảy sinh vấn đề.

“Con biết rồi ạ! Mẹ à, sau này, con sẽ quan tâm tới Hạo Ninh hơn nữa.”

Vu Tiểu Phong khẽ khàng đáp, chậm chậm nuốt những cay đắng khôn cùng xuống đáy lòng.

4. Q.1 - Chương 4: Giao Thừa

Sau khi về ở nhà của Cố Hạo Ninh, Vu Tiểu Phong luôn cố gắng thích nghi với cuộc sống mới. Do cô mới xuất viện, anh lại đi công tác xa nên để tiện chăm sóc cô, cha mẹ của Cố Hạo Ninh tạm thời ở lại nhà.

Sau hai hôm nữa là cô đã có thể đi làm trở lại. Hễ nghĩ đến việc luôn phải dè dặt, cẩn trọng khi ứng xử với cha mẹ chồng lúc ở nhà, đến chỗ làm còn phải ứng phó với các đồng nghiệp của Lâm Nhược Kỳ, Vu Tiểu Phong cảm thấy sợ hãi, lỡ sai bước nào thì thân phận của cô sẽ bị người khác phát hiện mất. Lời nguyên hãi hùng kia lại vang lên bên tai cô: “Đây là thiên cơ, nhất định không được tiết lộ! Nếu không, không những bản thân người mất mạng mà còn liên lụy đến người yêu thương nhất! Hãy nhớ lấy, nhớ lấy!” Giờ đây, người cô yêu nhất chính là Cố Hạo Ninh, cô quyết không để liên lụy đến anh, tuyệt đối không.

Trong lúc buồn phiền, điện thoại chợt đổ chuông, cô đưa mắt nhìn, là một số lạ, cô nhấn nút nghe, lòng thấp thỏm, lo âu.

“Xin chào, tôi... là Lâm Nhược Kỳ.”

“Lâm Nhược Kỳ, chào cô! Tôi là Giang Hàn Phi, bác sĩ điều trị của cô. Mấy hôm trước cô xuất viện rồi à?” Giọng của Giang Hàn Phi khiến tâm trạng căng thẳng của Vu Tiểu Phong dần lắng dịu, ngữ điệu của cô cũng trở nên trầm tĩnh hơn: “Vâng, hôm trước khi tôi làm thủ tục, có nghe y tá bảo anh đi công tác nên không báo cho anh biết.”

“Ồ! Mấy hôm nay cô vẫn tốt chứ? Đã đi làm được chưa?” Giang Hàn Phi niềm nở hỏi thăm.

“Cũng ổn, có lẽ sau vài hôm nữa là tôi đi làm lại.”

“Ồ, vậy à? Anh họ Tần Lượng của tôi có mở một công ty y dược liên doanh Trung – Pháp, hiện bên họ đang thiếu người phiên dịch tiếng Pháp. Mấy hôm trước tôi vô tình nói với anh ấy chuyện cô rất giỏi tiếng Pháp, anh ấy bèn nhờ tôi hỏi cô có muốn đến làm không. Cô có hứng thú không?”

“Phiên dịch tiếng Pháp? Được chứ! Nhưng tôi không có các bằng cấp ngoại ngữ liên quan, liệu các anh có ngại không?” Vu Tiểu Phong đang phân vân có nên đổi việc thì nghe được tin này, cô vui lắm. Thế nhưng, cô biết Lâm Nhược Kỳ học chuyên ngành marketing, không có chứng chỉ tiếng Pháp nào, như thế liệu có làm phiên dịch được không?

“Không sao! Tôi có nói với anh ấy rằng tiếng Pháp không phải chuyên ngành của cô, chỉ là từng học một chút trong trường, anh ấy vẫn muốn mời cô đến thử. Nếu cô có hứng thú thì cứ thử đi, dẫu sao công ty kia, cô cũng phải mấy hôm nữa mới đi làm trở lại mà, đúng không?”

“Vậy được, anh cho tôi cách thức liên lạc với anh ấy đi, tôi muốn hẹn thời gian đến phỏng vấn...”

Cuộc phỏng vấn diễn ra vô cùng thuận lợi. Năng lực biên phiên dịch của cô đều rất giỏi, công ty của Tần Lượng lập tức ký hợp đồng và mong cô có thể đi làm càng sớm càng tốt.

Vậy là trước khi Cố Hạo Ninh trở về, Vu Tiểu Phong đã xin nghỉ công việc trước kia của Lâm Nhược Kỳ. Lúc này đã là hạ tuần tháng Một năm 2006, vừa khéo mấy ngày nữa là đến Tết, Vu Tiểu Phong bèn nói với công ty của Tần Lượng, sau Tết cô sẽ bắt đầu đi làm.

Chiều tối đêm Ba mươi Tết, Cố Hạo Ninh ngồi trên xe buýt, hững hờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiều đông rét buốt, trời đã nhá nhem tối. Vài vạt nắng cuối ngày thỉnh thoảng lướt qua tầng mây, ánh lên sắc đỏ nhàn nhạt nhưng càng làm tăng thêm cảm giác đìu hiu, quạnh quẽ.

Bất giác Cố Hạo Ninh lấy ra một món đồ bé bé từ túi trong của áo khoác, một chiếc trâm cài áo bằng mã não óng ánh, đỏ rực lạng lẽ nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

Cảm giác buốt giá ủa tới, từ giữa lòng bàn tay lan đến lồng ngực, như một dòng tuyết lạnh căm ào ào ập đến, đông cứng con tim thành một niềm đau thương buốt giá.

Anh khẽ mở cửa kính, những cơn gió rét thấu xương thốc vào. Bên đường, có vài đứa trẻ nhanh nhẩu đốt pháo hoa sớm. Những chùm pháo hoa sắc sỡ muôn màu thấp sáng màn đêm u tối, tĩnh mịch, nghe từng bùng, náo nhiệt vô cùng. Giữa khung cảnh huyền ảo đó, những bông tuyết mềm mại lất phất rơi, y như người con gái kia giữa cõi hồng trần này, dịu dàng như nước, trầm lặng, nhã nhặn.

“Trạm kế tiếp, Lang Nguyệt Uyển, xin mời hành khách muốn xuống chuẩn bị hành lý xuống xe!” Tiếng loa báo trạm vang lên rõ to, Cố Hạo Ninh định thần lại, cẩn thận cất chiếc trầm vào túi rồi xách hành lý đứng lên, chậm chậm xuống xe.

“Anh Cố mới về à?” Cố Hạo Ninh vừa bước vào khu chung cư, liền chạm mặt chị Trương hàng xóm.

“Vâng, tôi vừa đi công tác về.” Cố Hạo Ninh khẽ cười, cất tiếng chào chị Trương.

“Bận vậy à, đến chiều Ba mươi Tết mới về, nếu muộn thêm chút nữa chắc chị nhà lại nổi cáu đấy!”. Chị Trương ở căn hộ dưới lầu của Cố Hạo Ninh, mắc bệnh suy nhược thần kinh nhẹ, sợ nhất là nửa đêm khuya khoắt bỗng giật mình nghe thấy những tiếng loảng xoảng chén đĩa rơi vỡ vọng từ trên lầu xuống.

“Dạ, không đâu, không đâu!” Cố Hạo Ninh nhận ra ý than phiền bóng gió của chị Trương, đành ấp úng lấp liếm.

“Mà mấy tháng gần đây hình như yên tĩnh chút rồi.” Nhìn dáng vẻ ái ngại của Cố Hạo Ninh, chị Trương cũng không tiện nói nhiều, bèn cười xòa, nhắc một câu. “Tôi thấy hình như cha mẹ anh đã đến rồi, thay tôi gửi lại hỏi thăm tới hai cụ nhé!”

“Được ạ, cảm ơn chị! Chúc chị năm mới vui vẻ!”

“Ha ha, năm mới vui vẻ, năm mới vui vẻ! Chúc hai vợ chồng chóng có một đứa con kháu khỉnh bẻ bông!”

Cố Hạo Ninh nhìn theo bóng lưng của chị Trương, cười khổ, mình và Nhược Kỳ sắp ly hôn, còn có thể sinh con ư? Thế chẳng phải tạo nghiệt sao?

Tay kéo va li, Cố Hạo Ninh lê bước về nhà. Kỳ thực chuyến đi công tác Thái Lan lần này vốn rất ngắn, có thể về từ sớm nhưng anh thật sự không muốn đổi mặt với Lâm Nhược Kỳ, vậy nên kéo dài đến tận chiều hôm nay mới bay về, chỉ để ăn Tết cùng cha mẹ.

Vừa bước vào thang máy, điện thoại trong túi liền rung chuông. Anh lấy di động ra, là anh bạn luật sư của anh, Tiêu Bình.

“Hạo Ninh, tôi đã chuẩn bị xong đơn ly hôn mà ông nhờ rồi. Chừng nào ông rảnh mà đến văn phòng lấy được chứ?”

“Được thôi, cảm ơn! Đợi qua Tết tôi sẽ đến làm thủ tục. Tới lúc đó liên lạc với ông nhé?”

“Ok, thế tôi đợi điện thoại của ông.”

Cúp máy, Cố Hạo Ninh đã đến trước cửa nhà. Anh hít sâu một hơi rồi nhấn chuông cửa.

Đêm Giao thừa gia đình sum vầy, ngoài kia pháo nổ inh ỏi, từng chùm pháo hoa rực rỡ nhưng trong nhà của Cố Hạo Ninh, bầu không khí im phăng phắc đến ngạt thở.

Nhìn thái độ lãnh đạm, thờ ơ của Cố Hạo Ninh dành cho Lâm Nhược Kỳ, cha anh mấy lần định nổi trận lôi đình, nhưng bị vợ ngăn lại bằng ánh mắt. Ông cũng tự nhủ dù gì hôm nay cũng là Giao thừa, không thể để trong nhà xảy ra xung đột được, ông chỉ còn cách rảnh dỗi cơn bất mãn xuống.

Nhìn sắc mặt lạnh băng của Cố Hạo Ninh, cộng thêm vẻ buồn bã, bất lực và ngập ngừng của cha mẹ, Vu Tiểu Phong biết sự lựa chọn tốt nhất chính là mình nên lặng lẽ rời khỏi. Như thế, đối với mọi người có lẽ sẽ dễ chịu hơn.

Sau khi dùng cơm, thu dọn bát đĩa xong xuôi, Vu Tiểu Phong cố điều chỉnh nét mặt, mỉm cười, nói với Cố Hạo Ninh và cha mẹ anh: “Cha, mẹ, con hơi mệt, xin đi nghỉ trước, cứ để Hạo Ninh đón Giao thừa cùng cha mẹ nhé!”

Trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, nụ cười của Vu Tiểu Phong mới từ từ tắt lịm. Cô tựa lưng vào cửa, chậm chậm trượt xuống, ngồi phịch xuống nền nhà lạnh, hai hàng lệ lặng lẽ lăn dài trên má.

Bầu trời tối tăm, Vu Tiểu Phong nhìn chút ánh sáng mỏng manh, khóe môi lướt qua ý cười nhợt nhạt, niềm hy vọng của cô, luôn là như thế, những tưởng gần ngay trước mắt nhưng thực ra lại xa tận chân trời.

Kể từ năm năm tuổi, khi cô bị mẹ ruột bỏ rơi trước cổng viện phúc lợi, từ đó cô không còn được cùng “người thân” đón Giao thừa nữa. Thưở bé thì ở cùng với các thầy cô trong viện phúc lợi, sau này lớn lên thì đa phần là ở với bạn bè nhưng chưa có lần nào đón Giao thừa cùng người thân.

Đêm nay, cô vốn định cùng Cố Hạo Ninh và cha mẹ anh chờ đến tiếng chuông điểm đến mười hai giờ, nhưng giờ đây, cô chỉ có thể tự nhốt mình trong căn phòng lạ lẫm và lạnh lẽo này, trải qua đêm Giao thừa một mình.

Vu Tiểu Phong lặng lẽ cuộn mình trong bóng đêm, âm thanh của chương trình gala mừng năm mới từ phòng khách xuyên qua cửa, văng vẳng truyền đến, xen lẫn cả tiếng trò chuyện của Cố Hạo Ninh và cha mẹ.

Cô khẽ khàng áp đầu vào cửa, nín thở, chăm chú lắng nghe, âm thầm cảm nhận sự ấm áp và niềm vui đó len lỏi vào trong phòng.

Đã từng có lúc cô ngưỡng mộ vợ của Cố Hạo Ninh biết bao, ngưỡng mộ Lâm Nhược Kỳ có thể danh chính ngôn thuận chung sống với Cố Hạo Ninh, có thể danh chính ngôn thuận cùng Cố Hạo Ninh đón đêm Giao thừa, ngày lễ tết... Đó từng là niềm hạnh phúc xa vời mà cô không bao giờ với tới được. Hôm nay, cô đã thực sự trở thành Lâm Nhược Kỳ, vậy mà giờ đây, cách nhau một lớp cửa lạnh giá, lại như cách xa muôn trùng, anh không muốn đến, còn cô cũng không cách nào bước qua.

Vu Tiểu Phong cứ thế ngồi lặng trên sàn, mãi đến khi tiếng chuông điểm mười hai giờ ngân vang. Cô nghe Cố Hạo Ninh như đang khuyên cha mẹ đi nghỉ sớm, áng chừng sẽ vào đây ngủ tức thì, bèn hấp tấp đứng dậy, trèo lên giường đắp chăn, vờ như đang ngủ.

Nhưng cô đợi mãi, vẫn không thấy Cố Hạo Ninh vào, cũng không dám xuống giường, chỉ còn cách thấp thỏm nằm trên giường tiếp tục chờ đợi, nửa tiếng, một tiếng... Cô cũng không biết đã đợi bao lâu, chỉ nhớ lần cuối xem trên di động, hình như là hai giờ rưỡi nhưng vẫn không thấy Cố Hạo Ninh bước vào phòng.

Sáng hôm sau, Vu Tiểu Phong vừa mở mắt, liền nhận ra chỗ nằm bên cạnh trống trơn, chiếc gối để bên cũng không cánh mà bay.

Bật ngồi dậy xem, cô bất ngờ phát hiện Cố Hạo Ninh nằm ngủ dưới sàn, trên người quần nửa tấm chăn mỏng, còn nửa kia trải dưới sàn nhà bằng gỗ lạnh giá. Nhìn cơ thể hơi co quắp của Cố Hạo Ninh, mắt cô ngấn lệ, con tim đau buốt đến nghẹt thở.

Rốt cuộc cô nên dùng tâm trạng thế nào để đối diện với một Hạo Ninh như vậy đây? Nên dùng thân phận Vu Tiểu Phong mà anh yêu tha thiết hay Lâm Nhược Kỳ mà anh căm ghét đến tận xương tủy?

Anh có lẽ vẫn còn yêu Tiểu Phong chăng? Cho nên mới ghét bỏ Nhược Kỳ đến vậy. Khóe môi Vu Tiểu Phong khẽ lướt qua ý cười mong manh, thoáng ngọt ngào len lỏi trong tim, nhưng sâu thẳm lại là nỗi cay đắng vô ngần.

Cô cố nén nước mắt, khoác áo, bước xuống giường, đến cạnh Cố Hạo Ninh, khẽ lay anh, gọi: “Hạo Ninh, anh lên giường ngủ đi! Em sẽ ra ngoài.”

Cố Hạo Ninh hé mở đôi mắt ngái ngủ, dường như vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Anh trông thấy Lâm Nhược Kỳ mặc quần áo chỉnh tề nửa quỳ bên cạnh, thoáng ngẩn ngơ. Mãi đến khi nghe cô bảo sẽ ra ngoài mới như chợt hoàn hồn, im lặng quần chặt chăn quanh người rồi lên giường nằm.

“Anh, nếu lạnh thì đắp tấm chăn dày kia đi!” Vu Tiểu Phong thấy Cố Hạo Ninh vẫn quần chặt tấm chăn mà ban nãy anh dùng để đắp dưới sàn, không dần lòng được, bèn cất lời khuyên một câu. Nhưng Cố Hạo Ninh vờ như không nghe thấy, chẳng hề có chút phản ứng, Vu Tiểu Phong thở dài, mở tủ quần áo, lấy tấm chăn mỏng hơn, nhẹ nhàng đắp lên người anh, sau đó chậm rãi mở cửa bước ra ngoài.

Cô rón rén ra phòng khách, may thay, cha mẹ của Cố Hạo Ninh vẫn chưa dậy, đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, chỉ mới bảy giờ rưỡi, còn sớm thế này, cô có thể đi đâu cơ chứ?

Sáng mùng Một, đường phố vắng tanh, gần như không người qua lại. Một mình Vu Tiểu Phong lang thang trên phố tĩnh lặng, giờ này hầu hết các trung tâm thương mại và quán xá đều chưa mở cửa. Đi được nửa

buổi, cuối cùng Vu Tiểu Phong cũng tìm được một tiệm McDonald's mở cửa 24 giờ, bèn đẩy cửa bước vào, bên trong chỉ có mỗi nhân viên. Cô gọi một chiếc hamburger, một cốc sữa nóng, sau đó một mình ngồi trong góc khuất, đôi tay rét cứng cầm cốc sữa nóng hồi ử ả, lúc này mới cảm nhận được một chút ấm áp.

Vu Tiểu Phong chậm rãi dùng bữa sáng với vẻ nhàn nhã, khoan thai mà bình sinh hiếm khi nào có được. Ăn xong, cô nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến chín giờ. Cô hỏi nhân viên, được biết cách đó không xa có một siêu thị chắc đã mở cửa. Trước kia, mỗi khi ở trong nước, mừng Một Tết, cô đều mang theo một số thứ đến viện phúc lợi thăm thầy cô. Cô vốn tưởng rằng năm nay sẽ không có thời gian, ngờ đâu so với mọi năm lại còn rảnh rỗi hơn nhiều. Nói không chừng, cô có thể “đóng đô” ở viện phúc lợi cả ngày luôn ấy chứ.

Cô đến siêu thị mua trái cây, bánh ngọt rồi chọn thêm kẹo, dụng cụ học tập để phát tặng cho người già và trẻ em trong viện. Gần mười một giờ, cô xách hai bịch nặng trĩu, bước vào viện phúc lợi.

“Chào cô! Cô đến tìm ai?” Vu Tiểu Phong nhất thời quên mất giờ mình đang là Lâm Nhược Kỳ, đúng lúc cô mỉm cười gật đầu chào bác bảo vệ họ Lý thì ông đã cất tiếng hỏi cô với vẻ nghi hoặc.

“Ồ, cháu... cháu có đọc tin viết về viện phúc lợi trên báo, cháu rất cảm động nên muốn đến thăm các thầy cô và bọn trẻ, nhân tiện tặng một vài thứ để thể hiện chút tấm lòng.” May mà Vu Tiểu Phong phản ứng nhanh nhạy, tức thì nhớ ra có tờ báo viết bài về viện phúc lợi của bọn cô dạo trước, bèn tranh thủ lấy nó làm cái cớ mà nghe chừng hợp lý.

“Ha ha, cảm ơn cô! Tuy trước kia cũng có không ít người hảo tâm đến nhưng ngay mừng Một Tết thì cô là người đầu tiên đấy! Chắc đây là lần đầu tiên cô đến nhỉ? Mời cô đăng ký tên họ trước, giờ tôi sẽ đi mời giáo viên trực ca dẫn cô đi tham quan một vòng!” Bác Lý thực sự nghĩ cô là người hảo tâm, bèn nhiệt tình gọi điện cho thầy Lưu Hy đang trực ban.

“Vâng, thế thì phiền bác ạ! Cảm ơn bác nhiều!” Tuy Vu Tiểu Phong quen thuộc và hiểu rõ viện phúc lợi như lòng bàn tay nhưng cô sợ bị bác Lý nhận ra điều bất thường, đành vờ tỏ vẻ phấn khởi chờ thầy Lưu Hy đến, chuẩn bị tham quan nơi mình để sinh sống hơn hai mươi năm, y như một người lạ.

Lưu Hy dẫn Vu Tiểu Phong lần lượt tham quan nơi ở của các cụ già neo đơn và trẻ em mồ côi, tàn tật. Tại đó, cô bất ngờ gặp Hiệu trưởng Lư với mái đầu bạc trắng đang đi tuần, đôi mắt không khỏi đỏ hoe, bờ mi ướt ướm.

Suốt bao năm nay, Hiệu trưởng Lư vẫn luôn xem những đứa trẻ trong viện như chính con ruột của mình, mỗi lần Tết đến, bà đều khẳng khái ở lại viện phúc lợi, cùng đón tết với đám trẻ nơi này nên bọn trẻ trong viện đều quen gọi bà là “mẹ Lư”.

Vu Tiểu Phong cũng dành cho bà một tình cảm rất sâu đậm. Cô nhớ rõ năm mình bị đưa vào viện phúc lợi, lúc đó cô vừa tròn năm tuổi. Cô rất sợ sấm sét nên mỗi lần mưa dông, Hiệu trưởng Lư luôn dẫn cô vào phòng bà rồi ôm cô ngủ cùng. Năm tám tuổi, một đêm bỗng dưng cô bị sốt cao, cũng là Hiệu trưởng Lư tận tình chăm sóc cô suốt đêm trong phòng y tế. Bà như một người mẹ, không ngừng thay khăn, lau mồ hôi cho cô, nắm lấy tay cô, khẽ ngân nga hát ru để cô không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Một năm rồi lại một năm trôi qua, Hiệu trưởng Lư cứ thế cống hiến hết tuổi trẻ, tình yêu cho những người già và trẻ em trong viện phúc lợi, không thể lo toan cho gia đình của riêng mình. Vu Tiểu Phong nhớ trong bài báo đó có nhắc đến chuyện chồng của Hiệu trưởng Lư đã qua đời vì bệnh nhồi máu cơ tim bột phát mấy tháng trước, khi ấy, bà đang chăm sóc một cụ già neo đơn ốm nặng, không được nhìn mặt người bạn đời của mình lần cuối...

“Cô Lâm, cô vẫn ổn chứ?” Thấy đôi mắt ngấn lệ của Vu Tiểu Phong, Lưu Hy hơi ngần người, cô này sao thế kia? Không khỏe ư? Ông vội hỏi: “Có phải cô không khỏe chỗ nào không? Viện của chúng tôi có phòng y tế!”

“Dạ không, không ạ!” Vu Tiểu Phong vội cầm nước mắt, bước đến cạnh Hiệu trưởng Lư, nắm lấy tay bà, nói: “Do cháu quá cảm động thôi ạ! Trước kia, cháu có nghe chuyện của hiệu trưởng, cháu rất khâm phục những gì cô vẫn cố gắng làm cho các cụ già và trẻ em, giờ được tận mắt trông thấy hiệu trưởng quan tâm tới bọn trẻ thế này, cháu thực sự rất cảm động!”

“Ha ha, quá khen, quá khen, cháu cũng là người có tấm lòng nhân ái. Thực sự rất cảm ơn cháu đã đến thăm

người già và bọn trẻ trong một ngày đặc biệt thế này!” Hiệu trưởng Lư nắm lấy tay Lâm Nhược Kỳ, một cảm giác thân thiết và ấm áp quen thuộc từ lòng bàn tay truyền sang Vu Tiểu Phong.

Kể từ khi linh hồn của Vu Tiểu Phong nhập vào thân xác của Lâm Nhược Kỳ, cô đã không còn cơ hội cảm nhận hơi ấm như giữa những người thân thể này. Hễ nhớ đến nỗi cô độc và quạnh quẽ đêm qua, cộng thêm thái độ lạnh lùng, hờ hững của Cố Hạo Ninh sáng nay, Vu Tiểu Phong không nén nỗi chua xót ứ đầy trong lòng. Cô mong muốn được nhào vào lòng Hiệu trưởng Lư như lúc xưa biết bao... nhưng cuối cùng, cô chỉ có thể khẽ mỉm cười lễ phép, chậm rãi chôn chặt tất cả tình cảm quyến luyến và thống khổ dưới đáy tim.

Vu Tiểu Phong đã tham quan toàn bộ viện phúc lợi qua sự dẫn dắt và giới thiệu của Lưu Hy và Hiệu trưởng Lư. Sau khi chia hết đồ đã mua cho các cụ già và trẻ nhỏ, cô bèn rời khỏi, vì nếu tiếp tục ở lại, cô sợ mình sẽ không kiểm soát được cảm xúc rồi để lộ ra sơ hở mất.

5. Q.1 - Chương 5: Bạn Bè

Rời khỏi viện phúc lợi, Vu Tiểu Phong thần thờ lang thang trên phố, chợt một bảng hiệu Pizza Hut đập vào mắt cô.

Trên cửa kính quán dán tờ quảng cáo khổ to, vẽ chiếc bánh pizza sắc sảo màu sắc ngon mắt đến phát thèm. Cô ngây ngẩn ngẩn nhìn rồi bất giác bước vào quán, ngồi xuống.

“Chúc mừng năm mới! Cô muốn gọi món gì? Năm mới chúng tôi có...”

“Tôi muốn gọi một pizza hải sản cỡ lớn, một phần ốc sên dứt lò, một phần cánh gà chiên, thêm một ly trà sữa, một bánh tiramisu.” Ngắt lời giới thiệu của nhân viên, Vu Tiểu Phong tuôn ra một tràng các món

6. Q.1 - Chương 6: Chỉ Trích

“Cha mẹ, con về rồi, Hạo Ninh, anh có nhà không?” Vu Tiểu Phong vội vàng chạy về nhà thì gặp cha của Cố Hạo Ninh đang ngồi xem ti vi trong phòng khách, nhưng không thấy bóng dáng anh đâu.

“Con về rồi à? Sao ra ngoài lâu thế? Trưa cũng không về nhà ăn cơm?” Mẹ Hạo Ninh từ trong bếp bước ra, có phần bất mãn hỏi. Tết nhất chẳng thấy bóng dáng con dâu đâu, còn tưởng nó ra ngoài mua đồ, kết quả về với hai bàn tay trống trơn, thế cả ngày trời ở bên ngoài để làm gì?

“Con...” Vu Tiểu Phong nhất thời không biết nên viện cớ gì, dù thế nào cũng không thể bảo do không muốn làm chướng mắt Cố Hạo Ninh nên cô mới ra ngoài lánh mặt.

“Ày da, mẹ nó, Nhược Kỳ ra ngoài hẳn là có chuyện! Bà quản nhiều thế để làm gì? Không phải nó đã về rồi sao? Nhược Kỳ, Hạo Ninh đang trong phòng đó. Hồi sáng nó cũng ra ngoài, vừa mới về. Không biết có phải mệt quá mà ngủ quên rồi không, con vào xem thử đi, lát nữa nhớ ra ăn cơm.”

Cha vội lên tiếng giãi hòa, bảo Vu Tiểu Phong vào trong xem Cố Hạo Ninh.

“Dạ, con cảm ơn cha. Vậy... con xin phép vào trong.”

Vu Tiểu Phong cũng không tiện nói nhiều, đành cảm ơn bác trai một câu rồi hối hả đi vào phòng.

“Hạo Ninh, anh...”

Vu Tiểu Phong tưởng Cố Hạo Ninh đang nghỉ ngơi, bèn rón rén bước vào. Ai dè Cố Hạo Ninh đang ngồi bên mép giường, trên giường vung vãi giấy tờ. Cô đưa mắt nhìn kỹ, nào ngờ đều là ảnh của cô và Cố Hạo Ninh trước kia, có cả một số tài liệu.

“Lâm Nhược Kỳ, rốt cuộc cô muốn gì hả?”

Cố Hạo Ninh nhìn cô chòng chọc, ánh mắt băng lạnh cơ hồ như muốn làm đông cứng bước chân của cô. Tiểu Phong không dám tiến gần hơn, đành dè dặt hỏi: “Em... em sao hả?”

“Đủ rồi! Lâm Nhược Kỳ!” Cố Hạo Ninh mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt rồi mở ra. Trong ánh mắt của anh, ngoại trừ giá lạnh, còn ứ đầy niềm căm ghét tột cùng. “Đừng có đóng kịch trước mặt tôi nữa! Tôi biết hết rồi, sáng nay cô đến viện phúc lợi của Vu Tiểu Phong, đúng không?”

“Viện phúc lợi? Sao anh biết em tới đó? Anh... anh cũng tới đó rồi ư?”

Vu Tiểu Phong nhìn anh, thăm mường rõ, anh đến viện phúc lợi, anh vẫn còn nhớ chuyện cô luôn đi thăm viện vào mùa Một hằng năm ư?

“Đúng, tôi có đến đó, nếu không thì sao tôi biết được cô cũng mò đến chỗ đó hả?” Cố Hạo Ninh lạnh lùng ngắt lời cô. “Lâm Nhược Kỳ, cô đến viện phúc lợi để làm gì? Cô đã hại chết Tiểu Phong rồi, còn muốn gì nữa? Chẳng lẽ còn muốn kéo cả viện chết cùng sao? Có phải cô điên rồi không?”

“Em... em không có, em chỉ muốn đến thăm viện phúc lợi thôi...”

Niềm vui mừng dưới đáy mắt Vu Tiểu Phong trong phút chốc tắt phụt, sao cô lại quên mất, cô giờ đây... là Lâm Nhược Kỳ.

“Đừng đóng kịch trước mặt tôi nữa! Tôi không phải thằng đàn! Kết hôn cùng cô mười năm, quen biết cô cũng gần ba mươi năm, cô là cái quỷ gì tôi còn lạ sao? Cô mà lại muốn viếng thăm viện phúc lợi ư?” Cố Hạo Ninh cầm một xấp giấy tờ, hằn học ném về phía Lâm Nhược Kỳ.

“Tất cả những gì cô điều tra về Tiểu Phong tôi đều xem hết rồi! Lâm Nhược Kỳ, tôi cảnh cáo cô, cô không được tiếp tục quấy rối viện phúc lợi! Còn nữa, không được quấy rầy bất kỳ ai ở bên cạnh Vu Tiểu Phong, cô nghe rõ chưa?!”

Bị tập hồ sơ đập mạnh vào người, Vu Tiểu Phong lùi lại vài bước, bối rối ngã phịch xuống sàn. Cô sững sờ nhìn Cố Hạo Ninh, anh không cho phép cô đến viện phúc lợi ư?

“Tôi hỏi cô nghe rõ chưa?” Cố Hạo Ninh đứng phắt dậy, cao giọng hỏi.

“Em...” Vừa mở miệng, nước mắt không kìm được thi nhau tuôn trào nhưng Vu Tiểu Phong không còn sức lực để đưa tay lên lau.

Cô sững sờ nhìn Cố Hạo Ninh, không ngờ anh lại bảo vệ Tiểu Phong đến nhường này... Cô muốn mỉm cười nhưng tại sao lồng ngực lại đau buốt thế kia?

Cô thực sự không thể đến viện phúc lợi nữa sao?

Nơi duy nhất mà cô còn có thể gọi là nhà, nơi duy nhất mà cô còn cảm nhận được chút xiu ấm áp, sau này, thật sự không thể đến nữa sao?

Cô thần thờ nhìn Cố Hạo Ninh, nhìn người đàn ông yêu cô tha thiết tự tay cắt đứt nguồn sưởi ấm áp cuối cùng của cô.

“Đừng có trưng ra bộ dạng yếu đuối bị tổn thương đó trước mặt tôi.” Cố Hạo Ninh thu dọn đồng tài liệu trên giường, đến gần Lâm Nhược Kỳ, giắt phắt tập hồ sơ trong lòng cô rồi vắt nó vào cặp của mình cùng các tài liệu khác.

Liếc nhìn gương mặt giàn giụa nước mắt của Lâm Nhược Kỳ, Cố Hạo Ninh nói tiếp, giọng chẳng chút xót thương: “Từ khi cô nhấn tâm nghiền nát mọi thứ của tôi, dù cô có làm về mặt yếu đuối, vô tội lần nữa... thì cũng chỉ khiến tôi cảm thấy ghê tởm!”

Dứt lời, Cố Hạo Ninh dứt khoát xoay gót bỏ đi. Rầm! Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng Vu Tiểu Phong.

Ghê tởm?

Vu Tiểu Phong ngoảnh đầu, nhìn theo bóng dáng Cố Hạo Ninh khuất sau cánh cửa, về mặt ngõ ngang, cô quỳ sụp dưới sàn, chết lặng.

Cơn lạnh buốt thấu xương từ đầu gối lan khắp người, cô mở trừng mắt, như dốc cạn sức lực, đôi tay run rẩy dữ dội.

Cố Hạo Ninh đang nói cô sao?

Không phải đâu, anh ấy đang nói Lâm Nhược Kỳ, không phải nói về mày, Tiểu Phong, không phải anh ấy nói mày đâu!

Một giọng nói hốt hoảng cất lên tận đáy lòng nhưng không sao đè nén được tiếng cười khẩy lạnh lùng kia. Người anh ấy nói chính là mày! Vu Tiểu Phong, mày bây giờ chính là Lâm Nhược Kỳ! Người Cố Hạo Ninh nói chính là mày!

Nỗi bi thương cuộn cuộn trào dâng, thời gian và không gian như ngừng lại, vạn vật cũng đông cứng trong khoảnh khắc này, không sao vượt qua được.

Hồi lâu sau, cuối cùng Vu Tiểu Phong cũng chậm chậm ngã úp xuống sàn, toàn thân như bị rút cạn sức lực. Mặt áp xuống nền sàn lạnh băng, khoe môi nở nụ cười nhợt nhạt, bi thương nhưng đầy cổ quái.

Cô gượng nhếch miệng cười, cười mãi.

Mày nên lấy làm vui chứ? Dẫu mày đã qua đời, Hạo Ninh vẫn còn yêu mày, vẫn thương xót, bảo vệ mọi thứ của mày, không phải sao?

Nhưng vậy thì sao nào?

Người anh ấy bảo vệ, người anh ấy yêu tha thiết là Tiểu Phong đang nằm dưới ngói mộ giá lạnh kia, chứ không phải mày, không phải mày. Mày làm sao có thể nói cho anh ấy biết mày chính là Tiểu Phong? Mày không thể, mày không thể... Mày chỉ có thể để mặc anh ấy, để mặc người mày yêu nhất dùng thái độ lạnh nhạt, tàn khốc nhất nói thẳng với mày rằng, đối với mày, anh ấy chỉ có sự ghê tởm... Một cách thẳng thừng. Thiêu đốt tâm can.

Vu Tiểu Phong chậm rãi nhếch môi cười, chậm chậm cắn vào bàn tay mình nhưng đã không còn cảm thấy đau .

Không thể nói, thậm chí, đến cả nước mắt cũng là tội lỗi.

Chỉ có nỗi hun hút mịt mù, tuyệt vọng đến cùng cực kia đâm sâu vào mu bàn tay, để lại từng vết, từng vết đỏ thẫm.

Dòng máu đỏ tươi chảy dài, nhỏ xuống sàn nhà vàng nhạt, từng giọt từng giọt, tí tách, lan ra thành những đốm loang lổ, nở rộ tươi thắm, trông hãi hùng đáng sợ.

7. Q.1 - Chương 7: Tai Họa

“Nhược Kỳ à, ăn cơm thôi, Nhược Kỳ?”

Bên ngoài, cha Hạo Ninh gõ cửa, gọi cô nhưng chờ mãi vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Ông không kìm được mở cửa ra xem, liền giật nảy mình. Lâm Nhược Kỳ nằm gục dưới sàn, òa khóc nức nở, trên sàn gỗ loang lổ vệt máu. Ông vội hét lên: “Nhược Kỳ, Nhược Kỳ, con sao thế? Bà ơi, Hạo Ninh, mau đến đây! Mau đến đây!”

“Có chuyện gì, có chuyện gì? Trời ơi, Nhược Kỳ, con bị sao vậy?”

Mẹ Hạo Ninh hấp tấp chạy đến, cũng sững người khi thấy cảnh tượng trong phòng. Chỉ có Cố Hạo Ninh lững thững bước đến, thờ ơ nhìn Lâm Nhược Kỳ, chẳng nói tiếng nào.

Cha mẹ anh cùng dìu Lâm Nhược Kỳ lên giường, bác gái vội lục tìm thuốc trắng Vân Nam, băng gạc, giúp Lâm Nhược Kỳ xử lý vết thương.

Nhìn khuôn mặt thần thờ và đăm lẹ của Lâm Nhược Kỳ, lại nhìn vẻ mặt đầy hồ hững của Cố Hạo Ninh, cơn giận mà bác trai kìm nén từ tối qua cuối cùng cũng bùng phát dữ dội. Ông nổi trận lôi đình, chất vấn Cố Hạo Ninh: “Chuyện này rốt cuộc là sao? Nhược Kỳ ban nãy mới về vẫn còn tươi tỉnh, bình thường, sao vừa vào phòng tìm mày liền trở thành như vậy hả? Rốt cuộc mày đã làm gì vợ mày?”

“Con làm gì ư? Sao cha không hỏi cô ấy đã làm những gì?” Cố Hạo Ninh vẫn chẳng mảy may động lòng trước tình trạng của Lâm Nhược Kỳ, gương mặt lộ rõ vẻ khó chịu và ghê tởm.

Sáng nay, sau khi tỉnh dậy, anh đến viếng mộ của Vu Tiểu Phong. Ngồi đó suốt buổi sáng, anh chợt nhớ trước kia Tiểu Phong có nói mong Một Tết hằng năm, cô đều đến viện phúc lợi thăm thầy cô. Thế là anh cũng mua một số trái cây, bánh kẹo đến thăm viện. Nào ngờ khi anh ghi tên đăng ký, lại trông thấy tên của Lâm Nhược Kỳ ghi rành rành trên danh sách khách đến thăm.

Lúc ấy trong anh đầy nghi hoặc, một người xưa nay không hề làm từ thiện như Lâm Nhược Kỳ từ khi nào lại bắt đầu quan tâm đến viện phúc lợi chứ? Về đến nhà, anh tìm thấy một bản báo cáo điều tra về Tiểu Phong mà Lâm Nhược Kỳ cất giữ. Quả nhiên trên đó có ghi chép rõ về tình hình của Vu Tiểu Phong ở viện phúc lợi, anh mới vỡ lẽ, thì ra Lâm Nhược Kỳ lại là kẻ mưu sâu kế hiểm đến thế. Rõ ràng cô ta đến viện phúc lợi chẳng có ý tốt, anh cảnh cáo vài câu thì có gì sai chứ? Thế mà cô ta còn mặt dày giả vờ làm ra vẻ uất ức. Cố ý đóng kịch cho cha mẹ xem chứ gì?

“Con...” Lâm Nhược Kỳ đã đau đến mức không nói nên lời, nước mắt lăn chã tuôn rơi, cô đã làm gì nào? Cô có thể nói gì nữa đây?

“Nó đã làm gì? Nó đã phạm tội tày đình gì mà khiến mày đối xử thế hả? Xấu tốt gì nó vẫn là vợ của mày...” Nhìn vẻ mặt trĩu nặng đau buồn của Lâm Nhược Kỳ, không đành lòng được, cha Hạo Ninh mở miệng khuyên lớn.

“Cô ấy sắp không còn là vợ con nữa rồi!” Cố Hạo Ninh ném cái nhìn lạnh nhạt về phía Lâm Nhược Kỳ. Đôi mắt cô đã sưng đỏ vì khóc, cô thực sự đau lắm ư? Nếu đã đau đến thế, hà tất phải tiếp tục níu kéo cuộc sống này? Cố Hạo Ninh chậm rãi thốt ra một câu. “Sắp qua ba tháng rồi, Lâm Nhược Kỳ, chúng ta ly hôn thôi!”

“Mày, mày nói cái gì? Trong mắt mày còn người cha này không hả? Tao nói ày biết! Cố Hạo Ninh, nếu mày dám ly hôn với Nhược Kỳ thì mày cút xéo, vĩnh viễn đừng bước chân vào nhà họ Cố! Mày...” Vừa chịu cú sốc giập mình sợ hãi vì Lâm Nhược Kỳ, giờ lại nghe Cố Hạo Ninh thốt ra những câu lạnh lùng đến vô tình kia, huyết áp của ông tăng vọt, ông bắt ngờ ngã ra sau.

“Ông ơi...”

“Cha...”

Cố Hạo Ninh và mẹ mỗi người một bên vội đỡ lấy ông, Lâm Nhược Kỳ cũng xuống giường để giúp đỡ nhưng bị Cố Hạo Ninh hắt học đẩy ra, làn sương buốt giá dưới đáy mắt anh khiến cô rùng mình. “Cô đã vừa lòng chưa?”

Cố Hạo Ninh và mẹ hối hả đưa cha đến bệnh viện, may mà cấp cứu kịp thời, không đến nỗi nghiêm trọng nhưng bác sĩ cũng dặn dò người nhà đừng nên để ông bị kích động mạnh, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

“Mẹ, con đưa mẹ về trước rồi quay lại chăm nom cha.” Cố Hạo Ninh khuyên mẹ về nghỉ ngơi.

“Mẹ ở đây được rồi. Hạo Ninh, con về đi, về xem Nhược Kỳ thế nào.”

“Mẹ à...”

“Hạo Ninh, mẹ không biết giữa con và Nhược Kỳ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng mẹ cảm thấy bây giờ nó thực sự đã thay đổi rất nhiều, cũng không còn điều ngoa, bướng bỉnh như trước, hơn nữa, cha con hiện giờ lại... Bất luận thế nào, con hãy nhẫn nhịn thêm, được không? Có câu ‘nhất dạ phu thê bách nhật ân[1]’, tốt xấu gì hai con cũng kết hôn gần mười năm rồi, dù nó không tốt, hai con cũng đã chung sống với nhau suốt bấy nhiêu năm. Nể tình ông bà bên đó đều đã mất, nể mặt cha con, con hãy nhẫn nhịn, được không? Mẹ cầu xin con đó!”

[1] Một ngày làm vợ chồng, cả đời ân nghĩa.

Nói đến đây, nước mắt bà không kìm được rơi xuống, cái nhà này sao lại trở nên thế này? Con dâu khóc thảm thương, ông nhà tức giận quá độ, phải nhập viện... Hôm nay là mùng Một Tết! Trời ơi, thật khổ quá mà...

“Mẹ, mẹ đừng đau lòng nữa, con về ngay. Ban nãy con đã thuê trọn phòng bệnh cho cha, con cũng đã thu dọn chiếc giường kế bên rồi, chốc nữa mẹ nhớ nghỉ sớm nhé! Có chuyện gì cứ gọi con, di động của con luôn mở!”

Cố Hạo Ninh sợ nhất là thấy cảnh mẹ lau nước mắt trước mặt mình, dù có đau khổ thế nào cũng không nên khiến hai cụ thương tâm và tức giận, lúc này, anh thực sự hối hận và xót xa vô cùng, chỉ muốn tắt vào mặt mình thật mạnh.

“Ừm, mẹ hiểu rồi. Con mau về nhà đi! Có đồ dành Nhượng Kỳ, mai dẫn nó cùng vào thăm cha con. Thấy hai con vui vẻ, hòa thuận, bệnh của cha con ắt sẽ đỡ hơn nhiều!” Bà vừa lau nước mắt vừa đẩy Cố Hạo Ninh ra ngoài, sợ con trai về muộn, Nhượng Kỳ lại xảy ra chuyện gì nữa thì khôn.

Cố Hạo Ninh về đến nhà, nhìn thấy Lâm Nhượng Kỳ đang gấp thức ăn cho vào hộp giữ nhiệt, anh bèn cau mày hỏi: “Cô đang làm gì vậy?”

“Em... em nghĩ anh và cha mẹ đều chưa ăn tối nên định mang cơm đến ọi người.”

Nghe Cố Hạo Ninh chất vấn, Nhượng Kỳ phát hoảng suýt đánh rơi chiếc đĩa trong tay. Cô vội đưa tay đỡ lấy, làm động đến vết thương trên tay, cảm giác đau buốt, cô không kìm được bật ra tiếng kêu.

“Đừng có ở đây làm chuyện vớ vẩn nữa.” Nhìn dáng vẻ luống cuống của Lâm Nhượng Kỳ, Cố Hạo Ninh chỉ cảm thấy mệt mỏi và bức bối. “Còn lòng dạ đâu mà nuốt trôi. Nếu cô thực sự có hiếu thì sau này bớt gây chuyện đi.” Dứt lời, Cố Hạo Ninh ném chìa khóa lên bàn rồi đi thẳng vào phòng.

Cố nén nước mắt, Lâm Nhượng Kỳ chậm chậm múc cơm và thức ăn trong hộp ra ngoài. Bây giờ, dù cô có làm gì thì cũng đều sai cả. Anh đối với cô, chỉ có sự chán ghét. Cuối cùng cô vẫn không có cách nào ở lại bên anh, đúng không?

Sau khi dọn dẹp, Lâm Nhượng Kỳ chậm chậm đi vào phòng ngủ, Cố Hạo Ninh đã tắm rửa xong xuôi, vừa bước đến bên giường định lấy chăn và gối.

“Em sẽ ra phòng dành cho khách ngủ, anh không cần dọn đi đâu. Mai em sẽ thu dọn đồ đạc ra ngoài.” Lâm Nhượng Kỳ khê khàng ấn giữ tay Cố Hạo Ninh, mặt cúi gằm, trong khoảnh khắc ấy, nước mắt không chịu nghe lời, lăn chã rơi xuống.

“Đủ rồi!” Cố Hạo Ninh giật phắt tấm chăn mà Lâm Nhượng Kỳ giữ lại. “Cha đã giận đến mức này rồi! Tôi sẽ dọn vào phòng dành cho khách ngủ. Còn cô, dẹp hết đồng nước mắt kia đi! Ngày mai ở trước mặt cha mẹ, nhớ đừng có trưng bộ mặt tội nghiệp khiến người ta phải phát tởm đó nữa.”

Lâm Nhượng Kỳ nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của Cố Hạo Ninh, không thoát nên lời. Cô cầm lạnh ra ngoài phòng khách, mở tủ lạnh lấy vài viên đá rồi dùng khăn bông nhỏ bọc lại. Sau đó, trở về phòng ngủ, nằm xuống giường, dùng chiếc khăn bọc đá ấy đắp lên mắt, mong sao có thể mau hết sưng.

Tiết trời tháng Giêng, dẫu là nước lạnh bình thường cũng khiến người ta cảm thấy buốt thấu xương, hổng chỉ là khăn bông bọc đá.

Trong mắt đau nhói, dòng lệ vừa ngừng tuôn lại tiếp tục trào dâng vì bị kích thích. Cứ thế đắp hết lần này đến lần khác, quả nhiên hai mắt đã bớt sưng cô cũng tê tái đến không còn cảm giác.

“Mẹ, cha đỡ hơn chưa? Sáng nay con có nấu cháo, hay mẹ ăn một chút trước nhé!” Sáng mùng Hai, Lâm Nhượng Kỳ cùng Cố Hạo Ninh đến thăm cha. Ông vẫn chưa tỉnh, mẹ Hạo Ninh rửa mặt xong, từ nhà vệ sinh đi ra.

“Ồ, là cháo bắc thảo thịt băm cha con thích nhất đấy à? Để nấu nó, chắc con dậy sớm lắm, phải không?” Bà vừa dịu giọng nói vừa liếc mắt ra hiệu với Cố Hạo Ninh, anh trầm mặc kéo một chiếc ghế cho Lâm Nhượng Kỳ ngồi.

Đây là lần đầu tiên anh tỏ ra quan tâm đến Vu Tiểu Phong từ sau khi cô biến thành Lâm Nhược Kỳ. Trong lòng cô không nên được cảm giác chua xót, may mà cô kịp định thần, trả lời bác gái: “Dạ, cũng không có gì, trong nhà có nồi áp suất nên con nấu cũng nhanh lắm, không lâu đâu ạ.”

Sực nhớ mình bây giờ là Lâm Nhược Kỳ, cô vội nói thêm: “Con thấy mẹ thường nấu cho cha ăn nên bắt chước nấu theo thôi ạ.”

“Nhược Kỳ đến rồi à con?” Vừa lúc đó, bác trai tỉnh dậy.

“Cha, vâng, là con ạ, cha đỡ hơn chút nào chưa?” Lâm Nhược Kỳ bước đến cạnh bác trai, nắm lấy tay ông, ân cần hỏi han. Ông thực sự đối với cô rất tốt. Hôm qua vì chuyện của cô và Cố Hạo Ninh, báo hại ông tức giận đến mức phải nhập viện, trong lòng cô vô cùng áy náy, thật sự mong ông không xảy ra chuyện gì.

“Ừ, nhìn thấy con và Hạo Ninh hòa thuận, cha bệnh gì cũng khỏi hết!” Nói đoạn, ông quay qua nhìn Cố Hạo Ninh một cái.

“Haizz, hai đứa vốn cũng chẳng có gì. Vợ chồng mà, ai chẳng có lúc cãi vã, đầu giường giận, cuối giường lành ấy mà! Con nói có đúng không, Hạo Ninh?” Bác gái vội giàn hòa, ra hiệu cho con trai cũng nói vài câu.

“Dạ đúng, cha đừng lo. Con và Nhược Kỳ không có gì đâu, mấy câu xằng bậy hôm qua chỉ là những lời nói lúc nóng giận, cha đừng cho là thật!” Cố Hạo Ninh kéo tay Lâm Nhược Kỳ, miệng cố nặn ra một nụ cười.

Tuy Lâm Nhược Kỳ thừa biết Cố Hạo Ninh nắm tay cô chẳng qua là để đóng kịch trước mặt cha mẹ nhưng cô vẫn không nén được nước mắt lưng tròng. Đã bao lâu rồi cô không được gần gũi anh thế này? Cô đã nhớ nhung và mong đợi biết nhường nào! Dẫu chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, cũng đủ khiến con tim oằn mình run rẩy trong đôn đau kia được cảm nhận chút hơi ấm, tiếp cho cô thêm chút dũng khí và lòng tin để tiếp tục kiên trì.

Nhìn gương mặt Nhược Kỳ cuối cùng đã lộ ra nụ cười hạnh phúc, bác trai cũng yên tâm phần nào. Ông cười, nói với hai người: “Năm mới, hai vợ chồng tốt nhất nên thuận hòa, vui vẻ với nhau, mẹ con và cha đều mong sớm có cháu bé.”

“Cha, cha hãy khỏe lại trước đã! Cha bệnh thế này, dù con và Nhược Kỳ có con cũng không dám làm phiền cha đâu!” Nhân cơ hội kéo lại chăn cho cha, Cố Hạo Ninh liền buông tay Lâm Nhược Kỳ ra một cách tự nhiên.

“Đúng ạ, cha đừng nhọc lòng chuyện tui con nữa, cứ yên tâm dưỡng bệnh cho khỏe, đó mới là điều quan trọng nhất!” Lâm Nhược Kỳ hòa theo lời chồng, đánh trống lảng chuyện con cái. Trong lòng dâng trào cảm giác cay đắng. Con cái? Có lẽ suốt đời này cô và Cố Hạo Ninh sẽ không bao giờ có được rồi.

Sau khi ăn trưa, Cố Hạo Ninh bèn nói với mẹ: “Mẹ à, chiều mẹ về nghỉ đi, con ở đây chăm cha được rồi.”

“Không sao, con mới đi công tác về, còn chưa kịp nghỉ ngơi, con và vợ cứ về trước đi!”

“Mẹ, con không mệt...”

“Mẹ, mẹ và anh Hạo Ninh về đi! Con ở đây chăm sóc cha được rồi!” Đương lúc Cố Hạo Ninh và bác gái đùn đẩy nhau, Lâm Nhược Kỳ bèn mở miệng nói.

“Nhược Kỳ, sức khỏe con vẫn còn yếu...” Bà có phần lo lắng, đưa mắt nhìn con trai nhưng Cố Hạo Ninh một mực lặng thinh.

“Con không sao. Vả lại, ở đây đâu phải không thể nghỉ ngơi, con cũng muốn ở cạnh cha một chút.” Ánh mắt Lâm Nhược Kỳ hướng về phía bác trai, cô mong ông có thể giữ cô lại.

“Thế cứ để Nhược Kỳ ở lại, tôi cũng có chuyện muốn nói với con dâu.” Bác trai lên tiếng, bác gái cũng không tiện tiếp tục ngăn cản.

Cố Hạo Ninh bèn đưa tay dìu mẹ, gật đầu với Lâm Nhược Kỳ: “Được thôi, vậy anh đưa mẹ về trước, chút nữa sẽ mang đồ đạc và vật dụng cá nhân đến cho em.”

“Vâng, được. Cảm ơn anh!” Không để gì Cố Hạo Ninh lại nhỏ nhẹ nói chuyện với cô ôn hòa như vậy, nơi đáy mắt Lâm Nhược Kỳ ngấn lệ, cô vội cúi đầu.

“Nhược Kỳ, giờ vắng mặt Hạo Ninh, con thành thực nói cho cha biết, con và Hạo Ninh rốt cuộc là sao?” Con trai và vợ vừa rời khỏi, cha Hạo Ninh liền ra hiệu cho Nhược Kỳ đỡ ông ngồi dậy.

“Cha, con và Hạo Ninh thực sự không có gì đâu...”

“Nhược Kỳ, tuy cha tuổi đã cao nhưng chưa đến nỗi mắt mờ, lú lẫn! Con và nó không có gì mà hôm qua lại thế ư? Hạo Ninh xưa nay luôn hiếu thảo. Trước kia, con vô tình chê mẹ nó nấu cơm không ngon, nó cũng lập tức làm mặt lạnh, giờ cha bị chọc tức đến nỗi phải vào viện nhưng nó lại tỏ ra như chẳng hề có chuyện gì xảy ra, cái này chẳng phải là diễn kịch trước mặt cha sao?”

“Cha à, con...” Cô không biết nên nói gì nữa. Cô biết Cố Hạo Ninh rất hiếu thảo, trước kia anh từng nói với cô, vợ anh dù gây sự trước mặt anh thế nào cũng được nhưng tuyệt đối không được để cha mẹ anh buồn. Nên lần này khiến bác trai tức giận đến nhập viện, cô biết Cố Hạo Ninh không chỉ cảm hận cô, e rằng anh càng tự trách và dằn vặt mình. Sở dĩ anh tỏ ra điềm nhiên như không trước mặt cha mẹ là bởi không muốn để cha mẹ nhọc lòng. Nhưng chút mách khéo này của hai người, sao có thể qua mắt được ông bà kia chứ? Nhất là bác trai, ông xem Lâm Nhược Kỳ như con ruột, cơ nào lại có thể dễ dàng mắc lừa?

“Nhược Kỳ, con thành thực nói cho cha biết, Hạo Ninh, nó, có phải đã có người khác rồi không?” Nhìn vẻ mặt ngập ngừng của Lâm Nhược Kỳ, ông không nén được bèn hỏi dò.

“Cha, sao... sao cha lại hỏi thế?” Không biết có phải do chợt dạ hay nguyên nhân nào khác, vừa nghe thấy câu hỏi này, Vu Tiểu Phong tức khắc nghĩ đến mình. Cô thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt bác trai. Nếu... nếu ông biết cô không phải là Lâm Nhược Kỳ, mà thực ra... thực ra chính là “người khác” của Cố Hạo Ninh....

Trông thấy gương mặt thoát trắng bệch của Lâm Nhược Kỳ, ông sực nhận ra câu hỏi của mình có lẽ quá lỗ mãng. Ông sợ nhờ Lâm Nhược Kỳ không chịu nổi đã kích sẽ làm chuyện ngốc gì nữa, vội an ủi: “Haizz, cha đúng là lo nghĩ vẩn vơ rồi, thằng Hạo Ninh không phải là đứa làm chuyện xằng bậy...”

“Vâng, anh Hạo Ninh sẽ không thế đâu ạ! Cha, cha đừng nhọc lòng về chuyện của chúng con nữa! Cha hãy nghỉ ngơi đi! Không phải bác sĩ đã bảo rồi sao, cha nên nghỉ ngơi nhiều, như thế mới sớm xuất viện được!” Lâm Nhược Kỳ vội hòa theo lời ông để kết thúc chủ đề trò chuyện này, nếu cứ tiếp tục cô thực sự không biết nên ứng phó ra sao.

“Được thôi.” Nhìn vẻ mặt buồn bã của con dâu, ông cũng không tiện nói nhiều, chỉ còn cách nằm xuống nghỉ ngơi.

Cha Hạo Ninh vừa ngủ trưa dậy, Lâm Nhược Kỳ đã mua sẵn vài tờ báo, đều là những tờ mà thường ngày ông thích xem. Thấy ông tỉnh giấc, cô bèn dìu ông ngồi dậy uống chút nước, rồi cười, nói: “Cha, nếu cha không mệt, con đọc vài bài báo cho cha nghe nhé!”

“Nhược Kỳ...” Ông nhìn Lâm Nhược Kỳ trân trân.

“Cha!” Lâm Nhược Kỳ đặt tờ báo xuống, thở dài. “Con biết, cha không yên tâm chuyện của con và Hạo Ninh. Nói thật lòng, giữa chúng con đúng là có chuyện. Nhưng mấy vấn đề ấy, chỉ có thể để bản thân chúng con tự đối mặt, tự giải quyết mà thôi. Con biết cha quan tâm đến con, sợ con chịu uất ức, hy vọng cuộc sống của vợ chồng con hạnh phúc, ấm êm. Cha yên tâm, con sẽ cố gắng cải thiện quan hệ giữa con và anh ấy. Cha mau mau khỏe lại chính là sự giúp đỡ lớn nhất dành cho con rồi. Không phải cha cũng đã nói đó sao, Hạo Ninh là người con hiếu thảo, thế thì cha mau chóng khỏe lại, trong lòng Hạo Ninh ắt sẽ dễ chịu hơn và anh ấy cũng sẽ thôi giận con, đúng không?”

“Ày da, được thôi! Con trẻ tự có phúc đức của con trẻ, hai con tự lo liệu vậy, cha cũng chẳng quản tụi con được thêm bao lâu nữa!”

“Cha, con mới nói cha chóng khỏe lại thì Hạo Ninh mới có thể dễ chịu hơn, sao giờ cha lại nói những lời xúi quẩy này chứ? Không phải cha còn chờ được bé cháu sao?” Thấy tâm trạng ông trầm lắng xuống, Lâm Nhược Kỳ cố nén đau buồn, gượng cười nói đùa, chọc cho ông vui.

“Ha ha, đúng đúng! Nếu con và Hạo Ninh sinh cho cha một đứa cháu kháu khỉnh thì cha hết bệnh liền!” Vừa nhắc tới cháu nội, ông tươi tỉnh hẳn.

“Thế giờ cha có muốn con đọc báo cho cha nghe không?”

“Có chứ, con mau đọc đi! Cha muốn nghe mục thời sự trước...”

Tay xách cặp lồng và đồ dùng cá nhân của Lâm Nhược Kỳ, vừa bước vào phòng bệnh, Cố Hạo Ninh liền trông thấy Lâm Nhược Kỳ đang mỉm cười đọc báo cho cha nghe, tia lạnh nhạt dưới đáy mắt anh dịu đi đôi chút.

Chậm rãi bước đến bên giường, anh cười vang, nói: “Cha à, cha mới khỏe lại đã bắt đầu quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự rồi sao?”

“Hạo Ninh, con đến rồi à? Ha ha, vẫn là Nhược Kỳ giỏi! Mẹ con từ sáng đến tối chỉ biết giục cha đi ngủ, Nhược Kỳ chu đáo, biết đọc báo giúp cha giết thời gian. À này, con đi hỏi bác sĩ, chừng nào cha được xuất viện?”

“Cha mới nhập viện, đã muốn xuất viện rồi sao? Đợi bác sĩ xác nhận không sao hẵng tính tiếp. Cha cứ an tâm nằm nghỉ vài ngày đi nhé! Cha xem, mẹ hấp cá sạo cho cha này...” Cố Hạo Ninh vừa nói vừa mở nắp cặp lồng.

“Sao lại là cá nữa? Ngày nào cũng cá, cha muốn ăn thịt kho tàu...” Ông vừa thò đầu ngó xem, tức thì mặt mày ử dột.

“Cha à, giờ cha không được ăn thịt kho tàu.” Nhìn vẻ buồn thiu của cha. Cố Hạo Ninh có phần bất lực.

“Đúng vậy. Người bệnh cao huyết áp ăn nhiều cá mới tốt, mấy món dầu mỡ nhiều quá không tốt cho sức khỏe đâu. Chẳng phải cha muốn sớm được xuất viện sao?” Lâm Nhược Kỳ cũng góp lời.

“Hừ, hai con cũng vợ chồng đồng lòng lắm! Được rồi, được rồi, để có thể mau chóng xuất viện, cha đành cố nhịn vậy!” Tuy không được ăn thịt kho tàu nhưng nhìn Lâm Nhược Kỳ và Cố Hạo Ninh ăn ý với nhau, trong lòng ông cũng được an ủi phần nào.

Cố Hạo Ninh đưa mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ, khẽ mím môi, xem như mỉm cười đáp lại cô. Mắt Lâm Nhược Kỳ thoát đồ ửng, cô vội quay đi, vờ như đang xem các vật dụng mà Hạo Ninh mang tới.

“Đồ dùng có đủ không? Có thiếu thứ gì không?” Cố Hạo Ninh lấy hai cái bát ra, vừa xới cơm vừa hỏi.

Lâm Nhược Kỳ xem xét đồ trong túi, quần áo để thay, khăn bông, bàn chải, kem đánh răng... “Vâng, đủ cả rồi, không thiếu thứ gì.”

“Thế em qua đây ăn đi nào. Ăn xong để anh mang cặp lồng về.” Sau khi xới xong cơm cho cha và Lâm Nhược Kỳ, anh đứng dậy, đi về phía cửa.

“Anh đi đâu vậy? Anh không ăn sao?” Lâm Nhược Kỳ vội vàng hỏi.

“Anh đi hút thuốc. Chốc nữa sẽ về ăn với mẹ. Em và cha cứ ăn trước đi.” Cố Hạo Ninh nhàn nhạt đáp rồi bước ra ngoài.

“Nhược Kỳ, chẳng lẽ giờ Hạo Ninh hút thuốc nhiều lắm sao?” Bác trai hỏi Lâm Nhược Kỳ, trong lòng có phần nghi hoặc, hình như trước kia con trai rất hiếm khi hút thuốc, sao giờ mới đến đã phải ra ngoài hút thuốc rồi?

“Cũng bình thường ạ, chắc do gần đây áp lực công việc nhiều nên thỉnh thoảng anh ấy có hút một, hai điếu.” Lâm Nhược Kỳ cúi đầu, khẽ trả lời, lòng đau nhói, anh thực sự ra ngoài hút thuốc sao? Hay chỉ là kiếm cớ để tránh mặt cô.

“Hút thuốc nhiều không tốt, con phải khuyên nó nhiều vào.” Ông hơi lo lắng, sau khi Lâm Nhược Kỳ gặp tai nạn, tâm trạng của Cố Hạo Ninh hình như không được tốt lắm.

“Vâng, con hiểu rồi, con sẽ cố gắng!” Lâm Nhược Kỳ khẽ khàng đáp, lòng ngập tràn cay đắng. Giờ đây, lời nói của cô, Cố Hạo Ninh còn nghe lọt tai sao?

8. Q.1 - Chương 8: Huy Hiệu

Một tiếng sau, Cố Hạo Ninh quay lại phòng bệnh Lâm Nhược Kỳ đã dọn dẹp và rửa sạch xong xuôi cặp lồng, bát đĩa.

“Nhược Kỳ, con tiễn Hạo Ninh nhé!” Thay Cố Hạo Ninh chuẩn bị ra về, cha Hạo Ninh nháy mắt lia lia với Lâm Nhược Kỳ. Ông đang giúp cô tìm cơ hội trò chuyện với chồng mình.

Dịp Tết, không ít bệnh nhân đã xuất viện, hành lang bệnh viện chìm trong yên ắng. Cố Hạo Ninh và Lâm Nhược Kỳ im lặng bước đi bên nhau, bầu không khí lặng ngắt như tờ.

“Ban nãy anh vừa hút thuốc à?” Sóng bước bên Cố Hạo Ninh, Lâm Nhược Kỳ ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc tỏa ra từ người anh, anh thực sự ra ngoài hút thuốc sao? Còn hút nhiều đến thế này? Cô nhớ trước kia, Cố Hạo Ninh rất hiếm khi hút thuốc.

“Có hút mấy điếu.”

“Anh, bớt hút thuốc đi nhé! Hút thuốc không tốt cho sức khỏe.” Cô nhớ lại lần Cố Hạo Ninh uống rượu say bí tỉ, đến mức nôn ra mật xanh mật vàng, rồi lần trước đó nữa, anh uống nhiều đến mức xuất huyết dạ dày... Sao anh luôn không chịu quý trọng bản thân như vậy? Trước kia là uống rượu, giờ thì hút thuốc. Kim lòng không được, cô khẽ nói một câu: “Dù thế nào, anh cũng không nên tự giày vò bản thân mình.”

Cố Hạo Ninh chợt khựng lại. Anh chợt nhớ đến lần mình uống say khướt, Tiểu Phong đã khóc ngắt trước giường, nước mắt giàn giụa hỏi: “Tại sao anh lại giày vò bản thân như thế?”

Cố Hạo Ninh chợt thấy lồng ngực đau nhói, bước chân bắt gặp loạng choạng.

“Hạo Ninh...” Vu Tiểu Phong vội đỡ lấy anh.

Ngay khoảnh khắc đó, bất chợt Cố Hạo Ninh thoáng ngẩn ngơ, như cảm thấy hơi thở của Tiểu Phong phảng phất đâu đây. Nhưng khi anh định thần lại, nhìn rõ đó là Lâm Nhược Kỳ, tất cả sự ấm áp và mong đợi dưới đáy mắt vụt tan biến, anh chậm chậm đẩy Lâm Nhược Kỳ ra. “Cô vào trong đi, chỉ có một mình cha trong phòng.”

Dõi theo bóng lưng cô liêu đã có phần gầy gò của Cố Hạo Ninh, cô chỉ muốn ôm chặt lấy anh từ phía sau, nói với anh rằng, đừng bi thương như thế, đừng đau khổ thế nữa! Tiểu Phong, ở ngay cạnh anh đây! Nhưng cô lại không thể nói gì, cũng không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt, nhìn theo bóng lưng của Cố Hạo Ninh biến mất giữa màn đêm mờ mịt...

Cố Hạo Ninh vừa ngồi vào trong xe, điện thoại liền đổ chuông.

“Anh Ninh, em Đình Hồng đây, em vừa đến Ý, anh có nhờ em mua giúp huy hiệu các đội bóng, là những đội nào vậy?”

“Vicenza, Florence, Juventus, Bologna và Brescia. Nếu tiện thì mua giúp anh, cảm ơn nhé!”

“Vicenza, Florence, Juventus, Bologna và Brescia? Ok, em nhớ rồi. Giờ em đang ở Turin, huy hiệu của Juventus ắt không thành vấn đề, còn bốn cái kia để em tìm xem có không. Anh còn cần gì nữa không?”

“Hết rồi. Mọi chuyện vẫn thuận lợi chứ?”

“Không tệ! Ha ha, may mà có Phương Na ở cạnh, chứ Tết mà một mình rong ruổi nơi xứ người, cũng thê lương lắm!” Đình Hồng ôm lấy Phương Na, hạnh phúc đáp.

“Oắt con, cứ ở đó mở cờ trong bụng đi. Nhưng công việc vẫn phải làm cho tốt đó!” Cố Hạo Ninh nghĩ tới gương mặt Đình Hồng chắc hẳn đang tràn trề hạnh phúc, bèn trêu chọc.

“Yên tâm đi, tác phong của em anh còn chưa biết sao, hai tay hai súng, tình yêu lẫn sự nghiệp đều không lỡ cái nào!”

“Vậy thì tốt! Được rồi, không có gì nữa thì tạm biệt nhé, đợi cậu về, hai anh em mình tìm cơ hội họp mặt!”

“Vâng, vậy em cúp máy trước nhé!” Vừa cúp điện thoại. Đình Hồng quay sang hỏi Phương Na: “Mấy đội bóng ban nãy em nhớ hết chưa?”

“Nhớ rồi!” Phương Na nguyệt một cái. “Thế mà anh còn dám ở đó ba hoa hứa hẹn với Giám đốc Cố. Xem trí nhớ ngắn ngủn của anh kia! Nếu em không nhớ giúp anh, chẳng lẽ anh lại gọi điện đường dài lần nữa để hỏi hả?”

“Ha ha, chứ gì nữa! Ai bảo anh không được thông minh, lanh lợi, trí nhớ siêu tốt như em chứ?” Đinh Hồng cười ha hả, một tay kéo hành lý, tay kia ôm Phương Na, rời khỏi sân bay.

“Vicenza, Florence, Juventus, Bologna và Brescia, sao tên mấy đội bóng này nghe quen thế nhỉ?” Phương Na lầm bầm, bất chợt một ý nghĩ lóe qua đầu, vỗ Đinh Hồng cái bốp: “Em nhớ ra rồi, năm đội bóng này đều là những đội Baggio từng đầu quân! Tiểu Phong cực thích Baggio! Trước kia ngày nào Tiểu Phong cũng ra rả bên tai em, bảo sau này phải thu nhập đủ huy hiệu của các đội đó! Chẳng lẽ...” Phương Na nhìn sang Đinh Hồng, trong ánh mắt lướt qua tia sừng sốt.

“Ôi, theo anh thấy, sở dĩ anh Ninh muốn thu nhập mấy cái huy hiệu đó, chín mươi phần trăm là vì Tiểu Phong rồi.” Đinh Hồng buồn bã tiếp lời. “Anh Ninh đúng là người đàn ông si tình, tiếc là... Tiểu Phong đã...”

“Không phải có câu ở hiền gặp lành ư? Tại sao Tiểu Phong lại thảm thế này?” Nói đoạn, mắt Phương Na đã đỏ hoe. Cô là bạn thân của Vu Tiểu Phong hồi còn du học bên Pháp, tận mắt chứng kiến Tiểu Phong và Cố Hạo Ninh vượt qua mọi chông gai, khó khăn lắm mới đến được bên nhau. Lúc đó, cô còn vui mừng thay cho Tiểu Phong, ai ngờ hai người trùng phùng chưa được bao lâu, Tiểu Phong đã phải chết thảm bởi tai nạn giao thông bất ngờ.

“Có lẽ đó là số mệnh an bài.” Đinh Hồng cũng không biết nên nói gì. Một cô gái hiền dịu, nhã nhặn nhường kia lại gặp kết cục thảm khốc ấy, mỗi lần nhớ đến, cậu cũng thấy xót xa, hướng chi là Cố Hạo Ninh...

“Tiểu Phong ra đi như thế, thật không biết Giám đốc Cố làm thế nào để vượt qua được.” Vừa lẩm bầm, nước mắt Phương Na đã lăn chả rơi.

“Ừ. Đúng lúc hạnh phúc nhất thì đột ngột mất đi người mình yêu, trong khi anh ấy lại là nguyên nhân gián tiếp nữa... Có lẽ suốt đời này, anh Ninh khó lòng vượt qua nỗi thống khổ này...”

Nhớ lại dáng vẻ hồn xiêu phách lạc, sống như cái xác không hồn của Cố Hạo Ninh sau khi Vu Tiểu Phong qua đời, Đinh Hồng thở dài bất lực.

“Đều tại cái bà Lâm Nhược Kỳ đó cả!” Phương Na cũng tức tối, cắn chặt môi. Tiểu Phong xảy ra chuyện trong lúc ngồi trên xe của Lâm Nhược Kỳ, nếu như không phải cô ta cũng bị thương thì thực sự nghi ngờ chính cô ta cố tình sắp đặt vụ tai nạn.

“Chị ấy cũng là kẻ đáng thương.” Vừa dứt câu, Đinh Hồng liền trông thấy gương mặt Phương Na lộ ra vẻ bất mãn, vội chuyển đề tài: “Được rồi, đừng đau buồn vì họ nữa. Chí ít họ đã có được những hồi ức tốt đẹp bên nhau! Không ai biết cuộc đời mình rốt cuộc sẽ dài đến đâu, cho nên, chúng ta hãy cùng cố gắng sống hạnh phúc, Tiểu Phong ở trên trời nhất định cũng phù hộ cho chúng ta!”

“Tiểu Phong thực sự đã lên thiên đường rồi sao?”

“Cô ấy ắt hẳn đang ở trên đó dõi theo chúng ta.” Vòng tay của Đinh Hồng siết chặt Phương Na, lòng thâm nhủ, Tiểu Phong, nếu cô hiền lành, mong cô có thể phù hộ cho anh Ninh, phù hộ cho anh ấy sớm vượt qua nỗi đau này, phù hộ anh ấy một lần nữa tìm được hạnh phúc của riêng mình!

9. Q.1 - Chương 9: Nói Dối

Lâm Nhược Kỳ trở về phòng bệnh. Cha Hạo Ninh đang đọc báo, vừa thấy cô bước vào, không kìm được cất tiếng hỏi: “Về nhanh vậy con? Sao không trò chuyện thêm với Hạo Ninh?”

“Chẳng phải Hạo Ninh còn phải về ăn cơm với mẹ sao? Thế nên con bảo anh ấy về sớm.” Lâm Nhược Kỳ cầm lấy bình nước, rót một cốc nước nóng cho ông rồi nhẹ nhàng rút tờ báo trên tay ông ra. “Cha, đọc báo hao tổn tinh thần lắm, để con đọc cho cha nghe nhé!”

“Nhược Kỳ à, con càng ngày càng hiểu chuyện rồi đó!” Ông tháo kính, cười, nói: “Cha thấy hôm nay thái độ của Hạo Ninh đối với con đã tốt hơn nhiều, dấu sao cũng là vợ chồng bao năm, ít nhiều vẫn có tình cảm với nhau. Có lẽ do gần đây quá bận bịu công việc, tâm trạng nó không được tốt, con hãy khoan dung hơn nhé?”

“Con biết rồi ạ.” Lâm Nhược Kỳ cúi đầu, dịu ông nằm xuống rồi cầm lấy tờ báo. “Cha, hồi chiều mục thời sự đã đọc rồi, giờ con đọc cho cha nghe bản tin kinh tế được không?”

“Được!” Ông nhắm mắt lại.

Sau khi đọc vài đoạn tin tức, cũng đã gần chín giờ tối. Lâm Nhược Kỳ thấy ông như đã ngủ thiếp đi, bèn chậm rãi chỉnh ánh sáng đèn giường sang mờ tối rồi lẳng lặng bước ra ngoài.

Cô không dám đi xa, bèn ngồi trên băng ghế ở hành lang trước cửa phòng bệnh. Mãi đến lúc này, những giọt nước mắt mà cô cố nén suốt buổi tối mới lã chã tuôn rơi.

Cô phải làm sao? Rốt cuộc phải làm sao? Ban nãy khi ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc trên người Cố Hạo Ninh, nhìn dáng vẻ tiêu tụy, đau buồn của anh, cô đã buột miệng thốt ra câu: “Không nên tự giày vò bản thân mình nữa”, để rồi trông thấy vẻ mặt thống khổ pha lẫn chua xót khôn cùng của anh, cô gần như không kìm được, chỉ muốn nói cho anh biết cô chính là Vu Tiểu Phong...

Cô thực sự không chịu đựng nổi nữa. Người đàn ông đó, người đàn ông yêu cô say đắm và cô cũng yêu anh tha thiết đứng ngay trước mặt cô, nhưng hai người lại không thể nhận nhau. Chỉ có thể trở mặt nhìn anh bị bao vây trong nỗi bi ai và tuyệt vọng cùng cực, trở mặt nhìn anh từng bước, từng bước xa rồi thế giới của cô nhưng bản thân lại không thể nói, không thể giải thích, càng không có sức lực để cứu vãn...

Đầu vùi sâu giữa hai cánh tay, cô khóc tức tưởi trong im lặng. Cô bất lực biết bao, phía trước chỉ là một màn đen dày đặc sâu thẳm thẳm, chẳng thấy được một tia hy vọng mong manh...

“Tiểu Dương, chốc nữa cô nhắc nhở y tá bên khoa Thần kinh tình hình của bệnh nhân này, bảo họ lưu ý chặt chẽ! Nhỡ xảy ra bất kỳ tình huống gì, lập tức gọi cho tôi!” Giang Hàn Phi vừa sải bước vừa dặn dò Dương Tuyết Tuệ.

“Vâng. Hi hi, bệnh nhân này cũng khá may mắn! Không ngờ lại được gặp anh!” Dương Tuyết Tuệ cười, nói với Giang Hàn Phi.

Bệnh nhân đó bị tai nạn, được đưa vào khoa Ngoại tổng quát bọn cô cấp cứu hồi bảy giờ tối. Theo lý mà nói, phòng bệnh khoa Ngoại đã đủ giường, không thể bố trí phẫu thuật thêm nữa. Nếu rơi vào tay bác sĩ khác, không chừng đã phải sắp xếp chuyển viện. Nhưng Giang Hàn Phi lại đồng ý tiếp nhận, bởi anh nhanh chóng chuẩn đoán người bệnh đó rất có thể bị vỡ lá lách, nếu buộc phải chuyển viện nữa, e là khó qua khỏi. Cho nên Giang Hàn Phi đã quyết định dứt khoát, lập tức bảo Dương Tuyết Tuệ đưa ngay bệnh nhân vào phòng phẫu thuật. Vừa trông thấy khoang bụng được mổ ra của bệnh nhân, Dương Tuyết Tuệ liền hãi hùng, toàn thân mướt mồ hôi lạnh. Quả nhiên lá lách đã vỡ! Nếu ban nãy chuyển viện, e rằng chưa tới nơi, người đó đã ngừng thở rồi!

Phẫu thuật xong, Giang Hàn Phi lại phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm phòng bệnh giúp bệnh nhân. May thay bên khoa Thần kinh vẫn còn giường trống, hai người bèn đưa bệnh nhân qua đó.

“Gặp ai cũng đều như nhau thôi!” Giang Hàn Phi chỉ khẽ cười nhạt. Đang định qua phòng hút thuốc làm một điều để tỉnh táo lại, chợt thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước, anh bất giác sững người.

“Đó là người nhà của ai nhỉ? Trời rét thế này, ngồi ở hành lang không sợ chết cóng sao?” Dương Tuyết Tuệ cũng nhìn thấy cô gái đang ngồi trên băng ghế ở đầu hành lang kia, không khỏi lấy làm kỳ quái. Thường thì trước cửa phòng mổ mới có thân nhân ngồi đợi, hiếm khi thấy có người ngồi trước cửa phòng bệnh giữa đêm khuya thế kia.

“Cô đi gặp y tá bên khoa Thần kinh trước đi, tôi qua đó xem thử.” Giang Hàn Phi che giấu cảm giác sửng sốt trong lòng, điềm tĩnh nói. Cô gái ấy chính là Lâm Nhược Kỳ, thậm chí trên người cô còn mặc chiếc áo khoác khi đến khu vui chơi cùng hai chú cháu anh hôm qua. Nhưng sao cô lại ở đây? Một mình ngồi trước phòng bệnh lẻ loi nhường kia? Ánh đèn sáng tỏ hắt bóng trên lưng cô, thấm đượm nỗi bi ai và thê lương đến khó tả.

“Vâng!” Dương Tuyết Tuệ cũng không hỏi nhiều, liền đi về phía phòng y tá khoa ngoại Thần kinh.

“Cô có cần giúp đỡ không?” Bước đến cạnh Lâm Nhược Kỳ, Giang Hàn Phi khẽ hỏi.

Lâm Nhược Kỳ sức ngẩng đầu, ngơ ngàng. “Bác sĩ Giang?”

Nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của cô, Giang Hàn Phi chỉ cảm thấy trái tim mình thất lại. “Cô sao thế? Sao lại ở bệnh viện? Cô không khỏe ư?”

“Tôi... không sao. Bố chồng tôi đột nhiên lại tăng huyết áp nên phải nhập viện, tôi chỉ là vào chăm nom thôi. Xin lỗi, để anh chê cười rồi!” Lâm Nhược Kỳ cố nặn nụ cười gượng gạo, bối rối, lấy từ túi áo ra một bịch khăn giấy, vội vàng lau nước mắt.

Biết được sức khỏe của cô không có vấn đề, Giang Hàn Phi bèn thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống bên cạnh. “Có gì đâu mà chê cười. Không phải hôm qua tôi đã nói rồi sao, tôi tình nguyện làm thùng rác dự bị để cô trút bầu tâm sự, đừng nói mới qua có một ngày mà tôi đã bị hủy tư cách rồi nhé?”

Giọng anh nhẹ nhàng, vẻ mặt hòa nhã, dạt dào ý cười ấm áp, ánh đèn sáng tỏ rọi xuống đáy mắt sâu thẳm của anh trông lấp lánh rạng ngời, quyến rũ muôn phần. Anh yên lặng nhìn Lâm Nhược Kỳ, cô không khỏi lúng túng cuối cùng nước mắt cũng ngừng rơi, cười ngượng ngùng. “Cảm ơn anh!”

“Đừng khách sáo!” Giang Hàn Phi duỗi thẳng hai chân, uể oải tựa lưng vào thành ghế. “Đúng rồi, sao người nhà lại để cô chăm nom? Cô xuất viện còn chưa đầy một tháng mà, vẫn cần tĩnh dưỡng nhiều. Ông xã cô đâu? Anh ta không đến à?”

“Anh ấy đi công tác chưa về.” Trong tiềm thức, Lâm Nhược Kỳ không muốn bất kỳ ai hoài nghi và dị nghị về Cố Hạo Ninh. Đây là lần đầu cô nói dối trước mặt Giang Hàn Phi, cô bối rối quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt thẳng thắn, sáng rực của anh.

“Ồ, thế cô cũng phải chú ý nghỉ ngơi nhiều nhé! Ở hành lang lạnh lắm, tốt nhất cô nên vào trong phòng! Có gì cần giúp đỡ, cứ gọi tôi bất cứ lúc nào.” Nói xong, Giang Hàn Phi liền đứng dậy. Đêm nay đến phiên anh trực nên không thể rời nơi trực quá lâu.

“Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn anh!” Lâm Nhược Kỳ cũng đứng dậy, khẽ mỉm cười đáp lại, đưa mắt nhìn anh rời đi. Sau đó, cô bước vào phòng, đến bên chiếc giường trống kể bên cha Hạo Ninh rồi nằm xuống.

10. Q.1 - Chương 10: Blog Nhật Ký

Khi Cố Hạo Ninh về đến nhà, mẹ anh đã nấu nướng xong xuôi. Sau khi cùng mẹ ăn tối, Cố Hạo Ninh định giúp mẹ thu dọn bát đĩa thì bị bà ngăn lại. “Thôi nào, cả ngày con cũng mệt rồi, để mẹ làm cho, con đi nghỉ đi.”

“Không sao, con không giỏi việc bếp núc nhưng rửa bát thì không thành vấn đề.” Cố Hạo Ninh mỉm cười, xắn tay áo, giăng lấy đồng bát từ tay mẹ rồi bước đến chỗ bồn nước, bắt đầu rửa một cách thuần thục.

“Không tệ! Không phải con và Nhược Kỳ rất ít khi nấu ăn ở nhà sao? Thế mà con rửa bát trông cũng ra dáng đó chứ!” Mới đầu bà vẫn hơi lo lắng, đầu gối Cố Hạo Ninh lại tỏ ra rất thành thực, thấy thế, bà bèn yên tâm đứng phía sau xem.

“Đương nhiên rồi. Hai năm trước con ở châu Âu...” Tay Cố Hạo Ninh bất chợt dừng lại, ký ức hai năm trước ùa về trong anh, lúc đó anh cùng Tiểu Phong đến châu Âu khảo sát, hằng ngày Tiểu Phong nấu cơm, còn anh rửa bát...

“Hai năm trước ở châu Âu thì sao?” Bà thấy con trai im lặng, không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

“À, cũng không có gì. Chuyện là lúc đó, ăn chung với đồng nghiệp, mẹ cũng biết đó, con không biết nấu nướng nên giúp người ta rửa bát.” Cố Hạo Ninh kìm nén nỗi cay đắng xuống tận đáy lòng, vừa tiếp tục rửa bát vừa đáp lời một cách thản nhiên.

“Hóa ra cũng từng rửa bát được mấy ngày!” Bà mỉm cười đứng sau lưng Hạo Ninh, không thấy được nỗi buồn ứ đọng dưới đáy mắt con trai.

Cố Hạo Ninh cùng mẹ xem ti vi một lát, đến khoảng chín rưỡi, đợi mẹ đã vào giường ngủ, anh mới trở về phòng mình.

Tắm rửa xong xuôi, Cố Hạo Ninh mở máy tính, đăng nhập vào blog của mình.

Blog này vốn là công cụ mà anh và Tiểu Phong dùng để trao đổi với nhau. Anh vẫn còn nhớ hồi mới trùng phùng, cô ngốc đó nói muốn cùng anh chia sẻ mọi niềm vui, nỗi buồn, bèn đăng ký hai tài khoản MSN, sau đó cho anh biết mật mã, như thế hai người đều có thể ghi lại tất cả tâm sự thầm kín của riêng mình lẫn những lời muốn gửi tới đối phương.

Khi đó, Cố Hạo Ninh vẫn cảm thấy ngượng ngượng, một là do bản thân anh hiếm khi viết lách, cách hành văn cũng chẳng hay bằng Tiểu Phong, thực lòng không biết nên viết gì, hai là anh cảm thấy nếu có thì giờ ngồi viết blog, chi bằng gọi điện nói nói thẳng chẳng phải đơn giản hơn sao. Nên lúc đó, trên blog gần như chỉ có một mình Tiểu Phong viết, còn anh sắm vai độc giả. Nhưng nhìn những dòng chữ ghi lại từng nỗi nhớ nhung mà Tiểu Phong dành cho anh, lẫn những niềm vui nhỏ nhặt trong cuộc sống, anh cảm thấy rất vui sướng và cảm động. Thế nên, thỉnh thoảng anh cũng để lại vài dòng bình luận, viết đôi ba câu trên đó.

Đầu giờ blog ấy giờ đây lại trở thành nơi anh gửi gắm những yêu thương khắc khoải lớn nhất, là công cụ duy nhất mà anh có thể cùng Tiểu Phong trò chuyện.

Suốt gần bốn tháng nay, gần như ngày nào anh cũng cập nhật bài viết mới. Hôm qua do cha đột nhiên đổ bệnh, tâm trạng anh rối bời nên không viết, hôm nay tuyệt đối không thể tiếp tục bỏ bê. Cố Hạo Ninh chậm một chút thuốc, chậm rãi rút vài hơi rồi lập tức dập tắt, bắt đầu gõ bàn phím.

“Tiểu Phong, hôm nay là ngày thứ 112 từ khi em ra đi. Lúc em rời khỏi anh, vẫn đang là cuối thu, thế mà giờ đây, trời đã rét đậm rồi.

Hôm nay, Đinh Hồng gọi cho anh, hỏi anh muốn mua huy hiệu của những đội nào, anh bảo cậu ta là Vicenza, Florence, Juventus, Bologna và Brescia. Tiểu Phong, anh không nhớ sai chứ? Anh còn lên internet tra, Baggio đã tổng cộng đá cho bảy đội. Huy hiệu của AC Milan và Inter Milan em đều có rồi, hai cái đó chính anh cùng em mua ở Ý vào năm đó. Còn huy hiệu của năm đội kia, hình như em vẫn chưa có nhỉ? Không sao, anh nhất định sẽ giúp em thu thập đủ.”

Cố Hạo Ninh nhớ lại lần ở Milan, Tiểu Phong đã dẫn anh qua hết các con phố, ngõ ngách chỉ để mua cho bằng được hai huy hiệu ấy, lúc đó anh thấy thắc mắc lắm, AC Milan và Inter Milan là đối thủ truyền kiếp của nhau, fan của hai nhà gần như không đội trời chung, sao cô lại mua huy hiệu của cả hai đội?

Sau này, Cố Hạo Ninh mới vỡ lẽ, hóa ra Vu Tiểu Phong thích Baggio nên mới muốn thu thập hết tất cả các huy hiệu đội bóng mà Baggio từng đầu quân. Kỳ thực, Cố Hạo Ninh cũng là fan trung thành của Baggio nhưng không si mê cuồng nhiệt bằng Vu Tiểu Phong.

“Tiểu Phong, hôm nay anh đã giúp mẹ rửa bát. Nói ra không sợ em cười, anh hiếm khi làm chuyện này. Năm đó, anh giúp em rửa bát ở châu Âu, hình như là lần đầu trong đời anh rửa bát, may mà lúc đi khảo sát, em mang toàn bát nhựa, chứ nếu là bát sứ, chắc đã bị anh đánh vỡ hết rồi.”

Anh vẫn còn nhớ như in, cảm giác khi nhìn thấy Tiểu Phong bưng một bát mì nóng hổi nghi ngút khói, mỉm cười bước đến trước mặt mình tối hôm ấy ở Cologne, ấm áp biết bao và cũng ngọt ngào biết nhường nào.

Anh và Lâm Nhược Kỳ rất ít khi nấu ăn ở nhà. Không phải Lâm Nhược Kỳ không biết nấu nướng, mà là không thềm bước chân vào bếp. Hai vợ chồng nếu không đến ăn cơm nhà cha mẹ thì cũng dắt nhau ra hàng quán. Vì vậy, anh chưa bao giờ biết được cảm giác hai người cùng nấu cơm là như thế nào.

Trong những ngày cùng Tiểu Phong đi công tác, mỗi tối, chỉ cần còn kịp, anh và Tiểu Phong đều ra siêu thị dạo một vòng, sau đó mua đồ ăn mang về phòng cô, cùng nấu bữa tối.

Dần dần, Cố Hạo Ninh cũng biết được phải xử lý nấm hương khô ra sao, rửa sạch tảo tía bằng cách nào, thậm chí còn biết làm vài món đơn giản, còn Tiểu Phong cũng quen với việc để Cố Hạo Ninh rửa bát. Hai người thỉnh thoảng tán gẫu vài ba câu, cảm giác ấm áp và bình yên đó tựa làn khói sương vương vấn mãi quanh con tim Cố Hạo Ninh, lúc ấy, anh thường hay ngẩn ngơ miên man nghĩ, đây mới là cảm giác về gia đình, đúng không?

Cố Hạo Ninh định viết tiếp, bất chợt cơn đau dày đặc từ ngang hông bỗng xộc thẳng lên não.

Anh nhúu mày, gần đây anh đi công tác suốt, có lẽ do quá lao lực nên luôn cảm thấy mỗi lưng, đau nhức thất lưng. Hôm nay, cơn đau lại càng dữ dội, không biết có phải do hôm qua công cha nên bị trọ rồi không.

Cố Hạo Ninh hít một hơi thật sâu, đưa tay dấm nhẹ vài cái vào sau hông, hình như vẫn không thuyên giảm là bao. Anh bèn ôm laptop lên giường, lấy gối chèn phía sau, hình như đã đỡ hơn một chút rồi tiếp tục đưa tay lên bàn phím gõ chữ.

“Tiểu Phong, hôm qua anh đã đến viện phúc lợi, gặp mấy đứa trẻ đáng yêu kia rồi. Anh mua rất nhiều bánh kẹo và dụng cụ học tập cho chúng, bọn trẻ đều ngoan ngoãn đợi anh chia quà cho từng đứa, không dám tranh giành, nhận được quà, chúng còn rất lễ phép nói cảm ơn anh. Anh thấy tội nhóc còn nhỏ tuổi mà đã tỏ ra chừng chạc như người lớn, cảm giác như trông thấy hình bóng của em thuở bé vậy. Em hồi bé có phải cũng hiểu chuyện, cũng sớm chín chắn như chúng thế kia không?”

Anh còn gặp được Hiệu trưởng Lư nữa. Bà biết anh là bạn em thì vui mừng lắm, còn kể cho anh nghe rất nhiều chuyện về thời thơ ấu của em.

Bà kể, khi vào viện phúc lợi, em chỉ mới năm tuổi. Em lúc đó rất nhát và hơi tự kỷ, sợ sấm sét nhưng lại không dám nói. Chỉ biết một mình trốn trên giường khóc thầm. Ban đêm, có một lần Hiệu trưởng Lư đi kiểm tra phòng, bắt gặp em cuộn tròn trên giường khóc thút thít, bèn dẫn em đến phòng hiệu trưởng, ôm em vào lòng, em mới từ từ ngủ thiếp đi.

Kể từ đó, cứ đêm khuya, trời đổ mưa dông sấm rền, Hiệu trưởng Lư đều dẫn em lên phòng mình, ôm em ngủ. Mãi cho đến khi em lên cấp hai, bắt đầu cuộc sống ký túc xá mới thôi.

Tiểu Phong, lúc đó, em mới mười ba tuổi nhỉ? Đã phải một mình ở trong ngôi trường xa lạ, vào những đêm sấm sét rền tai, không có Hiệu trưởng Lư bên cạnh, có phải cả đêm em đều không dám chợp mắt? Những tháng ngày đó, em đã phải chịu đựng bao lâu mới từng bước, từng bước vượt qua được?

Hiệu trưởng Lư còn nói, em là đứa trẻ hiểu chuyện. Từ khi học cấp hai, ở ký túc xá, em càng lúc càng trở nên độc lập, càng lúc càng kiên cường. Em luôn thích giúp đỡ người khác nhưng lại không bao giờ hé môi nói về những đau khổ của riêng mình. Dù ở ngoài có chịu bao áp lực, gặp phải khó khăn lớn đến đâu, em đều một mình nuốt ngược vào trong.

Bà kể có lần, khi em về nước nghỉ lễ, không may gặp tai nạn, bị thương ở chân, phải bó bột nhưng em vẫn cố chống nạng, kiên trì hoàn thành công việc đã hứa. Nếu không phải một giáo viên ở viện phúc lợi tình cờ bắt gặp em ở ngoài đường, mọi người chẳng hề hay biết chuyện em bị thương nhưng vẫn cố kiên trì làm việc.

Tiểu Phong, em có biết khi nghe những điều đó, anh đau khổ, xót xa biết nhường nào không? Cuối cùng anh đã hiểu, thì ra, sự nhẫn nhịn, lòng kiên cường từ trước đến giờ, tính lạc quan từ trước đến nay của em đã được bồi dưỡng như thế nào! Anh nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tuy chân bị thương nhưng em vẫn dành cho anh nụ cười rạng rỡ biết bao, còn anh, lúc đó ngốc chết đi được, lại ngớ ngẩn hỏi em sao không có người nhà bên cạnh, giờ mới hiểu, nét buồn bã thoáng qua trong mắt em lúc đó là vì sao.

Tiểu Phong, em thật ngốc, tại sao, tại sao em luôn không chịu yêu quý chính mình? Em chỉ biết cho đi, chỉ biết hiến dâng, thế còn bản thân em thế sao? Em bị tổn thương, ai vỗ về em? Nỗi trống vắng tịch liêu, ai

cùng em vượt qua? Tiểu Phong, chẳng lẽ em quên rồi sao, quên mất chính mình cũng biết đau, quên mất mình cũng cần được quan tâm, được yêu thương, được sưởi ấm, quên mất mình cũng có tư cách để sở hữu tình yêu và hạnh phúc đẹp nhất trên đời này sao?”

Cố Hạo Ninh lặng lẽ ngồi tựa vào đầu giường, anh nhớ lại ngày hôm đó, Tiểu Phong hỏi anh, từng câu từng từ, rành rọt: “Nếu như... nếu như em nguyện ở bên anh, không yêu cầu bất kỳ thứ gì, không quan tâm đến điều gì, chỉ ở cạnh anh thôi thì sẽ khiến anh cảm thấy hạnh phúc hay khổ đau?”

Cô nhún nhường hỏi anh rằng, cô ở bên anh, đối với anh là hạnh phúc hay đau khổ. Khoảnh khắc ấy, như có ai cầm một cây gậy sắt đấm đầy đinh nhọn vút cào xé con tim của Cố Hạo Ninh, một lần rồi lại một lần, đau đến mức anh không thốt nên lời.

Cố Hạo Ninh nhắm nghiền mắt, anh tựa hồ chìm đắm trong những hồi ức xa xưa. CƠn đau dai dẳng từ thắt lưng xộc lên, anh đứng dậy lấy ra một viên thuốc giảm đau, nuốt ực rồi lại lên giường viết tiếp.

“Tiểu Phong, có chuyện này anh muốn nói thật với em.

Hôm nay trong bệnh viện, do tâm trạng quá tồi tệ, anh đã hút rất nhiều thuốc lá. Sau đó, có lẽ do trên người anh mùi thuốc quá nồng, Lâm Nhược Kỳ ngửi thấy, cô ấy bèn khuyên anh đừng hút nữa. Cuối cùng, cô ấy còn thốt ra câu: “Không nên tự giày vò bản thân mình”, khiến anh như muốn sụp đổ.

Tiểu Phong, khi nghe thấy câu nói đó, cảnh tượng anh say rượu lần trước tức thì hiện lên trước mắt, em gục khóc bên giường, nghẹn ngào hỏi anh tại sao lại tự giày vò bản thân.

Tiểu Phong, xin lỗi em, anh không cố ý giày vò chính mình thế đâu, anh biết em sẽ không vui. Em xem, anh đã thôi không còn ra ngoài uống rượu nữa, nhưng Tiểu Phong ơi, anh thực sự quá đau khổ, anh chỉ là muốn tìm cách nào đó để giải tỏa bớt mà thôi.

Sau đó, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên ôm lấy anh. Khoảnh khắc ấy, anh bất ngờ cảm thấy hơi thở của em gần ngay bên, phút chốc chìm vào ngẩn ngơ... Tiểu Phong, liệu em có giận anh không? Anh cũng biết, giải thích thế này nghe thật hoang đường, sao có thể đánh đồng cô ta và em được chứ? Có lẽ, anh nhớ nhưng em đến sắp phát điên rồi, mới có giây phút mất trí kia... Không, không thể lấy đó làm cái cớ được! Tiểu Phong, xin lỗi em, anh sai rồi, chuyện đó, sau này tuyệt đối không xảy ra nữa đâu!

Nhưng hôm nay, anh thôi không còn nổi giận với Lâm Nhược Kỳ nữa. Cô ta bây giờ không biết là đang giả vờ hay thật lòng, dù sao thì trước mặt cha mẹ, cô ta cũng đã bớt ngang ngạnh đi nhiều. Anh cũng không muốn nổi cáu với cô ta làm gì. Hôm qua cô ta đến viện phúc lợi nên anh đã nổi trận lôi đình, kết quả chọc cha tức giận đến nỗi khiến ông phải nhập viện.

Tiểu Phong, anh thấy dần vặt, áy náy lắm! Tiểu Phong, em biết không, kỳ thực, người anh hận nhất không phải là Lâm Nhược Kỳ mà là bản thân anh. Anh luôn nghĩ, nếu em không gặp gỡ anh, nếu em không yêu anh, hoặc giả sử, anh không phải lòng em thì có phải tất cả những chuyện này đều sẽ không xảy ra chẳng? Có phải em vẫn có thể sống khỏe mạnh, vui tươi rạng ngời và tràn ngập hạnh phúc không?

Tiểu Phong ơi, anh thực sự cảm hận bản thân! Em vẫn còn trẻ và tốt đẹp như thế. Anh vẫn còn nhớ rõ, em thích mặt trời lúc bình minh, thích đại dương mênh mông tĩnh lặng, em luôn cố gắng cảm nhận những điều tốt đẹp xung quanh mình, luôn kiên cường, lạc quan đối mặt với mọi gian nan và trắc trở, một người như em, vốn có tư cách sở hữu cuộc sống hạnh phúc nhất trên đời này, nhưng lại vì anh, vì mối tình này mà chôn vùi tuổi xuân lẫn sinh mạng tươi đẹp ấy!”

Viết đến đây, đôi tay của Cố Hạo Ninh không kiềm được run rẩy dữ dội, anh lại nhớ đến cảnh tượng Tiểu Phong nằm gục giữa những vũng máu đỏ thẫm...

“Tiểu Phong, có lúc anh cảm kích trời xanh biết bao, đã sắp xếp cho đôi ta gặp gỡ. Anh từng tưởng rằng đó là sự nhận từ và ân huệ lớn nhất mà trời cao ban tặng ỉnh, để anh biết được thì ra, cuộc sống cũng có thể ấm áp và ngập tràn niềm hy vọng đến thế... Nhưng bây giờ, anh lại cảm giận, hối hận khôn xiết! Nếu như cuộc gặp gỡ giữa chúng ta đã định sẵn chia ly, nếu sự ấm áp và hy vọng của anh phải trả giá bằng sinh mạng của em thì anh thà chưa từng gặp gỡ em, anh thà trọn đời sống trong giá lạnh và cô độc, anh chỉ muốn em sống, anh chỉ muốn em sống thôi!”

Nước mắt, từng giọt, từng giọt rơi xuống bàn phím buốt giá, tí tách. Cố Hạo Ninh không biết gương mặt mình đã đắm lệ tự khi nào, nhìn màn hình dần trở nên mơ hồ, trước mắt anh, khuôn mặt điềm đạm của Tiểu Phong như thấp thoáng xuất hiện. Cô khẽ mỉm cười nhưng cũng trĩu nặng bi thương, ngập tràn tuyệt vọng, nhỏ nhẹ nói với anh: “Tu me manqueras.”

“Tiểu Phong, anh phải làm sao? Anh không có cách nào sống yên ổn, càng không có cách nào hoán trả lại mạng sống cho em, anh chỉ có thể nhớ em, rất nhớ, rất nhớ em.”

Cố Hạo Ninh chậm chậm gõ từng chữ, từng chữ. Viết xong dòng ấy, anh lưu lại, thoát ra, đóng laptop.

Trong giây phút này, anh chỉ cảm thấy toàn thân như đã bị rút cạn sức lực.

11. Q.1 - Chương 11: Kinh Ngạc

“Hạo Ninh à, hôm qua con làm việc đến khuya ư? Sao lại ôm laptop ngủ quên thế?” Sáng mùng Ba, mẹ Hạo Ninh không thấy con trai dậy, bèn đẩy cửa bước vào phòng. Ai ngờ trông thấy Hạo Ninh đang tựa lưng vào đầu giường ngủ mê mết, trên đùi vẫn còn đặt laptop. Tiết trời rét buốt, ngủ như thế suốt đêm chẳng phải sẽ cảm lạnh sao?

“Dạ, không sao. Máy giờ rồi mẹ? Đến lúc đưa cơm sáng cho cha rồi à?” Giọng Cố Hạo Ninh pha chút mệt mỏi nhưng anh vẫn nhanh chóng đứng dậy mặc áo, bước vào nhà vệ sinh.

“Tám giờ rồi. Hay là con không cần đi với mẹ đâu! Mẹ tự đi xe buýt cũng được. Đêm qua con thức khuya lắm hả? Hay là ngủ thêm chút đi?” Bà nhìn con trai với ánh mắt lo lắng, nghĩ sớm biết vậy đã không gọi Hạo Ninh dậy rồi.

“Con không sao, con khỏe! Mẹ đừng bận tâm nữa, ra ngoài đợi con, con ra ngay !” Cố Hạo Ninh cười, đẩy mẹ ra khỏi phòng. Nằm mới sao có thể để mẹ một mình ngồi xe buýt vào sáng sớm thế này chứ? Thế chẳng phải làm con bất hiếu quá sao!

Vội vàng ăn sáng, Cố Hạo Ninh đưa mẹ đến bệnh viện.

“Ông sao rồi? Vẫn khỏe chứ?” Bà vừa múc cháo cho chồng vừa hỏi thăm.

“Tôi đã khỏe lại rồi, bà mau mau làm thủ tục cho tôi xuất viện đi! Ngày nào cũng bắt cả nhà chạy tới chạy lui thế này, tốn công tốn sức quá!”

“Cha, sao cha lại nhắc đến chuyện ra viện nữa? Hôm qua không phải con đã nói rồi sao, phải đợi bác sĩ xác nhận không còn vấn đề gì thì mới được...” Cố Hạo Ninh thoáng rầu rĩ.

“Bác sĩ xác nhận, bác sĩ xác nhận, có bệnh viện nào lại không muốn bệnh nhân ở thêm vài ngày hòng kiếm được nhiều tiền hơn? Chờ họ xác nhận không có vấn đề gì thì bắt cha phải đợi đến chừng nào nữa hả...”

“Bác Cố, sao nổi nóng vậy?” Cha Hạo Ninh đang cau gắt, bất chợt Giang Hàn Phi mỉm cười, bước vào.

Sáng nay vừa khéo Giang Hàn Phi đi kiểm tra bệnh nhân bị vỡ lá lách mới được đưa vào tới qua, thấy vẫn còn chút thời gian, anh bèn tạt ngang qua đây để xem thử, ai dè vừa bước vào đã nghe thấy tiếng bác trai oang oang phàn nàn về bệnh viện.

“Ồ, bác sĩ Giang, sao bác sĩ lại đến rồi? Mời bác sĩ ngồi!” Mẹ Hạo Ninh vừa nhận ra anh là Giang Hàn Phi, bác sĩ điều trị cho Lâm Nhược Kỳ trước kia, liền lịch sự chào hỏi.

“Không sao, không sao, tối qua cháu tình cờ gặp cô Lâm, biết bác Cố nằm ở đây. Hôm nay đi ngang qua bèn rẽ vào xem thử.” Giang Hàn Phi khoát tay, cười nói với bác gái, đi thẳng đến bên giường của bác trai. “Nghe nói do huyết áp của bác đột nhiên tăng cao nên phải đưa vào đây? Chuyện này không thể khinh thường được, lỡ là một chút dễ dẫn đến xuất huyết não lắm. Nằm viện theo dõi thực sự rất cần thiết, bác sĩ cũng phải chịu trách nhiệm về bác chứ, phải không?”

“Ấy, cái này bác biết, bác cũng chỉ là không muốn con cái lo lắng...” Cha Hạo Ninh quả thực rất có thiện cảm với Giang Hàn Phi.

Khi Giang Hàn Phi phẫu thuật cho Lâm Nhược Kỳ, ông và vợ lén đưa phong bì cho anh, nào ngờ anh từ chối thẳng. Khi ấy, bác sĩ Giang cười nói với hai người: “Bệnh viện đã trả lương cho cháu rồi nên không có chuyện nhận bồi dưỡng đâu ạ!” Câu nói đó khiến hai vợ chồng ông vừa cảm động vừa ngượng ngùng. Sau đó, trong quá trình giúp Nhược Kỳ hồi phục, Giang Hàn Phi còn thường xuyên cùng ông bà thảo luận các phương án điều trị cho cô. Thái độ nghiêm túc, tận tình với bệnh nhân ấy khiến ông và vợ rất yên tâm. Cho nên những lời Giang Hàn Phi nói vẫn có sức nặng khiến ông chịu tiếp thu.

“Bác khỏe mạnh, con cái mới có thể yên tâm chứ ạ!” Giang Hàn Phi cười khuyến.

“Ừ phải, ừ phải...” Ông bối rối gật đầu.

“Vẫn là lời của bác sĩ Giang có tác dụng nhất! Hạo Ninh à, chắc con chưa từng gặp bác sĩ đúng không, đây chính là bác sĩ Giang, người đã điều trị cho Lâm Nhược Kỳ trước kia...” Mẹ Hạo Ninh định giới thiệu Giang Hàn Phi cho con trai, chợt di động của Cố Hạo Ninh đổ chuông, anh đành ái ngại gật đầu xin lỗi Giang Hàn Phi rồi lập tức cầm điện thoại, ra ngoài.

“Haizz, thằng con này của bác, từ sáng đến tối cứ bận bịu việc gì không biết...” Bác trai vội giải thích cho Giang Hàn Phi, về hơi ngại ngùng.

Thì ra đó chính là chồng của Lâm Nhược Kỳ, Giang Hàn Phi nhìn theo Cố Hạo Ninh, có chút thất thần, anh ta tài giỏi, nhã nhặn thế kia, quả thật trông rất xứng đôi với Lâm Nhược Kỳ...

Giang Hàn Phi cùng cha mẹ Hạo Ninh hàn thuyên đôi câu rồi cáo từ, Lâm Nhược Kỳ bèn tiễn anh. Đi chưa được mấy bước, hai người liền trông thấy chồng cô đang đứng nói chuyện điện thoại ở hành lang. Cố Hạo Ninh đang trò chuyện với bạn anh luật sư của mình, Tiêu Bình.

“Cậu phải đi công tác một tháng ư? Sao đột ngột vậy... Chuyện của tôi không sao... Cha tôi nằm viện rồi... Không vấn đề gì lớn, chỉ là huyết áp tăng cao thôi. Giấy tờ ly hôn cứ để ở chỗ cậu đi, đợi cậu về rồi hẵng nói tiếp... Ừm, tôi mới đi công tác về hồi trước Tết, chắc trong thời gian ngắn sẽ không đi nữa...”

Giang Hàn Phi sững sờ quay sang nhìn Lâm Nhược Kỳ, hai người sắp ly hôn ư? Hơn nữa, ông xã của cô trước Tết đã về rồi? Sao tới qua cô lại bảo anh ta vẫn chưa về? Trông thấy gương mặt điềm tĩnh của Lâm Nhược Kỳ, anh không khỏi lấy làm ngạc nhiên, chẳng lẽ cô đã sớm đoán trước được chuyện này? Rốt cuộc giữa cô và chồng đã xảy ra chuyện gì?

“Tôi, tôi xin về phòng trước. Hôm nay, cảm ơn anh nhiều.” Nhìn vẻ mặt đầy nghi hoặc của Giang Hàn Phi, Lâm Nhược Kỳ cũng không muốn giải thích. Thậm chí, không đợi Giang Hàn Phi trả lời, cô đã xoay gót bước nhanh vào phòng, chỉ để lại Giang Hàn Phi đứng như trời trồng, trân trân nhìn bóng cô nhanh chóng khuất đi, Cố Hạo Ninh hình như cũng không hề hay biết, đứng nói chuyện điện thoại cách đó không xa...

12. Q.1 - Chương 12: Ly Thân

Chiều mừng Sáu, bác sĩ xác nhận cha Hạo Ninh đã có thể xuất viện, anh và Lâm Nhược Kỳ bèn đón cha về nhà.

Sau đó dùng cơm tối, Lâm Nhược Kỳ giúp mẹ thu dọn bát đĩa, Cố Hạo Ninh cùng cha ngồi xem ti vi ở phòng khách.

“Nhược Kỳ à, mấy hôm nay vất vả cho con rồi. Mỗi ngày đều bắt con ở bệnh viện, chăm nom ông ấy, chắc không được ngủ ngon.”

“Không sao ạ. Đây là bổn phận con nên làm mà. Mẹ chuyện lần này, con rất xin lỗi...”

“Chuyện lần này không trách con được.” Bà thoảng dừng lại rồi nói tiếp: “Lần này là lỗi của Hạo Ninh. Dù nói gì cũng không được tùy tiện treo hai chữ ly hôn ngoài miệng, đã là vợ chồng suốt bấy nhiêu năm, còn xem hôn nhân như trò đùa sao?” Dứt lời, bà im lặng nhìn Lâm Nhược Kỳ.

Nhìn ánh mắt sâu lắng của bà, trái tim Lâm Nhược Kỳ chợt bồi hồi, xao động, lòng đã hiểu ra phần nào. “Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ không ly hôn với anh Hạo Ninh đâu. Con thực sự muốn cùng anh ấy sống đến đầu bạc răng long.”

“Thế thì tốt, thế thì tốt!” Nghe thấy câu cam đoan từ miệng Nhược Kỳ, cuối cùng bà cũng nở nụ cười. Trong lòng bà vẫn luôn lo lắng, Hạo Ninh đã thẳng thừng tuyên bố muốn ly hôn ngay trước mặt hai ông bà, dù bà có khuyên được con trai đừng nhắc đến chuyện ly dị nữa, nhưng tính Nhược Kỳ vốn cao ngạo, kiêu kỳ, liệu có nhẫn nhịn nổi không? Tuy mấy hôm nay, Nhược Kỳ đều tỏ ra rất hòa nhã nhưng bà vẫn không sao yên lòng, luôn tìm cơ hội dò hỏi tâm ý của Lâm Nhược Kỳ. Giờ nghe con dâu bảo sẽ không ly hôn với thái độ kiên định như thế, hòn đá đè nặng trong lòng bà mới được dỡ bỏ.

Buổi tối, sau khi cùng cha xem ti vi, Cố Hạo Ninh trở về phòng, thấy Lâm Nhược Kỳ đã trải đệm trên sàn, nằm ở đó rồi.

“Cô đang làm gì thế?” Cố Hạo Ninh cau mày hỏi.

“Tối nay, cha mẹ đều đã về nhà, em cũng không thể ra phòng dành cho khách ngủ... Để em ngủ trên sàn, em trải đệm cũng dày lắm... Anh lên giường ngủ đi nhé!” Nhìn sắc mặt càng lúc càng lạnh lẽo của Cố Hạo Ninh, giọng cô dần lí nhí.

“Thôi đi, đừng có làm chuyện vớ vẩn nữa.” Sau khi ném lại câu này vào mặt vợ, Cố Hạo Ninh liền bước vào phòng tắm. Tắm gội xong xuôi, anh đi ra, thấy Lâm Nhược Kỳ đã thu dọn hết đồ đạc trên sàn, đang quần quật dọn dẹp một góc giường, nửa giường bên kia cũng đã trải chăn ấm.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Nhược Kỳ bèn hé mắt, thấp thỏm nhìn về phía anh. Câu nói của anh ban nãy có phải mang hàm ý tối nay hai người có thể ngủ chung trên giường? Bàn tay siết chặt mép chăn của Lâm Nhược Kỳ không kìm được run rẩy. Cố Hạo Ninh lạnh nhạt nhìn Lâm Nhược Kỳ một cái rồi trầm mặc bước đến nửa giường trống bên kia, giở chăn ra, nằm xuống, xoay lưng về phía Lâm Nhược Kỳ, sau đó đưa tay tắt đèn ngủ trên đầu giường, cả căn phòng phút chốc chìm vào bóng tối thăm thẳm.

Kể từ khi trở thành Lâm Nhược Kỳ, đây là lần đầu Vu Tiểu Phong được gần gũi, thân mật với Cố Hạo Ninh đến thế. Cô im lặng nằm trên giường, tham lam cảm nhận mùi hương quen thuộc kia từng ly từng tí thấm vào tâm khảm, ngây ngất. Hơi thở ấm áp đó nhẹ nhàng lướt qua những vết thương chẳng chịt trong tim, khơi gợi nỗi đau chua chát dâng trào. Nhưng cô không thể khóc, thậm chí cũng không dám hít thở quá mạnh, chỉ có thể nhắm nghiền mắt, vờ như đã ngủ say.

Xoay lưng về phía Lâm Nhược Kỳ, Cố Hạo Ninh hờ hững nhắm mắt lại. Anh biết rõ cô vẫn chưa ngủ nhưng anh chẳng có chút hứng thú trò chuyện với cô. Đêm khuya thanh vắng, màn đêm như càng thêm hun hút giữa bầu không khí trĩu nặng, dường như ngay cả mặt trăng cũng chặm rãi tránh mặt, cuối cùng, hai người cũng dần chìm vào giấc ngủ, trong cơn mệt mỏi và cô liêu đến cùng cực...

Sáng hôm sau, Cố Hạo Ninh ngồi bên bàn ăn, tay múc thêm một bát cháo hạt kê.

“Sao hử, con thấy món cháo ngon chứ?” Thấy con trai múc thêm bát thứ hai, điều hiếm thấy xưa nay, bà tươi cười hỏi Cố Hạo Ninh.

“Dạ, ngon. Là mẹ dậy từ sớm nấu à?” Cố Hạo Ninh cúi đầu, tay cầm muống, từ tốn múc ăn, nhưng trong lòng, bao nỗi cay đắng và đau đớn cứ dồn dập ủa đến, trào dâng khôn nguôi. Còn nhớ năm đó khi ở Cologne, Tiểu Phong đã bụng đói cho anh một bát cháo hạt kê nóng hổi cùng nụ cười tươi tắn trên môi...

“Ha ha, không phải mẹ nấu đâu. Là vợ con nấu đó, nó biết dạ dày con không tốt...”

Keng! Chiếc muống trong tay Cố Hạo Ninh chợt rơi xuống thành bát sứ, phát ra tiếng kêu chói tai cắt ngang lời bà.

“Hạo Ninh, có chuyện gì à?” Thấy con trai đột nhiên ngừng ăn, bà lấy làm lạ.

“Dạ, không có gì.” Cố Hạo Ninh cầm muỗng lên, tiếp tục múc ăn. Bát cháo hạt kê vốn thơm lừng ngon lành lúc này chợt trở nên khô khốc như trấu, nghẹn cứng nơi cổ họng, đau buốt, không sao nuốt trôi. Cố Hạo Ninh cố chịu đựng, gắng ăn hết bát cháo rồi mang bát vào bếp, đột nhiên dạ dày đau quặn, không chịu được, anh vội chống tay lên bồn rửa, nôn khan.

“Hạo Ninh, Hạo Ninh, con sao thế?” Mẹ anh bước vào bếp, trông thấy dáng vẻ đau khổ của con trai, bà vội hắt bước đến, dìu Cố Hạo Ninh.

“Con không sao.” Cố Hạo Ninh đứng thẳng người, cầm bát hứng chút nước súc miệng, sau đó rửa bát sạch sẽ. Thấy mẹ mình vẫn nhìn mình với ánh mắt lo lắng, anh cố nén cơn khó chịu, gượng cười, nói: “Con thực sự không sao, có lẽ do ban nãy ăn vội quá. Mẹ xem, chẳng phải con vẫn rất ổn đó sao?”

“Có chuyện gì à?” thấy Hạo Ninh và mẹ cùng bước ra, trong mắt mẹ nhuốm màu lo âu, Lâm Nhược Kỳ không khỏi quan tâm hỏi han.

“Không có gì!” Cố Hạo Ninh đáp gọn. “Em và mẹ cứ từ từ ăn đi. Anh còn một số tài liệu cần xem, anh về phòng trước.”

“Rốt cuộc có chuyện gì thế?” Cha Hạo Ninh không kìm được hỏi.

“Hạo Ninh hình như không được khỏe.” Mẹ Hạo Ninh nhìn sang con dâu. “Nhược Kỳ, chốc nữa con vào xem Hạo Ninh thế nào nhé!”

“Dạ, vâng. Để con vào xem.” Lâm Nhược Kỳ vừa nghe mẹ nói vậy, bèn đặt bát đĩa xuống rồi đi về phía phòng ngủ.

Bước vào phòng, Lâm Nhược Kỳ trông thấy Cố Hạo Ninh đang đứng bên khung cửa sổ, hờ hững nhìn ra ngoài.

“Hạo Ninh, em nghe mẹ nói anh không được khỏe?”

Cố Hạo Ninh không đáp, mắt vẫn ngăm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Lâm Nhược Kỳ cảm thấy lúng túng, ngần ngừ không biết có nên lui ra ngoài không, chợt nghe thấy Cố Hạo Ninh chậm rãi cất tiếng hỏi: “Sao cô biết nấu cháo hạt kê?”

“Em... em nghe mẹ nói dạ dày anh không tốt nên ăn nhiều cháo hạt kê...”

“Mấy chuyện vô bổ, sau này đừng làm nữa.” Cố Hạo Ninh hờ hững ngắt lời cô.

“Em...” Nhìn sắc mặt lạnh như tiền của Cố Hạo Ninh, trong lòng Lâm Nhược Kỳ ngổn ngang những cảm xúc khó tả.

Sáng hôm nay, cô chợt nhớ Cố Hạo Ninh mắc bệnh đau dạ dày, bèn không nghĩ ngợi, nấu một nồi cháo hạt kê cho anh. Lúc dùng bữa sáng, thấy Hạo Ninh im lặng ăn hết bát cháo, trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lòng thoáng hối hận, sao mình lại liều lĩnh đến thế, cô sợ Hạo Ninh sẽ phát hiện thân phận của mình nhưng chợt nhận ra nỗi khát khao và mong đợi đang len lỏi dâng lên trong lòng mình. Chẳng lẽ... chẳng lẽ trong tiềm thức, cô hy vọng Cố Hạo Ninh có thể nhận ra cô sao? Không, sao cô có thể như thế chứ? Trong lúc đang tự khiển trách gay gắt, chợt nghe mẹ Hạo Ninh nói với anh rằng món cháo đó là do cô nấu, ngay khoảnh khắc ấy, cô hồi hộp đến gần như nghẹt thở...

Nhưng giờ đây, cuối cùng cô đã hiểu, sự lo lắng của mình thật buồn cười và thừa thãi. Làm sao Cố Hạo Ninh có thể liên tưởng đến chuyện cô là Tiểu Phong cơ chứ?

Trong mắt anh, cô chính là Lâm Nhược Kỳ. Dẫu cô làm những chuyện mà Tiểu Phong từng làm thì đối với anh cũng chỉ là “chuyện vô bổ” mà thôi.

“Em hiểu rồi!” Lâm Nhược Kỳ khẽ đáp rồi bước ra ngoài.

Còn Cố Hạo Ninh vẫn đứng lặng, thả trôi ánh mắt ra bên ngoài cửa sổ, đắm chìm trong những hồi ức.

Qua Tết, cha mẹ Hạo Ninh bèn dọn về nhà mình, phòng dành cho khách hàng cuối cùng cũng đã trống.

Lâm Nhược Kỳ lặng lẽ giúp Cố Hạo Ninh mang đồ đạc của anh trong phòng ngủ chính dọn ra ngoài, cảm lạnh không nói một lời. Ngay giây phút cha mẹ anh rời khỏi ngôi nhà này, cô liền biết rằng, cô và Hạo Ninh

sắp phải bắt đầu cuộc sống ly thân thực sự.

13. Q.1 - Chương 13: Để Mộng Ngủ Đông

Sáng sớm mừng Tám, Lâm Nhược Kỳ đến trình diện ở công ty mới. Ban đầu, cô còn lo lắng Cố Hạo Ninh sẽ sinh nghi khi biết cô đổi việc nhưng sau này cô nhận ra anh hoàn toàn không quan tâm mỗi ngày cô đi đâu, làm gì, anh gần như phớt lờ cô. Cho nên Cố Hạo Ninh hoàn toàn không hề phát hiện chuyện cô đã đổi việc.

Mỗi tối, Lâm Nhược Kỳ đều về nhà nấu cơm nhưng Cố Hạo Ninh hầu như không bao giờ về nhà ăn tối. Hôm nay, Nhược Kỳ vừa dọn thức ăn lên bàn, liền nghe tiếng lách cách mở khóa, cô mừng rỡ chạy ào ra. “Hạo Ninh, anh về rồi à? Anh ăn chưa, em vừa nấu cơm xong...”

“Tôi chỉ về để lấy đồ thôi!” Cố Hạo Ninh lạnh lùng ngắt lời Lâm Nhược Kỳ rồi đi thẳng vào phòng dành cho khách, lát sau liền trở ra.

Anh đến bên cửa, tay nắm nắm cửa chợt dừng lại. Anh xoay lưng về phía Lâm Nhược Kỳ, trầm giọng nói: “Tôi nói rồi, đừng làm chuyện vô bổ nữa. Ở trước mặt cha mẹ nên mới bắt đầu dĩ giả vờ thế, giờ họ không còn ở đây, cô đừng hao tổn tâm trí làm gì, chúng ta hãy sống nhẹ nhõm một chút đi!” Dứt lời, Cố Hạo Ninh mở cửa, đi thẳng ra ngoài không hề ngoảnh đầu lại.

Lâm Nhược Kỳ ngồi bên bàn ăn, lặng câm, miệng cười khổ, cô đang ước mong điều gì? Ban này cô lại còn ngốc nghếch tưởng rằng, hôm nay Cố Hạo Ninh cố ý về nhà ăn cơm với cô... Cô đúng là ngốc, ngốc quá đi mất. Anh sao có thể để ý tới hôm nay là ngày gì chứ? Dù anh vẫn nhớ thì cũng sẽ tuyệt đối không muốn đón ngày này cùng cô. Trong ngày này, chắc hẳn anh ấy càng không muốn trông thấy cô.

Cô cầm bát lên, gấp một miếng nắm hương, lặng lẽ nhai. Nếu cô đã chọn ở lại, đáng lẽ phải biết từ sớm, không phải sao? Mọi cố gắng của cô, nói yêu thương của cô đều không được đáp lại, thậm chí cũng sẽ không được thừa nhận trong mắt Cố Hạo Ninh. Có lẽ thứ mà anh hy vọng là cô cũng làm tương tự như anh, dùng thái độ thờ ơ và lãnh đạm để gìn giữ cuộc hôn nhân từ lâu đã trở thành nắm mờ này. Anh bảo như thế, mọi người đều có thể sống nhẹ nhõm hơn.

Cô biết, vì cha mẹ nên Cố Hạo Ninh mới thôi không nhắc đến chuyện ly hôn. Cô nhớ lại câu nói mình nghe thấy hôm ở trong bệnh viện, chắc anh đã chuẩn bị xong xuôi mọi tài liệu ly hôn, nếu bác trai không đột nhiên đổ bệnh rồi nhập viện, có lẽ bây giờ hai người đã đường ai nấy đi rồi chẳng?

Thu dọn bát đĩa xong, cô ngồi xuống sofa, bật ti vi nhưng trên đó rốt cuộc đang chiếu những gì, cô chẳng hề hay biết. Gia đình này, không, nên nói là ngôi nhà này, trống trải đến buốt lạnh con tim.

Mỗi sáng, Cố Hạo Ninh đều ra khỏi nhà từ sớm, đêm đến, đa số đều sau mười giờ anh mới về nhà. Dù thỉnh thoảng cũng về sớm nhưng vừa về tới nhà, anh đã lập tức nhốt mình trong phòng, không hề nói với cô một câu.

Đã bao ngày trôi qua, bao nhiêu đêm rỗng, cứ thế, cô lặng lẽ ngồi trên sofa, chong đèn chờ anh. Nhưng sau khi anh về thì sao? Lại có thể làm gì chứ? Anh ở trong phòng, cô ở bên ngoài, cách nhau chỉ gang tấc nhưng lại xa tận chân trời.

Lâm Nhược Kỳ tắt ti vi, chậm rãi bước vào phòng của Cố Hạo Ninh, khẽ khàng nằm xuống giường của anh. Cùng chung sống dưới một mái nhà nhưng chỉ duy cách này, cô mới có thể cảm nhận được mùi hương của anh, mới có thể an ủi bản thân, anh ở nơi đây, anh và cô gần nhau biết bao... Những giọt nước mắt lạnh băng cứ thi nhau rơi xuống, cô sợ thấm ướt gối của Cố Hạo Ninh, bèn hấp tấp bật dậy, ngồi xổm trên sàn nhà cạnh giường.

Vô tình cô lơ mơ trông thấy dưới gầm giường hình như có một chiếc hộp. Cô cẩn thận lấy nó ra, chiếc hộp không to, trên nắp hộp không vương nhiều bụi bặm, ắt hẳn nó thường được lấy ra dùng.

Lâm Nhược Kỳ không nén nổi tò mò, muốn mở ra xem, nào ngờ phát hiện chiếc hộp được khóa bởi một ổ khóa mật mã be bé, phải nhập mật mã mới có thể mở ra được. Cô thoáng ngẫm nghĩ rồi nhập sinh nhật của Cố Hạo Ninh, không đúng. Sinh nhật của mình? Cũng sai. Ngày cô xảy ra tai nạn? Vẫn không đúng. Cô ôm chiếc hộp vào lòng, cau mày suy nghĩ, thế là gì nhỉ? Đột nhiên trong đầu cô chợt lóe lên tia sáng, vội nhập số “718”, liền nghe vang lên tiếng “cạch”, chiếc khoá bật mở. Cô sững người, là số này thật sao? Chẳng lẽ anh vẫn còn nhớ, ngày 18 tháng 7 chính là ngày hai người gặp nhau lần đầu tiên...

Vừa mở hộp ra, nước mắt cô phút chốc lăn chã rơi. Trong hộp chứa toàn lá phong, dây chuyền hình lá phong, lắc tay hình lá phong, hoa tai hình lá phong và có cả trâm cài áo hình lá phong... Cô đưa tay cầm chiếc trâm cài áo hình lá phong bằng mã não đỏ rực, chiếc trâm này là anh đã tặng cho cô hai năm trước, trong chuyến đi khảo sát tại Ý của hai người, cũng là món quà đầu tiên mà anh tặng cho cô... Hôm xe tai nạn, cô đã cài nó trên áo, trên chiếc trâm cài giờ dây đã nhuộm màu máu đỏ thẫm, không ngờ Cố Hạo Ninh vẫn luôn cẩn thận giữ gìn nó, còn mua thêm thật nhiều những trang sức hình lá phong khác... Những giọt lệ nóng hổi lăn dài trên má cô, cô nhớ về vụ hỏa hoạn lần trước. Trong cơn mê man, cô thấp thoáng nghe thấy tiếng Cố Hạo Ninh sốt ruột hét bên tai: “Tiểu Phong, hãy cố lên! Anh sẽ cùng em đến Ý, chúng ta sẽ lại đến Rome, cùng nhau thu thập huy hiệu các đội bóng của Baggio, anh sẽ còn mua cho em thật nhiều, thật nhiều trâm cài áo, dây chuyền hình lá phong... Tiểu Phong, hãy cố lên! Chúng ta sẽ không bao giờ chia cắt nữa đâu!”

Cô đưa tay vuốt ve chiếc trâm cài áo, rồi chậm chậm áp lên má.

Hạo Ninh, em biết, anh vẫn luôn yêu Tiểu Phong tha thiết, em biết. Cho nên Tiểu Phong sẽ không bao giờ rời xa anh, dù cho anh vĩnh viễn không bao giờ biết được cũng không sao. Hạo Ninh, em sẽ ở bên anh, mãi mãi bên anh, chúng ta sẽ không bao giờ lìa xa nữa...

Khi Cố Hạo Ninh về nhà, Lâm Nhược Kỳ đã ngủ say.

Anh trở vào phòng mình, lấy chiếc hộp mật mã ra, cất vào đó một chiếc trâm cài áo hình lá phong cùng hai chiếc huy hiệu. Sau đó, anh ngồi tựa vào đầu giường, đặt laptop lên chân, kê một cái gối phía sau lưng cứ mãi dầm dứ đau rồi mới bật laptop.

“Tiểu Phong, hôm nay là ngày thứ 127 từ khi em ra đi. Hôm nay là lễ Tình nhân.

Hôm qua, Đinh Hồng về nước. Cậu ta giúp anh mang đồ về, chính là huy hiệu đội Juventus và Florence mà anh kể em nghe lần trước đó. Mấy cái còn lại chuyến này Đinh Hồng chưa mua được, không sao, sau này anh nhất định sẽ tìm cơ hội giúp em thu thập đủ.

Hôm nay, Đinh Hồng nhân cơ hội đưa huy hiệu cho anh, cứ nặng nề đòi hẹn anh ra ngoài ăn. Anh biết cậu ta sợ anh trải qua ngày lễ này trong cô đơn, lòng sẽ đau khổ nên thậm chí không dẫn cả Phương Na theo. Nhưng Tiểu Phong à, anh thấu hiểu nỗi cô độc và thống khổ khi phải một mình đón lễ Tình nhân thì sao có thể để hai người họ phải nếm trải mùi vị đau khổ ấy chỉ vì anh chứ? Nên anh bèn đuổi Đinh Hồng về với Phương Na rồi. Tiểu Phong, anh làm như thế có phải lịch sự quá không?

Sau đó, anh tạt về nhà. Vì chiều nay, anh nhận được cuộc gọi từ trung tâm thương mại Thái Dương, thông báo chiếc trâm cài áo hình lá phong mà anh đặt tuần trước anh đã có hàng, anh bèn về nhà lấy hóa đơn đi nhận hàng. Tiểu Phong, đây là món quà Valentine đầu tiên mà anh tặng em, em có thích không?

Tiểu Phong, em vẫn còn nhớ chứ? Cái lần ở Ý, vì chiếc trâm cài áo anh tặng em mà suýt nữa em đã xảy ra chuyện. Anh từng nói với em rằng, anh sẽ cùng em đến Ý lần nữa, chúng ta sẽ viếng thăm Rome và cả Venice nữa, anh sẽ cùng em thu thập huy hiệu các đội bóng của Baggio, còn phải mua thật nhiều, thật nhiều trâm cài áo, dây chuyền, lắc tay hoa tai hình lá phong tặng em...”

Cố Hạo Ninh lặng lẽ ngồi tựa vào đầu giường, cơn đau ở hông bên phải càng lúc càng dữ dội, anh lục ngăn kéo tủ đầu giường, định lấy thuốc giảm đau nhưng phát hiện đã hết mất rồi.

Mệt mỏi nhắm mắt lại, không biết là do thất lưng đau hay con tim đau, anh chỉ cảm thấy cơ thể mình như chìm xuống đáy biển sâu vô tận, cay đắng và lạnh buốt.

Anh rút cuộc vẫn thất hứa, Tiểu Phong đã không còn nữa, đã mất rồi, anh không thể nào cùng cô đến Rome, đến Venice thêm lần nào nữa, cũng không thể trông thấy nụ cười rạng rỡ như nắng xuân của cô, và đã thôi không còn cảm nhận được sự ấm áp và hy vọng của mùa xuân... Thế thì, dù có mua thêm bao nhiêu trâm

cài áo, bao nhiêu dây chuyền, thu thập thêm bao nhiêu huy hiệu cũng có ích gì kia chứ? Chỉ vô ích, vô ích thôi, tất cả mọi thứ chẳng qua đều là dã tràng xe cát, chỉ là hoài công...

Ý thức của Cố Hạo Ninh dần chìm vào mơ hồ, tiếng nhạc nền du dương mà anh cài trên blog lan tỏa khắp phòng, không ngừng vang lên...

“Yêu thương kiếp này đã xa, để niềm đau kiếp sau đến sớm, là ai đã đánh mất thời gian, để mộng ngủ đông...”

14. Q.1 - Chương 14: Đêm Trăng

Từ khi cha Hạo Ninh xuất viện, Lâm Nhược Kỳ cũng không còn đến bệnh viện nữa. Chớp mắt đã hơn nửa tháng trôi qua, Giang Hàn Phi cuối cùng không tìm được, chủ động gọi điện cho cô.

“Nhược Kỳ, cô đang bận à?”

“Bác sĩ Giang?” Lâm Nhược Kỳ đang dịch một bản giấy tờ, đột nhiên nhận được điện thoại của Giang Hàn Phi, có phần ngạc nhiên.

“Ừ, là tôi, Giang Hàn Phi.” Tay cầm điện thoại, Giang Hàn Phi bất giác thấy hồi hộp. “Tôi quấy rầy cô rồi à?”

“Ô, không sao, có chuyện gì à?”

“Ừm, cũng không có gì.” Giang Hàn Phi không biết nên tiếp tục đề tài như thế nào. “À, ừm, đúng rồi, bé Tần Lăng, cô còn nhớ chứ? Chính là thằng nhóc cháu tôi ấy, nó thích cô lắm, cứ luôn miệng bảo muốn cùng cô đi chơi!”

“Ha ha, bé Tần Lăng à, tôi đương nhiên nhớ chứ! Cậu nhóc dễ thương thế cơ mà!” Nhắc đến bé Tần Lăng, khóe môi Lâm Nhược Kỳ cong lên. Cậu bé đó quả là rất dễ khiến người ta yêu mến. “Tôi cũng thích bé lắm. Nhưng dạo gần đây thực sự bận quá. Anh biết đó, y được không phải chuyên ngành của tôi, giờ đảm nhận công việc phiên dịch này, cần phải bổ sung rất nhiều kiến thức y học nhưng tôi lại chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, vì vậy mỗi ngày tôi phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm tài liệu, ảng chừng thời gian này chẳng có phút giây nào rảnh rỗi.”

“Cô muốn bổ sung kiến thức y học ư? Cứ đến hỏi tôi ấy! Chỗ tôi phải nói là có tất tần tật mọi tài liệu về y học.” Giang Hàn Phi hiểu rõ công ty của Tần Lượng như lòng bàn tay, biết rõ phạm vi kinh doanh của họ, bảo giúp Lâm Nhược Kỳ bổ sung các kiến thức y học liên quan thực sự chỉ là chuyện nhỏ.

“Đúng rồi, sao tôi lại quên mất có sẵn một thầy giáo ngay đây chứ! Nhưng anh bận như vậy...”

“Dù bận thế nào cũng không thể nào làm việc 24/7 không nghỉ đúng không? Hay là cô lo lắng trình độ của ông thầy này?”

“Làm gì có? Được anh chịu giúp thì tốt rồi! Thế chừng nào anh rảnh vậy?”

“Sau giờ tan ca hôm nay đi.” Giang Hàn Phi nhìn đồng hồ, cũng đã gần năm giờ. Hôm nay anh làm ca ngày, sáu giờ là tan làm. “Tôi đợi cô ở bệnh viện nhé! Ở đây có không ít tài liệu, cô có thể qua đây xem thử.”

“Được thôi. Vậy sau khi tan ca, tôi sẽ đến thẳng chỗ anh, chắc khoảng bảy giờ!”

“Không thành vấn đề! Tôi đợi cô ở văn phòng.” Giang Hàn Phi gác điện thoại, ngón tay khẽ gõ trên mặt bàn, bảy giờ, vừa vặn có thể mời cô ấy cùng ăn tối, gần đây có quán ăn nào ngon không nhỉ?

Lâm Nhược Kỳ không ngờ khi mình đến bệnh viện, lại trông thấy cảnh tượng còi hụ inh ỏi từng chiếc xe cấp cứu lũ lượt kéo tới, trong sảnh lớn của bệnh viện rền vang những tiếng gào thét, khóc than, các y tá, bác sĩ ai nấy đều bận đến tối mắt tối mũi.

Cô định đi tìm Giang Hàn Phi thì thấy anh và y tá đang đẩy một bệnh nhân từ phòng cấp cứu ra, chỉ nghe tiếng anh hối hả dặn dò cô y tá bên cạnh: “Nghĩ ngờ bị tổn thương thận phải, bảo khoa Ngoại tiết niệu và phòng phẫu thuật mau chuẩn bị! Kêu Tiểu Dương đưa người bị thương ở phổi kia vào đây!”

Giữa tình trạng hỗn loạn này, Lâm Nhược Kỳ cũng không tiện qua chào Giang Hàn Phi, xem ra tối nay chắc hẳn anh không được rảnh rồi.

Lâm Nhược Kỳ định đi ra ngoài, chợt trông thấy một bóng dáng quen thuộc đang hối hả chạy vào trong. Cô đưa mắt nhìn kĩ, là Hiệu trưởng Lư?

“Chào anh! Tôi là người bên viện phúc lợi Khang Lạc. Trong vụ tai nạn có một chiếc xe là của viện chúng tôi, trên đó toàn là trẻ con, nghe bảo đều được đưa hết vào đây. Tình trạng chúng hiện giờ như thế nào? Có nghiêm trọng không?” Hiệu trưởng Lư sốt ruột, túm lấy một y tá hỏi.

“Trẻ con? Hình như có không ít đứa bị thương nặng. Nhưng tình hình cụ thể phải đợi kết quả chẩn đoán của bác sĩ, giờ chúng tôi đang dốc sức cứu chữa, bà cứ yên tâm nhé!” Y tá vừa nói vừa gấp gấp tiến về phía trước, trên tay vẫn đang cầm thiết bị cấp cứu.

Hiệu trưởng Lư định hỏi thêm vài câu, chợt nghe tiếng bọn trẻ gọi.

“Mẹ Lư ơi...”

Bà vội xoay người qua, ôm hết đứa này lại xoay qua đỡ dành đứa kia.

“Hiệu trưởng Lư, cháu có thể giúp cô không?” Lâm Nhược Kỳ không kìm lòng, bèn bước đến cạnh Hiệu trưởng Lư, nhẹ giọng đề xuất.

“Cháu là...” Hiệu trưởng Lư đưa mắt nhìn sang Lâm Nhược Kỳ, thấy cô quen quen nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

“Cháu là Lâm Nhược Kỳ, chính là cô gái đã đến viện phúc lợi thăm các cụ già và bọn trẻ vào sáng mùng Một Tết.”

“A, tôi nhớ ra rồi, nhớ ra rồi. À ừm, cháu đến đây để khám bệnh à? Thế thì phiền cháu quá...”

“Không phải, cháu đến đây để tìm một người bạn, nhưng anh ấy lại đang bận, dù sao cháu cũng không có việc gì, nếu cô yên tâm thì để cháu giúp cô trông nom mấy đứa trẻ này nhé!” Lâm Nhược Kỳ chỉ tay về phía bọn trẻ bên cạnh Hiệu trưởng Lư, nhìn tình trạng bọn chúng, ắt hẳn đều đã được kiểm tra và xử lý vết thương rồi, cơ bản không nghiêm trọng lắm. Nhưng mấy đứa trẻ này mới trải qua vụ tai nạn thảm khốc, e rằng vẫn còn đang trong tình trạng cực kỳ sợ hãi và hốt hoảng nên cần có người ở bên cạnh an ủi, vỗ về.

“Thế thì cảm ơn cháu nhiều lắm, nghe nói giáo viên đi theo xe bị thương nặng giờ vẫn chưa biết đang ở đâu... Mấy thầy cô khác chắc hẳn đang trên đường tới, phiền cháu trông giúp tôi mấy đứa trẻ này nhé, cảm ơn, cảm ơn!” Đúng lúc này, Hiệu trưởng Lư cũng không thể đắn đo gì nhiều, bà đành giao phó bọn trẻ cho Lâm Nhược Kỳ, chuẩn bị đi hỏi thăm tình hình của những đứa trẻ khác.

“Được! Cô cứ lo việc đi! Việc này cô cứ yên tâm giao cho cháu!” Lâm Nhược Kỳ cũng không nói gì nhiều, liền đón lấy đứa bé mà Hiệu trưởng Lư đang bế trong lòng.

Mười rưỡi, cuối cùng Giang Hàn Phi cũng bước ra từ phòng mổ, người mệt mỏi rã rời.

“Bác sĩ Giang, anh vẫn chưa ăn gì đúng không? Có muốn đi ăn chút gì đó với bọn em không?” Dương Tuyết Tuệ cũng bước ra khỏi phòng phẫu thuật cùng Giang Hàn Phi, liền kéo cô y tá kế bên, hỏi anh.

“Ừm, phải, hôm nay vốn tan ca lúc sáu giờ...” Giang Hàn Phi đưa tay xoa xoa cần cổ nhứt mỗi, đột nhiên dừng lại. Chết rồi, sao mình lại quên mất chứ? Tối nay mình có hẹn với Lâm Nhược Kỳ ở bệnh viện mà! Anh cười khổ nhớ lại, hồi sáu giờ hơn, anh đang ngồi trong văn phòng đợi Lâm Nhược Kỳ thì đột nhiên bị chủ nhiệm gọi gấp xuống phòng cấp cứu tầng dưới, nói khu vực gần bệnh viện xảy ra một vụ tai nạn giao thông liên hoàn, trong đó có cả một chiếc xe buýt chở toàn trẻ em... Phút chốc toàn bệnh viện lâm vào tình trạng bận tối mắt, anh liên tục thực hiện đến ba ca phẫu thuật, hoàn toàn quên khuấy việc gọi điện cho Lâm Nhược Kỳ nhưng cho dù nhớ ra, có lẽ anh cũng chẳng có thời gian để gọi cho cô...

“Bác sĩ Giang? Bác sĩ Giang?” Thấy Giang Hàn Phi chợt đứng sững, Dương Tuyết Tuệ lay người gọi.

“À, ơ, ừm, tôi không đói. Hai người cứ đi ăn trước đi, tôi vẫn còn chút chuyện.” Giang Hàn Phi cuối cùng cũng hoàn hồn, mỉm cười xin lỗi Dương Tuyết Tuệ rồi nhanh chân đi về phía văn phòng, vẫn chưa đến mười một giờ, Lâm Nhược Kỳ chắc vẫn chưa ngủ nhỉ?

“A lô?” Vào văn phòng, Giang Hàn Phi thay áo blouse trắng, cầm điện thoại lên, vừa gọi cho Lâm Nhược Kỳ vừa bước ra ngoài.

“Bác sĩ Giang?” Giọng của Lâm Nhược Kỳ như có phần trầm khàn, Giang Hàn Phi nghe mà thấp thỏm trong lòng.

“Cô đã ngủ chưa?”

“Chưa, anh vẫn còn ở bệnh viện à?” Lâm Nhược Kỳ khẽ hỏi, như sợ làm ồn.

“Ừ, mới vừa ra khỏi phòng mổ, thực sự rất xin lỗi chuyện tối nay!” Giang Hàn Phi cũng hạ thấp giọng, giọng của Lâm Nhược Kỳ luôn ôn hòa và nhã nhặn bất giác khiến người ta cảm thấy thư thái và bình tâm trở lại.

“Không sao!” Đầu dây bên phía Nhược Kỳ đột nhiên vang lên tiếng rù rì chuyện trò, có cả tiếng rên nho nhỏ của trẻ con. Anh nghe thấy Lâm Nhược Kỳ khẽ khàng nói vào điện thoại một câu: “Anh đợi chút!” Sau đó thấp thoáng nghe thấy cô thầm thì nói nhỏ với người bên cạnh: “Bé vừa ngủ rồi!”

Bé? Giang Hàn Phi sửng sốt, cô ấy đã có em bé rồi ư?

Lúc này, Giang Hàn Phi đã ra đến đại sảnh. Ánh mắt anh vô tình lướt qua, bất chợt bắt gặp bóng dáng của Lâm Nhược Kỳ. Cô đang mỉm cười giao đứa bé ngủ say trong lòng ột cô gái trẻ, áo khoác của cô vẫn còn đắp trên người đứa bé đó.

“Cảm ơn chị nhiều lắm! Chị Lâm, thật ngại quá, phải phiền chị mượn thế này.” Cô gái trẻ dùng áo khoác của mình đắp lên người đứa bé rồi trả lại áo khoác cho Lâm Nhược Kỳ.

“Không sao đâu, dù sao tôi cũng rảnh mà.” Lâm Nhược Kỳ mỉm cười, mặc lại áo khoác, nhìn cô gái trẻ bồng đứa bé đi khuất rồi mới cầm di động lên. “Bác sĩ Giang?”

“Đứa bé đó là con của bạn cô à?” Một giọng nói trầm ấm vang lên nhưng không phải từ điện thoại vọng ra, Lâm Nhược Kỳ nhìn Giang Hàn Phi đang cười tủm tỉm đứng trước mặt mình, vẻ mặt ngạc nhiên.

“À, không phải. Đứa bé đó ở viện phúc lợi, người mới đón bé đi ban nãy chính là cô giáo trong viện.” Dứt lời, bất chợt bụng của Lâm Nhược Kỳ tấu lên một âm thanh không được tao nhã cho lắm, mặt cô thoát đở lụng.

“Cô đến lúc mấy giờ? Đừng nói là cũng chưa ăn gì đấy nhé?” Âm thanh đó Giang Hàn Phi vô cùng quen thuộc, bởi mười phút trước, bụng anh cũng kêu réo như thế.

“Tôi đến tìm anh lúc bảy giờ, thấy anh đang bận cấp cứu cho bệnh nhân, vốn định ra về nhưng sau đó, tình cờ gặp Hiệu trưởng Lư ở viện phúc lợi, lúc đó bà ấy bận xoay như chong chóng, tôi nghĩ dù sao mình cũng không có việc gì, bèn đề nghị giúp cô trông chừng mấy đứa trẻ bị thương nhẹ. Ban nãy cô giáo trong viện mới đến đón đứa cuối cùng đi.”

“Viện phúc lợi? Trong tai nạn lần này hình như có một chiếc xe là của viện thì phải. Nhưng sao cô lại quen biết giáo viên trong viện?” Tuy Lâm Nhược Kỳ chỉ nói qua loa nhưng Giang Hàn Phi vẫn có chút bất ngờ.

“Ừm, trước kia tôi từng đọc qua một bài báo viết về Hiệu trưởng Lư ở viện phúc lợi. Tôi cảm động lắm, bèn đến thăm viện một lần nên mới biết họ.” Đây là lần thứ hai Tiểu Phong mượn lý do này nên giờ giải thích rất trơn tru, Giang Hàn Phi nghe thấy cũng gật gù.

Giang Hàn Phi và Lâm Nhược Kỳ vừa trò chuyện vừa rời khỏi bệnh viện, định tìm chỗ nào đó để lấp đầy cái bụng rỗng.

“Đã khuya lắm rồi, chỉ còn chỗ này ăn tạm vậy.” Giang Hàn Phi thông thạo dẫn Lâm Nhược Kỳ rẽ vào một quán McDonald’s mở cửa 24/24 đã vỗ về cơ thể lạnh giá của cô giữa cơn đói rét khi đó.

“Thật ngại quá, lại mời cô ăn thứ này.” Giang Hàn Phi nhìn phần ăn trước mặt Lâm Nhược Kỳ, không khỏi ái ngại, vốn nghĩ bụng sẽ tìm một nơi nào đó tốt tốt mời cô dùng cơm, nào ngờ lại khiến cô đói meo đến tận bây giờ, cuối cùng thứ anh mời cô ăn lại là một cái hamburger và tách cacao nóng.

“Có gì đâu, có đồ ăn là tôi đã thỏa mãn lắm rồi!” Lâm Nhược Kỳ nở nụ cười thoải mái, từ trước đến nay cô vốn không phải là một người có yêu cầu cao.

“Cô dễ thỏa mãn nhỉ? Đúng rồi, tài liệu mà cô cần, ban nãy tôi tưởng cô đã về nên tôi không mang theo ngày mai tôi cũng làm ca ngày... Hay sau khi tan làm, tôi đến đưa cho cô nhé?” Lúc này, Giang Hàn Phi mới sực nhớ ra sắp tài liệu mà Lâm Nhược Kỳ cần, ban nãy hai người đều bận tìm chỗ để “xóa đói”, cũng chẳng có thời gian quay lại văn phòng lấy.

“Tôi tự đến lấy thì hơn! Dù sao mai cũng là cuối tuần, tôi không có việc gì, buổi trưa anh rảnh chứ? Tôi muốn lấy sớm một chút để tranh thủ xem.”

“Được chứ! Thế buổi trưa tôi đợi cô ở văn phòng nhé!”

“Được!” Lâm Nhược Kỳ đưa mắt nhìn đồng hồ. “Không còn sớm nữa, tôi về trước nhé!”

“Ok, để tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, nhà tôi cách đây cũng không xa, tôi đi taxi một lát là tới.”

“Cũng gần mười hai giờ rồi, khuya thế này đi taxi cũng không an toàn lắm, để tôi đưa cô về thì tốt hơn.” Giang Hàn Phi cầm chìa khóa xe đứng dậy, vẻ mặt rất thản nhiên nhưng giọng điệu thì kiên quyết vô cùng.

Giang Hàn Phi đưa Lâm Nhược Kỳ về đến tận khu chung cư. Anh nhìn cô chậm rãi lên lầu, ánh đèn đường vàng hắt bóng lên bờ lưng mảnh mai của cô, trông dịu hiền và lặng trầm đến lạ, khuấy động tâm hồn anh thành từng cơn sóng lẫn lẫn xao xuyến, gợi nên những cảm xúc bồi hồi và xốn xang mà bản thân anh cũng không biết diễn tả thế nào.

Lâm Nhược Kỳ đến gần cửa nhà, thấy Cổ Hạo Ninh vẫn để lại một ngọn đèn sáng nơi phòng khách, bất giác một tia hy vọng len lỏi vào trái tim cô, giữa cô và Cổ Hạo Ninh liệu sẽ có tương lai?

15. Q.1 - Chương 15: Độc Thoại

Trưa hôm sau, khi Lâm Nhược Kỳ đến bệnh viện, Giang Hàn Phi đã đợi sẵn trong văn phòng. Anh chọn một số tài liệu tương đối phù hợp với Lâm Nhược Kỳ hiện giờ, còn chú thích thứ tự học cái nào trước, cái nào sau.

“Cảm ơn anh! Chắc anh còn phải nghỉ trưa nữa, tôi xin phép về trước.” Lâm Nhược Kỳ nhận xong tài liệu, định rời đi.

“Không sao, để tôi tiễn cô.” Giang Hàn Phi cầm lấy túi sách trong tay cô, bên trong đựng khoảng ba, bốn quyển sách mà anh lựa cho cô nên cũng khá nặng.

“A! Lâm tiểu thư, chào cháu! Hôm qua cảm ơn cháu nhiều lắm!” Vừa ngang qua cửa phòng bệnh, bất chợt hai người chạm mặt Hiệu trưởng Lư của viện phúc lợi. Bà vừa trông thấy Lâm Nhược Kỳ, bèn siết chặt tay cô, miệng ríu rít cảm ơn.

“Không có gì đâu ạ, bọn trẻ giờ đã đỡ hơn chưa?” Vu Tiểu Phong khẽ rút tay về, kìm nén cơn sóng kích động đang dâng trào trong lòng.

“Có vài đứa bị thương khá nặng, giờ vẫn phải nằm trong bệnh viện.” Nhắc đến đám trẻ bị thương, sắc mặt Hiệu trưởng Lư thoáng hiện nét buồn bã, lo âu.

“Cô đừng lo lắng quá, các bác sĩ ở đây đều rất có trách nhiệm, bọn trẻ sẽ không sao đâu!”

Lâm Nhược Kỳ nhỏ nhẹ an ủi Hiệu trưởng Lư, bất chợt một giọng lạnh lùng vang lên bên tai, gay gắt chất vấn cô: “Sao cô lại ở đây hả?”

Lâm Nhược Kỳ liền ngoảnh đầu nhìn qua, trông thấy Cố Hạo Ninh đang xách một phích nước đứng cách cô không xa, đầy mắt ánh lên vẻ nghiêm nghị.

“Em...” Nhất thời Lâm Nhược Kỳ không biết nên trả lời thế nào, bảo rằng cô đến tìm Giang Hàn Phi để mượn tài liệu ư? Hóa ra chẳng phải khai với anh cô đã đổi công việc sao. Nhưng nếu không nói thế thì sao giải thích chuyện cô đang đứng ở đây?

Nhưng đối với Cố Hạo Ninh, vẻ ngập ngừng của Lâm Nhược Kỳ trong mắt anh lại trở thành biểu hiện của sự chột dạ, anh tiến lên một bước, gây sức ép lớn hơn về phía Lâm Nhược Kỳ. “Không phải tôi đã nói là cô không được phép quấy rầy viện phúc lợi nữa sao?”

“Anh Cố, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi. Tối hôm qua, tình cờ cô Lâm cũng có mặt ở bệnh viện, thấy đám trẻ trong viện chúng tôi gặp tai nạn, bèn nhận trông giúp mấy đứa bị thương, bận rộn suốt đêm, sao có thể nói là quấy rầy viện chúng tôi được?” Hiệu trưởng Lư rồi rít giải thích.

Sáng hôm nay xem tin tức, Cố Hạo Ninh mới biết ra tối qua xảy ra tai nạn giao thông liên hoàn, đám trẻ trong viện cũng có mặt trong vụ tai nạn ấy. Thế là anh bèn mang theo trái cây đến bệnh viện thăm chúng. Hạo Ninh luôn tỏ ra vui vẻ, hòa nhã, ban nãy còn chủ động giúp đám trẻ lấy nước nóng, Hiệu trưởng Lư quả thật không hiểu sao đột nhiên Cố Hạo Ninh lại tỏ thái độ hăm hăm giận dữ như thế với Lâm Nhược Kỳ, hai người họ quen nhau ư? Liệu có hiểu lầm gì chẳng?

“Thật à? Tại sao tối qua cô lại vào bệnh viện, cô ốm ư?”

“Em... em không có...”

“Anh Cố, chị nhà hôm qua đến bệnh viện là bởi...”

“Vì... vì em tình cờ đi qua, thấy bọn trẻ gặp tai nạn nên...” Lâm Nhược Kỳ sợ Giang Hàn Phi kể ra chuyện cô đến mượn tài liệu, trong lúc gấp gáp bèn vịn vào vụ tai nạn để làm có lấp liếm cho qua nhưng lời nói vừa buột khỏi miệng, cô liền thấy hối hận, nói thế này, e rằng...

“Cô quan tâm viện phúc lợi đến thế ư?” Quả nhiên sắc mặt Cố Hạo Ninh càng lạnh, thấy Lâm Nhược Kỳ cúi gầm mặt, không dám hé môi, anh càng tin vào phán đoán của mình. “Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi hả? Đừng làm những chuyện vô bổ nữa. Tôi mong rằng đây là lần cuối cùng.” Dứt lời, Cố Hạo Ninh bèn xách phích nước đi thẳng vào phòng bệnh.

“Cháu là vợ của Cố Hạo Ninh ư?” Hiệu trưởng Lư càng lấy làm lạ. Thì ra hai người là vợ chồng, cả hai đều quan tâm đến viện phúc lợi nhưng sao lại như nước với lửa thế kia? Phải chăng giữa hai người họ có vấn đề gì? Nhưng chuyện riêng tư, Hiệu trưởng Lư cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ đành thở dài: “Hôm qua, vẫn phải cảm ơn cô nhiều!” Sau đó, bà cũng xoay gót đi vào trong phòng.

“Cô vẫn ổn chứ?” Chỉ còn lại Giang Hàn Phi đứng bên cạnh Lâm Nhược Kỳ. Anh không hiểu tại sao cô lại giấu giếm chuyện đến mượn tài liệu, bởi lo lắng chồng cô phát hiện anh và cô qua lại với nhau ư? Nhưng hình như cũng đâu có gì nhỉ? Vả lại, nhìn vẻ mặt của ông xã cô, lại nhớ đến chuyện lần trước Cố Hạo Ninh bảo muốn ly dị với Lâm Nhược Kỳ mà mình tình cờ nghe được, cô và chồng, dù nhìn ngược nhìn xuôi đều không giống dáng vẻ một cặp vợ chồng bình thường.

“Tôi không sao!” Lâm Nhược Kỳ định thần lại, cười nhẹ. “Ngại quá, để anh chê cười rồi. Nhưng việc tôi đến tìm anh mượn sách, xin đừng nói với ông xã tôi. Anh ấy không biết tôi đã đổi việc.”

“Ồ, thì ra là vậy. Tôi hiểu rồi!” Giang Hàn Phi thấy cô dường như không muốn nói nhiều, cũng không muốn tiếp tục truy hỏi.

“Ừm, vậy tôi về trước nhé!”

“Ừ. Nếu lúc đọc sách thấy có chỗ nào không hiểu, cứ hỏi tôi bất cứ lúc nào.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh!” Lâm Nhược Kỳ nhận lấy túi sách từ tay Giang Hàn Phi, cúi đầu đáp rồi hấp tấp xoay lưng rời khỏi.

Nhìn bóng dáng Lâm Nhược Kỳ hồi hải biến mất, cảm xúc mềm yếu sắp không đè nén nổi toát ra từ người cô khiến trái tim Giang Hàn Phi âm ỉ nhói đau. Rồi cuộc cô làm sao vậy? Giữa cô và chồng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao phải âm thầm gánh chịu tất cả thế kia? Liệu anh có thể giúp cô không?

Lâm Nhược Kỳ chạy như bay về nhà, Cố Hạo Ninh vẫn chưa về. Cô chậm rãi bước đến cửa phòng anh, cánh cửa khóa chặt, tựa như trái tim đã đóng chặt cửa Cố Hạo Ninh, ngăn cô bên ngoài.

Trở về phòng mình, cô giở sách mượn của Giang Hàn Phi ra xem nhưng nhận ra mình chẳng nạp nổi chữ nào vào đầu. Bên tai cô cứ mãi vọng văng câu nói kia của Cố Hạo Ninh, hết lần này đến lần khác: “Đừng làm chuyện vô bổ nữa. Tôi mong rằng đây là lần cuối cùng.”

Gập sách lại, cô ngẩng đầu, để nước mắt chảy ngược vào trong nhưng chẳng ngăn nổi cảm giác lạnh thấu xương, từng chút từng chút thấm sâu vào máu.

Nào ngờ lại rét buốt biết bao, rét đến mức như thể toàn thân rơi vào đáy biển lạnh giá, chẳng còn cảm nhận được một chút ánh sáng ấm áp nào, chỉ có bóng đêm và băng giá thăm thẳm, bao bọc tầng tầng lớp lớp, mênh mông bất tận... Nhớ lại tối qua, cô còn mong đợi hão huyền về một tương lai hạnh phúc giữa mình và Cố Hạo Ninh... gìn giữ cuộc hôn nhân này, chờ đợi Cố Hạo Ninh, cô đã sai rồi sao? Có phải cô thực sự nên buông tay?

Trong lúc hoang mang, ngỡ ngàng, cô bất giác mở laptop, đăng nhập tài khoản MSN dùng chung với Cố Hạo Ninh, vào không gian riêng tư thầm kín kia. Ở nơi ấy, từng có những hồi ức chung của hai người, tuy Cố Hạo Ninh hiếm khi phản hồi nhưng chỉ ít, vẫn có thể giúp cô cảm nhận được chút dấu tích một thời từng được yêu. Có lẽ nó là thứ duy nhất mà cô có thể sở hữu, có thể hoài niệm...

“Tiểu Phong, hôm nay, là ngày thứ 138 từ khi em ra đi. Bây giờ đã là cuối tháng Hai, sắp sang tháng Ba rồi, nhưng anh luôn cảm thấy mùa xuân như vẫn chưa hề đến.”

Lâm Nhược Kỳ sửng sốt khi đọc bài blog mới nhất, ngày hiển thị là tối hôm qua, đây... đây là do Cố Hạo Ninh viết ư?

Cô không ngờ Cố Hạo Ninh vẫn còn vào đây, hơn nữa còn viết nhật ký ở trên này! Cô vẫn nhớ lúc mới tạo blog, Cố Hạo Ninh đã cười trêu cô ngốc, bảo rằng thời gian, hơi sức ngồi viết nhật ký chi bằng gọi cú điện thoại còn tiện hơn, nên xưa kia đều chỉ do mình cô viết, Cố Hạo Ninh thỉnh thoảng vào xem, để lại vài câu bình luận, vậy mà giờ đây...

Cô run rẩy nhấp chuột mở “Tháng 10 năm 2005”, quả nhiên, cô nhìn thấy nhật ký đầu tiên do Cố Hạo Ninh viết trong đó.

“Tiểu Phong, em ở đâu?

Hôm nay, anh lại đến nghĩa trang lặng ngồi cả ngày, Tiểu Phong, em đã rời xa anh bảy ngày rồi, nhưng đến tận bây giờ, anh vẫn không sao tin được em đã ra đi, đã thật sự rời bỏ anh rồi.

Anh luôn cảm thấy em như vẫn đang ở bên anh. Hễ nhắm mắt lại, anh liền trông thấy em đứng mỉm cười trước mặt, nói Bruges đẹp lắm, nói rằng em thích Baggio, nói rằng pizza ở Rome là ngon nhất... Tiểu Phong, em vẫn chưa rời đi, đúng không? Em chắc chắn vẫn đang ở bên anh, đúng không?

Em xem, giờ anh đã sẵn lòng viết nhật ký ở trên này, anh sẽ không bảo em ngốc nữa, em đã đọc chưa? Tiểu Phong, anh nhớ em lắm, em đừng rời xa anh, rõ ràng em đã hứa với anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh mà, em có thể cảm nhận được nỗi mong nhớ khắc khoải trong anh, đúng không? Em luôn nói muốn anh được hạnh phúc, thế em trở về bên anh được không? Những ngày không có em, sao anh hạnh phúc được chứ? Tiểu Phong, em hãy quay về, quay về đi...”

Em ở đây, Hạo Ninh, em vẫn luôn ở đây, vẫn luôn bên anh mà! Bàn tay Lâm Nhược Kỳ run rẩy, gần như không nắm được chuột. Cô lần lượt click mở hết nhật ký này đến nhật ký khác, từ ngày thứ bảy sau khi cô rời đi, đến tận bây giờ, hầu như ngày nào Cố Hạo Ninh cũng viết, từng câu từng chữ như rỉ máu, đau thấu tim can.

Cuối cùng cô mới biết, dưới vẻ ngoài trầm tĩnh kia của Cố Hạo Ninh ẩn chứa biết bao đau khổ và bi thương. Thì ra suốt bấy lâu nay, anh vẫn luôn sống trong nỗi tuyệt vọng và buốt giá khôn cùng, những day dứt và

đón đau thấu xương cùng niềm nhung nhớ lẫn hối hận chưa một ngày thôi dần xé trái tim anh.

Cô đọc những dòng chữ như ngâm giữa ngày đông thắm đượm rét buốt, nước mắt lã chã tuôn rơi, lòng đau như cắt. Cuối cùng, cô nhấp mở bài cuối cùng, cũng chính là nhật ký mà Cố Hạo Ninh viết tối qua.

“Tiểu Phong, hôm nay là ngày thứ 138 từ khi em ra đi. Bây giờ đã là cuối tháng Hai, sắp đến tháng Ba rồi nhưng anh luôn cảm thấy mùa xuân vẫn chưa hề đến.

Tiểu Phong, em đã ra đi hơn bốn tháng rồi. Có lúc, anh những tưởng em đã ra đi rất lâu, lâu đến nỗi anh quên mất những cảm giác ấm áp và hạnh phúc xưa kia là như thế nào. Nhưng nhiều khi, anh lại cảm thấy em chỉ mới vừa rời khỏi, không, không, em chưa hề rời đi, ánh mắt, nụ cười của em vẫn hiển hiện rõ nét trước mắt anh, bóng dáng của em dường như xuất hiện khắp mọi nơi.

Đi ngang qua Pizza Hut, anh liền nhớ đến món pizza mà em thích, trông thấy trang sức hình lá phong, kỷ niệm tặng em trâm cài áo lần trước lại ùa về trong anh. Ăn cháo hạt kê lại nhớ đến hình ảnh em tùm tùm cười bưng đến cho anh bữa sáng nóng hổi lúc ở châu Âu, còn nữa, những lúc xem bóng đá, anh lại nhớ dáng vẻ hớn hở đầy say mê phấn khích của em khi kể về Baggio... Tiểu Phong, anh biết anh không thể vĩnh viễn sống trong quá khứ, nhưng hiện tại và tương lai không có em, đối với anh liệu còn ý nghĩa gì?

Tiểu Phong, suốt bốn tháng qua anh đã nghĩ rất nhiều, rất nhiều. Anh không chỉ hoài niệm về quá khứ của chúng ta mà còn nghĩ đến cuộc hôn nhân của anh và Lâm Nhược Kỳ. Hiện tại, hình như anh đã không còn hận cô ấy nhiều, kỳ thực, cô ấy cũng là một kẻ bị hại. Trong chuyện này, người sai nhiều nhất chính là anh.

Khi anh bảo muốn ly dị, chắc Nhược Kỳ tuyệt vọng lắm. Có lẽ cô ấy từng thực sự yêu anh nhưng anh lại không thể xử lý tốt quan hệ giữa mình và cô ấy, dẫn đến kết quả cô ấy dùng phương pháp cực đoan nhất, còn anh cũng nhận lấy sự trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Tiếc là, khi anh hiểu ra thì đã quá muộn, dù hối hận đến đâu cũng không đổi trả lại được mạng sống của em. Còn Lâm Nhược Kỳ, Tiểu Phong à, có lẽ em không tin, Nhược Kỳ bây giờ đã thay đổi nhiều lắm. Cô ấy không còn quá ích kỷ, quá ngang ngạnh như trước kia, thậm chí còn có chút dịu dàng, nhẫn nhịn như em.

Thế nhưng Tiểu Phong à, em biết không, anh muốn thà cô ấy không thay đổi, thà cô ấy đừng hạ mình nhún nhường, đừng âm thầm chịu đựng, gắng gượng chống đỡ như vậy. Bởi vì anh không có cách nào khiến cho cô ấy hạnh phúc, dù cô ấy đang đóng kịch để níu kéo cuộc hôn nhân này hay thực sự muốn thay đổi bản thân đều không còn quan trọng nữa. Cuộc hôn nhân của bọn anh đã trở thành nấm mồ rồi. Có lẽ rời xa anh, cô ấy sẽ gặp được một người thực sự yêu thương mình, còn anh, không thể cho cô ấy hạnh phúc, cũng chẳng muốn cô ấy tuần táng theo nỗi cô độc và tuyệt vọng nơi anh.

Tiểu Phong, anh chỉ muốn lặng thầm ở cạnh em, cho đến ngày anh có thể đi tìm em.”

Cô ngẩng đầu, nụ cười chậm rãi nở trên môi.

Thì ra, thực sự có cảm xúc ngọt ngào trong tuyệt vọng đến nhường này.

Hạo Ninh, không ngờ tình cảm anh dành cho Tiểu Phong lại sâu đậm biết bao. Nhưng sự cố chấp ấy cũng định trước rằng, giữa hai chúng ta sẽ không bao giờ có tương lai.

Như có ngụm máu cuộn trào nơi cổ họng khô khốc vị tanh dâng lên miệng, lồng ngực đau buốt đến vỡ tung thành trăm mảnh, máu chảy đầm đìa.

Thì ra đau khổ nhất trên đời không phải là cảnh sinh ly tử biệt, cũng chẳng phải tình yêu không được đền đáp, mà là rõ ràng hai người yêu nhau nhưng chỉ có thể trở mặt đứng nhìn tình yêu ấy trở thành lời nguyện cay độc nhất, nỗi đau sâu sắc nhất, ngày ngày giày vò đón đau.

16. Q.1 - Chương 16: Tai Bay Vạ Gió

Sáng sớm, nhạc chuông trong trẻo chậm rãi ngân vang, Lâm Nhược Kỳ cầm di động lên, là Giang Hàn Phi gọi.

“Nhược Kỳ? Bây giờ cô có thể đến bệnh viện một lát được không? Tôi có chút việc gấp gáp cô.” Giọng của Giang Hàn Phi như có ý hạ thấp.

“Có chuyện gì à?” Lâm Nhược Kỳ hơi nghi hoặc, Giang Hàn Phi có chuyện gì gấp cầm tìm cô nhỉ?

“Ừm, cũng không phải chuyện to tát gì, cô qua đây rồi hãy nói.”

“Ồ, được thôi, giờ tôi đến ngay!” Cô cúp máy, tẩy máy tính, rửa mặt rồi tức tốc ra khỏi nhà.

“Cô ngồi xuống đi.” Vừa bước vào văn phòng của Giang Hàn Phi, Lâm Nhược Kỳ thấy vẻ mặt anh đầy nghiêm túc. Cô thấp thỏm ngồi xuống, trong lòng dâng lên nỗi bất an, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Chồng cô ngắt xỉu trong bệnh viện hồi chiều.” Giang Hàn Phi từ tốn nói. “Trước mắt, theo chẩn đoán sơ bộ, có lẽ là vì thận bị ứ nước. Vả lại, tình hình có vẻ khá nghiêm trọng.”

“Thận ứ nước? Nghĩa là sao? Khá nghiêm trọng? Là nghiêm trọng cỡ nào?” Lâm Nhược Kỳ liền ngồi thẳng dậy, hai bàn tay siết chặt. Thận ứ nước? Sao Cố Hạo Ninh lại mắc bệnh thận ứ nước chứ? Không phải anh... không phải anh chỉ bị đau dạ dày thôi sao?

“Anh nhà đã được đưa vào khoa Ngoại tiết niệu, bác sĩ bên đó đang tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng cho anh ấy.” Nhìn vẻ mặt luống cuống, ngỡ ngàng của Lâm Nhược Kỳ, Giang Hàn Phi thực sự không đành lòng nói ra những lời tàn nhẫn hơn, đành lựa lời an ủi. “Thận ứ nước, là một loại bệnh về thận, nếu một bên thận ứ nước nghiêm trọng, mà công năng của lá thận còn lại vẫn tốt thì chỉ cần cắt bỏ quả thận bên kia là được rồi.”

“Thế nếu hai bên thận đều... đều ứ nước thì... sẽ thế nào?” Lâm Nhược Kỳ lắp bắp hỏi, cô không biết căn bệnh này nghiêm trọng mức nào nhưng chỉ vừa nghe đến bệnh thận, trong vô thức cô liền nghĩ ngay đến hai chữ đáng sợ: “suy thận”. Cố Hạo Ninh, anh sẽ không bị thế đâu, chắc chắn sẽ không bị thế đâu!

“Trường hợp này không nhiều.” Giang Hàn Phi không cách nào trả lời thẳng câu hỏi của Lâm Nhược Kỳ. Nếu hai thận đều tắc nghẽn, công năng thận giảm, rất có khả năng dẫn đến nhiễm trùng đường tiết niệu, mà từ ấy cách hai chữ “tử vong” chỉ còn là một khoảng cách ngắn ngủi.

“Ừm, tôi cũng nghĩ vậy, sẽ không trùng hợp vậy đâu! Hạo Ninh, không phải sáng nay anh ấy vẫn khỏe mạnh đó sao? Anh ấy chắc chắn sẽ không sao đâu, đúng không?” Lâm Nhược Kỳ tự động lý giải câu: “Trường hợp này thường không nhiều” của Giang Hàn Phi thành “không thể xảy ra trường hợp này.” Cô chống tay lên bàn, đứng bật dậy, “Ông xã tôi hiện đang nằm ở khoa Ngoại tiết niệu à? Tôi có thể đến thăm chồng mình không?”

“Đương nhiên là được.” Giang Hàn Phi cũng đứng dậy theo Lâm Nhược Kỳ, “Để tôi dẫn cô đi.”

“Bác sĩ Lộ, vị này là vợ của Cố Hạo Ninh, Lâm Nhược Kỳ, trước kia từng là bệnh nhân của tôi.”

Giang Hàn Phi dẫn Lâm Nhược Kỳ đến khoa Ngoại tiết niệu, bác sĩ Phó chủ nhiệm Lộ Minh vừa kiểm tra cho Cố Hạo Ninh. Vẻ mặt trầm trọng của Phó chủ nhiệm Lộ Minh khiến Lâm Nhược Kỳ điếng người. “Chồng tôi, Cố Hạo Ninh, tình trạng anh ấy liệu có nghiêm trọng không?”

“Vào phòng làm việc của tôi rồi nói.” Lộ Minh cầm lấy bệnh án, bước vào văn phòng, Giang Hàn Phi cũng cùng Lâm Nhược Kỳ đi vào trong.

Thấy Giang Hàn Phi cũng vào theo, Lộ Minh thoáng ngạc nhiên rồi sực nhớ bệnh nhân đó đã ngắt xỉu ngay trong khu bệnh của khoa Ngoại tổng quát, do chính Giang Hàn Phi chẩn khám trước tiên nên cũng không để bụng, bèn trao đổi với người nhà bệnh nhân ngay trước mặt Giang Hàn Phi.

“Bệnh nhân nói triệu chứng đau hông sau đã xuất hiện hơn ba tháng nay.” Lâm Nhược Kỳ vừa mới ngồi xuống, Lộ Minh đã đưa mắt nhìn rồi vội vàng lật kết quả xét nghiệm ra. “Trước mắt, theo chẩn đoán sơ bộ ban đầu là thận ứ nước, hơn nữa, hai bên đều có dấu hiệu bị nhiễm, cần nhập viện để tiến hành kiểm tra kỹ

hơn. Chúng tôi đã trao đổi với bệnh nhân về tính nghiêm trọng của bệnh tình nhưng anh ấy vẫn kiên quyết đòi ra viện. Theo nguyên tắc, sau khi anh nhà ký tên vào đơn, chúng tôi sẽ không có quyền ép buộc nhưng xuất phát từ trách nhiệm đối với bệnh nhân và gia đình, tôi nghĩ vẫn cần phải hỏi qua ý kiến của cô.”

“Hai bên thận đều bị nhiễm rồi ư? Anh ấy còn muốn xuất viện sao?”

Ngón tay Lâm Nhược Kỳ bấu chặt vào tay vịn ghế. Người cô như đột nhiên rơi tòm xuống đáy biển buốt giá, toàn thân lạnh toát. Hai chữ kia từ nãy đến giờ vẫn cứ lẩn quẩn trong đầu, tựa như cái lưỡi chẻ đôi của loài rắn độc, rìn rít vang dội giữa con tim cô, khiến câu từ run rẩy thành những mảnh vỡ tan hoang: “Có... có dẫn đến suy thận không?”

“Nếu như anh nhà khẳng định đòi xuất viện mà không tiến hành điều trị thì rất có khả năng xảy ra tình trạng đó.” Lộ Minh không phải là cố tình hù dọa, trên thực tế, bệnh nhân hiện giờ đã xuất hiện xu hướng này rồi, chỉ còn chờ chẩn đoán xác nhận thôi.

“Rất có khả năng sẽ bị... suy thận ư?” Lâm Nhược Kỳ sững sờ nhìn Lộ Minh chăm chăm, chỉ thấy ông cúi đầu, tay tiếp tục lật giở các báo cáo xét nghiệm.

Cô lại ngoảnh đầu qua nhìn sang Giang Hàn Phi, nhưng anh cũng cụp mắt xuống, tựa như không hề nhận ra ánh mắt của cô, chỉ một mực câm lặng.

Hít sâu một hơi, Nhược Kỳ vịn tay lên bàn, chậm chậm đứng dậy, khoe môi khe động dậy, cuối cùng cũng nhướng lên một nụ cười kiên định. “Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ khuyên anh ấy ở lại.”

Giang Hàn Phi đứng dậy, mấp máy môi nhưng rồi lặng thinh. Trầm mặc nhìn Lâm Nhược Kỳ xoay người, đi lướt qua vai anh, chậm rãi bước ra khỏi văn phòng.

“Haizz, cô vợ này thật là... Chồng đã đổ bệnh lâu như thế, lúc đó cô ấy làm cái gì không biết?” Đóng cửa văn phòng lại, Lộ Minh lắc đầu, bệnh nghiêm trọng đến chừng này mới phát hiện, phải nói cô vợ này làm vợ cũng đến nỗi quá đi.

“Trước đó, cô ấy gặp tai nạn nghiêm trọng, mới xuất viện một tháng trước, anh chồng lại gần như không hề ngó ngang, hỏi han đến cô ấy!” Giang Hàn Phi buột miệng giải thích, nhất là câu cuối cùng, thậm chí ngữ điệu còn có ý oán trách. Lộ Minh không khỏi kinh ngạc, Giang Hàn Phi, cậu ta làm gì kích động đến thế?

“Trong khoa vẫn còn việc, cháu xin phép đi trước.” Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Lộ Minh, Giang Hàn Phi thoáng ngượng ngùng, vội vàng cúi đầu, kéo cửa bước ra ngoài, trong lòng nặng trĩu.

“Cô... vẫn ổn chứ?”

Giang Hàn Phi vừa bước ra khỏi văn phòng của Lộ Minh, liền bắt gặp Lâm Nhược Kỳ đang ngồi trên băng ghế ở cuối hành lang.

Lâm Nhược Kỳ ngơ ngác ngẩng lên, trông thấy Giang Hàn Phi, môi hé nở nụ cười gượng gạo. “Chưa thấy cô vợ nào như tôi đúng không? Ông xã mình bệnh đã hơn ba tháng mà tôi chẳng hề hay biết!”

Giang Hàn Phi đỡ lấy bờ vai Lâm Nhược Kỳ, giọng trầm buồn nói: “Muốn khóc thì hãy khóc đi, khóc được rồi, sẽ dễ chịu hơn!”

Lâm Nhược Kỳ lắc đầu, khoe môi càng cong lên. Cô dùng mu bàn tay che miệng, trong đôi mắt cười cong cong, nước mắt ầng ậc tuôn trào. Sao mình lại ngốc thế? Sao mình lại không nhận ra nỗi tuyệt vọng nơi anh? Anh rõ ràng là đang tự sát!

Những dòng nhật ký đọc được hồi chiều như lưỡi dao sắc nhọn cắm phập vào lòng ngực vốn đã oằn mình run rẩy trong đau đớn của cô.

“Tiểu Phong, anh chỉ muốn lặng thầm ở bên em, cho đến ngày anh có thể đi tìm em.”

Hạo Ninh, Tiểu Phong mà anh yêu tha thiết, cô ấy ở ngay nơi này, cô ấy vẫn luôn ở bên anh, chưa bao giờ rời xa, chưa bao giờ rời xa!

Nhưng sao em có thể nói cho anh biết đây? Lời nguyện cay độc kia, sao em có thể, sao em dám?

Trong giây phút này, bao nỗi đau đớn và tuyệt vọng khôn cùng bỗng ùa đến, bao trù ập cô. Từ trước đến giờ, cô cố gắng chịu đựng, cố gắng che giấu, cố gắng giả vờ, chẳng qua là muốn cùng Cố Hạo Ninh sống cuộc đời yên ả, cô chỉ mong anh được khỏe mạnh, yên vui thôi. Cô đã từ bỏ tình yêu của anh, từ bỏ tất cả sự ảm áp và ánh sáng của mình, nhưng tại sao ông trời vẫn tàn nhẫn thế này? Tại sao đến cả niềm hy vọng mong manh cuối cùng của cô ông trời cũng cướp mất? Tại sao bắt cô trở mặt đứng nhìn anh từng chút từng chút hủy hoại mạng sống ngay trước mắt nhưng cô chỉ có thể bó tay bất lực?

Cô chặt vật lắc đầu, cảm thấy trước mắt tối sầm, toàn thân lạnh buốt, tựa như có ai đó cầm búa giáng mạnh xuống con tim rồi nghiền nát nó thành bột, đau đớn đến mức hơi thở run rẩy từng hồi.

“Lâm Nhược Kỳ!”

Giang Hàn Phi kéo giật cánh tay cô xuống, những dấu răng sâu hoắm hằn rõ trên mu bàn tay cô, thành những vết đỏ đến rợn người, con tim Giang Hàn Phi phút chốc run bật, anh tức thì chẳng nói chẳng rằng kéo ngay Lâm Nhược Kỳ đi vào trạm y tá.

“Bác sĩ Giang?”

Lưu Dung đang trực bên trong, thấy Giang Hàn Phi kéo một người xông xộc bước vào, định hỏi có chuyện gì thì Giang Hàn Phi đã vội vàng cất tiếng: “Còn, băng gạc!”

“Ồ! Có ngay đây!” Lưu Dung hối hả mang cồn và băng gạc đến.

Nhân lúc Giang Hàn Phi giúp Lâm Nhược Kỳ xử lý vết thương, Lưu Dung lén quan sát gương mặt giàn gụa nước mắt của Lâm Nhược Kỳ, trong lòng không khỏi tò mò, cô gái này là gì của Giang Hàn Phi? Sao lại có thể khiến một người trước nay luôn khoan thai, lãnh đạm như bác sĩ Giang lo lắng thế kia?

“Không cần băng gạc đâu.” Giang Hàn Phi xử lý xong vết thương, đang chuẩn bị băng lại thì Lâm Nhược Kỳ rút tay về, khản giọng nói.

Giang Hàn Phi ngẩng đầu nhìn Lâm Nhược Kỳ, tay vẫn dừng giữa chừng, lát sau mới chậm rãi đặt xuống.

“Có vẻ cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ thoa chút thuốc nhé!” Lưu Dung thò đầu qua nhìn một cái, phá tan bầu không khí trầm lắng, lấy thuốc thoa cho Lâm Nhược Kỳ. “Đừng để bị dính nước, phải chú ý giữ vệ sinh. Nếu nhà có băng gạc cá nhân, cũng có thể dùng được.”

“Cảm ơn!”

Lâm Nhược Kỳ cúi gằm mặt, loáng thoáng nói câu cảm ơn rồi vội vàng rời khỏi phòng y tá trực.

“Bác sĩ Giang, cô ấy là ai? Bạn anh à?” Lưu Dung cuối cùng không nén được lòng hiếu kỳ, cất tiếng hỏi.

“Cũng có thể xem là vậy!” Giang Hàn Phi khẽ mím môi, đôi mày vô thức nhíu lại, rồi anh xoay gót bỏ đi, trong đầu vẫn ngập tràn dáng vẻ như muốn sụp đổ của Lâm Nhược Kỳ ban nãy.

Bước ra khỏi phòng y tá, Lâm Nhược Kỳ kéo tay áo xuống, cố gắng che đi vết thương trên mu bàn tay rồi chậm rãi đi vào phòng bệnh của Cố Hạo Ninh.

“Hạo Ninh, tại sao anh không chịu nằm viện để kiểm tra?”

Cô từ từ lê bước đến bên giường bệnh của Cố Hạo Ninh, hít sâu một hơi, cố gắng dịu giọng, đang lộ vẻ mặt thật tự nhiên.

“Hết thuốc chữa rồi.”

Cố Hạo Ninh chậm chậm xoay đầu qua. Trên gương mặt tiêu tụy kia, đôi mắt anh sâu hút, tĩnh mịch như màn đêm, chẳng vương chút ánh sáng.

Không ngờ, anh lại bình tĩnh đến vậy, thậm chí còn nhẹ nhõm vì thỏa mãn. Dường như kết quả này là ước nguyện mà anh đã chờ đợi và mong mỏi từ rất lâu, bây giờ cuối cùng đã có thể thành hiện thực.

Về hờ hững ấy như một cây kim sắc đâm ọt cay đâm mạnh vào vết thương vốn đã bết máu của cô. Trong khoảnh khắc đó, tất cả những nguy trang và che giấu đều sụp đổ tan tành, cô gần như gào lên: “Không! Ai bảo hết thuốc chữa! Ai bảo hử! Không thể nào!”

Cố Hạo Ninh im lặng nhìn Lâm Nhược Kỳ la hét thất thanh, cúi đầu, nơi đáy mắt thoáng xao động.

Là bản thân anh muốn từ bỏ.

Nếu chết đi, liệu sẽ gặp được Tiểu Phong chăng?

Đã quá lâu rồi, nỗi cô độc vô bờ cùng sự chờ đợi bất tận gặm nhấm trái tim anh, thực sự quá mệt mỏi rồi!

Nếu có thể dùng mạng sống để đổi lấy cơ hội được trùng phùng với Tiểu Phong, tại sao lại không làm chứ? Giữa sống trong tuyệt vọng và chết trong tràn ngập sự hy vọng, anh thà chọn cái sau.

“Hạo Ninh, đừng từ bỏ! Em cầu xin anh, đừng từ bỏ! Bác sĩ nói chỉ cần anh nhập viện, chỉ cần anh tiếp nhận điều trị, sẽ có thể khỏe lại thôi! Em đã mất tất cả, không người thân, không bạn bè, em chỉ còn anh, chỉ còn anh mà thôi! Em cầu xin anh, anh đừng buông tay, đừng buông tay, được không, được không hả anh...”

Lâm Nhược Kỳ quỳ xuống bên giường của Hạo Ninh, siết chặt bàn tay anh. Cô òa khóc nức nở, tựa như toàn bộ không khí trong lồng ngực đều bị rút cạn nhưng vẫn cố sức cầu xin như người sắp chết đuối cố túm lấy hy vọng cuối cùng, hoàn toàn vứt bỏ sự tôn nghiêm, chỉ còn lại nỗi đau khắc cốt ghi tâm cùng thái độ nhún nhường hạ mình đến cùng cực.

Nhìn dáng vẻ suy sụp của Lâm Nhược Kỳ, nỗi chán nản ẩn trong mắt Cố Hạo Ninh dần phai nhạt. Dẫu sao anh và cô đã quen biết, kề cận bên nhau gần ba mươi năm, dẫu sao cô cũng là người vợ mà anh đã đầu ấp tay kề suốt gần mười năm qua. Khẽ khàng xoa nhẹ tay cô, giọng Cố Hạo Ninh ôn tồn pha chút áy náy: “Nhược Kỳ, anh rất xin lỗi vì những tổn thương gây ra cho em, anh nợ em. Anh không thể mang hạnh phúc đến cho em, có lẽ anh ra đi, đối với em cũng là một việc tốt.”

“Không, không phải, không phải như vậy...” Lâm Nhược Kỳ lắp bắp nói. “Hạo Ninh, cho dù... cho dù anh không nghĩ cho em, cũng nên nghĩ đến cha mẹ chứ? Anh... anh là con trai duy nhất của hai người, nếu... nếu anh đi rồi, họ sẽ đau lòng biết nhường nào...”

“Cha mẹ anh...”

Trong mắt Cố Hạo Ninh lướt qua chút do dự, sao mình lại quên mất mình vẫn còn cha mẹ tuổi già sức yếu? Từ đó đến giờ, mình vẫn gắng gượng chịu đựng trong đau khổ, không lập tức đi theo Tiểu Phong sau khi cô mất, chẳng phải là bởi vì mình vẫn còn trách nhiệm và nghĩa vụ của một kẻ làm con hay sao? Sao mình lại quên mất? Sao mình lại có thể bất hiếu như vậy?

Cố Hạo Ninh chán nản ngả người, tựa vào đầu giường, miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười ảm đạm. Đến cả cái chết, anh cũng không có quyền lựa chọn!

Vừa trông thấy vẻ mặt của Cố Hạo Ninh hơi lay động, Lâm Nhược Kỳ vội tiếp tục khuyên nhủ: “Đúng đó, nếu để cha mẹ biết anh bị bệnh nặng còn không chịu điều trị, chứng tăng huyết áp của cha thể nào cũng tái phát, mẹ lại tuổi cao...”

“Anh biết rồi!” Cố Hạo Ninh mệt mỏi nhắm mắt lại. “Nhưng căn bệnh này của anh...”

“Bất luận thế nào, anh cứ nằm viện kiểm tra trước đã, được không?” Thấy Cố Hạo Ninh không còn cự tuyệt, cô dè dặt nói tiếp. “Thế anh nghỉ ngơi nhé, em đi làm thủ tục cho anh.”

“Nhược Kỳ.” Giọng trầm khàn của Cố Hạo Ninh vang lên sau lưng cô. “Bệnh của anh... tạm thời đừng nói cho cha mẹ biết.”

“Vâng!” Cố kìm nén những giọt lệ chực trào, cô điềm tĩnh đáp, sau đó bước ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

17. Q.1 - Chương 17: Đột Biến

“Hai thận ứ nước ở mức nghiêm trọng?” Lâm Nhược Kỳ sững sờ nhìn bác sĩ Lộ Minh, tự hồ không hiểu hoặc có lẽ không thể tin nổi câu trả lời này, cứ hỏi đi hỏi lại.

“Đúng!” Lộ Minh tiếp tục giải thích cho Lâm Nhược Kỳ bằng giọng điềm tĩnh, khách quan nhất có thể. “Sau khi, tiến hành các xét nghiệm kĩ lưỡng, chúng tôi phát hiện hai thận của bệnh nhân đều bị ứ nước khá nghiêm trọng, nhất là thận phải của bệnh nhân đã bị viêm nhiễm nặng, tức là thận ứ mủ, hơn nữa, thận phải gần như sao mất đi chức năng, trong tình trạng này, chúng tôi kiến nghị nên cắt bỏ thận phải rồi tiến hành điều trị nội khoa đối với thận trái.”

“Cắt bỏ thận phải? Vậy... nếu cắt bỏ rồi, có phải sẽ hết bệnh luôn không?” Lâm Nhược Kỳ nhìn bước Lộ Minh tràn đầy mong đợi.

Ánh mắt ấy không hề lả lẫm được ông. Ông đã hành nghề y mười mấy năm nhưng vẫn khó lòng tỏ ra cứng rắn, sắt đá trước ánh mắt như thế. Tuy ông cũng muốn an ủi, khích lệ cô theo hướng tốt đẹp rằng: “Đúng, chắc chắn sẽ trị khỏi!” nhưng ông là một người thầy thuốc, ông không thể làm như vậy.

Ông cúi cúi đầu, ánh mắt chuyển sang bệnh án, bình thản đáp: “Trước mắt, chúng tôi chỉ có thể cắt bỏ một quả thận. Nhưng thực tế, thận trái của bệnh nhân cũng đã bị lây nhiễm, chỉ là không nặng như thận phải, chưa hoàn toàn mất đi chức năng. Cho nên vẫn có thể áp dụng phương án điều trị nội khoa, có lẽ sẽ chữa được nhưng cũng có khả năng...” Lộ Minh thoáng dừng lại, đưa mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ một cái, rồi cuộc vẫn nói câu cuối: “Cuối cùng thận trái sẽ mất đi tác dụng.”

“Thận trái cũng mất đi tác dụng?”

Lâm Nhược Kỳ ấp úng lặp lại, như sức nhớ đến điều gì đó, đột nhiên nhoẻn miệng cười, nói: “Bác sĩ ban nãy cũng nói rồi, chỉ là có khả năng mất đi thôi, ngược lại cũng có nghĩa là sẽ trị khỏi được, đúng không? Cháu biết bác sĩ luôn phải cho gia đình biết trước mọi khả năng có thể xảy ra, cho dù khả năng ấy cực nhỏ, bác sĩ vẫn phải làm tròn trách nhiệm của mình. Nó cũng giống... cũng giống như khi mổ đẻ, thai phụ trong lúc phẫu thuật có thể sẽ xảy ra các loại tình huống như tê liệt, hôn mê, tử vong... bác sĩ đều phải báo trước với thân nhân, nhưng thực tế, khả năng ấy rất nhỏ. Bác sĩ thấy đó, biết bao nhiêu ca mổ đẻ thế kia, không phải đều mẹ tròn con vuông đó sao? Đúng không?”

Bác sĩ Lộ Minh nhìn Lâm Nhược Kỳ với vẻ đầy ngạc nhiên, không hiểu sao cô lại đánh đồng chuyện mổ thận với mổ đẻ được, chuyện quái quỷ gì thế này? Ít nhiều cô ta cũng đã từng học đại học, sao năng lực lý giải còn chẳng bằng một số bà ở quê vậy? Hay tại năng lực diễn đạt của ông bây giờ có vấn đề?

Ông cầm cốc nước, uống một ngụm. Ông định giải thích cặn kẽ cho Lâm Nhược Kỳ hiểu rõ tình trạng trước mắt của bệnh nhân, khả năng thận trái mất đi chức năng rõ ràng không thể đánh đồng với rủi ro phẫu thuật trong khi mổ đẻ. Nhưng khi mắt ông vừa chạm vào đôi mắt của Lâm Nhược Kỳ, ánh mắt trĩu nặng tuyệt vọng và cũng chứa chan khát khao ấy bỗng chốc khiến đó vỡ lẽ, không phải năng lực lý giải của cô thấp, hoàn toàn không phải.

Lộ Minh bèn dừng lại, bởi ông biết dù mình có nói nhiều thế nào đi nữa, cũng chỉ vô ích. Không phải Lâm Nhược Kỳ không hiểu những lời ông nói, mà cô không thể chấp nhận, không thể thừa nhận đáp án và sự thật này.

“Bác sĩ Lộ, cháu biết bác sĩ nhất định sẽ dốc sức cứu chữa cho chồng cháu, cảm ơn bác sĩ! Vợ chồng cháu chắc chắn sẽ phối hợp điều trị! Cháu tin bước nhất định sẽ chữa khỏi cho anh ấy! Xin cảm ơn nhiều!” Bàn tay cầm kết quả xét nghiệm không ngừng run rẩy nhưng cô vẫn cố mỉm cười, lịch sự nói cảm ơn, tựa như ông đã trị khỏi bệnh cho chồng mình, tựa như đây chính là kết quả và sự thật cuối cùng.

Bác sĩ Lộ Minh chậm rãi rút tờ kết quả xét nghiệm khỏi tay Lâm Nhược Kỳ, đặt vào trong tệp bệnh án, xem ra hôm nay ông không thể tiếp tục cùng cô thảo luận về các rủi ro trong ca mổ cắt bỏ thận rồi.

Ông đứng dậy, ôn tồn nói với Lâm Nhược Kỳ: “Chúng tôi sẽ cố hết sức cô hãy chăm sóc cho ông xã thật tốt. Cố gắng giúp anh ta duy trì tình trạng sức khỏe ở mức tương đối tốt, như thế sẽ có ích cho phẫu thuật và điều trị hậu kỳ.”

Lâm Nhược Kỳ rời khỏi văn phòng của Lộ Minh, đi vào nhà vệ sinh.

Trong gương, cô thấy rõ dưới đáy mắt mình, nỗi tuyệt vọng và mềm yếu khôn cùng không thể che giấu được nữa.

Đưa tay bưng mặt nhưng vẫn không ngăn được hai dòng nước mắt xối xả tuôn rơi.

Sao cô lại không hiểu ý của bác sĩ Lộ chứ? Nhưng sao cô chấp nhận được, sao có thể chấp nhận đáp án này cơ chứ?

Vặn mở vòi nước, cô vốc nước lạnh ào ào vỗ mạnh vào mặt.

Nỗi buốt giá thấu xương từng chút từng chút, từ ngoài da thấm sâu vào từng huyết mạch, phủ qua hốc mắt lan đến tận đáy tim.

Cô không ngừng vỗ nước lạnh, đến khi từng cơn buốt giá đều thấm sâu vào xương tủy, mọi cảm xúc mềm yếu hoàn toàn đóng băng mới ngược lên. Đôi mắt sưng đỏ cuối cùng đã trở lại bình thường, đáy mắt cũng chìm trong tê dại, không còn nhỏ giọt lệ nào.

Cô nhìn thẳng vào trong gương, thậm chí trên đời này không có gì là không thể! Đến cả chuyện tráo hồn hoang đường thế kia còn có thể xảy ra, Hạo Ninh chắc chắn sẽ khoẻ lại thôi! Chắc chắn!

Kiên cường lên nào, Vu Tiểu Phong, hãy kiên cường hơn nào! Suốt hai mươi năm qua, không phải mày vẫn luôn rất kiên cường, rất lạc quan đó sao? Nếu giờ cả mày cũng gục ngã, cũng bỏ cuộc thì Hạo Ninh thực sự không thể đứng dậy được nữa. Cho nên Vu Tiểu Phong, mày phải dũng cảm lên, mày phải có lòng tin! Hạo Ninh tuyệt đối không sao đâu!

Cô quay về phòng bệnh của Cố Hạo Ninh. Anh đang thẫn thờ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nghe tiếng Lâm Nhược Kỳ bước vào, bèn hồ hởi hỏi: “Bác sĩ nói sao?”

“Bác sĩ nói thận phải của anh ứ nước khá nghiêm trọng, có lẽ cần phải chuẩn bị mổ cắt bỏ.”

Lâm Nhược Kỳ biết chuyện phẫu thuật chắc chắn sẽ không thể giấu được Cố Hạo Ninh nên cũng không định giấu anh. Nhưng còn về tình trạng của thận trái, cô tạm thời vẫn không muốn anh biết.

“Đã định đã phẫu thuật chưa?”

“Vẫn chưa, bác sĩ nói thời gian này cố gắng duy trì sức khỏe ở mức tốt nhất, như thế sẽ có lợi cho ca mổ và điều trị hậu kỳ.” Lâm Nhược Kỳ đến bên giường của Cố Hạo Ninh, rót cho anh một cốc nước.

“Cảm ơn!” Cố Hạo Ninh nhận lấy. “Mấy hôm nay vất vả cho em rồi!”

“Không sao. Tối nay anh muốn ăn gì?” Thế theo yêu cầu của Cố Hạo Ninh, Nhược Kỳ không thông báo bệnh tình của anh cho cha mẹ anh biết nên mấy hôm nay đều một mình cô chăm sóc anh trong bệnh viện.

“Anh...” Cố Hạo Ninh định trả lời thì nghe thấy giọng nói phóng khoáng của Đinh Hồng vang lên ngoài cửa: “Anh Ninh, anh đỡ nhiều chưa?”

Cố Hạo Ninh vừa ngẩng đầu nhìn lên bèn trông thấy Đinh Hồng vừa xách theo túi trái cây to đùng vừa nắm tay Phương Na bước vào. Trên tay Phương Na còn ôm theo một bó hoa lớn, gương mặt cả hai đều tươi cười rạng rỡ.

“Thằng oắt này, cũng nhạy tin quá nhỉ?”

Cố Hạo Ninh không báo cho nhiều người ở công ty biết mình bị bệnh nên chỉ có thư ký của anh và tổng giám đốc mới biết tin anh nhập viện.

“Như thế mà nhạy tin á? Anh nằm viện mấy ngày rồi còn gì! Cái cô Tiểu Trương, thư ký của anh đúng là kín miệng quá! Nếu không phải em đe dọa cô ấy không nói thì em sẽ đi hỏi thằng tổng giám đốc rồi còn thể thốt, cam đoan tuyệt đối không tiết lộ với bất kỳ ai trong công ty, e rằng đến lúc anh xuất viện, em còn chẳng biết anh bị bệnh nữa là! Phòng bệnh này trông cũng không tệ nhỉ? Thấy cũng giống phòng dành cho tổng thống ghê!”

Đình Hồng vẫn nói nhiều như mọi khi, bông đùa về phòng bệnh riêng của Cố Hạo Ninh, tựa hồ bệnh của anh chẳng phải chuyện lớn lao.

Đây là lần đầu tiên Lâm Nhược Kỳ gặp lại Đình Hồng và Phương Na kể từ mấy tháng nay, cô mỉm cười, định ra đón, chợt thấy vẻ mặt của Phương Na sầm xuống, bước chân liền khựng lại. Trong khoảnh khắc đó, cuối cùng cô mới định thần lại, cô hiện giờ là Lâm Nhược Kỳ, sao Phương Na tỏ ra hòa nhã với cô được chứ?

Cô mỉm cười gượng gạo nhận lấy bó hoa từ tay Phương Na rồi mang bình hoa bước vào phòng vệ sinh.

“Phương Na, chị ấy là vợ của anh Ninh...” Đình Hồng nhỏ giọng nói với Phương Na.

“Chính là biết cô ta là vợ Giám đốc Cố nên em mới ghét cay ghét đắng cô ta! Nếu không có cô ta, Tiểu Phong đâu phải...”

“Phương Na!” Cố Hạo Ninh nhìn Lâm Nhược Kỳ cầm bình hoa bước ra, vội ngắt lời. “Em và Đình Hồng định chừng nào phát thiệp hồng cho anh?”

“Giám đốc Cố!” Phương Na e thẹn véo Đình Hồng đang định trả lời. “Ai thèm lấy gã đầu đất này chứ!”

“Khụ khụ!” Cố Hạo Ninh nhìn gương mặt lúng túng của Đình Hồng, thằng ngốc này, đến thời khắc then chốt thì cái tính lạnh lợi, nhanh nhẩu biến đâu hết rồi? Cố Hạo Ninh lắc đầu, đỡ lời: “Phương Na, ít nhiều gì em cũng nể tình Đình Hồng trước nay luôn chung thủy hết mực, một lòng trồng cây si em mà nhanh chóng cho cậu ta “vào biên chế” đi!”

“Anh ấy làm gì mà si tình thế! Vì với tình cảm anh dành cho Tiểu Phong...” “Lần này không cần Đình Hồng ngắt lời, tự Phương Na bỗng im bặt. Lâm Nhược Kỳ đang đặt bình hoa lên bệ cửa sổ, nghe thấy lời của Phương Na, người khẽ run lên.

“Nhược Kỳ, tối nay anh muốn ăn cơm viện, em có thể đi lấy giúp anh một suất được không?” Cố Hạo Ninh xua tan bầu không khí câm lặng, thản nhiên cất tiếng.

“Ồ, vâng!” Lâm Nhược Kỳ chậm rãi xoay người, nở nụ cười gương gạo với đôi trẻ kia. “Vây hai em ngồi chơi với Hạo Ninh chút nhé, chị đi lấy cơm cho anh ấy.”

“Giám đốc Cố, em xin lỗi!” Thấy Lâm Nhược Kỳ đã đi ra ngoài, Phương Na liền bối rối nói, cô cũng không muốn như vậy nhưng hề trông thấy Lâm Nhược Kỳ, cô bèn nhớ đến cái chết của Tiểu Phong, thực sự không thể nuốt trôi được cục tức này!

“Không sao!” Cố Hạo Ninh cúi đầu, chợt dạ. Bọn Đình Hồng chỉ biết Vu Tiểu Phong xảy ra tai nạn cùng Lâm Nhược Kỳ nhưng không hề biết vụ ấy kỳ thực là do chính Lâm Nhược Kỳ sắp đặt. Anh không nói sự thật cho hai người biết không chỉ là vì Lâm Nhược Kỳ mà còn vì lòng day dứt, áy náy của anh.

“Anh Ninh, sao em cứ cảm thấy hình như chị dâu thay đổi rồi?”

Đình Hồng dù gì cũng là dân marketing, khả năng quan sát rất nhạy bén.

“Ừm, đúng là có chút thay đổi!”

Trong lòng Cố Hạo Ninh cũng băng khuâng dậy sóng, từ sau khi Tiểu Phong ra đi, ban đầu anh cảm hận Lâm Nhược Kỳ vô cùng nhưng sau đó đã thôi hận cô, chỉ còn lại cảm xúc lạnh nhạt và thờ ơ. Nhưng ban này, anh vì sợ Lâm Nhược Kỳ sẽ cảm thấy khó chịu khi nghe Phương Na nhắc đến Tiểu Phong nên kiếm có bảo cô rời đi. Thái độ bảo vệ một cách tự nhiên ấy khiến bản thân anh cũng chợt thẳng thốt, tự bao giờ, anh lại bắt đầu quan tâm đến cảm nhận của Lâm Nhược Kỳ rồi?

Nhìn vẻ mặt buồn rầu của Cố Hạo Ninh, Phương Na đâm ra lúng túng. Dù sao cô cũng không thân thiết với Cố Hạo Ninh lắm, nhưng lại hay vì chuyện của Tiểu Phong, mà nói nhiều dẫn đến sai lầm, có lẽ tốt nhất cô nên tránh đi thì hơn.

Phương Na bèn thì thầm với Đình Hồng: “Em đi gọi điện thoại, anh ở lại trò chuyện với Giám đốc Cố nhé!”, rồi đứng dậy, đi ra ngoài.

“Anh Ninh, dù sao Tiểu Phong cũng đã đi rồi, nếu giờ chị dâu đối tốt với anh, chỉ bằng anh cứ chung sống thuận hòa với chị ấy đi.” Không có mặt Phương Na, Đinh Hồng cũng chẳng cần bản khoăn, kiêng dè gì nhiều nhưng cậu ta vẫn dè dặt quan sát sắc mặt của Cố Hạo Ninh, nói một cách chậm rãi.

“Nhược Kỳ hiện giờ đúng là không tệ.” Cố Hạo Ninh cười khỏ. “Nhưng sao anh có thể dễ dàng quên được Tiểu Phong chứ? Nếu như bọn anh chỉ là chia tay bình thường thì còn tốt, đằng này cô ấy lại vì anh nên mới...” Anh nghẹn lời, bao cay đắng chất chứa trong lòng sao có thể thốt ra thành lời?

“Anh cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá, dù sao đó cũng là chuyện ngoài ý muốn, anh cũng đâu ngờ.”

Cố Hạo Ninh xua xua tay, ngắt lời Đinh Hồng: “Nếu không phải vì anh, Nhược Kỳ đã không đi tìm Tiểu Phong, tại nạn sao có thể xảy ra chứ? Suốt đời này, anh không thể nào vượt qua nỗi đau dằn vặt và chuốc được lỗi lầm ấy!”

Đinh Hồng cúi đầu buồn bã, cũng không biết nên nói gì. Chuyện đau thương nhường này, sao có thể dễ dàng dùng một câu “ngoài ý muốn” đã cho qua? Từ đỉnh cao hạnh phúc chớp mắt rơi phịch xuống hố sâu tuyệt vọng, cũng y như trong phút chốc từ thiên đường rớt xuống địa ngục, cây thánh giá nặng nề ấy, e rằng Cố Hạo Ninh sẽ phải gánh chịu suốt đời.

“À, làm quái gì mà hai anh em mình lại đi nói tới mấy chuyện đó chứ? Tình hình công ty hiện giờ sao rồi?” Dáng vẻ rầu rĩ của Đinh Hồng khiến Cố Hạo Ninh thoáng áy náy, anh vội vàng chuyển chủ đề.

“Tình hình công ty vẫn vậy thôi. Đúng rồi, phòng Marketing chúng ta mới có thêm một cô trợ lý xinh đẹp, tài giỏi lắm, hình như cũng đi du học Pháp về, nghe đồn rất có năng lực trong lĩnh vực kế hoạch marketing.”

Nói đến gái đẹp, Đinh Hồng liền sôi nổi hẳn, Cố Hạo Ninh không nhịn được cười giễu: “Cậu có Phương Na còn chưa đủ à? Dám to gan tẩm tăt khen ngợi người khác thế kia, không sợ Phương Na nổi cơn lôi đình, tổng cậu vào vào lãnh cung sao?”

“Ha ha, cô ấy không có ở đây, em ba hoa vài câu có sao đâu. Đương nhiên người kia không tốt bằng Phương Na nhà em rồi. Chẳng phải em đang muốn khích lệ anh, để anh có động lực nhanh nhanh xuất viện đó sao? Người ta đến công ty mình là vì nhắm đến cái ghế trợ lý giám đốc marketing đó chứ!”

“Cậu tưởng anh là cậu chắc? Thay gái đẹp là chẳng biết trời trăng gì luôn.” Cố Hạo Ninh lắc đầu về bó tay, cái cậu Đinh Hồng nay đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

“Cái gì mà gái đẹp thế?” Đúng lúc này Phương Na bước vào. “Em mới rời đi, Đinh Hồng liền bằng phẳng rồi phải không?” Dứt lời, đôi mắt phượng lấp lánh ý cười bèn liếc xéo Đinh Hồng đầy ẩn ý, phút chốc Đinh Hồng cảm thấy dự báo thời tiết hai hôm trước nói không khí lạnh đã suy yếu rõ ràng là nói dối.

“Đinh Hồng nói phòng Marketing vừa có thêm một cô gái xinh đẹp, còn rất tài giỏi nữa. » Cố Hạo Ninh giả vờ như không nhìn thấy Đinh Hồng đang nháy mắt lia lịa ra hiệu, cầm cốc nước, nhấp một ngụm, sau đó mới từ tốn nói tiếp: “Nhưng ý của cậu ta dù có đẹp đến đâu thì chắc chắn cũng không tốt bằng bên trong nhà ta.”

“Giám đốc Cố...” Phương Na ngây người, tay cô đang ngằm véo mạnh Đinh Hồng tức thì buông lỏng, chột vớ lẽ thì ra Hạo Ninh đang cố tình đùa mình, hai má lập tức đỏ bừng.

“Em xem, em xem, véo đỏ lên rồi này!” Đinh Hồng thừa cơ nhanh nhẩu rút tay về. “Ông xã là vật dễ hào mòn! Tổn hao quá độ sẽ sớm trở nên hồng hóc đó! Bà xã tốt nhất nên sử dụng một cách quý trọng thì hơn!”

“Gì mà vật dễ hao mòn, véo một cái thì có sao nào... Ồ, Đinh Hồng! Cái... cái gì ông xã... Ai là bà xã của anh hả?” Bị Đinh Hồng lừa vào tròng, hồi lâu sau, Phương Na mới sực nhận ra, tức đến độ chỉ muốn véo thêm cái nữa.

“Toi rồi, bà xã nổi đóa rồi!” Đúng lúc này, Đinh Hồng trông thấy Lâm Nhược Kỳ bưng hộp cơm bước vào, bèn kéo Phương Na ra ngoài. “Anh Ninh, việc an ủi bà xã quan trọng nhất. Em phải lo chuyện chung thân đại sự của mình trước đã, anh từ từ dùng cơm nhé, bữa sau em lại đến thăm!”

Cố Hạo Ninh chưa kịp thốt ra câu tạm biệt thì cặp đôi Đinh Hồng và Phương Na đã mất hút ngoài cửa rồi. Hai đứa này xem chừng hôm nay đến chỗ anh là để ve vãn nhau rồi!

“Nhìn hai người họ thăm thiết quá nhỉ?” Lâm Nhược Kỳ thấy Đinh Hồng và Phương Na ân ái ngọt ngào thế kia, trong lòng cũng thấy được an ủi phần nào, xem ra lúc đầu cô tác hợp hai người họ với nhau quả không sai.

“Đúng là hai đứa họ rất thăm thiết.” Cố Hạo Ninh không nói nhiều, kê xong chiếc bàn nhỏ trên giường, nhận lấy hộp cơm từ tay Lâm Nhược Kỳ. “Chỉ lấy một phần thôi ư? Em không ăn à?”

“Ban nãy em đã ăn ở căng tin bệnh viện rồi!” Tuy chỉ là một câu hỏi đơn giản của anh nhưng khi nghe, Lâm Nhược Kỳ suýt nữa đã rơi lệ. Đã bao lâu rồi, cô như một kẻ vô hình trong mắt Cố Hạo Ninh, anh không quan tâm cô đi đâu, làm gì, càng không lo lắng cô có đói không, có mệt không, cô như đang độc diễn trong một vở kịch, nói sự hy sinh, cho đi đều chỉ là độc thoại, tự tiêu khiển vui đùa.

“Vậy em về sớm đi. Mấy hôm nay em cũng mệt mỏi lắm rồi!”

“Em đợi anh ăn xong rồi sẽ về. Tối nay cũng nghỉ ngơi sớm nhé, đừng làm việc khuya quá!” Từ sau hôm Lâm Nhược Kỳ mang laptop vào bệnh viện cho Cố Hạo Ninh, anh không cho cô ở lại qua đêm, nói rằng buổi tối phải làm việc, không muốn có người quấy rầy.

“Anh biết rồi. Mấy hôm nay, cha mẹ có gọi điện không?”

“Hôm nay cha vừa gọi cho em. Em nói với cha rằng anh đi công tác, ở ngoài tín hiệu điện thoại chấp chờn nên không tiện gọi cho cha mẹ nhưng anh có liên lạc với em, bảo hai người không cần lo lắng.”

“Ừm!” Cố Hạo Ninh ngẩng đầu nhìn Lâm Nhược Kỳ. “Cảm ơn em!”

“Không cần!” Lâm Nhược Kỳ cúi gầm mặt, cầm hộp cơm Cố Hạo Ninh đã ăn xong, đặt lên tủ ở đầu giường, cẩn thận gấp bàn ăn lại.

“Sáng mai em nấu cháo cải thìa cho anh nhé?”

“Không cần, hôm nay anh đã nhờ y tá đặt cơm sáng hàng ngày rồi. Em còn phải đi làm, không cần chạy đôn chạy đáo hai nơi đâu.”

Lâm Nhược Kỳ thoáng ngẫm nghĩ, tuy cô và Cố Hạo Ninh cũng khá dư dả tiền bạc nhưng anh đổ bệnh, không biết sẽ phải nghỉ làm bao lâu. Hơn nữa, dù sau này lành bệnh, anh cũng không thể quá lao lực, cô phải cố giữ bằng được công việc hiện giờ. Mấy hôm nay cứ đi trễ về sớm, tuy có xin phép Tần Lượng nhưng thể này mãi cũng không hay, huống chi giờ vẫn chưa đến lúc cần có người luôn túc trực ở bên chăm sóc, tốt nhất cô vẫn nên lo chuyện công việc thì hơn, nghĩ vậy cô không lên tiếng phản đối nữa.

“Vậy em đi trước nhé, trưa mai em lại đến.” Rửa bát xong, Lâm Nhược Kỳ mang laptop đặt lên giường giúp Cố Hạo Ninh, lại không kìm được dằn dò một câu: “Anh nên nghỉ ngơi, đừng thức khuya quá!”

“Biết rồi!” Cố Hạo Ninh thấy hơi buồn cười, Lâm Nhược Kỳ đã nói câu này đến hai lần rồi, cô trở nên nhiều lời thế này từ bao giờ vậy nhỉ?

Cô nhìn Cố Hạo Ninh lần cuối rồi không nói gì thêm, cầm túi xách, bước ra ngoài.

Sáng hôm sau, Cố Hạo Ninh tìm gặp bác sĩ điều trị của mình, Lộ Minh.

“Hôm qua, nghe vợ cháu bảo thận phải của cháu cần phải tiến hành phẫu thuật cắt bỏ?”

“Đúng, chúng tôi đã kiến nghị như vậy.”

“Sau khi cắt bỏ thận phải, tỷ lệ lành bệnh của cháu có cao không? Bác sĩ có thể nói thật cho cháu biết tình trạng của mình không?”

Bác sĩ Lộ Minh thoáng trầm tư, quyết định nói thật: “Theo như tình trạng trước mắt, bệnh của anh đã khá nghiêm trọng, thận phải đã hoàn toàn mất đi chức năng sau khi cắt bỏ thận phải, thận trái cũng sẽ dần suy kiệt.”

“Khả năng ấy không nhỏ, đúng chứ?” Cố Hạo Ninh thấy bác sĩ không trả lời ngay, liền hỏi tiếp: “Phẫu thuật liệu có rủi ro không?”

Bác sĩ Lộ Minh gật đầu. “Phẫu thuật đương nhiên là có rủi ro nên đến lúc đó, chúng tôi sẽ phải để gia đình ký tên xác nhận.”

“Không cần, nếu buộc phải làm phẫu thuật, cứ để cháu ký là được rồi.” Cố Hạo Ninh điềm tĩnh nhìn bác sĩ, ánh mắt thản nhiên như không.

Bác sĩ Lộ Minh chìa tờ giấy đồng ý phẫu thuật cho Cố Hạo Ninh. “Chúng tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp ca phẫu thuật cho anh. Anh xem đi, nếu không có vấn đề gì thì ký tên vào.”

Tờ giấy đồng ý phẫu thuật mà Cố Hạo Ninh đã ký tên chẳng cần dùng đến nữa. Bởi ba hôm sau, thận trái của anh cũng xảy ra hiện tượng ứ mủ nặng, trong tình trạng này, nếu liều lĩnh cắt bỏ thận phải, rất có thể sẽ đẩy nhanh tốc độ suy kiệt.

“Tạm thời không cần mổ? Có phải bệnh tình của chồng cháu đã chuyển biến tốt rồi không?” Vừa nghe Lộ Minh nói Cố Hạo Ninh tạm thời không cần làm phẫu thuật, Lâm Nhược Kỳ liền hỏi, vẻ mặt đầy mong đợi.

Tay cầm tờ kết quả xét nghiệm của Cố Hạo Ninh, bác sĩ Lộ Minh nhìn vẻ mặt tràn trề hy vọng của Lâm Nhược Kỳ, không biết nên giải thích ra sao. Ông cúi đầu lặng thinh, nhìn những con số đáng sợ trên tờ kết quả đó, cố từ tốn nói: “Không phải bệnh chuyển biến tốt mà là xấu đi. Bệnh nhân đã xuất hiện tình trạng suy thận, nếu giờ mổ, không những không giúp cho bệnh nhân, thậm chí còn có thể khiến bệnh nặng thêm nên tạm thời không kiến nghị tiến hành phẫu thuật.”

“Suy thận? Sao lại thế chứ? Không phải lần trước bác sĩ nói, nếu kháng kháng xuất viện không điều trị mới dẫn đến suy thận sao? Bọn cháu đã nhập viện và điều trị rồi, hằng ngày cháu đều mua cơm viện cho anh ấy, đều kiểm soát thức ăn lượng nước uống của anh ấy theo yêu cầu của bác sĩ, sao lại xấu đi được chứ?” Lâm Nhược Kỳ mở to mắt, hỏi đi hỏi lại.

“Rất lấy làm xin lỗi, bệnh nhân quả thực đã xuất hiện tình trạng suy thận. Bây giờ chúng tôi chỉ có thể dùng đến phương án điều trị nội khoa, đồng thời áp dụng phương pháp lọc thẩm tách, cũng chính là chạy thận để giúp bệnh nhân bài trừ độc tố và chất thải trong người.”

“Chạy thận?” Lâm Nhược Kỳ sửng sốt nhắc lại. “Thế phải chạy thận bao lâu thì lành hẳn?”

“Cô Cố...” Lộ Minh cố gắng lờ đi vẻ mặt gần như sụp đổ của Lâm Nhược Kỳ. “Tôi biết, rất khó để cô chấp nhận sự thật này, nhưng cô phải hiểu, bệnh tình của anh nhà hiện nay quả thực rất nghiêm trọng. Chúng tôi tất nhiên sẽ dốc hết sức cứu chữa nhưng cô cũng nên chuẩn bị tâm lý...”

“Chuẩn bị tâm lý gì chứ? Chẳng phải chỉ là thận ứ nước thôi sao? Cháu... cháu đã lên mạng tra rồi, bệnh thận ứ nước đều được chữa khỏi cả! Chồng cháu, anh ấy sẽ không sao đúng không? Chạy thận phải không, chúng cháu làm ngay! Bác sĩ cứ ghi đơn đi, cháu lập tức đi nộp tiền!” Lâm Nhược Kỳ không dám chất vấn bác sĩ liệu có phải Cố Hạo Ninh sẽ không sao nếu làm phẫu thuật sớm hơn không. Cô không dám trì hoãn, nếu trì hoãn tiếp, cô sợ rồi bác sĩ sẽ bảo rằng: “Chạy thận cũng không kịp nữa”, niềm hy vọng vụt biến thành nỗi tuyệt vọng, cô không biết rồi mình có thể chịu đựng được thêm mấy lần.

Bác sĩ Lộ Minh trầm mặc viết đơn chạy thận, đưa cho Lâm Nhược Kỳ, ông không biết nên nói gì nữa.

Chạy thận quả thực là một việc rất đau khổ. Lại trở về sau một lần chạy thận, Cố Hạo Ninh nằm mệt lả trên giường, hai mắt nhắm nghiền, Lâm Nhược Kỳ nắm chặt tay anh, nước mắt rơi mãi, lòng đau như cắt, không thốt nên lời.

“Nhược Kỳ!” Cố Hạo Ninh chậm rãi hé mắt, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lâm Nhược Kỳ mở ngăn kéo tủ ở đầu giường. “Trong đó có một túi tờ giấy, em lấy ra xem đi.”

Lâm Nhược Kỳ nghi hoặc, mở tủ, lấy ra một túi hồ sơ, mở xem, ba chữ to: “Đơn ly hôn” đập thẳng vào mắt cô.

“Hôm qua, anh bảo Tiêu Bình mang nó đến.” Cố Hạo Ninh chậm rãi nói, có phần khó nhọc. “Trước khi em xảy ra tai nạn, chúng ta vốn đã thỏa thuận sẽ ly dị rồi. Anh đã chuyển nhượng căn hộ sang tên em, còn về tài khoản, thẻ ATM lẫn sổ tiết kiệm của anh đều cất trong ngăn tủ đầu giường ở phòng ngủ dành cho khách, cũng đã đổi mật mã sang ngày sinh nhật của em, trước đó, anh cũng mua một phần bảo hiểm nhân thọ, người thụ hưởng ghi tên em, sổ bảo hiểm ở...”

“Anh đừng nói nữa!” Lâm Nhược Kỳ òa khóc, ngắt lời Cố Hạo Ninh. “Bảo hiểm nhân thọ gì đó, em không muốn nghe! Em không cần! Anh sẽ không sao, sẽ không sao đâu...”

“Nhược Kỳ, chuyện trước kia, anh thật lòng xin lỗi em.” Cố Hạo Ninh thoáng cắn răng. “Nhưng quả thực anh không còn yêu em nữa. Hoặc có thể nói, bản thân anh cũng không thể xác định liệu mình có từng yêu em không, chúng ta đáng lẽ nên ly hôn từ sớm mới phải.”

“Không!” Lâm Nhược Kỳ xé rách tờ đơn ly hôn làm hai mảnh. “Em sẽ không rời xa anh đâu! Tờ giấy này em quyết không ký! Em không ký! Anh sẽ không sao đâu, anh...”

“Cái này chỉ là phụ bản thôi.” Giọng Cố Hạo Ninh lại trở nên lạnh lùng và lãnh đạm như trước. “Nhược Kỳ, dù tôi có vượt qua được cửa ải này nhưng ân oán giữa chúng ta... cô tưởng rằng cuộc hôn nhân này còn cần thiết để duy trì sao?”

Lâm Nhược Kỳ nhìn Cố Hạo Ninh, sững sờ. Anh thực sự muốn đuổi cô đi ư?

“Cô đi đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.” Cố Hạo Ninh nhắm mắt lại, ngăn cách Lâm Nhược Kỳ ở bên ngoài thế giới của anh, hoàn toàn.

18. Q.1 - Chương 18: Cứu Vớt

Nhược Kỳ? Sao cô lại ngồi ở đây? Giang Hàn Phi đi ngang qua khu vườn trong bệnh viện, chợt trông thấy trên tay Lâm Nhược Kỳ cầm một xấp giấy, thần thờ ngồi trên băng ghế.

“Bác sĩ Giang.” Lâm Nhược Kỳ chậm chậm ngẩng lên, đáy mắt trống rỗng đến vô hồn.

“Cô làm sao thế?” Chỉ mới mấy ngày không gặp, Giang Hàn Phi có cảm giác người cô như gãy rạc đi, anh lướt nhìn thứ cô đang cầm trong tay: “Đơn ly hôn”? Chồng cô thực sự muốn ly dị với cô ư?

“Bác sĩ Giang, nếu bị suy thận có phải có thể ghép thận không? Chẳng hạn như có thể hiến thận của tôi cho anh ấy?” Lâm Nhược Kỳ như không hề nghe thấy câu hỏi của Giang Hàn Phi, cô cũng mặc kệ chuyện anh không phải là bác sĩ điều trị của Cố Hạo Ninh, cô chấp đắm chìm trong mạch suy tư của riêng mình.

Nhìn vẻ mặt yếu đuối pha lẫn bất lực của Lâm Nhược Kỳ, Giang Hàn Phi kìm lòng không được, đặt tay lên vai cô, an ủi: “Tôi không biết bệnh tình của ông xã cô giờ ra sao nhưng cô đừng tự dọa mình, càng không nên suy nghĩ vẩn vơ. Ghép thận không phải chuyện đơn giản, cần phải tương thích, phải xem có phù hợp không, trong khi cô vừa mới hồi phục sau tai nạn chưa lâu...”

“Tôi có thể, tôi thực sự có thể!” Lâm Nhược Kỳ túm chặt lấy cánh tay của Giang Hàn Phi. “Tôi thực sự không sao hết! Anh có thể giúp tôi tìm bác sĩ Lộ nói chuyện không? Giúp tôi kiểm tra, xem có thể thay thận của tôi cho chồng không? Tôi hiện giờ... tôi hiện giờ chỉ còn có thể cho anh ấy thứ đó mà thôi, anh ấy không cần tôi rồi, anh ấy thậm chí không cần tôi ở bên cạnh, tôi...”

“Lâm Nhược Kỳ, cô bình tĩnh lại đi!” Giang Hàn Phi chưa từng trông thấy dáng vẻ sụp đổ đến nhường này, lòng anh đột nhiên dấy lên cảm giác khác lạ. Xót xa, buồn rầu và cả đau lòng, bất mãn, cảm xúc hỗn tạp trĩu nặng trong tim, anh không nén được, lớn tiếng quát Lâm Nhược Kỳ.

Giang Hàn Phi lấy gói thuốc từ túi áo, rút một điếu thuốc định châm lửa nhưng rồi lập tức vò nát điếu thuốc. Nhìn vẻ thấp thỏm, bất an của Lâm Nhược Kỳ đang ngồi kế bên, anh cười khổ, thở dài đánh thượt. “Xin lỗi, tâm trạng tôi hôm nay cũng không được tốt.”

Một tiếng trước, một bệnh nhân mắc chứng viêm tụy cấp do anh chủ phẫu đã đột ngột qua đời vì biến chứng, cấp cứu vô hiệu.

Thực ra, nguyên nhân tử vong của bệnh nhân đó không liên quan trực tiếp đến ca phẫu thuật, nhưng gia đình bệnh nhân không hiểu nổi tại sao người thân của mình đang dần hồi phục sau ca mổ lại đột ngột qua đời. Ba chữ “bệnh biến chứng” trong mắt họ chỉ là cái cớ bao biện cho sự sơ suất của các bác sĩ, y tá, dù

Giang Hàn Phi có giải thích thế nào, họ cũng không thể chấp nhận. Họ khẳng khái cho rằng nguyên nhân là do vấn đề phẫu thuật hoặc sơ suất trong quá trình điều trị, nói sẽ đến văn phòng của bệnh viện để kiện Giang Hàn Phi. Anh chẳng muốn tiếp tục đòi co với những người đó, bèn đến vườn hoa để giải tỏa stress, không ngờ lại gặp Lâm Nhược Kỳ ở đây.

“Tôi mới là người phải nói lời xin lỗi!” Lâm Nhược Kỳ ngượng ngùng cúi đầu. “Để anh chê cười rồi. Ban này, tôi mất bình tĩnh quá!”

Giang Hàn Phi định khuyên nhủ vài câu, di động trong túi bắt chợt rung chuông, đưa lên nghe, là bên phòng cấp cứu gọi đến.

“Tôi không sao đâu, anh cứ đi trước đi.” Nhìn Giang Hàn Phi cúp máy, Lâm Nhược Kỳ khẽ mỉm cười rồi đứng dậy, đi về hướng tòa nhà nội trú, còn Giang Hàn Phi quả thực cũng không thể nán ná thêm, đành hối hả chạy đến phòng cấp cứu.

Giang Hàn Phi tưởng rằng việc Lâm Nhược Kỳ nói muốn hiến thận chẳng qua chỉ là ý nghĩ nhất thời lúc đó mà thôi, ai ngờ Lâm Nhược Kỳ lại làm thật. Mãi đến ba hôm sau, anh mới được bác sĩ Lộ Minh gọi đến văn phòng.

“Đây là tài liệu về vợ của Cố Hạo Ninh, cô ấy trước kia từng là bệnh nhân của cháu, đúng không? Cháu xem thử phương án phẫu thuật này liệu khả thi không?” Ông đưa bằng kết quả xét nghiệm của Lâm Nhược Kỳ cho Giang Hàn Phi.

“Cô ấy muốn hiến thận cho Cố Hạo Ninh thật ư?” Giang Hàn Phi nhìn tờ xét nghiệm và đơn đồng ý hiến thận trong tay, không dám tin vào mắt mình. Cô tính làm vậy thật ư?

“Không tin được phải không! Không ngờ cô ấy lại thực sự tương thích với chồng, việc này gần như là kỳ tích.” Rõ ràng sự cảm thán của Lộ Minh và Giang Hàn Phi khác nhau hoàn toàn.

“Không bàn đến vấn đề tương thích, chẳng lẽ chú không nói cho Lâm Nhược Kỳ biết điều kiện sức khỏe cô ấy hiện giờ không thích hợp để hiến thận sao? Cô ấy ra viện còn chưa được hai tháng, các chức năng trong cơ thể vẫn chưa hồi phục hoàn toàn...”

“Những điều ấy cô ấy đều biết. Chú đã trao đổi với cô ấy mấy lần rồi nhưng cô ấy vẫn nằng nặc đòi làm vậy. Cho nên chú mới tìm cháu, xem thử tính khả thi của phương án này như thế nào.”

Nói thật lòng, lúc Lâm Nhược Kỳ đưa ra quyết định này, bác sĩ Lộ Minh vô cùng kinh ngạc và điều khiến ông kinh ngạc hơn chính là việc Lâm Nhược Kỳ không muốn chồng mình biết người hiến tạng thận là cô, nói là để giảm bớt gánh nặng tâm lý cho bệnh nhân. Từ sự lạnh nhạt và không thông cảm ban đầu dành cho Lâm Nhược Kỳ, giờ ông đã chuyển sang cảm động và khâm phục cô. Xuất phát từ trách nhiệm đối với Lâm Nhược Kỳ, ông tìm gặp Giang Hàn Phi, bác sĩ điều trị trước kia của cô, với mong muốn có thể giảm nhẹ tổn hại của ca mổ đối với sức khỏe của Lâm Nhược Kỳ hết mức có thể.

“Cháu cho rằng phương án này không khả thi. Từ góc độ của mình, cháu không đồng ý thực hiện phương án này.” Gần như không đắn đo suy nghĩ, Giang Hàn Phi tức thì trả lời, thậm chí anh từ chối thẳng thừng phương án này chỉ dựa vào trực giác.

Bác sĩ Lộ nhìn Giang Hàn Phi, tuy Giang Hàn Phi quả thực đứng trên góc độ chuyên môn để đưa ra ý kiến nhưng không hiểu vì sao ông cứ cảm thấy đằng sau lời nói của Giang Hàn Phi ẩn chứa cảm xúc khác lạ. Không biết có phải do mình đa nghi không, ông nhận thấy Giang Hàn Phi luôn gọi thẳng tên của Lâm Nhược Kỳ, chứ chưa bao giờ gọi cô là “cô Cố”.

Bác sĩ Lộ cúi đầu, nhìn kết quả xét nghiệm của Lâm Nhược Kỳ, chậm rãi nói: “Chú có thể hiểu trách nhiệm của cháu đối với vợ Cố Hạo Ninh nhưng đây cũng là ý nguyện của bản thân cô ấy. Bệnh suy thận của chồng cô ấy đã nghiêm trọng lắm rồi, xem ra trước mắt ghép thận là phương án lý tưởng nhất. Kỳ diệu thay cả hai lại tương thích nhau, có lẽ do tình cảm hai vợ chồng họ sâu nặng cảm động tới đất trời. Nếu cô ấy đã bằng lòng mạo hiểm vì chồng mình, vậy thì người làm bác sĩ như chúng ta...”

“Tình cảm vợ chồng sâu nặng?” Nghe thấy câu này về mặt Giang Hàn Phi gần như méo mó. Cái ngữ ông chồng chẳng hề hỏi han, săn sóc vợ mình suốt thời gian vợ nằm viện, luôn canh cánh ý định ly hôn lại có

tình cảm vợ chồng sâu nặng ư? Liệu Lâm Nhược Kỳ điên rồi chăng? Đánh cược cả mạng sống của mình chỉ vì một gã đàn ông như thế?

“Cháu là bác sĩ, chứ không phải là đao phủ.” Giang Hàn Phi hít sâu một hơi. “Vẫn là câu nói ban nãy, cháu nhận thấy phương án này không khả thi. Cháu nhận thấy tình trạng sức khỏe hiện nay của Lâm Nhược Kỳ không phù hợp để làm phẫu thuật.”

“Giang Hàn Phi!” Bác sĩ Lộ cảm thấy hơi chán nản. “Tuy chú gọi cháu đến để thảo luận về tính khả thi của phương án này nhưng thực tế, vợ Cố Hạo Ninh đã đồng ý hiến thận, cũng có ý nghĩa về cơ bản chúng ta không thể ngăn cản cô ấy hiến thận. Điều chúng ta có thể giúp cô ấy chính là tìm ra một phương án phẫu thuật lần hồi phục hậu phẫu tốt nhất, cố gắng giảm thiểu mức độ tổn hại của ca mổ đối với sức khỏe của cô ấy.”

Những lời nói của ông như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Giang Hàn Phi, khiến anh tỉnh táo trở lại.

Giang Hàn Phi cúi đầu, vẫn không can tâm. Anh cảm tờ xét nghiệm trên tay bác sĩ Lộ, khẽ nói: “Cháu biết rồi. Máy tờ kết quả xét nghiệm này cứ đưa cho cháu, cháu sẽ gặp cô ấy để bàn bạc.”

“Bác sĩ Lộ nói vừa bản thân có một người hiến thận tương thích với anh, vài hôm nữa sẽ tiến hành phẫu thuật. Sau ca mổ, em gọi cha mẹ đến chăm sóc anh nhé? Đúng lúc công ty bố trí em đi công tác vào tuần sau, chuyện này rất quan trọng, em không từ chối được...” Cố Hạo Ninh vừa chạy thận xong, Lâm Nhược Kỳ dìu anh nằm xuống giường, tuy biết rõ đó chỉ là lời nói dối nhưng cô vẫn cảm thấy day dứt vì không thể chăm sóc Cố Hạo Ninh sau ca mổ.

“Không sao, em cứ đi đi.” Cố Hạo Ninh cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cuối cùng vẫn không giấu được cha mẹ về căn bệnh của mình, anh mãi mãi luôn mắc nợ người khác, nợ Tiểu Phong, nợ cha mẹ và cũng nợ cả Nhược Kỳ. Thế nên cứ để cô đi công tác, anh không muốn mắc nợ cô nhiều hơn.

“Ừm, thế anh nằm nghỉ một lát đi, em đi lấy cơm cho anh.” Lâm Nhược Kỳ đứng dậy, cầm theo cặp lồng khỏi phòng bệnh, bất ngờ trông thấy Giang Hàn Phi đang đứng đợi cô ở ngoài hành lang.

“Sức khỏe của cô không thích hợp để làm ca phẫu thuật này.” Cầm kết quả xét nghiệm của Lâm Nhược Kỳ, Giang Hàn Phi đứng trước mặt cô, định dùng giọng điệu ôn tồn nhất, thái độ mang tính chuyên môn nhất, vẻ mặt bình tĩnh nhất để mọi cho Lâm Nhược Kỳ biết sự thật hiển nhiên đó.

Trái lại, Lâm Nhược Kỳ một mực lặng thinh, cầm cặp lồng tiếp tục đi. Giang Hàn Phi cũng im lặng bước theo sau, mãi đến tận cửa căng tin, Lâm Nhược Kỳ mới dừng lại.

“Làm cuộc phẫu thuật này, tôi sẽ chết ư?” Lâm Nhược Kỳ lên tiếng hỏi, vẻ điềm tĩnh.

“Đương nhiên, không đến nỗi tử vong tức thì nhưng sức khỏe của cô...”

“Không tiến hành ca mổ này, ông xã tôi có thể sẽ chết ngay lập tức.” Lâm Nhược Kỳ ngắt lời Giang Hàn Phi. “Cho nên tôi buộc phải làm.”

“Có đáng không? Dùng sức khỏe của mình để đổi lấy hy vọng sống sót cho anh ta?” Giang Hàn Phi sốt ruột, anh đang cố gắng giúp Lâm Nhược Kỳ lấy lại lý trí. “Hơn nữa, dù cô hiến thận cho anh ta, cũng chưa chắc sẽ cứu được! Anh ta còn trải qua thời kỳ đào thải, chịu đựng khả năng bị biến chứng, chịu đựng...”

“Dù có phải dùng cả mạng sống của tôi để đổi lấy một phần trăm hy vọng sống sót cho anh ấy, tôi cũng quyết không do dự.” Lâm Nhược Kỳ lần nữa ngắt lời Giang Hàn Phi, không phải cô không muốn nghe mà những lời này, bác sĩ Lộ đã nói với cô rồi, không chỉ một lần. “Huống hồ, tôi chỉ mạo hiểm sức khỏe sẽ bị suy yếu thôi.”

Lâm Nhược Kỳ nhìn Giang Hàn Phi, nào ngờ trong mắt anh lại trĩu nặng nỗi thống khổ và bi thương đến thế. Nhưng giây phút này, Lâm Nhược Kỳ thực sự không còn tâm trạng lẫn sức lực để tìm hiểu, tại sao Giang Hàn Phi lại có vẻ mặt ấy. Cô còn bận đi lấy cơm cho Cố Hạo Ninh, không có nhiều thời gian để nấn ná.

“Bác sĩ Giang, tôi rất biết ơn sự quan tâm và chăm sóc của anh dành cho tôi bấy lâu nay nhưng xin đừng ngăn cản quyết định này của tôi.” Lâm Nhược Kỳ thoáng dừng lại, lát sau, nhìn thẳng vào Giang Hàn Phi,

nói với vẻ kiên định. “Không gì quan trọng bằng mạng sống của chồng tôi, dù phải làm bất cứ điều gì cho anh ấy, tôi đều cảm giác xứng đáng.”

Giang Hàn Phi nhìn Lâm Nhược Kỳ đau đầu, thì ra, trước giờ đều là anh ngộ nhận. Từ đầu chí cuối, Lâm Nhược Kỳ luôn gọi anh là “Bác sĩ Giang”, chẳng phải sao? Giang Hàn Phi nở nụ cười cay đắng, anh tưởng mình là ai chứ? Anh là gì của Lâm Nhược Kỳ nào? Anh dựa vào cái gì để ngăn cản cô hiến thận cho chồng mình kia chứ?

“Xem ra bác sĩ Lộ đã nói rất đúng, vợ chồng cô quả là tình sâu nghĩa nặng. Mong rằng hành động này của cô có thể cảm động được chồng mình.” Giang Hàn Phi chậm rãi nói từng câu từng từ, dứt lời, lần đầu tiên anh cảm thấy mở miệng nói chuyện là việc khó nhọc biết bao.

“Anh ấy không biết người hiến thận là tôi, tôi cũng không định cho anh ấy biết, bởi tôi không muốn anh ấy có bất kỳ áp lực hay gánh nặng nào.” Lâm Nhược Kỳ nhìn thẳng vào ánh mắt đầy sự sốt ruột của Giang Hàn Phi. “Bác sĩ Lộ đã hứa sẽ giúp tôi giữ bí mật này, cũng xin anh giúp tôi giữ bí mật này, cảm ơn!”

“Cô...” Giang Hàn Phi không thốt nên lời, đành buồn gật đầu. “Được, tôi hứa!”

Ba ngày sau, cuối cùng bác sĩ Lộ cũng tiến hành ca phẫu thuật ghép thận cho Cố Hạo Ninh.

Lâm Nhược Kỳ lặng lẽ nhìn Cố Hạo Ninh đang nằm cách cô không xa, bởi cô yêu cầu giữ bí mật nên Cố Hạo Ninh được đẩy vào phòng mổ trước, anh cũng chìm vào hôn mê sau khi được tiêm thuốc gây mê.

“Cuộc phẫu thuật sẽ được bắt đầu ngay bây giờ.” Giang Hàn Phi ngồi bên cạnh Lâm Nhược Kỳ, khẽ nói. Mãi đến thời khắc này, anh vẫn hy vọng cô có thể thay đổi ý nghĩ. Tuy anh biết, điều đó là không thể.

“Tôi biết, cảm ơn anh!” Lâm Nhược Kỳ khẽ mỉm cười, nhìn Giang Hàn Phi.

“Đừng lo lắng, cô sẽ không sao đâu.” Giang Hàn Phi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, khích lệ cô nhưng thực ra là để bản thân anh cảm thấy yên tâm thì đúng hơn. Kỳ thực, cắt bỏ thận không phải là một ca khó, theo lý mà nói, anh hoàn toàn không cần phải tham gia nhưng anh vẫn đến, dù để chính mắt trông thấy cô mang quả thận của mình cấy ghép vào cơ thể của người đàn ông cô yêu tha thiết kia.

“Xin ưỡn người ra, chúng tôi chuẩn bị tiêm thuốc mê cho cô!” Bác sĩ gây mê cầm ống tiêm lên.

“Vâng!” Cô chậm chậm ưỡn người, đáy mắt hơi ươn ướt. Đây là lần đầu tiên cô vào phòng mổ trong tình trạng tỉnh táo, không thể nói là không căng thẳng nhưng vượt trên tất cả, cô cảm thấy vui vẻ và thỏa mãn vô cùng. Chưa bao giờ cô lại có cảm giác biết ơn việc mình sở hữu cơ thể của Lâm Nhược Kỳ, có lẽ Cố Hạo Ninh đã không thể tìm được nguồn thận thích hợp. Nếu tất cả những giày vò mà cô phải gánh chịu đều là để đổi lấy hy vọng sống sót cho Cố Hạo Ninh trong khoảnh khắc này, cô nguyện có thể tâm tình nguyện đón nhận sự an bài của số phận, dẫu sau này bản thân phải hứng chịu thêm nhiều đau khổ và bi thương hơn nữa, cô cũng vui vẻ đón nhận, chỉ cần có thể giúp Cố Hạo Ninh sống tiếp...

Chậm rãi nhắm mắt lại, Lâm Nhược Kỳ cảm thấy xung quanh đột nhiên chìm vào tĩnh lặng. Yên ả và trống trải biết bao. Ý thức của cô dần trở nên mơ hồ vì tác dụng của thuốc mê nhưng khóe môi vẫn khẽ cong cong thấp thoáng nụ cười. Hạo Ninh, trước kia đều là anh đứng phía trước bảo vệ em, cứu em khỏi chết đuối, xông vào ngọn lửa hừng hực đầy hiểm nguy để tìm em... Cuối cùng, hôm nay, Tiểu Phong đã có thể làm được một việc thật sự ý nghĩa cho anh rồi.

Hạo Ninh, hãy để chúng ta trong phút giây này được gặp nhau giữa hoài niệm đã xa...

19. Q.2 - Chương 1: Gặp Gỡ Đầu

Tháng 7 năm 2003, vào một buổi tối tĩnh lặng, tại sân bay quốc tế Phố Đông Thượng Hải, hành khách đang đăng ký lên chuyến bay quốc tế CA933 bay thẳng đến Paris. Đây là lần đầu Cố Hạo Ninh đi công tác châu Âu kể từ khi được thăng chức giám đốc marketing của công ty lý hành Hoàn Vũ. Nhiệm vụ chính của chuyến đi này là khai thác dự án du lịch châu Âu. Mấy tháng trước, Hoàn Vũ vừa mở một văn phòng

ở Paris làm đại bản doanh cho thị trường châu Âu nên hành trình lần này sẽ bắt đầu từ Paris, tiến hành khảo sát các thành phố du lịch trọng điểm của nhiều quốc gia trong khu vực Euro.

Lần dòtheotắm vé lên máy bay, anh tìm thấy chỗ ngồi của mình, chợt nghe một giọng nói thanh thoát vang lên bên tai: “Chào anh, xin hỏi tôi có thể đổi chỗ với anh không?”

Anh vừa ngoảnh đầu qua thì thấy đôi mắt sáng to ngời đang nhìn mình chăm chú với vẻ đầy mong đợi, hơn nữa chủ nhân của cặp mắt ấy lại là một cô gái xinh xắn ngồi kế bên. Anh nhìn tấm vé trên tay cô, nói: “Được thôi, cô không thích chỗ ngồi bên cửa sổ à?”

“Ha ha, chính bởi vì quá thích nên lúc check in cứ chọn chỗ kế bên cửa sổ theo thói quen, kết quả lên máy bay mới phát hiện tình trạng lúc này của tôi có vẻ không mấy thích hợp ngồi ở vị trí bên trong.” Cô gái giải thích, miệng hơi mỉm cười vẻ xấu hổ, sau đó chậm chậm đứng dậy. Lúc này anh mới chú ý thấy chân phải của cô hình như không thuận tiện di chuyển cho lắm. Cô chống tay lên ghế, nhẩy cóc sang vị trí ngồi bên cạnh rồi ngồi xuống, sau đó nở nụ cười rạng rỡ, nói với Cố Hạo Ninh: “Cảm ơn anh!”

Cố Hạo Ninh khẽ gật đầu, bước tới chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống. Tháng trước, anh mới kết thúc chuyến khảo sát New Zealand và Australia, giờ lại bắt đầu chuyến đi châu Âu, gương mặt khôi ngô không khỏi toát lên vẻ uể oải, đôi mắt vốn sâu thẳm, sáng ngời cũng không giấu được vẻ ảm đạm và mệt mỏi thấp thoáng, ngẩng nhìn những chiếc máy bay lữ lượt cất cánh rồi đáp xuống nơi xa, tâm tư của anh lại miên man nghĩ đến trận cãi vã với vợ trước khi ra nước ngoài.

Cha mẹ hai bên đều là chiến hữu thân thiết với “tình bạn cách mạng keo sơn, vững bền”. Cả hai nhà sống chung trong một khu chung cư lớn. Từ khi anh hiểu chuyện thì Lâm Nhược Kỳ, cô bé hàng xóm chỉ nhỏ hơn anh nửa tuổi, luôn là cái đuôi dính chặt lấy anh, luôn miệng gọi anh: “Anh Cố ơi, anh Cố à”. Lúc thì đòi anh bắt chấu chấu chơi, khi lại bảo anh trèo lên cây hái hoa ngọc lan, anh mà phản đối là y như rằng cô công chúa nhỏ sẽ òa khóc long trời lở đất, khiến anh bức bối chết đi được, lòng nhủ dù thế nào mình cũng đường đường là một trang nam tử hán, suốt ngày bị một cô nhóc sai tới sai lui thì còn ra thể thống gì nữa? Cho nên nhiều lần anh cố tình tránh mặt Lâm Nhược Kỳ để đi tìm mấy cậu nhóc khác chơi cùng nhưng kết quả lần nào cũng bị cho ăn chối lông gà tới tấp, ai bảo cha mẹ anh chỉ sinh được mỗi mụn con trai, bèn xem con gái rượu của chiến hữu như cục cưng, chỉ cần “Lâm muội muội” mất rừng rừng lệ đi mách “anh Cố ăn hiếp con” là ngày tận thế của anh ập đến.

Cứ như thế, anh và Lâm Nhược Kỳ trở thành “thanh mai trúc mã”, cùng lớn lên bên nhau. Mẫu giáo, tiểu học, trung học, thậm chí đại học, hai người đều học chung một trường, từ trước đến giờ, anh luôn xem Lâm Nhược Kỳ như em gái, mãi đến khi cô gọi anh thay bằng “anh Cố” nũng nịu sang “anh Ninh” đầy vẻ e ấp, ngưỡng ngùng rồi từ đó tự đặt mình vào vị trí “bạn gái Cố Hạo Ninh”, lúc này anh mới nhận ra cô nhóc năm xưa đã thoát biến thành một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, và trong vô thức đã chiếm trọn cuộc sống của anh.

Ai cũng bảo cộc đi tìm trâu như cách tằm mành, đối diện với sự tấn công mãnh liệt của Lâm Nhược Kỳ, từ sừng sốt anh dần chuyển sang chấp nhận, dẫu sao mười mấy năm sớm chiều bên nhau, dù giữa hai người không nảy sinh tình yêu nồng cháy nhưng nước chảy đá mòn, anh cũng gọi là có chút tình cảm với cô. Thế là, dưới sự tác hợp, vun vén cực lực của cha mẹ hai bên, sau khi tốt nghiệp đại học, hai người tổ chức đám cưới. Lúc ấy, anh không ngờ rằng, cuộc hôn nhân này lại trở thành khởi nguồn của cuộc sống đầy sóng gió sau này của hai người.

Thì ra, Nhược Kỳ luôn cho rằng sở dĩ hai người có thể ở bên nhau là do cô “vững chí bền lòng, kiên định quật cường”, một mực theo đuổi Cố Hạo Ninh suốt mười mấy năm trời, vì thế một khi vừa tu thành chính quả, cô cũng không cần phải “nhún nhường hạ mình, bấm bụng nuốt giận” nữa. Thế là, từ đó bản tính ương ngạnh, bướng bỉnh của cô lộ nguyên hình, hề không vừa ý một chút là sập cửa, ném đồ đạc vào người Cố Hạo Ninh, khiến cuộc sống gia đình luôn trong tình trạng hỗn loạn.

Ban đầu, anh chỉ xem đó là tâm tính bướng bỉnh của con gái, thậm chí vợ chồng son nào mà chẳng có thời kỳ tập chung sống với nhau, vì thế anh đều cố nhẫn nhịn, hạ giọng nhận lỗi, chỉ để dẹp chuyện yên thân. Nào ngờ Lâm Nhược Kỳ càng lúc càng quá quắt, nhiều khi ở trước mặt người ngoài vẫn thần nhiên mắng nhiếc anh tới bời, khiến anh ê chề vô cùng, trở thành trò cười trong mắt bạn bè đồng nghiệp.

Lần này, Lâm Nhược Kỳ lại vô cớ kiểm chuyện, cứ bảo cô trợ lý phiên dịch mà công ty điều cho anh để đi

công tác nước ngoài là “dáng vẻ hồ ly tinh, chắc chắn không phải ngữ tốt lành gì”, khẳng khái đòi anh đổi sang phiên dịch nam cho bằng được, đồng thời đe dọa nếu không đổi, cô sẽ chạy đến công ty anh gây náo loạn. Thấy sắp đến ngày khởi hành, công ty lại không có cách nào kiếm được phiên dịch nam đi cùng, bắt đầu dĩ anh đành nhờ Đinh Hồng, người phụ trách văn phòng bên Pháp giúp anh tìm một phiên dịch tạm thời ở nước sở tại.

Một mỗi nhắm mắt lại, Cố Hạo Ninh rầu rĩ day day ấn đường, cuộc sống cứ dăm bữa nửa tháng lại cãi nhau, khóc lóc âm ỉ đã bào mòn hết mọi nhẫn nại và lòng tin của anh đối với cuộc hôn nhân này, khiến anh mệt mỏi và chán ngán khôn cùng. Lần này trước khi đi, anh đã nhờ một người bạn làm luật sư giúp thảo đơn ly hôn rồi...

“Thưa quý ông, quý bà, hoan nghênh quý khách đã lựa chọn chuyến bay CA933 đến thẳng Paris của công ty hàng không quốc tế Trung Quốc...” Chất giọng ngọt ngào của cô tiếp viên cắt ngang dòng hồi tưởng của Cố Hạo Ninh. Anh định thần, thất dậy an toàn, chợt phát hiện trên tay vịn ghế có đặt một tấm chăn. Anh thắc mắc cầm lên, đúng lúc cô gái ngồi kế bên trở về chỗ ngồi sau khi đi vệ sinh, cô mỉm cười giải thích: “Ban này chị tiếp viên phát chăn, tôi thấy anh đang trầm tư, không muốn quấy rầy nên giúp anh lấy một chiếc, nghĩ có lẽ anh sẽ cần dùng đến.”

“Ồ, cảm ơn cô!” Trong lòng Cố Hạo Ninh len lỏi một tia ấm áp.

Anh nhìn cô gái một tay tựa vào tường, tay kia chống lên lưng ghế từ từ ngồi xuống, lòng chợt thất lại. Anh bỗng vỡ lẽ, chỗ ngồi của hai người là hàng ghế đầu trong khoang phổ thông, khoảng không gian ra vào khá rộng, nếu là người đi đứng thuận tiện như anh thì lúc ra vào hoàn toàn không cần người kế bên đứng dậy. Sở dĩ cô muốn đổi chỗ kỳ thực là vì không muốn mỗi lần mình đứng dậy lại quấy rầy đến người khác. Bản thân cô đang bất tiện như vậy, mà còn chu đáo nghĩ cho người khác khiến anh không khỏi cảm động. Thế là anh bắt chuyện với cô: “Chân cô sao vậy? Sao lại một mình lên máy bay? Người nhà không lo lắng ư?”

“Ha ha, cũng không có gì!” Đôi mắt cô thoáng buồn bã nhưng rồi vẻ rạng rỡ tức thì tràn về, khoanh khắc đó ngăn ngui đến mức Cố Hạo Ninh ngỡ chỉ là ảo giác của chính anh. “Tôi du học ở Pháp, lần này nhân kỳ nghỉ để về nước tiến hành một số dự án, nào ngờ vừa về tới lại bắt gặp ngã gãy chân, thực ra cũng không có gì, chỉ là hơi nứt xương chỗ mắt cá chân thôi, đã hơn hai tháng rồi, chỉ cần chú ý đừng động vào vết thương lần nữa ắt sẽ sớm lành lại nhưng do không thể mang nạng lên máy bay nên giờ không được tiện cho lắm.” Cô vẫn cười như thể đó quả thực chẳng phải chuyện gì to tát.

“Giờ chắc vẫn đang trong kỳ nghỉ đúng không, sao cô không ở nhà dưỡng thương thêm vài tháng?” Cố Hạo Ninh không hiểu nổi sao cha mẹ cô lại đành lòng để cô con gái yếu ớt một mình về Pháp trong tình trạng thế này. Anh từng tiếp xúc với không ít du học sinh, biết rõ họ một mình phiêu bạt nơi đất khách quê người thực sự cũng không dễ dàng gì, huống chi người đi lại bất tiện như cô, e rằng càng khó khăn, vất vả.

“Ừm, trước đó, tôi đã tìm được một công việc tạm thời ở Paris, công việc văn phòng, đãi ngộ khá tốt, nghe tôi bị thế này, họ cũng thông cảm nên tôi không thể thất hứa, quay về đúng ngày đã giao hẹn trước đó.” Cô gái nhấp nháy đôi mắt lấp lánh, khi nói đến đãi ngộ tốt, hai má cô thoáng ửng hồng như xấu hổ. “Còn anh? Đến Pháp công tác à?”

“Ừ, đúng, tôi đến Pháp công tác, có lẽ còn đi thêm vài nước khác.” Cố Hạo Ninh đáp qua loa.

“Thật ư? Tốt quá nhỉ? Giờ đang là mùa du lịch cao điểm ở châu Âu, nếu có cơ hội, tôi cũng rất muốn viếng thăm các nước khác! Đi xem lâu đài Neuschwanstein ở Đức, xem làng cối xay gió ở Hà Lan và cả nền văn minh La Mã cổ đại khiến bao người ngất ngây...” Đôi mắt của cô gái rực rỡ, sáng ngời. Cô vui tươi đơn thuần biết bao, tựa như ánh nắng rạng ngời giữa trời đông giá lạnh, lại như dòng suối mát dịu trong ngày hè nóng bức, tỏa ra hơi thở vui tươi, dường như tất cả thất bại và khó khăn đều chẳng là gì đối với cô. Cố Hạo Ninh lặng yên ngắm nhìn, phút chốc tim chợt đập loạn.

“Thưa quý khách, máy bay đã tiến vào trạng thái bay ban đêm...” Giọng nói ngọt ngào của tiếp viên lần nữa dịu dàng cất lên. Cô gái nhìn đồng hồ, khẽ mỉm cười với anh, nói: “Sắp mười hai giờ rồi, mọi người đều đã ngủ, anh cũng nghỉ ngơi đi. Phải bay mười mấy tiếng đó.”

Tuy Cố Hạo Ninh rất hiếm khi ngủ say trên máy bay nhưng lần này, cô gái dường như mang đến cho anh cảm giác bình yên khó tả, khiến con tim anh dần lắng dịu, thế là anh cũng mỉm cười, nhắm mắt lại.

Trải qua hơn mười mấy tiếng đặng đặng bay trên không trung, khi chiếc Boeing 777 to lớn từ từ đáp xuống sân bay quốc tế Charles de Gaulle đã là rạng sáng ở Paris.

Những tia nắng bình minh xa xa nhẹ nhàng lướt đến, xuyên thủng bức màn tịch liêu giữa đêm tối thăm thẳm. Bầu trời dần hửng sáng, nắng vàng ấm áp chậm chậm lan tỏa xung quanh. Sau một giấc ngủ say nồng hiêm hoi trên máy bay, Cố Hạo Ninh duỗi thẳng cơ thể đã cứng đờ, nhìn sang cô gái ngồi kế bên đang mê mẩn ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Thấy anh đã tỉnh, cô bèn cười khanh khách, nói: “Nhìn kìa, mặt trời lúc bình minh đẹp quá! Mỗi lúc như vậy, tôi đều cảm thấy mình thực sự rất hạnh phúc, có thể sống trong thế giới tươi đẹp này, tôi có thêm dũng khí và sức mạnh vô tận để đối diện với cuộc sống khó khăn.”

Trái tim Cố Hạo Ninh thoáng xao động, cô trông mong manh nhưng lại kiên cường biết bao, khiến người ta xót xa nhưng cũng khâm phục. Cô gái này chắc chắn được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, êm ấm lắm đây, có như thế mới có thể tôi luyện cho cô khí chất lẫn tâm tính tốt lành nhường này.

“Xin chào! Nhân viên chăm sóc khách hàng của sân bay đã nói về tình trạng của cô và phái người đưa xe lăn đến đón, đồng thời cũng bố trí người đến lấy hành lý lẫn cây nạng của cô rồi, giờ tôi xin phép dìu cô xuống nhé!” Một cô tiếp viên xinh đẹp bước tới bên cạnh cô gái, mỉm cười định dìu cô đi.

“Cô đi một mình liệu có ổn không? Có cần tôi giúp không?” Nhìn cô đứng dậy, Cố Hạo Ninh vội vàng cất tiếng hỏi.

“Cảm ơn! Không cần đâu, đã có bạn đến đón tôi rồi, chúc anh có chuyến đi Châu Âu vui vẻ và lãng mạn!” Cô gái nhấp nháy đôi mắt tinh nghịch, tựa vào tay cô tiếp viên chậm chậm đi ra cửa khoang, sau đó mất hút khỏi tầm mắt của anh. Không hiểu sao lòng anh chợt xao xuyến, tựa như một làn gió băng khuâng nhẹ lướt qua tim.

Lúc đó, Cố Hạo Ninh ngỡ rằng mình và cô gái ấy chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau, sau này khó mà gặp lại. Nào ngờ chỉ hai tiếng sau, khi anh đặt chân vào phòng tiếp khách ở văn phòng Paris, lại lần nữa trông thấy cô đứng trước mặt mình.

“Cô...” Cố Hạo Ninh ngạc nhiên đứng lại, cô lại là người phiên dịch tạm thời mà văn phòng bên Pháp tìm ỉnh ư?

“Anh...” Cô gái thấy có người bước vào liền chống nạng đứng dậy, đến khi nhìn rõ mặt người đối diện, cũng thoáng ngẩn ra, không ngờ trái đất này nhỏ thật, lại gặp anh nữa rồi.

Chàng trai dẫn Cố Hạo Ninh vào chính là người phụ trách của văn phòng ở Paris, Đinh Hồng, trước kia cậu là thuộc cấp của Cố Hạo Ninh, đi theo Cố Hạo Ninh “chinh chiến” suốt vài năm, tình cảm giữa hai người vô cùng thâm thiết. Đinh Hồng chỉ mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, bề ngoài vẫn là một cậu trai to xác, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã có thể một mình đảm đương công việc, rất được Cố Hạo Ninh trọng dụng.

Thấy hai người trở mặt nhìn nhau vẻ ngạc nhiên, Đinh Hồng không khỏi nghi hoặc, chuyện gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ hai người quen nhau ư? Nhưng ban nãy khi nghe mình nói về cô gái này, anh ấy chẳng có phản ứng gì cơ mà.

Cô gái nhận ra vẻ ngơ ngác của Đinh Hồng, mặt thoáng ửng đỏ, vội mở miệng nói: “Ừm, anh chính là Giám đốc Cố hả? Xin chào! Em là Vu Tiểu Phong. Đinh Tổng, lần này em và Giám đốc Cố cùng đi chuyến bay từ Thượng Hải đến Paris, lại trùng hợp ngồi cạnh nhau nên có trò chuyện đôi câu, không ngờ lại có thể gặp nhau ở đây, nhất thời sung sướng, thật thất lễ rồi!”

“Ồ, ra là vậy, thế thì hai người quả là có duyên.” Đinh Hồng vỗ lẽ, tức thì khua khua tay, ngại ngùng. “Khụ! Không phải đã nói với em đừng gọi anh là Đinh Tổng sao, cứ gọi là Đinh Hồng đi, hoặc cứ bắt chước mọi người gọi anh là sếp cũng được. Văn phòng ta bé tí tẹo thế này, ở đâu ra mà lắm tổng này tổng nọ chứ, nhất là trước mặt giám đốc marketing của chúng ta, ấy chẳng phải là chế nhạo anh sao? Ha ha, đúng không, Giám đốc Cố?”

Nói rồi, Đinh Hồng đẩy đẩy Cố Hạo Ninh đang đứng như trời trồng, cuối cùng Hạo Ninh cũng hoàn hồn. Anh vội dè nén tâm trạng kích động, lấy lại bình tĩnh, mỉm cười, gật đầu với Tiểu Phong. “Chào em! Anh là Cố Hạo Ninh, thuộc công ty Hoàn Vũ.”

“Rất vui được làm việc cùng anh, mong rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!” Vu Tiểu Phong ngượng ngùng chìa tay ra, tay khẽ run rẩy.

Bàn tay ấm áp của Cố Hạo Ninh lập tức nắm lấy bàn tay búp măng nõn nà của cô, kiên định và mạnh mẽ. Cảm giác mong manh, lạnh lạnh ấy cũng giống con người cô, thoảng hương thơm nhã nhặn, dịu dịu, không nồng nàn nhưng khơi gợi về bình yên và tĩnh lặng trong lòng.

Vu Tiểu Phong nắm lấy tay của Cố Hạo Ninh, huyết mạch toàn thân phút chốc đông cứng lại. Anh, thì ra là anh! Chẳng trách lúc ở trên máy bay, cô luôn có cảm giác thân thiết khó tả, như đã gặp anh ở đâu rồi, thì ra là anh!

Kỳ ức mười năm về trước, trong khoảnh khắc ấy, từ đáy lòng lại lần nữa tràn về.

Đó là mùa hè năm cô mười bốn tuổi, cô và mấy người bạn trong viện phúc lợi cùng đến sông Hoàng Phố bơi. Hôm đó, khúc sông ấy rất vắng người, mấy đứa trẻ bọn cô vừa nô đùa vừa hí hửng bơi lội, vô tình càng lúc càng trôi xa bờ.

Bọn cô thỏa thích chơi đùa trong nước, chẳng ai phát hiện từ xa, một chiếc ca nô đang lao về phía mình. Đến khi giật mình trông thấy thì ca nô đã ở rất gần rồi. Trong giây phút đó, ai nấy đều hoảng sợ, cố sức bơi về phía bờ, cô cũng gắng sức theo sau, ngật nổi càng sốt ruột thì rắc rối càng xảy ra, chân cô bất ngờ bị chuột rút...

Giữa lúc cô chìm trong tuyệt vọng, mặc cho nước sông dâng ngất từ từ bao phủ, một đôi tay mạnh mẽ bất chợt kéo cô lên, bên tai vang lên một giọng trầm ấm, trong trẻo: “Đừng sợ, thả lỏng nào! Sắp đến bờ rồi!”

Đôi môi anh ta mím chặt, một tay đỡ lấy đầu cô, tay kia ra sức bơi. Gương mặt khôi ngô, đôi mày rậm, cặp mắt sáng ngời, những giọt mồ hôi li ti đọng trên trán anh lấp lánh dưới ánh mặt trời chiếu rọi. Cả người anh bừng bừng sức sống và tỏa ra thứ ánh sáng rạng rỡ vô tận, như có thể đẩy lùi mọi hiểm nguy và bóng tối. Trong khoảnh khắc đó, trong trái tim cô bỗng dâng lên một cảm giác yên bình và an lòng cô chưa bao giờ có. Lòng nhẹ nhõm, cơ thể cũng đã kiệt sức, đôi mắt cô chậm chậm khép lại...

Đến khi tỉnh dậy, cô đã được đưa vào bệnh viện, còn chàng trai sau khi cứu cô và các bạn đã rời đi. Sau đó, cô hỏi thăm nhiều người mới biết tên anh là “Cố Hạo Ninh”. Cô vốn định tìm anh để nói lời cảm ơn nhưng nghe nói anh đã bay về Mỹ học tiếp sau khi kết thúc kỳ nghỉ rồi. Từ đó, chàng trai ấy và ơn cứu mạng đó trở thành một bí mật ẩn sâu dưới đáy lòng cô, cô ngỡ rằng câu “cảm ơn” kia có lẽ suốt đời này cũng không có cơ hội để nói.

Đã mười năm trôi qua, cô ngắm nhìn gương mặt của anh, trên đó đã không còn nét ngây ngô của chàng trai hai mươi tuổi năm xưa, anh giờ đây đã gần bước vào độ tuổi ba mươi rồi. Nụ cười trên môi anh điềm đạm, lịch thiệp, đôi mắt sáng ấy tựa nước hồ ngày đông, sâu thẳm và tĩnh lặng.

Vu Tiểu Phong chỉ cảm thấy trống ngực đập thành thịch, dường như không thể tin vào kỳ tích trước mắt, vất kiệt sức lực mới có thể miễn cưỡng đè nén cơn xúc động đang chực trào nơi đáy mắt.

Ánh mắt nhu hòa đó cùng cảm giác ấm áp cuối cùng cũng khiến cô tin rằng, mọi thứ lúc này không phải là mộng, cô đã gặp lại anh!

20. Q.2 - Chương 2: Tình Yêu Chớm Nở

Làm trợ lý tạm thời của Cố Hạo Ninh, công việc chủ yếu của Vu Tiểu Phong là giúp anh chuẩn bị một số tài liệu về các nước trong khu vực Euro, đồng thời gọi điện liên lạc với các nơi, đôi lúc còn phải xác nhận bằng văn bản nếu cần thiết.

Vu Tiểu Phong thông thạo hai ngoại ngữ Anh, Pháp, khả năng ngôn ngữ vững vàng, tư duy nhanh nhạy, năng suất làm việc lại cao. Cố Hạo Ninh rất hài lòng về cô nhưng mãi vẫn do dự, không biết có nên đưa cô

theo trong chuyến khảo sát như kế hoạch ban đầu không. Dù gì vết thương ở chân cô vẫn chưa lành, hiển nhiên không thích hợp để đi đường dài.

“Giám đốc Cố, ngày mai có cần tăng ca không?” Giờ tan tầm chiều thứ Sáu, Vu Tiểu Phong vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi Cố Hạo Ninh.

“Không cần đâu, ngày mai em cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Đây là cuối tuần thứ hai Cố Hạo Ninh ở trên đất Pháp, tuần trước do quá bận rộn, anh cũng chẳng kịp nghỉ ngơi, định cuối tuần này sẽ thư giãn một chút, cùng Đinh Hồng dạo quanh Paris.

“Vâng, vậy em về trước nhé, tuần sau gặp!” Vu Tiểu Phong đứng dậy, vừa định lấy túi xách thì Cố Hạo Ninh đã cầm lên giúp cô.

“Để anh tiễn em, chân đã đỡ hơn chưa? Hai hôm nay không thấy em dùng nạng nữa.” Cố Hạo Ninh giúp Vu Tiểu Phong xách túi, cả hai sánh bước ra khỏi văn phòng.

“Vâng, bác sĩ ở đây bảo vết thương của em về cơ bản đã lành rồi, không cần dùng nạng nữa. Bác sĩ đã gắp nẹp chân cho em, bảo mang thêm một, hai tuần nữa thì sẽ không còn vấn đề gì.”

“Thật ư? Có câu tổn thương gân cốt, trăm ngày dưỡng thương, tốt nhất em vẫn nên cẩn thận một chút, tránh để lại di chứng sau này.”

“Vâng, em biết rồi!” Vừa bước ra khỏi tòa cao ốc, Vu Tiểu Phong bèn nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân chạy gấp gáp, vội ngoảnh đầu nhìn thì thấy Đinh Hồng đang thở dốc đuổi theo.

“May mà đuổi kịp hai người, hôm nay em bận nên quên khuấy mất, em đã nhờ Diệp Luy đặt chỗ ở một nhà hàng Trung Hoa, đi nào, đi nào, hiếm hoi lắm mới có buổi cuối tuần không tăng ca, chúng ta đi làm một chầu nào!”

So với vẻ “sang trọng và trầm lặng” ở nhà hàng Pháp, bầu không khí ở nhà hàng Trung Hoa dễ chịu hơn nhiều. Diệp Luy là thư ký ở văn phòng Paris, cũng là một cô gái Trung Quốc, tính tình sôi nổi, phóng khoáng. Bốn thanh niên ngồi quây quần bên bàn ăn, vừa ăn uống vừa tán gẫu trên trời dưới đất, từ ẩm thực Paris đến văn hóa nước Pháp, lại bàn từ văn hóa, địa lý, con người châu Âu đến lịch sử lâu đời của La Mã cổ đại. Vu Tiểu Phong ngạc nhiên phát hiện, tuy đây là lần đầu Cố Hạo Ninh đến châu Âu nhưng ở vài phương diện, anh lại có sự lý giải cực kỳ sâu sắc, tường tận và có không ít các kiến giải độc đáo về văn hóa châu Âu. Lời anh nói không sắc sảo mà rất nho nhã, dí dỏm nhưng trong những câu chuyện bông đùa ấy lại khiến người nghe không khỏi sững sốt, gật hái được không ít kiến thức. Đinh Hồng nhìn vẻ mặt đầy sùng bái của Vu Tiểu Phong và Diệp Luy, có phần tự hào cười, nói: “Biết sự lợi hại của anh Ninh của chúng ta rồi chứ, anh ấy thực sự rất xứng với tám chữ “phong lưu phóng khoáng, học rộng tài cao” đấy!”

“Thôi đi cậu, bớt đưa anh lên mây xanh đi, anh cũng chỉ là lý luận suông thôi, đến đây lâu rồi vậy mà còn chẳng rõ mặt mũi Paris tròn méo ra sao, ngày mai cậu rảnh chứ, cùng anh đi dạo phố xá Paris nào!” Cố Hạo Ninh lắc đầu cười, cậu Đinh Hồng này, chọc cười là giỏi nhất.

“Được chứ, anh muốn đi đâu? Tiểu Phong, Diệp Luy, ngày mai hai em cũng đi chơi luôn đi.” Bản thân Đinh Hồng cũng chỉ mới đến Paris hơn tháng nay, suốt ngày cắm đầu vào công việc bận rộn đến nỗi chẳng đi đâu chơi nhiều, cậu muốn gọi Tiểu Phong theo, ít ra cô cũng đã ở đây hai năm, chắc hẳn đủ kiến thức để làm hướng dẫn viên cho bọn họ.

“Ngày mai à, nhưng em có hẹn với bạn bán đồ ở chợ trời mất rồi, chắc phải bảy giờ tối mới xong.” Vu Tiểu Phong tỏ ra hơi khó xử.

“Em bận việc thì thôi vậy, cũng chỉ là đi dạo loanh quanh, chân em còn chưa lành hẳn, không cần phải chạy vòng vòng cùng bọn anh làm gì.” Cố Hạo Ninh lơ đãng lườm Đinh Hồng một cái. Đinh Hồng không khỏi thấy xấu hổ, haizz, vẫn là anh chu đáo nhất, ban này cậu nhất thời sơ ý, quên khuấy chuyện chân Vu Tiểu Phong vẫn chưa lành, còn định kéo người ta chạy lòng vòng, đúng là làm khó người ta rồi.

“Sáng mai em cũng phải ngủ bù, hai người đàn ông các anh cứ khoác vai nhau mà dạo phố nhé!” Diệp Luy trên chọc Cố Hạo Ninh và Đinh Hồng, khuấy động bầu không khí hào hứng, thoải mái trở lại.

Ăn uống no nê, đã gần mười giờ đêm, Cố Hạo Ninh bèn bảo Đinh Hồng đưa Diệp Luy về, còn anh tiễn Tiểu Phong.

Trong bữa ăn ban nãy, Cố Hạo Ninh và Đinh Hồng đã uống không ít rượu. Cố Hạo Ninh nói lỏng cà vạt, mặt anh đỏ ửng, mái tóc đen vốn xoăn xoăn càng thêm rối bời, khiến vẻ anh tuần kia pha lẫn nét uể oải quyến rũ, gần như khác xa so với hình tượng chín chắn, chừng chạc ngày thường nhưng càng khiến con tim thiếu nữ băng khuâng, rộn ràng.

Giữa màn đêm mênh mông, dưới ánh đèn hiu hắt, hai chiếc bóng nương tựa vào nhau trông gần gũi biết bao. Lúc qua đường, Cố Hạo Ninh rất tự nhiên đi bên phía có xe, che cho cô. Gió đêm mát rượi, mang theo mùi hương của anh dịu dàng lướt qua gò má, gieo vào lòng cô nỗi xao xuyến khó tả. Đường về dường như ngắn hơn, đứng bên kia cửa ký túc xá, mắt dõi theo bóng lưng khôi ngô của Cố Hạo Ninh dần khuất xa dưới ánh đèn tĩnh mịch, Vu Tiểu Phong nấn ná không nỡ quay gót, mãi đến lúc bóng anh mất hút trong màn đêm, cô mới bước vào căn phòng đen tối như mực, đón lấy nỗi lạnh lẽo bao trùm.

Sáng hôm sau, khi Cố Hạo Ninh và Đinh Hồng tỉnh dậy đã là hơn mười giờ. Hai người cùng đi tham quan các danh lam thắng cảnh, như nhà thờ Đức Bà Paris, Khải Hoàn Môn, tháp Eiffel, Điện Invalides,... Khi họ bước ra từ thánh đường Sacré-Coeur vừa đứng năm giờ.

Đinh Hồng nhìn đồng hồ, đề nghị: “Anh có muốn đến quán Moulin Rouge ở sông Seine không?”

Cố Hạo Ninh lắc đầu. Anh không mấy hứng thú với những màn khiêu vũ gợi cảm đó, buột miệng hỏi Đinh Hồng: “Vu Tiểu Phong bảo hôm nay cô ấy đến chợ trời bán đồ, hay chúng ta qua đó xem thử?”

“Đi gặp Tiểu Phong à? Để em gọi điện hỏi cô ấy đang ở đâu trước đã, Paris có đến mấy cái chợ trời, nếu không biết vị trí cụ thể thì muốn tìm cô ấy chẳng khác nào mò kim đáy bể!” Dứt lời, Đinh Hồng lấy di động ra gọi nhưng hệ thống lại chuyển sang hộp thư thoại.

“Không ai bắt máy à?” Cố Hạo Ninh thấy Đinh Hồng chưa nói gì đã cúp máy, thắc mắc hỏi.

“Còn rắc rối hơn cả việc không ai bắt máy. Di động cô ấy tắt máy rồi, không biết là do hết pin hay là quên mang theo nữa.” Đinh Hồng hỏi Cố Hạo Ninh: “Anh còn muốn đến chợ trời không?”

“Dù sao cũng còn sớm, chúng ta cứ đến khu lớn nhất đi, nghe đồn chợ trời ở Paris rất đặc sắc, dù không gặp được cô ấy cũng chẳng sao, cứ xem như đi mở mang tầm mắt vậy.” Anh bình thản đáp, Đinh Hồng bèn gật đầu đồng ý. “Cũng được, chúng ta đến Saint-Ouen xem thử, đó là chợ trời lớn nhất, nghe đồn còn là chợ đồ cổ lớn nhất thế giới nữa, chúng ta đến đó mở mang tầm mắt vậy.”

Hai người không ngờ lại gặp Vu Tiểu Phong tại đó. Cô và một cô gái xinh đẹp người Trung Quốc đứng bán tại một sạp hàng nho nhỏ, trong sạp bày đầy hàng hóa Trung Quốc, như lọ thuốc hít, ví tiền thêu hoa, túi đựng bìa trang phục cung đình, dây tết cát tường...

Khi hai người đến, Vu Tiểu Phong đang tươi cười giới thiệu sản phẩm cho một cụ già người Pháp, không biết cô nói gì mà cuối cùng bà ấy hài lòng rồi đi cùng với cả đồng dây tết cát tường đủ màu sắc. Cố Hạo Ninh tò mò bước tới, hỏi Vu Tiểu Phong: “Em làm thế nào mà khiến bà ấy mua nhiều dây chung một kiểu thế?”

“Em...” Vu Tiểu Phong định giải thích, đột nhiên thấy là lạ, sao lại là giọng của Cố Hạo Ninh? Vừa ngẩng lên, liền thấy anh đang ở ngay trước mắt. “Giám đốc Cố? Anh... Bọn anh sao lại đến đây?”

“Họ là ai vậy?” Cô gái đứng bên cạnh Vu Tiểu Phong tò mò hỏi, huých Tiểu Phong, cô mới sực định thần, vội giới thiệu mọi người với nhau: “À, hai anh này là đồng nghiệp trong công ty Hoàn Vũ mà mình đang làm thêm, đây là Cố Hạo Ninh, giám đốc marketing, còn anh này là Đinh Hồng, người phụ trách văn phòng ở Paris. Giám đốc Cố, Đinh Hồng, đây là bạn em, Phương Na.”

Hai bên hàn huyên đôi câu, Vu Tiểu Phong không tìm được, hỏi: “Sao hai anh lại đến đây?”

“Vu Tiểu Phong, chúng tôi cố tình đến tìm em đây!” Đinh Hồng liền trưng ra bộ mặt không quản khó khăn, đi mòn giày sắt tìm đến, khoa trương nói: “Thật chẳng dễ dàng gì!!! Điện thoại của em lại không liên lạc được, bọn anh tìm khắp tất cả chợ trời, tìm ròng rã đến suốt cả mô hôi, cuối cùng mới tìm được em, sao hả, có phải cảm động lắm không?”

“Hà? Hai anh vội tìm em do công ty có chuyện gì gấp ư? Di động em hết pin, lại không kịp sạc nên hôm nay không mang theo...” Vừa nghe thấy lời của Đinh Hồng, Tiểu Phong căng thẳng đến mặt mày đỏ ửng, họ thực sự đã tìm cô suốt cả ngày sao?

“Đừng nghe Đinh Hồng ba hoa, hôm nay bọn anh đi dạo khắp Paris, muốn đến chợ trời xem thử, không ngờ vừa đến đã gặp được em, cũng gọi là may mắn.” Cổ Hạo Ninh vừa trấn an Vu Tiểu Phong vừa lườm Đinh Hồng một cái. Thằng nhóc này, cái tật hề rảnh rỗi là thích trêu chọc con gái chẳng thay đổi chút nào.

“Ha ha, đúng đúng! Tiểu Phong à, hồi nãy anh đùa em thôi, em đừng cho là thật nhé, đúng rồi, mau kể xem ban nãy em nói gì mà bà cụ người Pháp đó mua cả đồng dây tết các tường thế? Anh và anh Ninh tò mò chết đi được!” Đinh Hồng thấy Vu Tiểu Phong lo lắng, vội chuyển đề tài.

“Cái này, cũng không có gì...” Mặt Vu Tiểu Phong thoáng ửng đỏ, bảo cô nói về kỹ xảo chào hàng của mình ngay trước mặt một giám đốc marketing, đúng là múa rìu qua mắt thợ rồi. Nhưng trông thấy ánh mắt nghiêm túc của Cổ Hạo Ninh và Đinh Hồng, cô chỉ còn cách nhỏ giọng giải thích: “Lúc đầu, em cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ mong bán được cái nào hay cái đấy nhưng sau đó, bà cụ ấy hỏi em tại sao dây tết cát tường lại có nhiều màu sắc, kích cỡ khác nhau, em bèn nhanh trí bảo các màu khác nhau tượng trưng cho những ý nghĩa khác nhau. Ví dụ, màu vàng ở Trung Quốc luôn là màu của hoàng gia, vàng kim cũng thuộc màu vàng nên màu vàng còn đại diện cho của cải; còn màu xanh tượng trưng cho sức sống nên đại diện cho sức khỏe; màu đỏ mang hàm ý vui tươi, cũng chính là may mắn; còn xanh dương, người Pháp luôn thích màu này nên em nói đùa nó tượng trưng cho sự bình an...” Giọng Vu Tiểu Phong càng nói càng nhỏ dần, cô nói như thế có phải lừa gạt người ta rồi không?

Cổ Hạo Ninh nghe Vu Tiểu Phong tường thuật quá trình chào hàng, thâm kinh ngạc. Cô chắc chưa từng được huấn luyện kỹ năng bán hàng chuyên nghiệp nhưng chỉ trong chớp mắt đã có thể nghĩ ra đối sách thích hợp đồng thời thực hiện một cách hoàn hảo. Tư duy tinh tế, thông minh, lanh lợi quả khiến người ta phải đánh giá cao.

Nhưng tại sao cô lại tỏ ra như mình đã làm sai? Thấy đầu Vu Tiểu Phong càng lúc càng cúi thấp, anh không kìm được bật cười, cô nhóc này có vẻ thiếu tự tin nhỉ? Anh bèn cất tiếng khen ngợi: “Em làm tốt lắm! Văn hóa Trung Quốc bác đại tinh thâm, các dây kết có màu sắc, kích cỡ khác nhau vốn có thể đại diện cho những ý nghĩa khác nhau. Em phản ứng nhanh nhạy lắm, kỹ năng chào hàng cũng rất khá!”

“Ha ha ha, chính xác! Anh Ninh à, em cảm thấy Tiểu Phong không làm bên marketing thật là lãng phí! Sao hả, Tiểu Phong, sau khi tốt nghiệp, nhớ đến phòng Marketing Hoàn Vũ làm nhé? Đi theo Giám đốc Cổ của chúng ta, tiền đồ phải gọi là trải thảm đỏ xán lạn!”

“Đinh Hồng, anh đừng trêu em nữa...” Vu Tiểu Phong cảm thấy mặt mình đỏ bừng, chút xíu kỹ xảo này của cô, trước mặt các chuyên gia lâu năm như hai người có là gì chứ. Cô ngượng đến nỗi gần như không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của hai người họ.

“Bọn em chắc cũng sắp dọn hàng rồi nhỉ? Bọn anh đi xem mấy quầy khác, chút nữa quay lại cùng hai em đi ăn tối nhé!” Thấy đầu Vu Tiểu Phong bận rộn với quầy hàng, Cổ Hạo Ninh bèn lên tiếng giải vây cho cô, nói rồi đi lên trước.

“Khoan đã, em là Phương Na, đúng không? Có thể cho anh số di động của em không? Vu Tiểu Phong không mang điện thoại theo, lỡ chút nữa bọn anh không tìm ra hai em thì cũng có cách để liên lạc.” Đinh Hồng vẫn đang trong kiếp độc thân vui vẻ, lỡ trúng phải tiếng sét ái tình khi vừa gặp gỡ Phương Na xinh đẹp. Vừa hay, nhân cơ hội này xem có thể lấy số di động của cô không, sau này không chừng còn có cơ hội tiến tới.

“Không thành vấn đề, số anh là gì, em gọi cho anh!” Phương Na cũng rất phóng khoáng, hai người bèn lấy di động ra lưu số cho nhau.

Nhìn Cổ Hạo Ninh và Đinh Hồng dần mất hút trong dòng người, Phương Na cười tủm tỉm, bắt đầu trêu Vu Tiểu Phong: “Paris có lắm chợ trời, vả lại Saint-Ouen cũng rộng rộng khủng khiếp, ấy vậy mà các anh ấy cũng tìm ra cậu? Trùng hợp quá, hoặc nên nói là hai người cũng có duyên quá đi! Sao nào, tiểu mỹ nhân của chúng ta hiện giờ có phải đang tìm đập loạn nhịp rồi không?”

“Gì chứ, mình thấy tim đập loạn nhịp là cậu thì có, trước kia cả đồng người hỏi xin sổ di động có bao giờ thấy cậu hào phóng thế đâu, sao, đại mỹ nhân của chúng ta cuối cùng đã động lòng rồi ư? Đại mỹ nhân Phương Na đã khiến biết bao trái tim mong manh tan nát chỉ chưa đầy nửa năm từ khi đến Paris, sao đột nhiên lại nẩy lòng từ bi ban cho Đinh Hồng một cơ hội vậy?” Vu Tiểu Phong che giấu nỗi xao xuyến trong lòng, đánh trống lảng sang chuyện của Phương Na.

“Xí, cố tình chuyển đề tài, còn không phải là do mình nể mặt cậu sao?” Phương Na nguýt dài Vu Tiểu Phong, thấy cô như lại sắp cười trên mình, vội đầu hàng. “Thôi thôi thôi, mình nói không lại đệ nhất hùng biện danh chấn một cõi, cậu đừng có một hơi tuôn ra cả tràng dài thao thao bất tuyệt, lỗ nghen chết mình chẳng đền nổi đâu, mình thành thật khai báo, được chưa!”

Phương Na thoáng ngẫm nghĩ, mặt ửng đỏ rồi nói: “Nói sao nhỉ, hai người họ đều gây ấn tượng rất tốt với mình, về ngoài bảnh bao không cần bàn cãi, dù có ở Ý, nơi tràn ngập trai đẹp, họ cũng hề rút giá nhưng điểm mấu chốt chính là khí chất của họ. Anh Giám đốc họ Cổ đó, chín chắn, chừng chạc, rất có tài kiểm soát toàn cục, trông thân thiện, nhưng kì thực lại rất xa cách, có hơi lạnh, không dễ đến gần, còn anh chàng Đinh Hồng kia thì mang đến cảm giác vui tươi, sáng sủa, tuy thích bông đùa nhưng không hề lỗ mãng, chính là rất thân thiện, khiến người ta cảm thấy rất tự nhiên, rất thoải mái, muốn đến gần... Hầy, mình cũng không biết nói sao nữa, mình không giỏi diễn đạt như cậu...” Phương Na không biết nói gì tiếp, đứng lúc có khách đến xem hàng, bèn quay qua tiếp khách.

Còn Vu Tiểu Phong thì đứng ngây ra, Cổ Hạo Ninh khiến người ta cảm thấy lạnh ư? Sao cô lại cảm thấy rất ấm áp khi ở bên anh nhỉ?

Khoảng bảy giờ, Cổ Hạo Ninh và Đinh Hồng quay lại sạp hàng của bọn Vu Tiểu Phong. Hai cô đã dọn dẹp đồ xong xuôi, Đinh Hồng cười, hỏi: “Hai đại mỹ nhân, tối nay muốn ăn gì?”

“Em sao cũng được. Giám đốc Cổ, anh muốn ăn gì?” Vu Tiểu Phong nhìn Cổ Hạo Ninh, nhẹ giọng hỏi.

“Tôi không có ý kiến, cứ ưu tiên phụ nữ.” Cổ Hạo Ninh lại trao quyền chọn lựa cho bọn Vu Tiểu Phong.

“Ừm, hay ta qua nhà hàng kế bên ăn món Pháp đi, mọi người thấy sao?” Cả ngày đứng bán ở chợ trời, buổi trưa chỉ ăn có một ổ bánh mì lót dạ, bụng Phương Na đói đến cồn cào, thấy hai người kia còn ở đó đùn đẩy qua lại, cô thấy sốt ruột, không kìm được liền đưa ra đề nghị.

“Được, anh tán thành đi ăn món Pháp!” Vừa nghe mỹ nhân cất lời, Đinh Hồng nhanh nhẩu tỏ thái độ ủng hộ, thấy Cổ Hạo Ninh và Vu Tiểu Phong đều gật đầu, lập tức dẫn đầu, đi về hướng nhà hàng Pháp.

Sau bữa ăn, Đinh Hồng và Phương Na dần gần gũi nhau hơn. Đinh Hồng hỏi Phương Na: “Hai em ngày mai có dự định gì chưa? Anh và anh Ninh định đi thăm quan bảo tàng Louvre, hai em thông thạo tiếng Pháp, liệu có rảnh xóa mù chữ cho tụi anh không?”

“Ha ha, em chỉ mới đến Pháp được nửa năm, tiếng Pháp không bằng Tiểu Phong đâu, sao hử, Tiểu Phong mai cùng đi nhé?” Phương Na cười tủm tủm nhìn Vu Tiểu Phong, đôi mắt cong cong như đang nói với cô: “Đi nào, đi nào, Vu Tiểu Phong, cậu nhất định phải đi đấy!”

Trông thấy ánh mắt khẩn khoản của Phương Na, Vu Tiểu Phong chợt thấy buồn cười, xem ra cô nàng này đã động lòng thật rồi, đành gật đầu. “Được thôi, vậy ngày mai chúng ta cùng đi.”

“Nhưng chân của em...” Cổ Hạo Ninh định ngăn lại. Tuy vết thương của Vu Tiểu Phong sắp lành, không cần chống nạng nhưng cô vẫn phải mang nẹp chân, đi thăm quan viện bảo tàng, liệu có mệt quá không?

“Chân của em đã đỡ nhiều rồi, đi chậm một chút chắc không sao, chỉ cần bọn anh không sợ em nín chân là được.” Vu Tiểu Phong mỉm cười, đáp, tuy cô biết rõ chuyến thăm quan viện bảo tàng Louvre này chủ yếu là để tạo cơ hội cho Phương Na và Đinh Hồng nhưng trong thâm tâm cũng nhen chút mong đợi, cô cũng muốn ở cạnh Cổ Hạo Ninh...

“Đúng đó, đúng đó, thường ngày rảnh rỗi Tiểu Phong cũng rất thích đến viện bảo tàng Louvre, thông thuộc các đồ triển lãm ở đây như lòng bàn tay, mời cậu ấy đi xóa mù chữ tuyệt đối là vô cùng hiệu quả!” Phương Na cũng hòa vào nói giúp nhưng vừa chạm phải ánh mắt có phần lạnh băng của Cổ Hạo Ninh, tim cô chợt run bắn, đáng sợ quá, cô vội nhỏ giọng nói: “À, ừm, Tiểu Phong à, nếu chân của cậu thực sự không tiện thì...”

“Không sao, khắp nơi trong Louvre đều có ghế ngồi, lúc nào đi mệt, mình sẽ ngồi nghỉ. Cứ vậy đi nhé, mai chín giờ gặp nhau ở cửa kim tự tháp viện bảo tàng Louvre.” Vu Tiểu Phong vội tiếp lời, cô chẳng dám đắc tội với Phương Na đâu, thà mệt một chút, cũng chẳng muốn chốc nữa về bị Phương Na véo đến chết, biết điều chút vẫn tốt hơn, haizz, mong rằng sau này hai người họ đừng kéo cô đi làm kì đà cản mũi.

21. Q.2 - Chương 3: Rung Động

Sáng hôm sau, bốn người cùng tới thăm bảo tàng Louvre. Chuyển thăm quan bắt đầu từ viện nghệ thuật Ai Cập cổ đại, Phương Na và Đinh Hồng sóng đôi bên nhau đi đằng trước, cười nói âm ỉ, Cố Hạo Ninh cùng Vu Tiểu Phong chậm chậm đi phía sau. Cứ đi được một đoạn, anh lại bắt cô ngồi xuống nghỉ một lát. Chẳng mấy chốc, hai người rớt lại phía sau bọn Đinh Hồng cả một đoạn dài, cô áy náy nói với Cố Hạo Ninh: “Xin lỗi, khiến anh đi chậm thế này, có lẽ hôm nay không xem hết được triển lãm rồi.”

Cố Hạo Ninh chỉ cười khoan thai. “Thưởng thức nghệ thuật vốn không nên quá vội vàng, cứ đi từ tốn, chậm chậm thưởng thức mới thực sự thu được kết quả.” Nói rồi, anh lại đùa vui. “Em xem, cái mà Đinh Hồng và Phương Na chú ý tới hoàn toàn không phải là các đồ vật triển lãm.”

“Phụt...” Hiếm khi thấy vẻ mặt Cố Hạo Ninh tình quái thế kia, Vu Tiểu Phong không kìm được, phì cười đồng ý. “Đúng đó, em thấy bọn họ “ý Túy Ông chẳng say ở rượu”, Đinh Hồng cũng tích cực, chủ động lắm!”

“Ừ, cậu ta trẻ tuổi, lại độc thân, tỏ ra hăm hở, sục sôi ý chí cũng là lẽ đương nhiên.”

“Ha ha, sao lại nói như thể anh già lắm đây...” Nói đến đây, chợt Vu Tiểu Phong khựng lại, như nhận ra điều gì đó, về sáng ngồi dưới đáy mắt vệt tối sẫm... Anh bảo Đinh Hồng độc thân, thế có nghĩa anh đã không còn độc thân phải không? Vu Tiểu Phong chỉ cảm thấy như chết điếng, nổi cay đắng chầm chậm lan khắp con tim...

“Em đỡ mệt chưa? Chúng ta đi tiếp nhé?” Bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại cố tình bóng gió nói điều ấy cho Vu Tiểu Phong nghe, anh đang lo lắng điều gì? Là để đề phòng cô hay chính mình? Trong khoảnh khắc đó, nhìn nét mềm yếu thấp thoáng dưới nụ cười gượng kia của Vu Tiểu Phong, trong lòng anh chợt dâng lên cảm giác thương tiếc, không đành...

Suốt chuyến đi, Vu Tiểu Phong hiểu rõ những hiện vật triển lãm trong Louvre như lòng bàn tay, biết không ít lịch sử và điển cố của các vật ấy, và lại Cố Hạo Ninh cũng có tìm tòi, học hỏi về nền văn hóa châu Âu, hai người cùng trao đổi, nói cười vui vẻ với nhau.

Thời gian vùn vụt trôi qua, mới chớp mắt đã hơn sáu giờ tối, Đinh Hồng và Phương Na đã tham quan toàn bộ viện bảo tàng từ lâu, bắt đầu “dội bom” điện thoại của Cố Hạo Ninh, hỏi thúc hai người sau khi đã thưởng thức xong món ăn tinh thần cũng phải tìm nơi nào đó vỗ về cái bụng đang sôi ùng ục của cả bọn.

“Anh Ninh, cuối cùng hai người cũng đã ra!” Vừa trông thấy Cố Hạo Ninh, Đinh Hồng liền tiến lên đón. “Phương Na nói gần đây có nhà hàng Pháp ngon lắm, chúng ta qua đó nhé!”

“Lại món Pháp à? Hay thế này đi, em có gói một số bánh sủi cảo, nếu không ngại thì qua chỗ em ăn nhé!” Vừa nghe Đinh Hồng bảo lại đi ăn món Pháp, Vu Tiểu Phong vội ngăn cản. Cô sớm đã phát hiện Cố Hạo Ninh không thích món Tây, buổi trưa trong viện bảo tàng, họ đã ăn một bữa bánh mì rồi, cô đoán giờ này chắc hẳn Cố Hạo Ninh chẳng nuốt nổi món Pháp nữa.

“Có bánh sủi cảo ư? Thế thì tốt quá! Haizz, đến đây cũng mấy tháng rồi, đến giờ anh vẫn chưa được ăn bánh sủi cảo!” Đinh Hồng vốn người vùng Đông Bắc, vừa nghe có bánh sủi cảo, liền hớn hỏ, Phương Na cũng gật đầu cười, thế là cả bọn thẳng tiến đến chỗ Tiểu Phong.

Phòng trọ của cô rất nhỏ, là một gian phòng không tới hai mươi mét vuông. Nhà bếp thuộc dạng mở, cô vừa đun nước vừa pha nước chấm, Cố Hạo Ninh giúp cô lấy bánh sủi cảo từ tủ lạnh ra xong cũng chẳng giúp được gì thêm, bèn với lấy một tệp phác họa đặt bên giường, giở ra xem.

Đinh Hồng thò đầu vào xem vài trang, liền thốt lên khâm phục: “Vu Tiểu Phong, mấy bức này là em vẽ ư?” Trong đó đều là những bức tranh vẽ một số tượng điêu khắc ở viện bảo tàng Louvre, trông sống động như thật, rất đẹp.

“Mấy bức này đều là Tiểu Phong vẽ đó! Lợi hại không? Tiểu Phong thường đến Louvre, gần như lần nào đi, cậu ấy cũng mang theo bảng vẽ, có thể ngồi hàng giờ trước một bức tượng. Em thật sự khâm phục tấm lòng một mực theo đuổi nghệ thuật của cậu ấy!” Phương Na quen biết Vu Tiểu Phong cũng chính tại Louvre.

Lúc đó, Phương Na đến Paris chưa đầy một tháng. Một mình cô chạy đến Louvre, định xem “tam bảo vật Louvre”, kết quả quần quanh cả ngày trời cũng chẳng tìm ra, tiếng Pháp lại không thạo. May mắn gặp được Vu Tiểu Phong đang ngồi đó hí hoáy vẽ, bèn bước đến hỏi thăm. Nào ngờ Vu Tiểu Phong dẫn cô đi xem từng cái một, lúc đó Phương Na cảm động đến suýt bật khóc, Vu Tiểu Phong chỉ khẽ cười, nói: “Mình có chỉ đường có khi cậu cũng sẽ lạc cho xem, dù gì mình cũng rảnh rồi, cùng cậu đi tham quan cũng hay.” Từ đó về sau, hai người dần trở nên thân thiết, sau đó trở thành bạn thân.

“Gì mà một lòng theo đuổi nghệ thuật, cậu đừng nói lung tung! Chủ nhật đầu tiên hằng tháng Louvre đều miễn phí vé vào cửa, mình cũng chỉ là chọn cách giải trí ít tốn tiền nhất thôi.” Vu Tiểu Phong vừa nói vừa từ tốn cho bánh sủi cảo vào nồi, mùi thơm ngào ngạt dần bốc lên, lan tỏa khắp phòng.

Cố Hạo Ninh yên lặng gỡ xem tập tranh của Vu Tiểu Phong. Các bức tranh của cô trong trẻo, tươi tắn, ấm áp, ôn hòa, dào dạt tình yêu và ngợi ca cuộc sống.

Trong lòng Cố Hạo Ninh dấy lên từng cơn xốn xang rung động, xưa nay anh chưa từng gặp cô gái nào như thế. Vu Tiểu Phong không quá xinh đẹp nhưng lại toát ra ánh sáng riêng biệt. Cô luôn vô tình mang đến cho anh những cảm xúc bất ngờ, khiến anh không kìm được, muốn đào sâu hơn nữa, để tìm hiểu rõ cuộc còn bao điều tốt đẹp và ấm áp ẩn giấu bên trong con người cô.

“Ăn thôi! Đừng xem nữa! Cũng chẳng đẹp gì mấy.” Vu Tiểu Phong đưa cho Cố Hạo Ninh bát bánh sủi cảo vừa múc ra, giọng pha chút ngượng ngịu và bối rối.

“Tiểu Phong à, em khiêm tốn quá rồi! Cái này mà em còn bảo là vẽ không đẹp sao?” Đinh Hồng không nén được, lên tiếng. Sao cậu cứ cảm thấy giữa anh Ninh và Tiểu Phong có gì đó là lạ nhỉ? Anh ấy xem tập vẽ cả tối cũng chẳng thêm khen ngợi người ta lấy một câu?

“Thì đúng là không đẹp mà. Em có một người bạn, sinh viên mỹ thuật, tranh cô ấy vẽ mới gọi là đẹp! Chút trình độ còn con này của em trong mắt cô ấy chẳng qua chỉ là con nít nguếch ngoác vẽ bừa thôi!”

“Em cũng đừng quá tự ti. Vẽ tranh không chỉ là dựa vào kỹ năng chuyên môn, quan trọng là tâm thái và tình cảm của người vẽ, riêng anh cảm thấy em vẽ đẹp lắm, chỉ ít có thể khiến người xem thấy vui vẻ và cảm động.” Cố Hạo Ninh cuối cùng cũng lên tiếng.

“Nghe rồi chứ, lời anh Ninh là đáng tin cậy nhất đấy! Vu Tiểu Phong, em cứ kiên trì vẽ tiếp đi, không chừng sau này trở thành họa sĩ đó! Đúng rồi, em tặng anh mấy bức tranh nhé, sau này anh cũng có cái để khoe trước mặt thiên hạ. Xem đi, tôi có kiệt tác đầu tay của họa sĩ nổi tiếng Vu Tiểu Phong đó!”

“Anh còn ở đó mà kiệt với chả tác, lấp đầy cái bụng trước đã!” Mặt Vu Tiểu Phong đã đỏ bừng, cô cúi đầu hối thúc bọn Đinh Hồng ăn nhanh nên cũng không nhìn thấy dưới đáy mắt Cố Hạo Ninh lấp lánh ý cười ấm áp tựa ngày xuân.

Ăn xong, đương nhiên Đinh Hồng xung phong đưa Phương Na về. Để hai người họ có thời gian riêng tư bên nhau, Cố Hạo Ninh bèn ở lại nhà Vu Tiểu Phong thêm một lúc, nhân tiện giúp cô thu dọn. Bất thành linh, dạ dày Cố Hạo Ninh quặn đau, anh thậm chí không ổn, e là bệnh dạ dày lại tái phát, tay chống lên bàn, răng nghiến chặt, cổ dọi cơn đau qua đi.

Vu Tiểu Phong đứng bên cạnh Cố Hạo Ninh, thấy anh đột nhiên dừng lại, tức thì cảm thấy bất thường. Cô thấy anh nghiến chặt răng, mặt trắng bệch, lập tức luống cuống không biết làm sao, giọng cũng không kìm được run rẩy: “Giám đốc Cố, anh... anh làm sao thế? Anh không khỏe ư? Có cần đến bệnh viện không?”

Nhìn gương mặt lo âu của Vu Tiểu Phong, Cố Hạo Ninh chậm chậm lắc đầu. “Không sao. Có lẽ bệnh đau dạ dày tái phát, chút nữa sẽ ổn thôi!”

Dù gì cũng đã bị cô phát hiện, Cố Hạo Ninh bèn dứt khoát kéo ghế qua ngồi xuống. Kỳ thực anh đã quen với những cơn đau thể này rồi, chỉ cần ngồi một chút là có thể ra về.

“Anh bị bệnh dạ dày ư? Thế... thế sao ban nãy anh còn ăn bánh sủi cảo? Điều tại em, nếu biết sớm, chỉ bằng đồng ý với Phương Na đi ăn món Pháp cho rồi!” Nhìn Cố Hạo Ninh đau đến mức nhú chặt hai mày, Vu Tiểu Phong lo đến muốn khóc. Trước kia trong viện phúc lợi có một giáo viên cũng bị bệnh dạ dày nên Vu Tiểu Phong biết người mắc bệnh đó phải kiêng ăn bánh sủi cảo, cô cảm thấy vô cùng hối hận!

“Không sao, bánh sủi cảo của em ngon lắm! Ngon hơn nhiều so với món Pháp!” Nhìn Vu Tiểu Phong nước mắt lưng tròng, tay chân luống cuống, Cố Hạo Ninh thở dài, cô ngốc này, chắc chắn đang tự dần vặt đây! Anh bèn chậm chậm đứng dậy, cố gượng cười. “Anh không sao rồi, anh về nhé!”

Vừa tiễn Cố Hạo Ninh, điện thoại của Vu Tiểu Phong chợt đổ chuông, nhìn màn hình, là Phương Na gọi đến.

“Giám đốc Cố đã về chưa?” Không hiểu sao giọng Phương Na có phần sốt ruột.

“Đi rồi, sao?” Vu Tiểu Phong ngồi xuống giường, rầu rĩ hỏi.

“À, ừm, Tiểu Phong, cậu cũng đừng nghĩ nhiều nhé, mình chỉ nói trước cho cậu biết thôi, không có ý gì khác...” Phương Na ấp úng, hồi lâu vẫn chưa chịu nói vào trọng tâm khiến Vu Tiểu Phong chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì? Còn không nói thì mình cúp máy đây!” Vu Tiểu Phong hờ hững đáp.

“Khoan đã, mình nói, mình nói! Chuyện là... ban nãy mình có dò hỏi Đinh Hồng về anh Giám đốc Cố kia, anh ta... đã kết hôn rồi, cậu biết chứ?” Tính Phương Na nóng nảy, vừa nghe Vu Tiểu Phong bảo sẽ cúp máy liền nói ra hết.

“...” Đầu máy bên kia chìm vào tĩnh lặng.

“Tiểu Phong?” Giọng Phương Na hơi lo lắng, có phải mình đã quá lỗ mãng rồi không?

Vu Tiểu Phong hít sâu một hơi, bình thản đáp: “Mình còn tưởng chuyện gì to tát lắm, chuyện này mình đã biết từ lâu rồi.”

“Gi cơ? Cậu đã biết từ lâu rồi á? Đinh Hồng bảo hình như anh ấy chưa nói cho cậu biết mà...”

“Chuyện rõ mồn một thế, còn cần anh ấy nói sao?” Vu Tiểu Phong hờ hững ngắt lời Phương Na. “Vừa nhìn đã biết ngay, anh ấy chín chắn, chừng chạc như thế, ắt đã sớm là hoa có chủ rồi! Phương Na, cậu đang lo lắng vớ vẩn gì hử, đừng bảo là cậu tưởng mình không biết tự lượng sức, đem lòng thích anh ấy nhé?” Vu Tiểu Phong cố tình cười đùa, tỏ vẻ kinh ngạc, gượng gượng đè nén từng cơn run rẩy dưới đáy lòng...

“Hầy, chẳng phải mình đã nói không có ý đó rồi sao? Mình cũng chỉ là biết được chuyện này liền báo cho cậu một tiếng thôi! Được rồi, dù gì cũng đã nói xong, mình không lãng phí tiền điện thoại nữa, cậu nghỉ sớm đi nhé!” Phương Na nghe giọng Vu Tiểu Phong có vẻ cũng bình thường, bèn yên tâm cúp máy.

Di động chậm chậm trượt xuống gối, nụ cười gượng trên mặt Vu Tiểu Phong tan vỡ, nước mắt, từng giọt, từng giọt lăn dài.

Một câu nói vô tình lại tựa một thanh cọc thép nhọn hoắt bắt chợt cắm phập vào lồng ngực cô. Thậm chí còn chưa kịp đau, thế giới của cô đã sụp đổ tan tành, hóa thành cát bụi.

Chậm chậm đổ người xuống giường, lúc này cô mới cảm nhận được, dưới đáy tim như bị đâm thủng, những rạn nứt từ con tim dần lan khắp cơ thể.

Hai mắt mở trừng, cô trần trần nhìn trần nhà, mặt giàn giụa nước mắt. Bỗng dưng cô cười phá lên, Tiểu Phong ngốc, mày đang làm gì hử? Mày đang đau khổ cái gì? Mà đang khóc vì cái gì? Mày đang ước mong gì chứ? Mày đã sớm nhận ra rồi, không đúng sao? Chẳng cần cái câu bóng gió ở Louvre đó, chỉ cần thấy một người ưu tú, có sức hút như anh ấy nhường kia, đáng lẽ mày phải hiểu, làm sao anh ấy có thể còn độc thân được chứ?

Hai tay bưng lấy mặt, những giọt nước mắt nóng hổi thiêu đốt lòng bàn tay, tiếng lòng kêu gào trong cảm lạnh, hết lần này đến lần khác...

Sao mà ngốc thế? Rốt cuộc mà xem bản thân là gì? Không phải mà vẫn luôn yên phận làm trợ lý của anh ấy sao? Cho dù anh ấy từng là ân nhân cứu mạng của mà thì đã sao nào? Không nói đến việc có lẽ anh ấy đã quên chuyện đó từ lâu rồi, dù mà khiến anh ấy nhớ lại thì sao chứ? Chẳng lẽ mà còn định dùng thân báo đáp ư? Từ lúc nào mà mà lại có những suy nghĩ ngây thơ, ngu xuẩn đến thế?

Từ lúc nào? Bắt đầu từ lúc nào?

Trước mắt cô và cả trong đầu đều tràn ngập hình bóng Cố Hạo Ninh, vẻ mặt kiên định của anh, ánh mắt sâu thẳm, những nhận xét sắc sảo, những lời ngợi khen và nhiều nhất chính là nụ cười ấm áp, sáng ngời kia...

Đã không còn kịp nữa, mọi thứ đã không còn kịp nữa rồi, có lẽ là ngay giây phút anh cứu cô hồi mười năm trước, có lẽ là khoảnh khắc hai người gặp nhau trên máy bay, cũng có lẽ là từng chút kỉ niệm trong bao ngày cô và anh cùng chung sức phấn đấu... Quá nhiều hồi ức, quá nhiều sự ấm áp, cô đã để mặc cho con tim mình từ từ trầm luân, đã không còn kịp nữa rồi, đã không còn kịp nữa...

22. Q.2 - Chương 4: Tình Say

Sáng hôm sau, Cố Hạo Ninh vừa bắt đầu công việc chưa được bao lâu, Vu Tiểu Phong đã ôm một chồng giấy tờ dày cộp bước đến trước mặt anh. “Giám đốc Cố, đây là tài liệu anh cần, em đã chỉnh lý xong rồi!”

“Chưa gì em đã làm xong rồi ư?” Cố Hạo Ninh mở ra xem, mà ngỡ ngàng. Đây là công việc mà anh giao cho Vu Tiểu Phong thứ Sáu tuần trước, vốn dự là hoàn thành trước giờ tan làm thứ Hai. Sao hôm nay mới vào làm, cô đã hoàn thành rồi?

“Ừm, tối qua do rảnh rồi quá, em bèn lên mạng tra tài liệu, vừa kịp sáng nay vào đây in ra.” Vu Tiểu Phong cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Cố Hạo Ninh. Tối qua, cô thức trắng đêm, mất cả buổi tối để tra cứu những tài liệu mà anh cần gấp này.

Cô biết, mình làm thế này là rất ngốc nhưng cô không cách nào dừng lại được. Cô chỉ muốn làm chút gì đó cho anh, hoặc có thể nói đang cố nắm bắt thứ gì đó bằng mọi cách. Nếu đã không thể ước mong có được anh vĩnh viễn thì hãy cứ để cô cố gắng trân trọng cơ hội ngắn ngủi được ở bên anh này, dẫu chỉ là một cô trợ lý bình thường, cô cũng cam lòng.

“Em không cần phải gấp đâu. Cả ngày hôm qua đi trong viện bảo tàng, vết thương có phải lại tái phát rồi không?” Đặt tài liệu qua một bên, Cố Hạo Ninh đưa mắt nhìn chân phải hơi khép khiêng của Vu Tiểu Phong, quan tâm hỏi.

“Em không sao, vẫn khỏe lắm ạ!” Vu Tiểu Phong cúi đầu, gương mặt vốn trắng nõn giờ đỏ như gấc. Cô cắn nhẹ môi, cuối cùng ngẩng lên, nói: “Giám đốc Cố, em vẫn mong có thể cùng anh thực hiện chuyến khảo sát.”

Cố Hạo Ninh cau mày, không đồng ý. “Không phải đã nói sẽ tìm người khác cùng đi với anh rồi sao? Vết thương ở chân em làm sao chịu nổi chứ...”

“Chúng ta còn những hai tuần nữa mới xuất phát mà, đến lúc đó em đã có thể tháo nẹp chân rồi! Em đã hỏi bác sĩ, sau khi tháo nẹp chân là có thể đi lại thoải mái!”

“Lời của bác sĩ Tây đâu thể tin được hết, người xưa nói tổn thương gân cốt trăm ngày dưỡng...”

“Em thực sự không sao. Vết thương của mình, em biết rõ! Hơn nữa, các tài liệu tra cứu lẫn chuẩn bị hiện giờ đều do một tay em phụ trách, không ai thích hợp làm trợ lý cho anh hơn em. Anh cho em đi đi! Em đi được mà!”

Đây là lần đầu Cổ Hạo Ninh trông thấy vẻ mặt kiên định như thế của Vu Tiểu Phong. Anh nhìn vào mắt cô, đôi mắt ấy rực sáng, lại âm ỉ ẩn chứa sự cố chấp đến cùng. Anh không khỏi ngạc nhiên, sao mới chỉ một đêm ngắn ngủi không gặp, cô gái này lại đột nhiên như biến thành người khác rồi ?

“Được thôi, nếu lúc đó chân em thực sự lành hẳn thì chúng ta sẽ cùng đi.” Cổ Hạo Ninh cuối cùng cũng đồng ý, Tiểu Phong vui mừng, cười toe toét, hết như một đứa trẻ đạt được ước mong của mình. Trông thấy dáng vẻ ấy của cô, Cổ Hạo Ninh cũng không khỏi mỉm cười, anh cũng không muốn đào sâu phân tích, sự thỏa hiệp này rốt cuộc là bởi ý chí kiên định của Tiểu Phong, hay là do chút khát vọng đang âm ỉ cháy nơi đáy lòng mình.

Từ hôm đó, Vu Tiểu Phong càng nỗ lực phối hợp với bác sĩ để trị liệu, Cổ Hạo Ninh cũng ngừng tìm kiếm người thay thế. Hai tuần sau, khi Vu Tiểu Phong mang kết quả chẩn đoán của bác sĩ đặt xuống bàn Cổ Hạo Ninh, đã là cuối tháng Tám.

“Nếu bác sĩ đã xác định em có thể đi du lịch, thế thì chúng ta cứ đi khảo sát theo kế hoạch. Nhưng anh nói trước, nếu giữa đường vết thương tái phát, em phải lập tức quay về điều trị tiếp!” Cổ Hạo Ninh nói với Vu Tiểu Phong, vẻ mặt cực kì nghiêm túc. Nhưng Vu Tiểu Phong vẫn nhìn ra nét cười không sao che giấu được trong đáy mắt anh, khóe môi khẽ cong, nụ cười tươi tắn còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng bên ngoài cửa sổ.

“Không thành vấn đề, em chắc chắn có thể cùng anh hoàn thành chuyến khảo sát.”

Trạm đầu tiên của họ là Strasbourg. Cổ Hạo Ninh và Vu Tiểu Phong thả bộ dọc theo con đường lát gạch ven con kênh đào. Những cây cầu giằng giằng chằng chịt bắc ngang, hai bên bờ san sát, những ngôi nhà cổ với bức tường dựng bằng gỗ đen mái nâu rêu phong, đậm chất cổ điển, những lăng hoa trên các ô cửa sổ đục đẽo trong gió, nắng vàng rải rác trên mặt nước lấp lánh, thỉnh thoảng có vài con thuyền ngang qua, tạo những cơn sóng lăn tăn tựa bao dải sáng lung linh lan tỏa, lãng mạn ngắt ngảy.

“Khi đến đây, cảm giác như chuyện quan trọng nhất chính là thoả mái hưởng thụ cuộc sống, sao hả, chúng ta cũng ngồi xuống uống một ly nhé.” Cổ Hạo Ninh cười đề nghị. Anh nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi.

“Được thôi.” Vu Tiểu Phong tìm được chỗ ngồi có tầm nhìn khá đẹp. Cả hai ngồi xuống, gọi hai ly nước ép.

“Em cũng không thích cà phê à?” Cổ Hạo Ninh biết rất nhiều du học sinh thích cà phê nhưng có vẻ Tiểu Phong rất ít khi uống.

“Em không dám uống. Nghe đồn uống cà phê nhiều rất dễ nổi mụn! Nhỡ “chống ề” thì thảm lắm”. Vu Tiểu Phong vờ rầu rĩ nói.

“Nổi vài cái mụn là ế chồng ư? Em tưởng cưới vợ về chỉ nhìn bề ngoài thôi sao? Tâm hồn mới là điều quan trọng nhất.” Cổ Hạo Ninh chậm chậm nói, như đang nói cho Tiểu Phong nghe, nhưng từng lời đều như giáng vào con tim anh.

Cổ Hạo Ninh từng gặp không ít mỹ nhân, vợ anh cũng là một phụ nữ cực kì xinh đẹp. Lúc đó, anh vẫn còn trẻ, cảm thấy vô cùng tự hào khi bên cạnh có một cô bạn gái xinh đẹp. Nhưng bây giờ, Cổ Hạo Ninh cười khổ, anh đã không còn rung động trước vẻ ngoài diễm lệ, cũng giống lúc đầu khi mới gặp Phương Na xinh đẹp, anh cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt.

“Ừm, cảm ơn sự an ủi của anh đã giúp em hiểu được mình ít nhiều cũng được xếp vào mẫu người “không đẹp người nhưng đẹp nét”.” Thần sắc Vu Tiểu Phong càng trở nên ai oán.

“Khụ, anh không nói như vậy! Em đó, phải tự tin hơn chứ!” Cổ Hạo Ninh nở nụ cười ầm ập nhưng trong lòng nhói đau. Mấy hôm trước, qua Đinh Hồng, anh mới biết Tiểu Phong lớn lên trong viện phúc lợi, hoặc có lẽ vì thế mà một người xuất sắc như cô luôn thiếu tự tin, không dám tin vào những đức tính tốt đẹp của mình.

Kì thực, sự thông minh, nhanh nhẹn, điềm tĩnh và ầm ập của Vu Tiểu Phong rất dễ lay động lòng người. Một cốc trà thơm ngát lúc mệt mỏi, một túi thuốc khi anh đau dạ dày, mỗi động tác, ánh mắt vô tình của anh luôn khiến cô lập tức nhận ra nhu cầu của anh, đồng thời mang đến sự quan tâm và hơi ấm đúng lúc. Điều hiếm hoi hơn nữa là, hai người rất ăn ý, cách nhìn nhận của cô trong nhiều vấn đề giống anh đến kinh

ngạc, tuy cô nhỏ hơn anh sáu tuổi nhưng trao đổi với cô khiến anh cảm thấy thoải mái và dễ chịu vô cùng, không kìm được mà mê say, đắm đuối.

Anh muốn nói với cô biết bao, trong mắt anh, cô chính là cô gái “đẹp người đẹp nết”! Nhưng... đáy mắt Cố Hạo Ninh thoáng lướt qua tia buồn bã, anh đâu phải không hiểu sự mập mờ tựa khói sương kia giữa hai người. Anh lại là người đàn ông đã có vợ, vẫn chưa bước ra khỏi cuộc hôn nhân thất bại ấy, anh đã mất đi tư cách theo đuổi cô, chỉ có thể chọn cách cố gắng đè nén và kìm chế, mong không mang đến bất kỳ tổn thương nào cho người con gái tốt đẹp, thuần khiết này.

Uống xong ly nước ép, hai người lại gọi hai phần ăn trưa. Sau khi ăn xong, họ đáp tàu đến Cologne.

Ba giờ chiều, hai người đến khách sạn đã đặt trước, bàn bạc với quản lý khách sạn về vấn đề hợp tác đưa đoàn đến ở trọ. Người Đức nổi tiếng về tính nghiêm cẩn, thận trọng, đối với quy mô đoàn khách, thời điểm, số ngày trọ, các dịch vụ khác nhau đều có các mức định giá phân loại tương ứng. Hai người cùng họ thảo luận kĩ càng từng chi tiết, cuối cùng khi đạt được thống nhất sơ bộ, cũng đã gần xế chiều. Cố Hạo Ninh bèn bảo Vu Tiểu Phong về phòng nghỉ ngơi một lát, sau đó cùng ra dùng bữa tối.

Anh trở về phòng mình, đang mơ màng thiếp đi một lúc thì nhận được cú điện thoại từ Lâm Nhược Kỳ.

“Hạo Ninh, bao giờ anh về hả? Đi công tác cũng gần nửa tháng rồi!” Âm cuối kéo dài khiến anh dù đang nhắm mắt cũng có thể trông thấy đôi môi cong lên, vẻ mặt đầy ảm ức của Lâm Nhược Kỳ.

“Chuyến khảo sát chỉ mới bắt đầu, có lẽ phải kéo dài một tháng nữa.”

“Phải một tháng nữa ư? Sao lâu vậy chứ?” Đối với công việc cứ hờ tít là đi công tác suốt mười ngày, nửa tháng của Cố Hạo Ninh, Lâm Nhược Kỳ rất bất mãn.

“Kế hoạch đã sắp xếp từ trước, đâu phải nói đổi là đổi được. Hay là em thường xuyên về nhà cha mẹ chơi đi? Cũng có thể trò chuyện với họ.”

Anh day day ần đường, có phần bất lực. Công việc của Lâm Nhược Kỳ khá nhàn rỗi, lại do cha cô sắp xếp nên cô gần như chưa từng trải qua bất cứ áp lực và khổ cực nào, vẫn luôn nghĩ rằng hoàn thành công việc là chuyện rất dễ dàng. Lần trước anh đi công tác cô cũng dăm ba ngày lại hỏi thúc anh về nhà, kết quả anh chỉ về trễ hai ngày do với dự tính, cô liền nổi giận dè dặt.

“Cha mẹ em đã đi tour du lịch gì đó rồi, hơn nửa tháng nữa mới về! Cha mẹ anh lại ở xa, mỗi lần em qua đều rất bất tiện. Em không biết đâu, anh mau về đi, một mình em ở nhà chán chết đi được! Công việc quan trọng hay gia đình quan trọng hả? Sao lần nào anh đi công tác nước ngoài cũng lâu vậy chứ? Anh thực sự bận rộn hay viện cớ trốn ở ngoài phong lưu thế hả?”

Những câu chất vấn xối xả của Lâm Nhược Kỳ, khiến đôi mày anh nhíu chặt. Đây chính là vợ anh, nói chưa đầy ba câu đã khơi mùi thuốc súng nồng nặc. Cô không hỏi anh ở nước ngoài có khỏe không, công việc có thuận lợi không, chỉ biết chăm chăm yêu cầu anh đẩy nhanh tiến độ công việc để về với mình. Trong lòng anh trào dâng nổi cay đắng, dạ dày dường như cũng âm ỉ đau.

“A lô? A lô? Rốt cuộc anh có nghe không hả? Cố Hạo Ninh, anh mau về đi, nghe chưa hả? Công việc quen gì không biết, từ sáng đến tối suốt ngày chỉ có công tác với công tác, anh dứt khoát bỏ việc đi! Em sẽ nhờ cha tìm giúp anh một công việc tốt hơn, không cần phải suốt ngày chạy loanh quanh ngoài đường nữa!” Đầu dây bên kia, Lâm Nhược Kỳ ngạo mạn nói.

Cô luôn như vậy, lúc nào cũng mang cha mình ra để bắt anh đổi việc, mãi mãi không bao giờ để tâm anh đã đổ bao nhiêu công sức và mồ hôi để có được vị trí ngày hôm nay. Anh dùng tay ấn dạ dày, giọng không khỏi trở nên lãnh đạm: “Cho dù có bỏ thì cũng phải làm xong việc lần này hẵng nói. Ngoài ra, công việc của anh không cần cha em bận tâm.”

“Ý anh là sao?”

“Anh không có ý gì. Anh biết cha em quan hệ rộng nhưng hiện giờ ông đã nghỉ hưu rồi, hãy để các cụ an hưởng tuổi già, không phải lao tâm khổ tứ vì đám tiểu bối chúng ta nữa! Nhược Kỳ, ở nhà khuya lắm rồi nhỉ, em nghỉ sớm đi, anh sẽ cố gắng xong sớm để về nhà, bây giờ anh còn phải xem vài tài liệu, chúng ta tạm dừng tại đây, được không?”

Cúp máy, anh lặng lẽ tựa vào đầu giường, con tim ứ đầy cay đắng cùng nỗi buồn lạnh vô tận. Dạ dày dường như càng lúc càng quặn đau, anh biết rõ nên đi ăn chút gì đó nhưng người chẳng buồn nhúc nhích. Hễ nghĩ đến ở chỗ này cũng chỉ có thể mua được mấy thứ như bán hamburger kẹp rau sống với thịt đông lạnh, anh chẳng còn thiết ăn uống. Khi ở trong nước, những món Hoa nóng hổi đối với anh cũng chẳng ngon lành gì cho cam nhưng bây giờ, một bát cháo trắng cũng trở thành ước mong xa vời chẳng thể với tới.

“Giám đốc Cố, anh có trong phòng không? Em vào được chứ?” Ngoài cửa chợt vang lên tiếng của Vu Tiểu Phong, khe khẽ, dịu dàng, như sợ làm ồn đến khách ở phòng bên.

“Ừ, anh trong phòng, em đợi chút!” Cố Hạo Ninh đặt di động lên chiếc tủ ở đầu giường, vuốt vuốt mặt rồi mới đứng dậy ra mở cửa.

“Gì đây?” Cửa phòng vừa bật mở, một mùi thơm ngào ngạt bay vào, anh đưa mắt nhìn kĩ, một bát cháo kê! Còn có cả đĩa cải thìa xanh mượt, trứng chiên cà chua đỏ vàng xen lẫn giảm bông thơm lừng.

Anh sửng sốt trở mắt nhìn. “Em biến ra những món ngon thế này từ đâu thế?”

Vu Tiểu Phong mỉm cười, dúm dũa muống vào tay anh rồi thoáng ngại ngùng cất lời: “Chẳng phải lần trước anh hỏi em tại sao hành lý lại nặng thế ư? Là do em nghĩ dạ dày anh không tốt, lo những món nguội lạnh ở bên ngoài anh không quen ăn nên mang theo nồi cơm điện và mấy thứ như kê, gia vị, bát đĩa, định bụng có cơ hội sẽ nấu chút gì đó ấm bụng cho anh. Hồi này, em chạy qua siêu thị ở bên cạnh mua chút rau tươi, điều kiện có hạn, anh chịu khó ăn nhé!”

“Chịu khó? Cái này mà chịu khó á? Ban này anh còn ước gì có được một bát cháo trắng đã tốt lắm rồi, nào ngờ em bưng cả một bát cháo kê đến...”

Anh chợt dừng lại, không biết nói gì nữa. Nụ cười của Tiểu Phong đơn thuần và thỏa mãn biết bao, trên gương mặt ửng hồng, còn vương chút ngượng ngùng. Tuy cô chỉ nói qua loa nhưng để có thể chế biến những món ngon thế này chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cô đã phải vất vả thế nào?

Người con gái dịu dàng này, vẫn luôn như thế, một mực âm thầm cho đi. Từng chút từng chút, nhẹ nhàng vỗ về nỗi mệt mỏi và cô liệu nơi anh nhưng chưa bao giờ đòi hỏi hồi đáp.

Cố Hạo Ninh cúi xuống, từ tốn múc từng muống cháo kê thơm ngon cho vào miệng, nỗi đau âm ỉ chậm chậm lan tỏa nơi lồng ngực.

Ăn xong cháo, Cố Hạo Ninh ngăn không cho Tiểu Phong dọn dẹp bát đĩa. “Để anh rửa bát! Em ngồi nghỉ chút đi. Hình như siêu thị cũng cách đây hơi xa, em chạy tới chạy lui, có phải chân lại đau nữa rồi không?”

“Em không sao, em làm gì mà yếu ớt đến thế!” Tiểu Phong cười cười không để tâm, nhận lấy bát đĩa mà Cố Hạo Ninh đã rửa sạch, chuẩn bị trở về phòng mình.

“Khoan đã!” Cố Hạo Ninh vội gọi giật Tiểu Phong. Anh lau sạch tay, lấy ra một chai rượu thuốc từ va li, đưa cho Tiểu Phong. “Cái này là anh mua ở phố người Hoa, nghe đồn hiệu quả lắm. Chốc nữa về phòng em xoa bóp chân thật kĩ, đừng để vết thương nặng hơn.”

“Ồ... Cảm ơn anh!” Tiểu Phong cúi gằm, nhận lấy chai rượu thuốc. “Hôm nay đã mệt cả ngày rồi, anh cũng nghỉ sớm đi nhé! Em về phòng đây.”

Sáng hôm sau, hai người đến thẳng cảnh nổi tiếng nhất tại địa phương, nhà thờ lớn Cologne.

Nhà thờ lớn Cologne là nhà thờ cao nhất thế giới. Du khách đến đây đa số đều mua vé để lên tháp để cảm nhận cảm giác đứng tại “nơi gần nhất với Thượng Đế” là như thế nào.

Dưới sự nài nỉ kiên trì của Vu Tiểu Phong, Cố Hạo Ninh đành dẫn cô leo tháp. Hai người cũng đã nói rõ trước, một khi chân Tiểu Phong không chịu nổi, cả hai sẽ lập tức quay xuống. Nhưng khi họ chậm chậm trèo lên, Cố Hạo Ninh mới phát hiện ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng. Cầu thang nhà thờ rất chật hẹp và dốc đứng, có nhiều chỗ thậm chí chỉ đủ ột người đi qua, cộng thêm phía trước và sau hai người đều lên chặt du khách leo tháp, muốn xoay người cũng khó, càng khó nói đến việc quay xuống giữa chừng, điều đó gần như là bất khả thi!

Cố Hạo Ninh hỏi thăm du khách đứng bên cạnh, mới tá hỏa thì ra bọn họ còn phải leo hơn năm trăm bậc thang nữa mới lên đến đỉnh tháp. Anh nhìn Vu Tiểu Phong vẻ lo lắng, cảm thấy hối hận vô cùng, đáng lẽ mình không nên đồng ý cho cô leo tháp, giờ dù có muốn ngăn cản, muốn giúp cô cũng lực bất tòng tâm.

Trèo một hồi lâu, cuối cùng hai người cũng đến được gác chuông nằm gần đỉnh, đã có thể nghỉ ngơi một chút.

“Sao rồi? Chân có đau không?” Cố Hạo Ninh chẳng còn tâm trí thưởng thức phong cảnh nơi gác chuông, chỉ quan tâm hỏi thăm Tiểu Phong, đến chân anh cũng đã hơi đau nhức, huống chi Tiểu Phong mới vừa hồi phục.

“Không sao! Trèo lâu như thế chân hơi run âu cũng là điều bình thường mà! Wow, anh xem kìa, cái chuông to ghê! Nghe đồn những 24 [1] tấn đó!”

[1] Trong nguyên tác thì là 2,4 tấn, nhưng trên wiki tiếng Anh, cân nặng chính xác của Saint Peter's bell là đến 24 tấn.

Vu Tiểu Phong đến gần chiếc chuông của thánh Peter, chăm chú ngắm nghía nhưng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Cố Hạo Ninh. Kỳ thực, mắt cá chân phải của cô quả thực đang nhói nhói đau, nhưng cô không muốn Cố Hạo Ninh biết. Tuy suốt đoạn đường trèo lên rất mệt mỏi nhưng cô vui lắm. Chưa bao giờ cô và Cố Hạo Ninh lại gần nhau đến thế. Ở những chỗ chỉ đủ ột người đi qua, anh ở ngay sau cô. Có hai lần, cô trượt chân ngã, liền được đôi tay vững vàng của anh đỡ lấy, bên tai lướt qua câu “cẩn thận” đầy lo lắng, cảm giác ấm nóng truyền từ lòng bàn tay anh khiến mặt cô nóng bừng, tim đập loạn như muốn bắn vọt ra ngoài.

Ở những chỗ hơi rộng, anh và cô cùng sánh bước bên nhau. Giữa dòng người chen chúc, thỉnh thoảng tay hai người lại vô tình chạm vào nhau, cảm giác ấm áp và khô ráp đó, từ ngón tay lan dần sang lòng bàn tay, cổ tay, cánh tay, thấm sâu vào từng tác da thịt, mỗi giọt máu bên trong cơ thể, để rồi gọi lên những cơn sóng lẫn tẩn, cuối cùng tụ lại thành luồng xung mạch cực mạnh, khiến trống ngực cô đập rộn ràng.

Sau đó, cô âm thầm mong đợi tay hai người lại có thể vô tình chạm vào nhau. Thỉnh thoảng, cô còn cố tình tìm cơ hội đụng vào tay anh nhưng lại hồi hộp sợ anh phát hiện, chỉ thoáng đụng nhẹ liền hấp tấp tránh ra, cứ như thế, cô âm thầm hưởng thụ cảm giác ngọt ngào nhỏ nhoi ấy.

“Chúng ta xuống thôi, em không thể tiếp tục trèo lên!” Cố Hạo Ninh lướt nhìn chiếc chuông lớn rồi chuyển ánh mắt sang hướng khác, lần này, anh sẽ không thỏa hiệp nữa.

“Em thực sự không sao mà!” Tiểu Phong quỳnh lên. “Đã mất công trèo lên tận đây, chỉ còn chút xíu nữa là đến đỉnh tháp rồi, chẳng lẽ anh không muốn thưởng ngoạn phong cảnh trên đỉnh tháp sao? Nghe đồn đây là nơi gần Thượng Đế nhất đó, có thể ngắm được toàn bộ phong cảnh trữ tình của dòng sông Rhine thơ mộng!”

“Phong cảnh trữ tình luôn còn đó để xem, sở hữu một cơ thể khỏe mạnh mới là điều quan trọng nhất.” Cố Hạo Ninh vẫn không lung lay, chỉ yên lặng nhìn Tiểu Phong. “Nếu vết thương ở chân em tái phát thì anh chỉ còn cách để em một mình về Paris trước.”

“Giám đốc Cố...” Vu Tiểu Phong lần đầu trông thấy vẻ mặt Cố Hạo Ninh nghiêm túc đến như thế, tuy biết rõ anh là vì muốn tốt cho cô nhưng lòng vẫn không kìm được thoáng sợ hãi. Nếu như vết thương tái phát, Cố Hạo Ninh sẽ thật sự để cô một mình về Paris ư? Nhìn ánh mắt nghiêm nghị của anh, Vu Tiểu Phong cắn môi, cúi gầm mặt. “Được thôi, chúng ta đi xuống vậy.”

Cô ngoái đầu nhìn lại lần cuối đỉnh tháp chỉ còn cách trong gang tấc rồi lặng thinh đi về phía cầu thang. Cố gắng trèo lâu như thế, còn chút xíu nữa là thành công, thế mà lại phải bỏ cuộc, Tiểu Phong không khỏi tiếc nuối, nhưng Cố Hạo Ninh đã nói, sức khỏe quan trọng hơn phong cảnh trữ tình, cô đành vâng lời anh vậy. Đối với cô, dù phong cảnh có tươi đẹp nhường nào, chỉ cần được ở bên Cố Hạo Ninh, cô cũng có thể từ bỏ.

Khi xuống lầu, Cố Hạo Ninh bước đằng trước. Hai người không nói năng gì, chỉ là khi xuống đến những chỗ khá dốc đứng, anh bèn xoay người qua đỡ lấy Vu Tiểu Phong. Cứ như thế hai người lặng thinh trở xuống

tầng trệt. Vừa bước ra khỏi nhà thờ, ánh nắng rạng rỡ phút chốc khiến Vu Tiểu Phong hoa mắt, cô thoáng lảo đảo, Cố Hạo Ninh liền đỡ lấy. “Xe đi Hamburg sắp khởi hành, để anh công em ra trạm tàu.”

“Em không sao, chỗ này cách trạm xe rất gần, chỉ vài bước là tới...”

“Chân phải em đã sưng vù thế kia, nếu không muốn ngày mai khăn gói về Paris thì đừng gượng gượng nữa.” Cố Hạo Ninh đáp, giọng lãnh đạm, cố tình không nhìn vào đôi mắt ngấn ngơ của Tiểu Phong. Anh nào muốn nói với cô bằng giọng điệu lạnh băng này nhưng chỉ như thế mới có thể che giấu sự bất lực và cơn đau buốt đang cuộn cuộn dâng trào mà anh sắp không thể kìm nén được nữa.

Vu Tiểu Phong cúi gầm mặt, nghe lời trèo lên bờ lưng rộng và ấm áp của Cố Hạo Ninh. Mới đầu cô còn hồi hộp và ngượng ngịu nhưng sau đó, cô áp mặt vào mái tóc dày hơi xoăn của anh, lẳng lặng cảm nhận hơi thở phập phồng nhẹ nhẹ truyền đến, một cảm giác an tâm trước nay chưa từng có, tựa như cơn thủy triều chậm chậm tràn vào, vỗ về trong lòng cô.

Cô cảm nhận được con tim mình đang dần chìm đắm. Hạnh phúc mà cô mong đợi, hơi ấm mà cô khát khao chẳng qua gần như thế, chỉ trong tầm tay với.

Trong giây phút ấy, trong lòng cô lại dâng lên ước mong mà chính mình cũng thấy tội lỗi, cô ước mong, ước mong thời gian mãi mãi dừng lại, trong thời khắc chỉ có riêng cô và anh, khoảnh khắc này đối với cô đã là vĩnh hằng.

23. Q.2 - Chương 5: Mộng Ảo

Từ Cologne đến Hamburg rồi qua Berlin, Dresden chỉ mất vài ngày ngắn ngủi, Cố Hạo Ninh và Tiểu Phong gần như đã đặt chân qua một nửa nước Đức.

Địa điểm khảo sát cuối cùng ở nước Đức của họ chính là Fussen. Giữa thị trấn nhỏ bé này tọa lạc một tòa lâu đài diễm lệ và đậm chất cổ tích nhất trên thế giới, lâu đài Neuschwanstein.

Dưới vòm trời xanh ngắt, mây trôi lững lờ, tòa lâu đài với tường trắng mái xanh thấp thoáng giữa biển sương mờ mịt mù. Lâu đài nằm cheo leo trên một ngọn núi đá, bao quanh là dãy núi cao hùng vĩ, tựa như một tảng đá lớn giữa núi rừng tuyết đẹp, chẳng khác nào tòa lâu đài trong những giấc mơ thần thoại, xứ bông lai giữa nhân gian. Chợt Cố Hạo Ninh có cảm giác quen quen.

“Có phải anh thấy lâu đài này quen lắm không? Nó chính là hình mẫu của tòa lâu đài kinh điển trong logo của Walt Disney đó!” Nói đến đây, khóe môi Vu Tiểu Phong khẽ cong lên.

“Chẳng trách anh thấy nó quen quen, thì ra chính là tòa lâu đài trong câu chuyện cổ tích nổi tiếng nhất.” Cố Hạo Ninh vỡ lẽ, bật cười.

“Đúng đó, tòa lâu đài này như là biểu tượng của tình yêu tươi đẹp. Hồi bé, em từng ước ao một ngày nào đó mình cũng có thể vào ở trong lâu đài này cùng chàng hoàng tử yêu mình tha thiết.”

“Đấy có lẽ là ước ao của rất nhiều cô gái nhỉ?” Cố Hạo Ninh đáp, vờ như hững hờ, cùng Vu Tiểu Phong mỉm cười ngược nhìn chốn tiên cảnh ảo mộng kia.

Nụ cười của hai người đều nhẹ tênh, tựa như nước chảy mây trôi, chẳng vương chút sầu bi. Nhưng nếu nhìn kĩ vào hai đôi mắt đó, sẽ dễ dàng nhận thấy đằng sau vẻ ôn hòa, bình yên ấy, thấp thoáng nét buồn tênh khê khàng chập chờn nơi đáy mắt sáng ngời.

Rời khỏi Fussen, hai người định đến Munich nghỉ trọ một đêm. Nhưng vào khoảng chín giờ hơn đến nơi, họ mới hoảng hồn nhận ra đây đang giữa mùa lễ hội bia, các khách sạn gần như đã kín phòng, chẳng tìm được một nơi nghỉ trọ. Cố Hạo Ninh bèn dứt khoát quyết định đón xe đêm đi thẳng đến trạm kế tiếp.

Lúc lên tàu, cả hai đều đã mệt lử, vẻ mặt Vu Tiểu Phong đầy áy náy và hổ thẹn. “Xin lỗi, em phụ trách sắp xếp hành trình, đáng lẽ phải suy xét đến ảnh hưởng của mùa lễ hội bia.”

“Không sao, ai ngờ khách sạn lại đông nghẹt như vậy, hơn nữa, giờ chẳng phải chúng ta đã tìm được nơi nghỉ chân rồi sao? Còn tiết kiệm được tiền trọ một đêm!” Cố Hạo Ninh cười an ủi Vu Tiểu Phong, trong lúc vội vàng, hai người chỉ mua được vé ngồi. Anh lấy từ va li ra một chiếc áo khoác dày, đưa cho Vu Tiểu Phong. “Trên tàu bất điều hòa rất lạnh, em đắp kín chút, đừng để bị cảm lạnh!”

Dứt lời, anh đắp chiếc áo lên người cả hai rồi nhắm mắt lại.

Nhìn gương mặt ngủ nhuộm đầy vẻ mệt mỏi của Cố Hạo Ninh, Vu Tiểu Phong cứ trầm trồ mãi.

Lần này, cô đã gây ra sơ suất lớn trong việc sắp xếp hành trình nhưng anh chẳng quở trách một câu, còn quan tâm đến cô như vậy... Ký ức lại trở về mười năm trước, giữa lúc cô tuyệt vọng ngỡ rằng sắp phải nằm lại nơi đáy sông mãi mãi, chính Cố Hạo Ninh đã xuất hiện trước mặt cô, như một thiên thần, vững vàng kéo cô ra khỏi bóng tối chết chóc, cho cô niềm hy vọng sống sót.

Cô những tưởng, là một đứa trẻ bị chính mẹ ruột bỏ rơi, cô không có bất kì chỗ dựa nào, mọi gian khổ và vất vả đều chỉ có thể một mình gánh vác, sẽ không có ai đứng phía trước bảo vệ mình.

Nhưng anh, hết lần này đến lần khác, mỉm cười xuất hiện vào những khi cô tuyệt vọng, bất lực, mỉm cười bao dung cho lỗi lầm của cô, mỉm cười nâng đỡ một vòm trời ảm áp và bình yên dành cho cô.

Lúc này cô mới biết, thì ra, cô không kiên cường như mình tưởng, cô khát khao hơi ấm và vòng tay quan tâm biết nhường nào.

Vô cùng khê khàng, Vu Tiểu Phong nhích về phía Cố Hạo Ninh, từng chút, rúc trong chiếc áo khoác ấm áp của anh, để mùi hương ấy bao bọc quanh mình, dần thiếp đi trong cảm giác bình yên và an tâm vô tận...

Đoàn tàu im ắng lao vút đi trong màn đêm tĩnh lặng, Cố Hạo Ninh khê hé mắt.

Vu Tiểu Phong ngồi bên cạnh dường như đã ngủ say, không biết cô đang mơ giấc mơ đẹp nào, khóe môi vẫn còn vương nụ cười se se, trông sung sướng và thỏa mãn biết bao, như đã nhận được hạnh phúc lớn nhất trần đời.

Anh chưa từng gặp người con gái nào lại hiền dịu, nhã nhặn đến thế.

Cô như một cành hoa nhài tuyệt đẹp, không sở hữu hương thơm nồng nàn nhưng mùi hương dịu dịu tỏa ra từ cô cứ từng chút ngấm sâu vào lồng ngực anh. Đến bản thân anh cũng không biết, sự cho đi lặng thầm của cô bắt đầu từ lúc nào đã trở thành những nhánh dây leo chằng chịt dần lan khắp con tim mình.

Nhìn gương mặt ngủ vương nét an nhiên và dịu dàng của Vu Tiểu Phong bên cạnh, Cố Hạo Ninh không sao rời mắt được. Anh đưa tay, muốn vuốt ve gương mặt xinh xắn của cô biết bao nhưng cuối cùng, đành chậm chậm hạ tay xuống, giúp cô kéo lại chiếc áo khoác.

Hai mắt nhắm lại chưa xót, anh cố gắng rặn đè bản thân, bỏ cuộc đi, đôi môi hồng chớm nở quyến rũ kia không phải trái ngọt mà mây có thể hái được...

24. Q.2 - Chương 6: Chia Ly

Cố Hạo Ninh và Vu Tiểu Phong lần lượt đến thăm Vienna, Nice, Cannes, Monaco rồi bắn qua Lyon vào nước Ý. Khi họ đặt chân đến Milan, thành phố của nghệ thuật, đã là cuối tháng Tám.

Sau khi tham quan đại giáo đường Milano, một nhà thờ tựa tòa lâu đài lơ lửng trên không, Cố Hạo Ninh cùng Vu Tiểu Phong rẽ vào những con hẻm nhỏ nghèo nàn bên cạnh.

“Chỉ vì muốn mua cái này ư? Để tặng à?” Đi suốt nửa ngày, cuối cùng thấy Vu Tiểu Phong đã lộ ra nụ cười thỏa mãn, Cố Hạo Ninh không khỏi ngạc nhiên. Thứ cô muốn mua chỉ là hai cái huy hiệu đội bóng bé tí này thôi sao?!

“Không phải để tặng, mà là cho em.” Vu Tiểu Phong cẩn thận nắm chặt hai cái huy hiệu trong lòng bàn tay.

“Cho em? Sao lại mua cả AC Milan và Inter Milan thế này?” Cố Hạo Ninh càng lấy làm ngạc nhiên, người nào có chút hiểu biết về bóng đá đều rõ AC Milan và Inter Milan là kẻ thù không đội trời chung, fan hâm mộ của hai đội gần như là nước với lửa, sao cô lại mua của cả hai cơ chứ?

“Ha ha, chắc anh cười em là fan hâm mộ nửa vời chứ gì? Đúng thật, em không thích đội bóng, mà là thích cầu thủ cơ, thích người đã đồng thời cống hiến cho cả AC Milan và Inter Milan, anh ấy là dũng sĩ áo thiên thanh có sức hút nhất trên bán đảo Apennini, sở hữu một đôi mắt xanh thăm...”

“Anh ấy chính là người được mệnh danh “nhà thơ trên thảm cỏ”, Roberto Baggio đúng không?” Cố Hạo Ninh cuối cùng mới vỡ lẽ, miệng cười tươi, đáy mắt tràn đầy ấm áp và vui sướng.

“Anh cũng thích anh ấy ư?” Đôi mắt Vu Tiểu Phong mở to, ánh lên niềm phấn khởi rạng ngời khiến lòng người xao xuyến.

“Đương nhiên. Anh cũng là fan trung thành của Baggio! Anh ấy quả thật rất tuyệt!”

Vu Tiểu Phong gật đầu thật mạnh, hớn hở như tìm được tri kỷ. “Em thực sự rất thích Baggio! Em luôn nghĩ, nếu có một ngày, em có thể đặt chân đến bán đảo Apennini mà mình hằng ngưỡng mộ, nhất định phải đi thu thập huy hiệu các đội bóng mà anh ấy từng đầu quân cho bằng được! Nắm chặt những huy hiệu bé xíu này, em cảm thấy như gần gũi với anh ấy hơn, như có thể cảm nhận được mùi hương riêng biệt và ấm áp từ anh ấy. Anh biết không, trước kia em còn định học tiếng Ý đấy, tiếc rằng mãi vẫn không có thời gian lẫn cơ hội.” Vu Tiểu Phong thề thốt về ngưỡng mộ.

“Vì anh ấy mà em muốn học cả tiếng Ý ư? Nhưng học xong rồi thì sao nào? Em hoàn toàn chẳng thể gặp được anh ta!”

“Điều đó thì có liên quan gì đến gặp được hay không chứ?” Vu Tiểu Phong nghi hoặc. “Thích anh ấy là chuyện của bản thân em, muốn học tiếng Ý cũng là chuyện của em, vì thích nên em mới muốn đi học, tại sao còn phải tính toán thiệt hơn nhiều thế làm gì? Cho đi vốn đã là một chuyện rất hạnh phúc rồi mà!”

“Cho đi vốn đã là một chuyện rất hạnh phúc ư?” Cố Hạo Ninh khẽ khàng nhắc lại, trong lòng dấy sóng. Cô rất cuộc là một người con gái như thế nào? Sao lại dạt dào năng lượng, nhiệt tình và ấm áp đến thế? Sao cô lại có thể một lòng kiên trì thắm lặng cho đi mà không đòi hỏi bất kỳ sự hồi đáp nào?

Thần sắc Cố Hạo Ninh không kìm được, khẽ rung động. Anh đưa tay lên muốn vuốt ve gương mặt hiền dịu kia của cô biết bao, nhưng cuối cùng, chỉ đành dừng lại giữa chừng, cách cô ngay gang tấc, lại như xa tận chân trời, muôn ngàn lời nói chỉ hóa thành một câu gió thoảng mây bay.

“Còn ba năm nữa là đến World Cup 06, đến lúc đó chúng ta cùng cổ vũ cho đội Ý nhé!”

“Được! Nhất ngôn cửu định!” Vu Tiểu Phong ngẩng đầu, nở nụ cười rạng rỡ, gương mặt xinh tươi như hoa khiến lòng anh ngây ngất.

Mua xong huy hiệu, Cố Hạo Ninh và Tiểu Phong tiếp tục thả bộ giữa những tiệm nhỏ hai bên đường, đến tận khi hoàng hôn buông xuống, họ mới tiếc nuối quay về khách sạn.

Hai người cùng dùng cơm, sau khi thu dọn bát đĩa, Cố Hạo Ninh bèn trở về phòng. Vu Tiểu Phong vừa định đi tắm, chợt nghe tiếng gõ cửa, mở cửa ra xem, thì thấy anh đang yên lặng đứng bên ngoài.

“Anh qua để tặng em thứ này.” Cố Hạo Ninh thoáng dừng lại, lấy từ túi áo ra một chiếc hộp tinh xảo, đưa cho Vu Tiểu Phong, nhưng đầu vẫn cúi, không nhìn vào mắt cô. “Anh nghĩ... có lẽ em sẽ thích nó.”

“Đây là...” Vu Tiểu Phong nhận lấy chiếc hộp, mở ra xem. Là một chiếc trâm cài áo bằng mã não mà cô trông thấy tại một tiệm đồ cổ lúc nãy.

“Lúc ở trong tiệm, anh thấy em nhiều lần nhìn nó, đoán rằng em rất thích nó. Vả lại, trong tên em có chữ “Phong”, anh cảm thấy chiếc trâm này rất thích hợp với em.” Cố Hạo Ninh giải thích, vẻ hơi luống cuống.

Vu Tiểu Phong chậm chậm lấy trâm cài áo ra khỏi hộp, cầm trong lòng bàn tay, chăm chú vuốt ve. Sắc đỏ uyển chuyển toát ra mùi hương cổ điển dịu dàng dưới ánh đèn nhu hòa, tạo nên một cảm giác quyến rũ khó tả.

“Cái này... quý giá quá...”

“Quý giá gì đâu, chỉ có năm mươi mấy euro, em bằng ngày giúp anh nấu cơm, số tiền cơm tiết kiệm được còn nhiều hơn cái này ấy chứ!”

Cố Hạo Ninh đã nghĩ trước lí do này rồi. Kỳ thực anh cũng đoán ra sở dĩ Vu Tiểu Phong lúc đó không mua, ắt hẳn là cảm thấy quá đắt. Đi qua biết bao nơi, cô mua quà lưu niệm, thứ đắt nhất cũng không vượt quá con số năm euro, càng chưa bao giờ bước vào mấy tiệm đồ hiệu xa xỉ.

“Nhận đi!” Giọng trầm ấm, ôn tồn của Cố Hạo Ninh tựa như làn gió xuân mát lành thổi qua hồ nước trong lòng Vu Tiểu Phong, gợi lên những cơn sóng lăn tăn.

Cô nhìn chiếc lá phong tinh tế trong tay, cảm giác lòng bàn tay như bị bao bọc giữa lửa bang đan xen. Sắc đỏ như lửa, bóng rập rờn rực cháy, mặt đá như băng, rét công tình ý dịu dàng.

Đây là món quà đầu tiên anh tặng cô, có lẽ cũng là món kỉ niệm duy nhất giữa hai người. Cuối cùng Vu Tiểu Phong cũng lặng lẽ gật đầu, chậm chậm nắm tay lại, giữ chặt chiếc trâm cài áo, giọng khẽ khàng, nói: “Cảm ơn anh!”

Hai người chỉ ở lại Milan một ngày rồi tiến thẳng đến Rome. Cả hai đi dọc những con hẻm nhỏ huyền ảo, sâu uất, một chàng trai đột nhiên đâm sầm vào Vu Tiểu Phong, cô chỉ cảm thấy tay trái chợt bị kéo mạnh, chiếc túi xách cầm trong tay thoát cái đã bị giật mất.

“Cướp!” Vu Tiểu Phong hét lên, lao đi như tên bắn đuổi theo.

“Tiểu Phong, đừng đuổi nữa, Tiểu Phong!” Cố Hạo Ninh lập tức định thần lại nhưng vẫn chậm một bước, anh trần trần nhìn Tiểu Phong đuổi theo tên cướp, bất chấp tất cả quyết giành lại chiếc túi, đột nhiên tên cướp hần học vung con dao giấu trong tay áo lên...

“Tiểu Phong!” Một tiếng hét thất thanh vang lên đầy đau đớn, nỗi bi thương cùng cực tựa như những cơn sóng cuộn cuộn, hung hãn nhấn chìm tâm trí anh. Tên cướp bất chợt khựng lại, chính trong khoảnh khắc ngập ngừng đó, chân phải Vu Tiểu Phong giơ lên, tung một cú đá xoáy tuyệt đẹp, trúng ngay tay cầm dao của tên côn đồ, chỉ thấy một ánh chớp bạc vụt lóe trong không trung, con dao găm sắc lạnh kia đã bị đá văng xuống đất...

Đến khi cảnh sát nghe tin chạy đến, giải tên cướp đang xuýt xoa bàn tay đau kia về đồn, Vu Tiểu Phong mới thở phào nhẹ nhõm. Cô vội mở túi xách ra kiểm tra kĩ lưỡng.

“Rốt cuộc có đồ gì quý giá đáng để em liều lĩnh thế hả? Hộ chiếu không phải đã dấn cất trong ngăn khóa bảo mật ở khách sạn rồi sao?”

“Không phải hộ chiếu.” Vu Tiểu Phong cúi gầm mặt, giọng hơi ngập ngừng, cô chậm chậm lấy từ trong túi ra một vật lạnh lạnh, im lặng, cài lên áo.

Đôi mắt Cố Hạo Ninh mở to, đăm đăm nhìn chiếc trâm cài áo đó, ánh mắt ngỡ ngàng, đó chính là chiếc trâm anh đã tặng cô hôm qua. “Chỉ vì cái này mà em chẳng cần mạng sống ư?”

“Làm gì khoa trương thế!” Vu Tiểu Phong gượng cười, cố đè nén nỗi chua xót trong lòng. “Không phải bạn này anh cũng thấy đó sao, em có học qua vài chiêu karate. Cái này dù gì cũng là món quà đầu tiên anh tặng em...”

Khóe môi gượng cười khẽ run run, cô không biết nói gì tiếp, muốn cười nhưng vẫn không sao ngăn được dòng lệ ngân ngấn nơi đáy mắt, từng giọt, từng giọt thi nhau tuôn rơi. Cô nhớ lại tiếng hét xé lòng ban nãy của anh, cô hoàn toàn không phải chỉ là đơn phương...

Còn Cố Hạo Ninh chỉ đứng lặng nhìn chiếc trâm cài trước ngực Tiểu Phong, sắc đỏ rực rỡ kia tựa những giọt máu rỉ ra từ tình cảm ấp ủ cháy bỏng, như muốn thiêu đốt đôi mắt anh...

Rốt cuộc anh đang trốn chạy thứ tình cảm gì đây? Có phải anh đã sai rồi? Có phải anh nên dừng cảm đối mặt, giành lấy nó? Có lẽ giữa hai người thực sự có thể có được một tương lai tươi đẹp chẳng?

Chậm chậm ngẩng lên, Cố Hạo Ninh mím môi, như muốn nói gì đó...

Ngay khoảnh khắc ấy, bất thành linh điện thoại trong túi áo đổ chuông. Mắt nhìn trần trần cái tên quen thuộc trên màn hình kia hồi lâu, anh mới chậm rãi lấy di động ra, áp lên tai. “Nhược Kỳ.”

“Cố Hạo Ninh, anh làm cái quái gì mà mãi mới nghe máy thế hả? Cha mẹ em... cha mẹ em xảy ra chuyện rồi! Đoàn du lịch của họ gặp tai nạn, nghe nói cả chuyến xe không còn ai sống sót... Anh mau về, mau về đi!” Trong điện thoại, Lâm Nhược Kỳ khóc nức nở đến khản cả giọng.

“Cái gì?” Tin dữ đột ngột ập đến, tựa như chiếc búa tạ nện thẳng vào con tim Cố Hạo Ninh. Anh dờ dẩn nhìn vào đôi mắt dịu hiền của Vu Tiểu Phong trước mặt, lời nói như chẳng phải bật ra từ miệng anh: “Được, anh... lập tức về ngay.”

“Phải về rồi à?” Vu Tiểu Phong mỉm cười cất tiếng, dịu dàng và nhã nhặn nhưng vẫn khiến Cố Hạo Ninh nhận ra đằng sau đó là sự run rẩy không sao kìm nén được mà cô đang cố gắng che giấu.

“Ừm!” Cố Hạo Ninh không dám nhìn vào mắt Vu Tiểu Phong, chỉ ậm ừ đáp.

“Vừa đúng lúc chúng ta đến thăm thắng cảnh cuối cùng.” Vu Tiểu Phong nhìn bức tượng Bobac traia della Verità ở đằng xa, chợt nhoẻn cười, cố gắng đè nén nước mắt chực trào nơi đáy mắt nhưng vẫn không sao ngăn được cơn đau nhói buốt kia không ngừng xâm chiếm cõi lòng. “Có thể để em qua đó nói một câu không?”

“Được!” Cố Hạo Ninh khẽ gật đầu, cùng Vu Tiểu Phong đi qua bên đó.

“Tu me manqueras.” Đứng trước Chiếc Miệng Sự Thật, Vu Tiểu Phong chậm chậm đưa tay mình vào chiếc miệng há rộng của bức tượng, dịu dàng nói.

Cô biết Cố Hạo Ninh nghe không hiểu, câu này là cô dành cho bản thân mình. Cảm giác lạnh lẽo và cứng rắn kia từ ngón tay lan dần đến đáy lòng, như muốn đóng băng tất cả.

Cuối cùng... đã đến hồi kết.

Khóe môi gượng gượng nhướn cao, cô dường như vận dụng hết mọi sức lực chỉ để nở nụ cười cuối cùng của cuộc đời này. Ánh nắng rực rỡ rơi vào đôi mắt cười cong cong của cô. Cô ngẩng cao đầu để nước mắt chảy ngược vào tim...

Hạo Ninh, chúng ta không thể gặp lại nữa... Hạo Ninh, tu me manqueras...

Nhìn đôi mắt nhòa lệ cùng nụ cười rạng ngời của Tiểu Phong, Cố Hạo Ninh đón đau đến tê dại, nỗi đau thương mà cô đang cố đè nén, nỗi tuyệt vọng đang cực lực kiềm chế kia, sao anh lại không hiểu? Anh đâu có khác gì? Anh không dám hỏi Tiểu Phong câu đó có nghĩa là gì, anh chỉ biết hai người sắp phải chia ly, hai người rốt cuộc cũng chỉ còn cách chia xa. Có những người, những lời nói, suốt cuộc đời này, cả hai vĩnh viễn chỉ có thể chôn chặt dưới đáy lòng. Tiểu Phong, Tiểu Phong, tiếc rằng ta không gặp lúc chỉ hồng chưa xe, nếu có kiếp sau, nguyện cho đôi ta có thể gặp nhau sớm hơn, sớm hơn...

25. Q.2 - Chương 7: Trùng Phùng

Kể từ lần chia tay Cố Hạo Ninh ở Rome, Ý trở thành nơi cấm kỵ trong lòng Vu Tiểu Phong. Sau đó, cô cũng từng nhiều lần làm hướng dẫn viên cho các đoàn du lịch, đặt chân qua rất nhiều nơi ở châu Âu, chỉ duy nhất Rome, cô không quay lại lần nào.

Cô ngỡ rằng, cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại Cố Hạo Ninh, mãi đến buổi chiều tươi đẹp hôm ấy.

“Tiểu Phong?”

Vu Tiểu Phong vừa bước ra từ quán bar Phong Tình, một tiếng gọi vừa quen và lạ chợt lướt qua tai, pha lẫn chút mừng rỡ ngỡ ngàng và kích động.

Vu Tiểu Phong ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, trông thấy người đàn ông đã bao lần xuất hiện trong những giấc mơ của cô đang đứng ở bên kia đường. Anh đứng chết lặng ngay đó, trân trân nhìn cô, vẻ mặt ngẩn ngơ và say mê, ngỡ ngàng và cũng chẳng dám chứng thực đó tựa như cây kim cực mảnh, châm vào tim cô đau nhói, khiến chân cô cũng chôn chặt tại chỗ, chỉ có thể ngậy ngậy đứng đấy, chẳng nhích nổi một bước.

Xe cô tấp nập qua lại, hai người cứ thế lặng lẽ nhìn nhau. Thời gian như dừng lại, dòng người đông đúc, xe cô như nước, dường như đều bị cách ly ở một nơi xa xăm nào đó, thế giới của hai người lặng ngắt như tờ...

Thời gian trôi qua tưởng chừng như dài cả thế kỷ, cuối cùng cô mới hoàn hồn, hít sâu một hơi, sải bước đi sang bên kia đường.

Anh lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu lắng tựa chiếc giếng cổ ngàn năm, sâu không thấy đáy, như có ngàn vạn cảm xúc cuộn cuộn dâng trào nhưng đến miệng giếng, chỉ còn lại mặt nước tĩnh mịch u tối, không chút gợn sóng.

“Hai năm qua, em sống tốt chứ?” Anh cuối cùng cũng lên tiếng trước.

“Em cũng ổn.” Chỉ là một câu trả lời đơn giản nhưng lại như vắt kiệt sức lực trong cô.

Cô hơi ngẩng đầu, muốn ánh nắng ấm áp làm khô những giọt nước nơi khóe mi, nào ngờ bị luồng ánh sáng chói chang rọi thẳng vào khiến mắt hoa lên, người bất chợt lảo đảo. Cố Hạo Ninh vội đỡ lấy cô, trong mắt đong đầy vẻ lo lắng. “Em sao thế?”

“Không sao, có lẽ do đứng dưới nắng lâu quá nên hơi choáng váng thôi!” Cô đứng vững lại, gương mặt vốn trắng bệch dần ửng hồng, thời gian đã trôi qua lâu như vậy, thế mà cô vẫn xốn xang bởi sự đụng chạm của anh.

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.” Cố Hạo Ninh dìu cô ngồi vào trong xe của mình, tra chìa khóa vào ổ, nổ máy. Nhưng trong khoảnh khắc vừa đạp ga, anh đột nhiên dừng lại, bỗng dưng bầu không khí trong xe chìm vào tĩnh lặng.

“Em cần đến tòa cao ốc Gia Nguyên ở phố Đông Hoa, Giám đốc Cố...” Cô đáp, cố trấn tĩnh nhưng trong giọng nói vẫn có chút run rẩy.

“Đừng gọi anh là Giám đốc Cố, giờ chúng ta đã không còn là cấp trên và nhân viên nữa rồi.” Cố Hạo Ninh nói dứt lời, giọng điệu khô khốc. “Em về nước từ lúc nào? Đã tìm được công việc chưa?”

“Em về đây từ năm ngoái. Giờ em đang làm trợ lý nghiệp vụ ột công ty của Pháp.”

“Ồ, sau đó em vẫn đi làm thêm khi còn bên Pháp chứ?”

“Dạ có, sau đó em từng đến Provence hái nho, rửa bát trong nhà hàng, còn làm phiên dịch ấy đoàn khách du lịch.” Nhắc đến những việc làm thêm, cô thoải mái hơn hẳn, từ tốn kể.

“Thật à? Em đã đi những đâu nữa? Đặt chân khắp châu Âu rồi chứ?” Cuối cùng cảm xúc trong lòng như đã lắng dịu, Cố Hạo Ninh khởi động xe, vừa lái đến phố Đông Hoa vừa hỏi.

“Chắc cũng gần vậy. Sau đó em có đến Cologne lần nữa, còn trèo lên đỉnh tháp nhà thờ lớn Cologne nữa đó!” Vu Tiểu Phong mỉm cười, gò má ửng hồng.

“Thật sao? Cái cầu thang dốc đứng ấy, em thực sự đã trèo lần thứ hai à? Ngắm được phong cảnh trên đỉnh tháp chưa?”

“Ngắm rồi nhưng lúc đó cảnh vật đều bị bọc lại bởi dây thép gai, cảm giác cũng chẳng có gì đặc biệt.” Cô âm thầm đè nén nỗi buồn dâng trong tim. Lần đó, cô vốn định ôn lại cảm giác hoài niệm kia nhưng chỉ còn lại nỗi hụt hẫng. Thì ra, quan trọng không phải là phong cảnh mà chính là người cùng cô ngắm phong cảnh.

“Còn nước Ý, sau đó em có đến nữa không? Anh còn nhớ lần trước em bảo pizza ở Rome là ngon nhất, nhất định sẽ đến đó làm hướng dẫn viên du lịch.” Nhắc đến Rome, tay Cố Hạo Ninh khẽ run rẩy, nơi đó là nơi mà anh và cô chia tay nhau...

“Không, sau đó em không đến Rome thêm lần nào. Em không muốn đến nơi đó lần nữa...” Vu Tiểu Phong khẽ nói, cô mãi mãi không sao quên được, ngày hôm đó, trước “Chiếc Miệng Sự Thật”, lần đầu tiên cô đã nói ra tình yêu của mình nhưng cũng từ đó chôn chặt mối tình ấy sâu tận đáy lòng... Trái tim như bị một con dao cùn cứa qua cứa lại, hết lần này đến lần khác, đau đớn biết bao, đến mức cô không thở nổi...

Còn Cố Hạo Ninh chỉ lặng im, anh không biết nên nói gì để an ủi Tiểu Phong, trong lòng anh đau buốt không thôi. Hai năm nay, từ khi cha mẹ vợ qua đời, Nhược Kỳ bèn xem anh như chiếc phao duy nhất giữa

dòng thác lũ, càng lúc càng dựa dẫm vào anh và trở nên điên dại, hễ không vừa ý là ném đồ đạc, đánh chửi, công thêm tình cảm thương xót của cha mẹ anh dành cho cô nên đến cả chỗ để kể khổ anh cũng không có, chỉ có thể đau khổ nhẩn nhai. Đêm khuya khi những giấc chiêm bao tìm đến, trong đầu anh cứ nhớ về bóng hình mỏng manh, yếu đuối kia cùng những kỷ niệm âm ập, tĩnh lặng trong chuyến đi châu Âu đó, chỉ có như thế, anh mới có thể cảm nhận được một chút hơi ấm và niềm an ủi, vơi bớt đi nỗi trống vắng và buốt giá...

Trong khoang xe lặng ngắt như tờ, hai người đều không dám chạm vào những hồi ức đón đau đến xé lòng ấy, chỉ buồn bã chìm trong tĩnh lặng, mặc cho nỗi im ắng sâu thẳm thương chậm chậm đông đặc.

“Đến nơi rồi, cảm ơn anh!” Cố Hạo Ninh dừng xe trước cửa cao ốc Gia Nguyên, Vu Tiểu Phong chậm chậm tháo dây an toàn, chuẩn bị mở cửa bước xuống.

“Em có thể cho anh số điện thoại không?” Cố Hạo Ninh đột nhiên cất tiếng, bàn tay đặt trên cánh cửa chợt dừng lại, cô chậm rãi xoay người qua. “Anh cho em mượn điện thoại.” Nhận lấy di động của Cố Hạo Ninh, cô nhập số điện thoại của mình vào nhưng ngập ngừng mãi mà không nhấn nút gọi.

“Tốt nhất em không nên lưu số của anh, lúc nào muốn liên lạc thì anh gọi cho em nhé!” Cô đặt di động của Cố Hạo Ninh trên bàn điều khiển. Cuối cùng, cô vẫn không có đủ dũng khí để lưu lại số của anh, cô sợ một lúc nào đó mình sẽ không tìm lòng mà ước mong về một hạnh phúc không thuộc về mình.

“Vậy mấy giờ em tan làm? Chút nữa anh qua đón em nhé? Đình Hồng cũng về nước rồi, em còn nhớ cậu ta chứ? Tối nay chúng ta cùng đi ăn nhé?” Thấy cửa bật mở, cô sắp bước xuống, Cố Hạo Ninh vội vã nói, đồng thời rút ra một tấm danh thiếp, đặt vào tay cô.

Bầu không khí im lặng đến ngạt thở, bàn tay nắm vô lăng của Cố Hạo Ninh thẫm run rẩy, tưởng như cả thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng mới nghe thấy Vu Tiểu Phong khẽ khàng đáp: “Sáu giờ em tan sở, nếu lúc đó anh rảnh thì gọi cho em.” Dứt lời, cô liền lao xuống xe. Cố Hạo Ninh bỗng cảm thấy lồng ngực đau nhói, mới sức phát hiện, thì ra ban nãy anh quên cả thở.

Tại nhà hàng hải sản Thiên Dụ sáng rực ánh đèn, Cố Hạo Ninh, Đình Hồng và Vu Tiểu Phong trầm mặc bên bàn ăn. Từng đĩa thức ăn lần lượt được dọn lên nhưng Cố Hạo Ninh và Vu Tiểu Phong đều rất ít động đũa. Nhân lúc Vu Tiểu Phong vào phòng vệ sinh, Đình Hồng không kìm được hỏi Cố Hạo Ninh: “Anh Ninh, anh gặp Tiểu Phong khi nào vậy? Hai người rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, trưa nay anh mới tình cờ gặp lại cô ấy. Đã lâu không gặp, nghĩ bụng cậu cũng ở đây, họp mặt ăn một bữa cơm, chứ có gì đâu.” Cố Hạo Ninh bình thản đáp, cầm cốc bia lên, uống một ngụm.

“Đừng uống nữa!” Đình Hồng kéo cốc bia của Cố Hạo Ninh xuống. “Cả tối anh chẳng ăn gì, còn không ngừng uống bia, lỡ bệnh dạ dày tái phát thì đừng bảo em đưa anh về đó!”

Cố Hạo Ninh gạt tay Đình Hồng, có chút bực bội, nói: “Anh tự biết chừng mực.”

Thấy anh vẫn cầm cốc bia uống ừng ực, Đình Hồng thoáng ngẫm nghĩ, vẫn không nén được, mở miệng nói: “Anh Ninh à, kì thực anh không nói em cũng đoán ra. Lần đó, sau khi anh từ Rome bay về nước, em cùng Vu Tiểu Phong tiếp tục chuyến khảo sát mà anh đã sắp xếp, phát hiện con người cô ấy trở nên trầm lặng đi rất nhiều. Khi trò chuyện, thỉnh thoảng cũng vô tình nhắc đến anh, có vài lần em còn nhìn thấy cô ấy lên nhìn chiếc trâm cài áo mà rơi nước mắt.”

Nghe đến đây, tay Cố Hạo Ninh bất chợt run bật, bia trong cốc bắn ra tung tóe, thấm vào khăn trải bàn trắng tinh, lan thành một mảng ảm đạm.

Cố Hạo Ninh siết chặt chiếc cốc trong tay, gần như muốn bóp nát nó. Hồi lâu sau, anh mới khó nhọc nhả từng tiếng: “Vu Tiểu Phong quả thực là một cô gái tốt. Đình Hồng, có phải hiện giờ cậu vẫn chưa có bạn gái không?”

“Anh Ninh, anh nói gì vậy, em có bạn gái hay không thì liên quan gì đến cô ấy... Vu Tiểu Phong, cô...” Đình Hồng sức phát hiện Vu Tiểu Phong đã đứng sau lưng họ từ lúc nào, đôi mắt cô hoen đỏ nhưng vẫn cố kìm nén.

“Em có chút chuyện, xin phép đi trước. Đình Hồng, anh có thể đưa em về không?” Vu Tiểu Phong cắn chặt môi, miệng nói với Đình Hồng nhưng đôi mắt lại đau đớn nhìn về phía Cố Hạo Ninh.

“Cũng không còn sớm nữa, Đình Hồng, cậu đưa Tiểu Phong về đi, để anh thanh toán.” Cố Hạo Ninh một hơi uống cạn cốc bia, vẫy tay gọi nhân viên, sau đó cúi đầu mở ví, từ đầu chí cuối không nhìn về phía Vu Tiểu Phong.

Đình Hồng đưa mắt nhìn cả hai rồi hít sâu một hơi, vờ ra vẻ nhẹ nhõm đứng dậy. “Tiểu Phong, chúng ta đi thôi!”

Ngồi vào xe của Đình Hồng, Vu Tiểu Phong xoay đầu nhìn ra ngoài. Cô mở cửa kính xe, luồng gió đêm mát lạnh ulla vào, trên mặt cô đã giàn giụa nước mắt.

Đình Hồng im lặng đưa một tờ khăn giấy, Vu Tiểu Phong cúi đầu nhận lấy, hồi lâu sau, bỗng khẽ bật cười. “Em ngốc lắm, phải không? Biết rõ không nên làm như thế, sẽ không có kết quả nhưng vẫn không kìm lòng ước mong, ước mong một hạnh phúc không thuộc về mình, kết quả gây phiền hà cho người khác... Em như thế, đến cả em cũng thấy chán ghét chính mình.”

“Em đừng nghĩ vậy. Tình cảm vốn không phải chuyện nên hay không nên, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc. Hơn nữa, anh nghĩ em không hề gây phiền hà gì cho anh Ninh đâu, có lẽ cuộc hôn nhân của anh ấy không giống như em tưởng tượng.”

Thấy Vu Tiểu Phong hơi ngắc đầu, Đình Hồng thoáng dừng lại, vừa lái xe vừa nói tiếp: “Thực ra, cuộc sống của anh Ninh cũng rất khổ sở. Từ khi anh về nước vào một năm trước, cứ dăm bữa nửa tháng lại bị anh ấy kéo đi uống rượu cùng, anh không đi, anh ấy bèn tìm người khác hoặc một mình ra ngoài uống. Em cũng biết anh ấy mắc bệnh đau dạ dày nhưng anh ấy hoàn toàn bất cần, đối với anh ấy, dường như mọi thứ không còn quan trọng nữa. Có lần, anh ấy uống nhiều đến mức dạ dày xuất huyết, phải vào bệnh viện, vậy mà anh ấy không muốn anh cho vợ anh ấy biết, kết quả anh phải ở lại bệnh viện một đêm để trông anh ấy, và đêm đó, cái tên duy nhất mà anh ấy thốt ra chính là tên em.”

“Tên em?” Cô ngẩn người nhìn Đình Hồng, vẻ mặt ngỡ ngàng. Cố Hạo Ninh uống rượu đến xuất huyết dạ dày, trong cơn mê man lại gọi tên cô ư? Rốt cuộc là sao?

“Vu Tiểu Phong, anh không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, chỉ mong cả hai đừng nên đau khổ nữa.” Đưa Vu Tiểu Phong về tận nhà, Đình Hồng chậm chậm lái xe rời khỏi. Trước khi cậu chia tay Phương Na, có nghe Phương Na nhắc đến chuyện của Vu Tiểu Phong, cộng thêm những hành động của cô khi còn bên Pháp, cậu đại khái cũng hiểu được tình cảm mà Vu Tiểu Phong dành cho Cố Hạo Ninh nhưng dù sao hiện giờ, anh Ninh vẫn chưa ly dị, cậu cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể nói đến thế thôi.

Khi Cố Hạo Ninh về đến nhà, Lâm Nhược Kỳ vẫn chưa ngủ. Cô ngửi thấy mùi bia nồng nặc tỏa ra từ người chồng, không khỏi cau mày. “Sao lại uống nhiều như thế? Lần này là đi xã giao với ai?”

“Không xã giao gì cả, chỉ là đi uống vài cốc với Đình Hồng thôi.” Cố Hạo Ninh cảm thấy đau buốt, không biết là do đau đầu hay đau lòng, trong đầu chỉ ngập tràn hình ảnh ban nãy của Tiểu Phong với đôi mắt hoen đỏ đang cố nén nước mắt ở nhà hàng, lúc đó anh đã vờ lạnh nhạt, thờ ơ...

“Đình Hồng? Cậu ta biết anh bị đau dạ dày mà, sao còn để anh uống nhiều như thế?” Lâm Nhược Kỳ càng nghi hoặc, có lần anh cùng Đình Hồng đi uống rượu đến nỗi xuất huyết dạ dày, bị đưa vào bệnh viện, sau khi biết chuyện, cô liền chạy đến, mắng Đình Hồng một trận tới bời. Kể từ lần ấy, chỉ cần Đình Hồng có mặt, Cố Hạo Ninh rất hiếm khi uống say như vậy, lần này đã xảy ra chuyện gì?

“Anh muốn uống, cậu ta chẳng cần nổi đầu, em đừng đi tìm cậu ta!” Dứt lời, Cố Hạo Ninh liền ngã vật xuống giường, chìm vào giấc ngủ, Lâm Nhược Kỳ ngồi bên cạnh, lặng lẽ ngắm nhìn anh, thần sắc nghiêm nghị.

26. Q.2 - Chương 8: Bruges

Trưa hôm sau, Cố Hạo Ninh cầm di động, lặng thinh nhìn ba chữ “Vu Tiểu Phong” trên màn hình, ngón cái lướt đến nút gọi, rồi lại bỏ ra, hết lần này đến lần khác. Rút cuộc mình muốn làm gì? Nếu mình không li dị với Nhược Kỳ thì có tư cách gì để tiếp cận Vu Tiểu Phong chứ?

Bất thành linh di động đổ chuông, chưa kịp nhìn tên người gọi, anh cuống quýt nhấn nút nghe, nào ngờ vang lên trong điện thoại lại là giọng của Vu Tiểu Phong: “Em... em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, giờ em có thể đến công ty của anh không?”

Giọng của Tiểu Phong rất khê, tựa như văng lại từ nơi xa xăm, pha chút do dự, băn khoăn và yếu mềm, khiến con tim Cố Hạo Ninh chợt thất lại. Anh cố dùng giọng bình thản nhất, từ tốn đáp: “Có chuyện gì? Hay là anh qua chỗ em nhé? Em đang ở đâu? Vẫn còn ở Gia Nguyên chứ?”

Đầu máy bên kia im lặng hồi lâu, lâu đến mức Cố Hạo Ninh ngỡ rằng Vu Tiểu Phong đã bỏ máy, sau đó chợt nghe một tiếng thở nặng nhọc, như cuối cùng đã hạ quyết tâm, Vu Tiểu Phong chậm rãi nhưng mạnh mẽ nói: “Không! Em... Thật ra em đang đứng dưới công ty anh. Giờ anh có thể xuống đây không?”

Vu Tiểu Phong nói một hơi thật nhanh, cô đã quanh quẩn ở dưới hơn một tiếng đồng hồ rồi, khó khăn lắm mới đủ dũng khí lấy danh thiếp ra, gọi điện cho Cố Hạo Ninh, cô nhất quyết không được chùng bước!

“Em đang ở dưới lầu? Em đợi chút, anh xuống ngay!” Cố Hạo Ninh sốt ruột không đợi nổi cả thang máy, vội vàng đi cầu thang bộ, lao xuống dưới lầu, con tim đập loạn như muốn nhảy vọt ra ngoài. Cuối cùng, anh cũng trông thấy bóng dáng mảnh mai ấy đang đứng lặng lẽ dưới ánh nắng rạng rỡ bên ngoài.

“Sao em không vào trong? Không phải em sẽ choáng váng nếu đứng lâu dưới nắng sao?” Cố Hạo Ninh nhìn gương mặt hiền dịu của Vu Tiểu Phong, muôn ngàn lời muốn nói nhưng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

“Em đứng đợi cũng không lâu lắm, em qua đây chỉ là muốn nói với anh một việc.”

Vu Tiểu Phong chậm chậm ngẩng đầu, đôi mắt nheo lại như chìm vào hồi ức xa xăm. “Có lần, em dẫn một đoàn khách đến tham quan thành phố Bruges ở Bỉ. Ở đó rất đẹp, những con đường lát đá xanh in hằn dấu tích của bao năm tháng, những con thiên nga nhàn nhã, tự do, dù ngắm nhìn ở bất cứ góc độ nào, trong khoảnh khắc nào, cũng đều thấy chúng đẹp tuyệt trần. Ở đó, em tình cờ gặp một cô gái, đó là lần thứ hai cô ấy đến Bruges. Cô ấy nói, mình đã đi khắp các nước trong khu vực Euro nhưng trong biết bao thành phố đã đặt chân qua, cô ấy vẫn thích Bruges nhất, không chỉ bởi vẻ đẹp không chê được của nó, mà còn vì đó là thành phố Châu Âu đầu tiên mà cô ấy du ngoạn. Cô ấy nói, Bruges mang đến cho cô ấy cảm giác giống hết mối tình đầu vậy, đẹp đến ngất ngây mê hồn và cũng sâu đậm đến khắc cốt ghi tâm, khiến cô ấy thấm thía được ý nghĩa của câu “Từng qua biển lớn, màn chi nước; Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây [1]”.”

[1] Trích trong bài Ly tứ của nhà thơ Nguyên Chấn thời Đường.

Ánh mắt Vu Tiểu Phong thôi mơ màng, cô nhìn thẳng vào đôi mắt của Cố Hạo Ninh. Cặp mắt ấy sâu lắng tựa nước hồ đêm thu giá lạnh, cũng đang lặng im nhìn cô, soi rọi nụ cười se se của cô, Vu Tiểu Phong hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói: “Trong lòng em cũng có một Bruges. Em từng nghĩ rằng, mình có thể quên lãng, có thể từ bỏ nhưng em đã sai. Có những người, có những cảm xúc, từ đầu đã định sẵn sẽ khắc cốt ghi tâm, mãi mãi chẳng thể xóa nhòa. Anh từng nói chúng ta nên trân trọng mỗi phút giây vui vẻ và hạnh phúc hiện tại, thế thì em muốn hỏi anh, nếu... nếu em nguyện ở bên anh, không yêu cầu bất kì điều gì, không quan tâm đến điều gì hết, chỉ là ở cạnh anh thì sẽ khiến anh cảm thấy hạnh phúc hay khổ đau?”

“Tiểu Phong...” Cố Hạo Ninh sửng sốt đến nói không nên lời, không ngờ cô lại nói với anh rằng, cô không yêu cầu bất kì điều gì, không quan tâm đến gì cả, chỉ hỏi anh một cách nhún nhường rằng, cô ở lại bên anh, đối với anh là hạnh phúc hay khổ đau. Tựa như có một cây gậy sắt đỉnh đầu đinh nhọn cào xé con tim Cố Hạo Ninh, một lần rồi lại một lần, đau đến mức anh thốt không nên lời.

“Tiểu Phong, em biết mà, anh... không thể mang lại hạnh phúc cho em.” Cố Hạo Ninh cố nén nghẹn ngào, thốt ra từng từ một cách khó nhọc.

Tình cảm này, anh đã từng mong ngóng đêm ngày, không sao với tới được, vậy mà bây giờ, anh chỉ có thể dùng chính bàn tay mình nhấn tâm đấy nó ra xa! Anh siết chặt nắm đấm, cố kiềm chế bước chân, kiềm chế

cơ thể của mình dừng tiến tới đón lấy hơi ấm mà bao lần anh ước ao kia, đáy lòng anh không ngừng điên cuồng gào thét với chính mình: “Cố Hạo Ninh, mày không được ích kỉ như thế, mày không có quyền ích kỉ như thế! Buông tay Tiểu Phong đi, mày buộc phải buông tay, mày chỉ có thể buông tay!”

“Cố Hạo Ninh, anh không nghe rõ câu hỏi của em rồi! Em... em không cần anh mang lại hạnh phúc cho em, em chỉ là... chỉ là muốn mang hạnh phúc đến cho anh.” Vu Tiểu Phong cố gắng mỉm cười nhưng không ngăn được những giọt nước mắt nóng hổi, lăn dài trên má. “Anh còn nhớ không, em từng nói, cho đi vốn đã là một hạnh phúc!”

Lại là câu này! Tâm tư của Cố Hạo Ninh trong phút chốc bị kéo tụt về ngày nắng rực rỡ của hai năm trước, cô cũng mỉm cười nói với anh như thế. “Cho đi vốn đã là một hạnh phúc!”

Không sao đè nén được nữa, tình yêu cuối cùng bùng cháy mãnh liệt, hừng hực trào dâng. Anh ôm choàng lấy cơ thể của Vu Tiểu Phong, siết chặt trong vòng tay, con tim đau xót đến cùng cực, nước mắt như trực trào.

Cô bé ngốc này, sao lại khờ đến thế? Sao lại cố chấp như vậy?

Đầu Vu Tiểu Phong vùi sâu trong lòng Cố Hạo Ninh, cô cố cắn chặt môi, không để tiếng khóc bật ra nhưng vẫn không có cách nào ngăn được dòng lệ lăn chã tuôn rơi.

Thì ra, vòng tay ôm lại có thể ấm áp nhường này, ấm áp đến mức cô sẵn lòng chết ngay lập tức trong niềm hạnh phúc đến tột cùng này!

Cả hai im lặng đứng dưới ánh nắng, ôm nhau trong thế giới của riêng mình, không phát hiện cách đó không xa, Lâm Nhược Kỳ đứng lặng với vẻ mặt sắc lạnh.

Chẳng trách, dạo gần đây, Cố Hạo Ninh cứ lãnh đạm, thờ ơ với mình, chỉ vì con hồ ly tinh xấu xí ấy ư? Giữa thanh thiên bạch nhật, anh ấy lại dám ngang nhiên đứng trước cửa nơi làm việc, ghì siết cái ả vô liêm sỉ đó, còn trưng ra bộ mặt dịu dàng và thỏa mãn nhường kia! Anh ấy điên rồi ư?

Lâm Nhược Kỳ nghiêng chặt răng, móc di động ra, chụp lại cảnh đó, lòng căm phẫn nghĩ, Cố Hạo Ninh, lần này em có chứng cứ rồi nhé, để xem anh còn nói gì được nữa?!

“Trưa hôm nay, anh đi đâu hả?” Buổi tối, Cố Hạo Ninh vừa về đến nhà sau khi tăng ca, Lâm Nhược Kỳ đã bắt đầu hạch sách.

“Chẳng đi đâu cả.” Cố Hạo Ninh mệt mỏi cất cặp tài liệu, ngồi xuống sofa.

“Chẳng đi đâu? Thế đây là gì?” Bốp, Lâm Nhược Kỳ ném pháp một sấp hình xuống bàn, toàn là ảnh Cố Hạo Ninh và Tiểu Phong đang ôm nhau thắm thiết trước cao ốc văn phòng hồi trưa.

Vừa nhìn thấy những tấm ảnh đó, Cố Hạo Ninh thoáng ngạc nhiên nhưng anh lập tức lấy lại bình tĩnh, không nói một lời.

“Chẳng... chẳng lẽ anh không giải thích gì sao?” Nhược Kỳ hơi hoảng sợ. Cô vốn định đợi xem vẻ mặt tái ngắt, thần thất của Cố Hạo Ninh, đợi anh cuống quýt giải thích, để anh dè dặt nài nỉ xin lỗi cô như anh vẫn thường làm. Thậm chí cô cũng đã nghĩ sẵn câu trả lời: “Một từ em cũng chẳng tin!”

Nhưng vẻ mặt hiện giờ của anh nghĩa là sao? Ngâm thừa nhận ư? Hay là phủ nhận?

“Em muốn anh giải thích thế nào?” Cố Hạo Ninh chậm chậm tựa lưng vào sofa, nhắm mắt lại.

“Anh bảo em muốn anh giải thích thế nào là sao? Cố Hạo Ninh, sao anh lại trơ tráo đến thế...” Nào ngờ vẻ mặt Cố Hạo Ninh lại bình thản, đứng đưng thế kia, Lâm Nhược Kỳ liền nổi trận lôi đình, giọng vút cao.

“Nhược Kỳ, chúng ta đừng cãi nhau nữa, được không? Khuya rồi, hàng xóm đều ngủ cả.” Cố Hạo Ninh mở mắt, ngắt lời Lâm Nhược Kỳ.

Cô đang tức giận đến muốn phát điên, lồng ngực phập phồng lên xuống, anh nhìn cô, thở dài. “Nhược Kỳ, từ khi kết hôn, chúng ta đã bắt đầu cãi vã, đến tận hôm nay. Anh thật sự quá mệt với cuộc sống cứ dăm bữa nửa tháng lại xung đột như vậy rồi, anh tin em cũng chẳng lấy làm dễ chịu. Thật ra, hai năm trước, trước khi đi Châu Âu, anh đã muốn kết thúc cuộc hôn nhân của chúng ta. Nhưng sau đó, cha mẹ em xảy

ra chuyện, anh không thể bỏ mặc em. Anh đành cố gắng nhẫn nhịn, cố gắng trì cuộc hôn nhân của chúng ta. Nhưng mà Nhược Kỳ, em cảm thấy cuộc hôn nhân này liệu còn cần thiết để duy trì sao? Tình cảm của chúng ta đã sớm lụi tàn trong những trận cãi vã và giằng vò kia rồi, nếu còn tiếp tục, ắt chỉ làm gia tăng nỗi đau khổ thôi, chúng ta... có thể buông tha cho nhau được không?” Cố Hạo Ninh chậm chậm nói. Dứt câu, anh lặng lẽ nhìn Lâm Nhược Kỳ nhưng cô chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, Cố Hạo Ninh muốn ly hôn với cô ư?

“Anh! Anh nói gì? Anh muốn ly hôn? Chỉ vì cái ả hồ ly tinh đó mà anh muốn ly dị với em?”

Cô không thể tin nổi, cái ả đó, cái ả chẳng đẹp bằng cô lại có thể khiến Cố Hạo Ninh say mê đến mức này sao? Có phải đầu óc anh nhũn nước rồi không?

“Nhược Kỳ, anh muốn ly dị với em chẳng liên quan gì tới cô ấy cả. Ban nãy không phải anh đã nói rồi sao, hai năm trước, nếu như cha mẹ em không đột ngột qua đời thì anh đã định kết thúc cuộc hôn nhân của chúng ta rồi...”

“Anh nói dối!” Lâm Nhược Kỳ gào thét ngắt lời Cố Hạo Ninh, cô chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cô ngồi phệt xuống thảm, mắt hoeen đỏ. “Anh nói dối! Tình cảm bao nhiêu năm của chúng ta, sao có thể phai nhạt cơ chứ? Không thể nào! Em không ly hôn, em quyết không ly hôn!” Cô loạng choạng bò đến bên sofa, ôm chặt chân Cố Hạo Ninh, khóc nức nở. “Hạo Ninh, ngoài anh ra, em không còn gì nữa, em cầu xin anh, xem như em cầu xin anh, đừng bỏ em, đừng bỏ em, được không, được không anh?”

“Nhược Kỳ!” Cố Hạo Ninh cúi đầu, nhìn Lâm Nhược Kỳ khóc lóc van nài dưới chân mình, lòng đầy đau xót. Cô trước nay luôn kiêu căng, điều ngoa là thế, vậy mà giây phút này lại yếu đuối, bất lực khóc lóc như một đứa trẻ. Nhìn Lâm Nhược Kỳ như vậy, anh thật sự không nỡ nhẫn tâm.

Hít sâu một hơi, Cố Hạo Ninh lặng lẽ bế Nhược Kỳ đứng lên, từng bước đi về phòng ngủ, đặt cô xuống giường.

“Hạo Ninh, đừng rời xa em, cầu xin anh, đừng rời xa em!”

Lâm Nhược Kỳ ôm chặt cổ Cố Hạo Ninh không buông, đôi môi hoảng loạn hôn anh rồi rít.

“Nhược Kỳ, đừng như vậy, Nhược Kỳ...” Cố Hạo Ninh từ lâu đã không còn cảm giác gì với Lâm Nhược Kỳ, những nụ hôn đột ngột này của cô chỉ càng làm tăng thêm nỗi đau khổ trong anh. Anh dùng sức kéo tay cô ra, chậm chậm xoay người, khẽ nói: “Em ngủ đi, anh sang phòng khách.”

“Hạo Ninh...” Lâm Nhược Kỳ ôm chặt bờ lưng của Cố Hạo Ninh, nói sao cũng không để anh rời đi. “Hạo Ninh, đừng rời xa em, cầu xin anh, đừng bỏ em lại một mình...”

Cố Hạo Ninh ngồi cứng đờ bên giường, sống lưng thẳng tắp, chỉ cảm thấy từng cơn buốt giá từ người Lâm Nhược Kỳ lan dần ra toàn thân, thấm vào mỗi khớp xương, từng giọt máu.

Như có cơn sóng ập đến cuốn trôi rồi nhấn chìm anh xuống đáy hồ giá lạnh, mỗi hơi thở đều ngập tràn mùi vị của băng tuyết, chẳng có chút hơi ấm nào, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng sâu vô tận cùng cơn rét buốt thấu xương.

Rốt cuộc anh có thể làm gì? Anh như thấp thoáng trông thấy ánh sáng le lói cuối cùng của cuộc đời mình đang chậm chậm rời xa.

Khi Lâm Nhược Kỳ tỉnh dậy, ngoài cửa sổ, trời đã sáng rõ.

Mở cửa phòng ngủ, cô nhìn gian phòng khách trống trải, trên sofa bệ bộn một tấm chăn mỏng. Cô chậm chậm bước qua, những nơi chạm vào chỉ còn lại sự lạnh lẽo. Cố Hạo Ninh đã rời khỏi từ lâu rồi ư? Cô lại không hề hay biết.

Lâm Nhược Kỳ ngồi phệt xuống sofa, mặt vùi sâu trong tấm chăn Cố Hạo Ninh đã đắp, bật khóc trong câm lặng.

Cô đã biết từ lâu rồi, chẳng phải sao? Mấy năm nay, Cố Hạo Ninh quanh năm suốt tháng bôn ba khắp nơi, liên tục đi nước ngoài công tác. Dù là ở nhà cũng rất hiếm khi về ăn cơm, luôn miệng nói là đi tiếp khách,

mỗi lần về nhà không phải trong tình trạng say khướt thì cũng mệt mỏi, kiệt sức. Đã gần ba năm rồi, hai người gần như không ái ân, chăn gối... Có cặp vợ chồng bình thường nào mà như vậy chứ?

Nhưng bây giờ, anh chính là người thân duy nhất của cô trên cõi đời này. Sao anh lại có thể nhẫn tâm, có thể đành lòng? Tình cảm bao năm qua giữa hai người, sao anh có thể nói buông là buông? Không! Cô không thể mất anh, không thể! Cô nhất định phải giữ anh lại, giữ anh lại...

27. Q.2 - Chương 9: Bộc Bạch

“Anh Ninh, rốt cuộc anh có chuyện gì? Đừng uống nữa, anh chán sống rồi sao?” Trong quán bar, Cố Hạo Ninh một mực lặng thinh, uống hết ly này đến ly khác. Đinh Hồng chẳng khuyên can nổi, đành cau mày giật phất ly rượu trong tay Cố Hạo Ninh.

“Đưa cho anh! Cậu đừng ngăn anh!” Cố Hạo Ninh giật lại ly rồi cầm chai rượu định tiếp tục rót.

“Đủ rồi!” Đinh Hồng đoạt lấy chai rượu, nếu cứ tiếp tục uống thế này, Cố Hạo Ninh ắt sẽ xảy ra chuyện!

Cậu nhìn Cố Hạo Ninh với ánh mắt khó hiểu. “Có gì to tát chứ, chẳng phải chỉ là đàn bà thôi sao? Muốn lấy thì lấy, muốn chia tay thì chia tay, là đàn ông phải dứt khoát một chút, sao phải giãy vò cơ thể mình như thế?”

Cố Hạo Ninh ngược nhìn về mặt thẳng thắn của Đinh Hồng, bất chợt bưng mặt, cười phá lên. Anh vừa cười vừa vỗ vai Đinh Hồng, hào phóng khen ngợi: “Nói đúng lắm! Nói hai lần! Muốn lấy thì lấy, muốn chia tay thì chia tay, đây khí khái nam nhi!”

Cố Hạo Ninh phá lên cười sảng khoái, tiếng cười càng lúc càng to nhưng dần dần ý cười tắt ngấm, bi thương, tuyệt vọng, khổ đau, bất lực và ngỡ ngàng dần dần đọng đầy trong đáy mắt anh.

Anh nhìn Đinh Hồng chằm chằm, đôi mắt sâu lắng đầy những tia máu, trĩu nặng, đốn đau và giá lạnh khiến người khác xót xa.

Anh hỏi Đinh Hồng, chậm rãi thốt từng từ: “Nếu như muốn lấy nhưng chẳng có tư cách lấy, muốn chia tay nhưng lại chẳng thể chia tay, anh phải làm sao? Cậu bảo anh phải làm sao, phải làm sao hả?”

“Anh nên...” Đinh Hồng vừa mở miệng, di động để trên bàn bất chợt đổ chuông, cậu cầm lên xem, là Vu Tiểu Phong.

“Đinh Hồng, anh biết Cố Hạo Ninh ở đâu không? Em gọi cho anh ấy mãi mà không ai bắt máy, không phải anh ấy lại một mình chạy đi uống rượu đó chứ?” Vu Tiểu Phong sốt ruột hỏi trong điện thoại.

“Đúng là anh ấy đang uống rượu nhưng không phải một mình, anh đang ở cùng anh ấy đây.” Nhìn Cố Hạo Ninh lại bắt đầu uống cạn hết ly này đến ly khác, Đinh Hồng bất lực đáp.

“A, thế anh phải cản anh ấy chưa, không phải anh ấy không được uống nhiều rượu sao?”

“Anh sức đâu mà cản nổi, hay là em qua đây khuyên anh ấy đi! Bọn anh đang ở trong quán bar Phong Tình bên cạnh công ty.” Đinh Hồng thoáng ngập ngừng rồi vẫn mở miệng nói. Tình trạng bây giờ, cậu cũng bất chấp, cứ liều thử vậy, cậu thật chẳng muốn đưa Cố Hạo Ninh vào bệnh viện lần nữa.

“Được, em qua ngay!” Vu Tiểu Phong cầm điện thoại, lao ra cửa, lòng như lửa đốt.

Khi Vu Tiểu Phong chạy đến, Cố Hạo Ninh đã say khướt, gục trên sofa.

“Anh ấy cứ tu ừng ực suốt bữa tối, nằng nặc không chịu về. Tình trạng của anh ấy bây giờ anh cũng không dám đưa về nhà. Anh ấy và bà xã nhất định sẽ lại cãi vã gay gắt cho xem, đến cả anh thế nào cũng bị mắng một trận té tát.” Đinh Hồng thở dài, vẻ mặt nhuốm đầy mệt mỏi.

Hai người thương lượng, quyết định đưa Cố Hạo Ninh vào khách sạn gần đây nghỉ một đêm.

Đến khi dìu được Cố Hạo Ninh đang bất tỉnh nhân sự lên giường nằm nghỉ thì cũng đã hơn mười hai giờ đêm.

“Anh về đi, em ở đây trông anh ấy, đến khuya nếu anh ấy không khỏe, cũng có người chăm sóc.”

Nhìn vẻ mặt kiên định của Vu Tiểu Phong, Đinh Hồng cũng không nói gì thêm, chỉ dặn dò: “VẬY anh về trước, lỡ có chuyện gì thì gọi anh nhé!”

Vu Tiểu Phong đắp chăn cho Cố Hạo Ninh rồi lặng lẽ quỳ bên giường, nhìn đôi mày nhíu chặt của anh, cô chỉ cảm thấy trong tim đau xót vô cùng. Từng giọt nước mắt lạnh băng rơi xuống ga giường trắng xóa, lan thành những vệt tròn ảm đạm.

Nửa đêm, Cố Hạo Ninh mơ màng tỉnh dậy, trong thấy Vu Tiểu Phong gục bên giường mình, trên mặt cô vẫn còn vệt nước mắt.

Anh hơi ngỡ ngàng, cô ngốc này, sao lại ở đây? Châm chậm đứng dậy, anh định dìu Vu Tiểu Phong lên giường thì bất chợt lão đảo rồi ngã phệt xuống giường, Vu Tiểu Phong giật mình tỉnh giấc, vội vàng đỡ lấy Cố Hạo Ninh, sốt ruột hỏi: “Anh sao thế? Có phải dạ dày lại đau không? Em đưa anh đến bệnh viện nhé?”

Cố Hạo Ninh khua khua tay ngắt lời Vu Tiểu Phong, cố hết sức kéo Vu Tiểu Phong ngồi lên giường. “Anh không sao, cô ngốc, chân em chắc tê rồi hả?”

Thấy Cố Hạo Ninh còn lo lắng chân cô tê hay không, nước mắt Vu Tiểu Phong lại trào ra. “Anh bảo em ngốc, vậy sao anh lại giày vò bản thân như thế?”

Nhìn đôi mắt nhoe lệ của Vu Tiểu Phong, vốn đang choáng váng, Cố Hạo Ninh càng cảm thấy đau đầu như búa bổ. Anh đổ ập xuống giường, giữa lúc thiêm thiếp, vô thức kéo lấy tay của Vu Tiểu Phong, lẩm bẩm: “Tiểu Phong, anh khó chịu lắm, đừng rời xa anh, Tiểu Phong, đừng rời xa anh...”

Đây là lần đầu tiên Cố Hạo Ninh nắm tay Vu Tiểu Phong, lại trong tình huống thế này. Cô siết chặt tay anh, đưa lên môi, không ngừng thì thầm: “Hạo Ninh, em sẽ không rời xa anh, sẽ không rời xa, sẽ không rời xa anh nữa đâu.”

Sau đêm đó, Tiểu Phong cùng Cố Hạo Ninh ở trong khách sạn suốt một ngày.

Hôm ấy, hai người không làm gì cả, chỉ ôm nhau trong câm lặng. Cố Hạo Ninh kể chuyện giữa mình và vợ cho Vu Tiểu Phong nghe, rằng hai người là thanh mai trúc mã, rồi sự thất bại và nhẫn nhịn của anh trong cuộc hôn nhân này. Sau cùng, Cố Hạo Ninh thẳng thắn nói với Vu Tiểu Phong: “Hôm trước, anh đã đề nghị với Nhược Kỳ chuyện ly dị, nhưng cô ấy kiên quyết phản đối...”

Ngón tay Vu Tiểu Phong nhẹ nhàng ấn ngang đôi môi anh, cô cười, đầm ấm và yên lành. “Em biết, đừng nói nữa, em đều hiểu cả. Để em hát cho anh nghe nhé!”

Khi ngày thu lại tràn về, anh mong em mỉm cười mở rộng lòng yêu và đón nhận.

Dẫu chỉ là hơi ấm ngăn ngủi có thể gặp lại, điều ấy đã quá đủ nhân từ.

Nhưng biết rõ có những người, những chuyện mãi dừng lại ở hôm đó...

Nhìn thời gian tàn khốc không nở trôi vào quên lãng.

Định mệnh này em rất mãn nguyện, hạnh phúc có anh bên người.

Vì anh mở khóa thời gian để tình này tự do bay cao không còn trói buộc...

Đã từng khóc, đã từng già giữa, nỗi đau cán qua tim...

Đợi chờ ngày đó lặng lẽ lá rơi tung bay trong gió bi thương trôi xa.

Vĩnh hằng cuối cùng đã tìm khoảnh khắc hạnh phúc.

Mở chiếc khóa thời gian cho anh để tình này tự do bay cao không còn trói buộc.

Em cùng anh trải nghiệm mỗi phút giây đều không hối hận.

Quá khứ, tương lai khê khàng đan xen, xin hãy thứ tha cho dòng nước mắt ngọt ngào.

Cảm ơn đời này cùng anh bên nhau trong khoảnh khắc hạnh phúc ấy...

“Tiểu Phong, em thật ngọt!” Nghe bài hát này, trong lòng Cố Hạo Ninh ngổn ngang cảm xúc, vừa chua xót khôn cùng nhưng cũng len lỏi chút ngọt ngào. Anh ôm siết Vu Tiểu Phong, thầm nghĩ, Tiểu Phong, anh nhất định sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc cho em, cố gắng khiến em được hạnh phúc...

Sau khi đưa Tiểu Phong về, Cố Hạo Ninh về nhà, vừa bước chân vào cửa thì thấy Lâm Nhược Kỳ đang lặng lẽ ngồi trên sofa trong phòng khách, đôi mắt đỏ hoe vì khóc.

Cố Hạo Ninh thoáng ngẫm nghĩ, bước đến bên Lâm Nhược Kỳ, ngồi xuống, từ tốn nói: “Nhược Kỳ, có những chuyện giờ đã là quá khứ. Cuộc hôn nhân của chúng ta từ lâu đã chỉ là hữu danh vô thực, nếu còn tiếp tục dùng lời hẹn hôn nhân để trói buộc em nhưng lại không thể trao em trái tim mình, anh thực sự không làm được, như thế không công bằng với em. Nhược Kỳ, chúng ta đừng để cả hai tiếp tục đau khổ nữa, được không? Cứ xem như anh nợ em, chỉ cần em đồng ý ly dị, mọi thứ trong nhà anh đều để lại cho em, em cũng có thể đưa ra những điều kiện khác, chỉ cần anh làm được, đều không thành vấn đề.”

“Mọi thứ đều để lại cho em ư?” Lâm Nhược Kỳ ngẩn ngơ nhìn ánh mắt kiên định của Cố Hạo Ninh, lần này anh định làm thật ư?

“Đúng, mọi thứ, nhà cửa, xe cộ, tài khoản đều để lại cho em hết, anh không cần gì cả.” Cố Hạo Ninh bình tĩnh nói, anh không muốn chạy trốn nữa. Đề nén đau khổ suốt thời gian dài, tự lừa mình dối người lâu như thế, kết quả cả ba đều bị tổn thương sâu sắc, đau một lần còn hơn đau mãi mãi, chỉ có cắt đứt dứt khoát, mới có thể nhanh chóng giải thoát ọi người, anh đã phụ Nhược Kỳ, không thể phụ cả Tiểu Phong.

“Anh để em suy nghĩ đã, dù sao tình cảm bao năm nay giữa chúng ta không thể nói cắt là cắt ngay được.” Suốt đêm qua Cố Hạo Ninh không về, Lâm Nhược Kỳ đã ngồi trên sofa cả đêm, trong lòng cô dấy lên dự cảm không lành, xem ra, Cố Hạo Ninh đã quyết tâm muốn ly dị, cô biết có van nài bao nhiêu cũng vô ích, chỉ còn cách dùng kế hoãn binh.

“Được!” Cố Hạo Ninh gật đầu. “Em cần suy nghĩ bao lâu?”

“Cái này...”

“Anh thấy ba tháng là quá đủ! Dây dưa càng lâu càng chẳng có lợi gì cho mọi người.” Cố Hạo Ninh nói, thái độ dứt khoát rồi đứng dậy.

“Khoan đã!” Lâm Nhược Kỳ không ngờ Cố Hạo Ninh lại hối hả dồn ép như thế, đột ngột ném ra kỳ hạn ba tháng, trong lúc cấp bách cũng không biết phải nên phản bác thế nào.

“Còn chuyện gì nữa sao?” Cố Hạo Ninh đứng bên sofa nhìn Lâm Nhược Kỳ. Lâm Nhược Kỳ cảm thấy như bị một áp lực vô hình đè nặng, cô thoáng ngập ngừng rồi nói: “Ba tháng cũng được, nhưng trong ba tháng này, anh phải hứa với em, không được đi thâu đêm suốt sáng như tối qua, không được làm chuyện gì có lỗi với em.”

“Được, trong ba tháng này, chỉ cần không tăng ca, không đi công tác, mỗi tối anh đều sẽ về nhà.” Cố Hạo Ninh biết Lâm Nhược Kỳ nghĩ rằng tối qua anh không về nhà, chắc hẳn đã phát sinh quan hệ với Vu Tiểu Phong, nhưng anh chẳng muốn giải thích nhiều về chuyện ấy.

Anh bước vào phòng tắm, mở vòi nước nóng, sau đó thu dọn giường nệm trong phòng đầu ra đẩy, rồi mang quần áo thay giặt, đồ dùng cá nhân từ phòng ngủ chính ra, phân loại xếp vào phòng ngủ dành cho khách.

Nhìn Cố Hạo Ninh mang từng đồ dùng của mình rời khỏi căn phòng chung của hai vợ chồng, trái tim của Lâm Nhược Kỳ dần đóng băng.

Thì ra Cố Hạo Ninh đồng ý mỗi ngày về nhà là thế này ư? Anh lại nóng lòng muốn phân rõ ranh giới với cô đến vậy sao? Thái độ đoạn tuyệt lạnh lùng này khác gì ly thân cơ chứ?

Nằm trên giường, trần trọc cả đêm, Lâm Nhược Kỳ cho rằng mấu chốt của vấn đề chắc chắn nằm ở cô ả mà Cố Hạo Ninh ôm kia. Cô và anh đã kết hôn bao nhiêu năm, cãi vã vô số lần nhưng chưa bao giờ Cố Hạo Ninh lại tỏ ra kiên quyết ly hôn như bây giờ, từ khi con bé đó xuất hiện, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, anh đã đề nghị ly hôn những hai lần, thậm chí còn tính sẵn chuyện “tự nguyện mất trắng”, ả đó rốt cuộc là ai?

Đáng để anh phải từ bỏ mọi thứ, bất chấp tất cả như thế sao? Lâm Nhược Kỳ thầm quyết định phải điều tra thật rõ cô gái đó.

Sáng hôm sau, Nhược Kỳ chẳng còn tâm tư đi làm, sau khi gọi điện xin nghỉ, bèn ở nhà lên mạng tra tìm công ty thám tử tư địa phương, sau cùng, cô chọn một chỗ có vẻ ổn rồi đến thẳng đó, yêu cầu họ dựa vào mấy bức hình trong di động của mình để điều tra thông tin cô gái kia và mối quan hệ của cô ta với Cố Hạo Ninh, kỳ hạn là một tháng.

Về phần Cố Hạo Ninh, thấy mình ra phòng ngủ dành cho khách ngủ cả đêm mà Lâm Nhược Kỳ cũng không làm ầm ĩ, ngỡ rằng cuối cùng cô đã nghĩ thông suốt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Trưa hôm đó, anh không kìm được gọi điện cho Vu Tiểu Phong.

“Tiểu Phong, buổi trưa em rảnh không? Anh qua cùng em đi ăn nhé?” Cố Hạo Ninh vừa nói vừa lấy chìa khóa xe, đi về phía bãi đỗ xe.

“Hạo Ninh, anh xong việc rồi à? Em đang vội làm một bản báo cáo, bận đến nỗi chẳng có thời gian gọi điện đặt đồ ăn, huống chi là ra ngoài.”

“Bận thế cơ à? Ok, anh không quấy rầy em nữa.” Cố Hạo Ninh nghe thấy ở đầu máy bên kia vang lên tiếng gõ bàn phím lách cách không ngừng, xem ra Tiểu Phong thật sự bận đến tối mịt tối mày rồi.

“Xin lỗi anh, bữa khác em hẹn anh sau nhé?” Vu Tiểu Phong vội nói.

“Cô ngốc, không cần xin lỗi anh đâu!” Cố Hạo Ninh khẽ bật cười. “Chỉ có một mình em ở văn phòng à?”

“Vâng. Trong văn phòng chỉ còn mỗi em, những người khác đều đi ăn rồi. Ban nãy em gõ báo cáo tập trung quá, chẳng biết họ đi lúc nào, sớm biết vậy em đã nhờ họ mua đại phần thức ăn nhanh rồi.” Giọng Vu Tiểu Phong hết sức tội nghiệp.

“Ngốc à, công việc dù có bận đến đâu cũng không được nhịn đói. Em cứ làm việc đi, lát nữa anh qua tìm em!”

“Ồ, vâng, thế xong việc em gọi cho anh nhé!” Vu Tiểu Phong vội vàng cúp máy, mong có thể mau mau hoàn thành sớm, không chừng cô còn có thể hẹn Cố Hạo Ninh cùng đi ăn tối cũng nên.

Hơn nửa tiếng sau, nhìn thấy Cố Hạo Ninh đột nhiên xuất hiện trước mặt, cô sững sờ đến nói không nên lời.

“Anh... anh... Sao anh lại đến đây?”

“Người bận rộn không rảnh ăn trưa, anh đành sắm vai nhân viên giao đồ ăn thôi!”

Gương mặt anh đọng đầy ý cười, Cố Hạo Ninh lần lượt đặt những thứ mình mua xuống chiếc bàn bên cạnh chỗ Tiểu Phong, sắc mặt lúng túng. “Hơn hai năm trôi qua, anh không biết khẩu vị của em có thay đổi không, anh chỉ nhớ trước kia em rất thích ăn pizza, ốc sên và cánh gà, bèn đến Pizza Hut mua mỗi thứ một phần, mong rằng em sẽ thích.”

“Pizza hải sản, ốc sên đút lò, cánh gà chiên, còn có cả tiramisu nữa, đều là những món em thích. Nhưng có vẻ nhiều quá rồi. Không phải anh muốn bắt em một mình giải quyết hết chỗ này đó chứ?” Vu Tiểu Phong thẳng thốt, Cố Hạo Ninh, anh cũng hơi khoa trương quá rồi?!

“Em cứ ăn đi, nhét không nổi nữa thì tính sau.”

Cố Hạo Ninh mỉm cười bước đến, ngồi xuống cạnh Tiểu Phong, cầm một bản giấy tờ trên bàn cô lên, hờ hững hỏi: “Cái này là bản báo cáo mà em phải làm gấp à?”

“Vâng, là sếp giao cho em mười phút trước khi nghỉ trưa, bảo em phải gõ xong, gửi cho ông ấy trước giờ làm buổi chiều!” Tiểu Phong vừa nói vừa hối hả gõ phím.

“Để anh xem, đã gõ đến đâu rồi...” Cố Hạo Ninh ngồi vào chỗ của Vu Tiểu Phong, nhìn bản word đang hiển thị trên màn hình, nhanh chóng tìm ra chỗ cô cần gõ tiếp, liền sau đó, tay anh bắt đầu thuần thục lướt trên bàn phím.

“Anh?!” Vu Tiểu Phong suýt nghẹn, hai mắt mở to, anh ít nhiều cũng đường đường là một giám đốc marketing, qua đây giao thức ăn đã đành, còn giúp cô đánh văn bản ư?

“Sao? Đừng quên anh cũng là dân văn phòng đấy nhé! Tuy tốc độ có lẽ không được với em nhưng có còn hơn không! Em cứ từ từ mà ăn, anh giúp được chút nào hay chút ấy.”

Đã lâu lắm rồi Cố Hạo Ninh không tự mình gõ văn bản, công việc đơn điệu này bình thường anh đều giao cho thư ký làm nhưng bây giờ, anh chẳng chút ngại ngùng chỉ cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Sau đó, Cố Hạo Ninh rất ít khi tìm Đinh Hồng đi uống rượu, chỉ cần anh và Tiểu Phong rảnh rỗi, anh bèn lái xe qua Gia Nguyên, cùng ăn cơm với cô.

Buổi trưa Chủ nhật nọ, Cố Hạo Ninh tăng ca ở công ty, vừa hợp xong, định gọi điện cho Tiểu Phong thì phát hiện Đinh Hồng đang đứng đợi anh trước cửa phòng làm việc, bèn hỏi: “Tìm anh có chuyện à?”

“Anh Ninh, dạo gần đây anh còn liên lạc với Tiểu Phong không?” Đinh Hồng ngập ngừng hỏi.

“Có, sao?”

“À, ừm, chuyện là thế này. Hôm... hôm qua em như thấp thoáng nhìn thấy Phương Na từ xa, không biết có phải cô ấy đã về nước rồi không. Anh cũng biết đó, lúc trước là do tổng công ty điều em về nước, còn Phương Na lại không thể bỏ dở việc học ở Paris nên chúng em mới chia tay. Nhưng bây giờ, cô ấy đã về rồi, em muốn tìm Tiểu Phong hỏi thăm tình hình của cô ấy, nếu còn cơ hội, xem có thể nhờ Tiểu Phong giúp hẹn cô ấy ra gặp không?”

“Thì ra là vì Phương Na. Sao, còn chưa nguôi lòng với cô bé đó à?”

Nghe Đinh Hồng bảo muốn tìm Tiểu Phong để liên lạc với Phương Na, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Anh vừa trêu chọc Đinh Hồng vừa lấy điện thoại ra gọi cho Vu Tiểu Phong.

“Tiểu Phong, có bận không?” Khi điện thoại kết nối, đáy mắt anh bắt gặp ánh lên ý cười ầm ập.

“Hạo Ninh... Em... một mình tăng ca trong công ty... Kết quả...”

Đầu máy bên kia, giọng Vu Tiểu Phong đứt quãng, như còn thấp thoáng nghe thấy tiếng còi hú inh ỏi của xe cứu hỏa, tìm Cố Hạo Ninh chợt thất lại. “Tiểu Phong, bên em có chuyện gì rồi?”

“Em... Cao ốc gặp hỏa hoạn... Khụ khụ...” Vu Tiểu Phong như đang chạy trốn không ngừng, tiếng ho khan dữ dội của cô khiến tim anh nghẹn thắt. Hỏa hoạn sao? Chỗ cô gặp hỏa hoạn ư? Tay Cố Hạo Ninh run rẩy đến không cầm điện thoại vững, anh hồi hải hét vào máy: “Báo cảnh sát chưa? Xe cứu hỏa đã đến chưa?”

“Đến rồi... nhưng mà... Khụ khụ... Lửa lớn quá... Khụ khụ... Không lên được...”

“Tiểu Phong, đừng sợ, anh lập tức đến ngay, em đừng sợ, hãy bình tĩnh!”

Dứt lời, Cố Hạo Ninh chớp lấy chìa khóa xe trên bàn lao xuống lầu, Đinh Hồng vừa nghe đến xe cứu hỏa, bèn đoán ắt hẳn chỗ Vu Tiểu Phong bị cháy, cũng vội chạy theo Cố Hạo Ninh.

Khi hai người chạy đến cao ốc Gia Nguyên, cả tòa cao ốc chìm trong biển lửa, khói bốc lên cao, đỏ rực cả góc trời. Vừa xuống xe, Cố Hạo Ninh định xông lên lầu nhưng liền bị lính cứu hỏa ngăn lại: “Anh này, anh không được vào trong! Bây giờ trên đó nguy hiểm lắm!”

“Tôi phải vào trong! Bạn gái tôi còn đang ở trên đó, cho tôi vào!”

“Không được! Anh không được lên đó. Anh cứ yên tâm, chúng tôi sẽ dốc sức cứu người trên lầu ra!”

Cố Hạo Ninh không nói gì thêm, xoay gót bỏ đi.

Anh như phát điên chạy thẳng ra sau tòa cao ốc. Công ty anh trước kia từng thuê mặt bằng ở Gia Nguyên một thời gian nên anh biết chỗ đó có một cửa sau rất khuất.

“Anh Ninh, anh không thể lên được!” Đinh Hồng vội theo sát Cố Hạo Ninh đến cửa sau của tòa nhà, định ngăn Cố Hạo Ninh lại nhưng không thể ngăn được.

“Anh nhất định phải vào tìm Tiểu Phong. Nếu anh không xuống được, em đi tìm người lên đó cứu bọn anh!” Sắc mặt Cố Hạo Ninh vô cùng kiên định, bất luận thế nào anh cũng sẽ không bỏ cuộc. Anh gạt phăng Đinh Hồng, cởi áo khoác, bịt chặt mũi miệng rồi kiên cường xông thẳng lên lầu.

Vừa trèo lên tầng bảy, Cố Hạo Ninh liền trông thấy Vu Tiểu Phong ngồi tựa vào bức tường cách cầu thang không xa, mắt cô ướt đầm vì cay khói.

“Tiểu Phong!” Cố Hạo Ninh lao thẳng đến bên Tiểu Phong, ôm lấy cơ thể đã suy yếu đó, ghì chặt trong lòng, mới có thể đè nén nỗi sợ hãi và run rẩy đang xâm chiếm cả con tim lẫn cơ thể mình.

“Hạo Ninh?! Sao anh lại lên đây?”

Ban nãy Vu Tiểu Phong vừa chạy xuống tầng bảy thì bị trật chân, cơn đau nhói ấy khiến cô không cất bước nổi. Cô ngỡ rằng hôm nay ắt hẳn mình sẽ vùi xác tại nơi này, không ngờ Cố Hạo Ninh lại đến tìm cô!

Cô nhìn gương mặt xám đen vì khói lẫn những vết phỏng khắp người anh, nước mắt ứa ra, con tim đau buốt. Tại sao? Tại sao anh luôn như thế? Mười năm trước tại sông Hoàng Phố, chính anh đã kéo cô lên mặt nước, hôm nay, giữa biển lửa ngùn ngụt vô vàn nguy hiểm này, anh một lần nữa bất chấp tất cả xông lên, cô luôn miệng nói muốn mang lại hạnh phúc cho anh nhưng lần nào cũng là Cố Hạo Ninh bảo vệ cô...

“Tiểu Phong, đừng khóc, không sao rồi, không sao rồi...” Cố Hạo Ninh đắp chiếc áo của mình lên người Vu Tiểu Phong, bế cô lên, định chạy xuống lầu thì bất thành lình, một cánh cửa bốc cháy ngùn ngụt đổ ập về phía họ.

Ngay tức thì, Cố Hạo Ninh ôm Vu Tiểu Phong lăn tròn trên đất, tránh cánh cửa ập xuống. Trong giây cuối cùng sắp đụng trúng tường, Cố Hạo Ninh vụt buông Tiểu Phong ra, an toàn đẩy cô sang bên, lưng anh đập mạnh vào tường, tiếng rên khẽ bật ra khỏi miệng.

“Hạo Ninh!”

Trông thấy Cố Hạo Ninh đập mạnh vào tường, Vu Tiểu Phong vừa kinh hãi vừa xót xa, con tim như ngừng đập. Cô cố kìm nén cơn đau nhức, khập khiễng, loạng choạng chạy đến bên cạnh Cố Hạo Ninh, run rẩy đến lạc cả giọng: “Anh sao rồi? Bị thương có nặng không? Anh không sao chứ?”

Cú va đập ban nãy khiến Cố Hạo Ninh đau đến mức suýt nghẹt thở, toàn thân tê rần. Với sự giúp đỡ của Tiểu Phong, anh khó nhọc ngồi thẳng dậy, hít sâu một hơi, cười khổ. “Thật vô dụng, vốn định lên đây cứu em, kết quả lại làm mình bị thương, có vẻ anh không đi nổi nữa rồi. Chân em thế nào? Còn đi được không? Chỗ này nguy hiểm, em lấy áo của anh bịt chặt mũi miệng, áp sát nền nhà rồi bò xuống dưới...”

“Không, anh đừng nói nữa, em không xuống một mình đâu!” Vu Tiểu Phong ôm chặt Cố Hạo Ninh, cô không muốn rời xa anh. Nếu hôm nay cả hai đều không thể bước ra khỏi đây thì cứ để hai người cùng ở lại.

“Tiểu Phong, sao em ngốc vậy...”

Tay Cố Hạo Ninh chậm chậm đưa lên, vuốt ve gương mặt đầm lệ của Vu Tiểu Phong. Ban nãy anh một mạch chạy lên đây, lại bế Tiểu Phong lăn vòng rồi bị đập mạnh, toàn thân anh đau nhức, chẳng đứng dậy nổi.

“Anh mới ngốc, anh mới là...” Vu Tiểu Phong nghẹn ngào, nói không nên lời, rút cuộc cô có tài đức gì mà được cô yêu thương chân thành, bảo vệ đến nhường này? Nỗi xót xa và đau đớn như từng cơn sóng dồn dập kéo đến, kêu gào nghiền nát mỗi sợi dây thần kinh yếu ớt của cô. Cô siết chặt Cố Hạo Ninh, òa khóc nức nở, cô không muốn rời xa anh nữa, không muốn rời xa anh nữa.

“Tiểu Phong, đừng khóc, đừng khóc...” Cố Hạo Ninh nhẹ nhàng vỗ về Vu Tiểu Phong, có lẽ đã phải chịu đựng quá lâu, quá khổ sở, cô không muốn tiếp tục chống chọi, tiếp tục đè nén nữa.

Nhìn khói đen mịt mù, lửa bốc cháy rừng rực xung quanh, một cảm giác giải thoát bỗng dâng lên trong lòng Cố Hạo Ninh. Nếu hôm nay hai người không thể bước ra khỏi biển lửa này, thế thì cứ để cả hai bên nhau, không cần phải tiếp tục chờ đợi, tiếp tục nhẫn nại nữa, chỉ còn lại anh và cô, hãy để hai người ôm chặt nhau, lần cuối, mãi mãi, mãi mãi...

“Tiểu Phong, kỳ thực anh luôn tò mò muốn biết, năm đó, lúc em đặt tay vào “Chiếc Miệng Sự Thật” ở Rome, câu tiếng Pháp mà em nói có nghĩa là gì?”

Ngọn lửa càng lúc càng bốc cao, dường như Vu Tiểu Phong cũng càng lúc càng yếu đi, cô gục trên ngực Cố Hạo Ninh, giọng khê khàng, nghe như tiếng thở dài. “Câu đó có nghĩa là “em sẽ nhớ anh nhiều lắm”. Hôm đó, em tưởng rằng mình sẽ không thể nào gặp lại anh nữa, dù nhớ anh da diết, cũng không thể gặp anh, mãi mãi không thể nói anh biết, em yêu anh.”

“Tiểu Phong...” Cố Hạo Ninh cố gượng cười, đôi mắt chứa chan dịu dàng. “Thế anh có từng nói em biết, anh cũng đã yêu em từ lâu rồi không?”

Cố Hạo Ninh cúi đầu, khê khàng hôn lên đôi môi anh đào của Vu Tiểu Phong.

Đôi mắt cô khép chặt, ngây ngô đáp lại, đây là nụ hôn đầu của cô, có lẽ cũng là nụ hôn cuối cùng trong cuộc đời.

Cô bắt chước kỹ thuật từng đọc trong tiểu thuyết, ngờ nghếch đưa lưỡi ra, run rẩy lướt qua bờ môi Cố Hạo Ninh. Chút ẩm ướt ấy khiến toàn thân Cố Hạo Ninh run bật, anh vụt ngậm lấy mật ngọt mà Vu Tiểu Phong đang định rút về, vòng tay siết mạnh, ghì chặt Tiểu Phong vào lòng, cuồng bạo chiếm đoạt từng hơi thở của cô...

Hai người như mang hết tất cả yêu thương của cuộc đời tan chảy trong nụ hôn nồng nàn ấy, xung quanh khói lửa mịt mù, khiến hơi thở càng khó khăn nhưng hai người đều đắm chìm trong sự quẩn quýt bất chấp cái chết đó, ngay cả khi có người lên cũng không hề hay biết.

“Anh Ninh!” Đinh Hồng đeo mặt nạ chống độc dẫn theo lính cứu hỏa xông đến, thì thấy hai người đang ôm chặt nhau, bất chợt ngã ra.

Trái lại, các anh lính cứu hỏa chẳng lấy làm lạ, chỉ nghĩ rằng họ là một đôi tình nhân yêu nhau say đắm. Họ vội vàng công Cố Hạo Ninh và Vu Tiểu Phong đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, nhanh chóng chạy xuống theo con đường mới được mở ra ban này.

Cuối cùng, cả hai được đưa lên xe cấp cứu, vừa nằm xuống giường cấp cứu, Vu Tiểu Phong lập tức chìm vào hôn mê. Cố Hạo Ninh đã tỉnh táo trở lại, ngồi bên cạnh, nắm chặt tay Vu Tiểu Phong, không ngừng gọi tên cô: “Tiểu Phong, Tiểu Phong, hãy cố lên, cố lên em! Khi nào em tỉnh, anh sẽ dẫn em đến Ý lần nữa, chúng ta cùng đến Rome, đến Venice, anh cùng em thu thập huy hiệu các đội bóng của Baggio, anh sẽ mua tặng em thật nhiều, thật nhiều trăm cái áo, đây chuyện hình lá phong... Tiểu Phong, hãy cố lên! Chúng ta sẽ không xa nhau nữa, sẽ không xa nhau nữa!”

Trong cơn mê man, Vu Tiểu Phong cảm thấy như có một luồng sức mạnh ấm áp từ tay phải không ngừng truyền đến, kéo cô về phía nơi có ánh sáng, đáy lòng không ngừng hét gào, tôi phải tỉnh lại, tôi phải tỉnh lại...

28. Q.2 - Chương 10: Hủy Diệt

Trong căn phòng tối tăm, Lâm Nhược Kỳ lặng lẽ ngồi cô độc trên sofa, trong đầu liên tục hiện lên, cảnh tượng mà mình trông thấy trước cổng cao ốc Gia Nguyên mấy tiếng trước.

Trưa hôm nay, cô đi lượn phố ở gần Gia Nguyên, ai ngờ đúng lúc tòa nhà bốc cháy.

Đương lúc cô định rời khỏi nơi nguy hiểm đó thì bỗng sột trông thấy Cố Hạo Ninh và một cô gái được người ta công ra khỏi biển lửa, đưa lên xe cấp cứu.

Nhìn Cố Hạo Ninh khắp người đầy vết thương, Lâm Nhược Kỳ bàng hoàng đến không nói nên lời, con tim run rẩy như muốn vỡ tan.

Cô theo xe cấp cứu chạy đến bệnh viện, cuối cùng đã nhìn rõ mặt người con gái mà Cố Hạo Ninh đang lo lắng khôn xiết, chính là cô gái anh đã ôm trước cửa tòa nhà làm việc.

Cô đứng lặng nhìn Cố Hạo Ninh siết chặt tay cô ta, không ngừng nói những lời cô nghe không rõ, anh nhìn cô gái ấy với vẻ hoảng hốt, bi thương và tha thiết biết bao! Lâm Nhược Kỳ chưa bao giờ trông thấy một Cố Hạo Ninh với vẻ mặt như thế. Cô dờ dẩn nhìn chồng mình bất chấp vết thương trên người, chỉ một mực ngồi bên cạnh giường bệnh của cô gái đó, liên tục kêu gào, ghen ngào...

Cô không biết mình đã về nhà bằng cách nào, cũng chẳng biết rút cuộc bản thân đang chịu đựng những gì, kìm nén những gì. Chẳng lẽ cô cho rằng không vạch trần anh, hai người vẫn có thể tiếp tục đóng kịch ư? Cố Hạo Ninh vẫn sẽ trở về bên cô ư?

Suốt đêm, Lâm Nhược Kỳ ngồi trên sofa trong phòng khách, ngẩn ngơ nhìn cánh cửa. Cố Hạo Ninh đã hứa với cô, mỗi đêm đều về nhà, anh đã hứa với cô, anh nhất định sẽ làm được.

Đến khi từng tia nắng vàng vọt từ ngoài cửa sổ tràn vào, khiến cả gian nhà sáng bừng, phơi bày tất cả những hư vô và tự dối mình kia, Lâm Nhược Kỳ cuối cùng mới vỡ lẽ, có những thứ đã chết thật rồi.

Ánh nắng ban mai rạng rỡ biết bao, nhưng tại sao cô chỉ cảm thấy lạnh đến thấu xương?

Ông xã của cô, người chồng mà cô đầu ấp tay gối gần mười năm, bây giờ trong mắt chỉ còn mỗi cô gái mặt trắng bệch và yếu ớt đang nằm trên giường bệnh đó! Còn cô? Cô là gì chứ?

Thì ra tình yêu suốt hai mươi mấy năm đều là giả dối! Chỉ có mình cô sống trong mộng mơ của riêng mình, sống trong những lời bịa đặt của bản thân, hơn hai mươi mấy năm, hai mươi mấy năm! Không ngờ cô lại ngốc nghếch, lại ngu xuẩn đến thế!

Lâm Nhược Kỳ phá lên cười, tiếng cười cay đắng đến xé nát tâm can. Thì ra, khi một người đau đến cùng cực, tuyệt vọng đến cùng cực lại có cảm giác như vậy, cuối cùng cô đã hiểu, đã hiểu...

Nửa tháng sau, Vu Tiểu Phong xuất viện. Vào một trưa ánh nắng chan hòa, Lâm Nhược Kỳ đến trước cửa cao ốc Gia Nguyên, cô biết rõ hai hôm nay, Cố Hạo Ninh phải họp kín, không có thời gian đến tìm Vu Tiểu Phong.

Cô cầm di động, gọi vào số của Vu Tiểu Phong. “Chào cô, tôi là Lâm Nhược Kỳ, vợ của Cố Hạo Ninh. Xe tôi hiện đang đỗ bên dưới công ty cô. Nếu cô không muốn đồng nghiệp biết chuyện của cô và Cố Hạo Ninh, mời cô một mình xuống đây, tôi muốn nói chuyện riêng với cô.”

Lâm Nhược Kỳ bình tĩnh nói rồi cúp máy, qua điều tra của thám tử tư, cô biết Vu Tiểu Phong thực ra là một cô gái rất nhút nhát, đồng nghiệp trong công ty hình như cũng không ai biết rõ chuyện của cô ta và Cố Hạo Ninh. Lâm Nhược Kỳ dám chắc Vu Tiểu Phong sẽ xuống.

Quả nhiên, lát sau, Vu Tiểu Phong đã đến bên xe của Lâm Nhược Kỳ.

Ra hiệu cho Vu Tiểu Phong lên xe, Lâm Nhược Kỳ khởi động máy, chiếc xe lao vút đi.

Cả quãng đường dài, Lâm Nhược Kỳ vẫn không nói câu nào, trong xe, bầu không khí tĩnh lặng đến nghẹt thở.

Thấy xe chạy càng lúc càng xa mà Lâm Nhược Kỳ vẫn lặng im, Vu Tiểu Phong nhìn đồng hồ, đã gần một giờ rồi.

“À ừm, chiều em còn phải đi làm, chị muốn nói gì với em ạ?” Vu Tiểu Phong thấp thỏm hỏi, trực giác mách bảo, tuy vẻ mặt Lâm Nhược Kỳ vô cùng trầm tĩnh nhưng cô mơ hồ cảm thấy khiếp sợ.

“Cô biết tôi và Cố Hạo Ninh là thanh mai trúc mã với nhau.” Lâm Nhược Kỳ cuối cùng cất tiếng nhưng như chìm vào hồi ức xa xăm. “Kể từ khi hiểu chuyện, Cố Hạo Ninh đã ở cạnh tôi. Thực ra từ thuở bé, tôi biết anh ấy không thích mình, anh ấy thích chơi đùa cùng lũ con trai, chứ không muốn dây dưa với cô nhóc như tôi. Nhưng tôi cứ quẩn lầy anh ấy, có xua cũng không đi, y như cái đuôi đeo bám Hạo Ninh, còn bị bọn con gái cùng trang lứa cười nhạo, bảo tôi không biết xấu hổ. Nhưng tôi vẫn mặc kệ, cứ lèo đèo theo anh ấy, từ mẫu giáo, tiểu học đến trung học, rồi phổ thông. Cũng chẳng biết rốt cuộc tại sao, tôi không muốn rời xa anh ấy, dù chỉ một khắc.”

Nói đến đây, chiếc xe vừa vặn chạy đến trạm thu phí trên đường quốc lộ. Trong lúc xếp hàng chờ, Lâm Nhược Kỳ xoay đầu nhìn Vu Tiểu Phong, khóe môi nhướn lên, nở nụ cười lạnh lẽo. “Sau đó, tôi dần khôn

lớn, mới bắt đầu hiểu ra tại sao mình cứ mãi bám theo anh ấy. Bởi tôi thích anh ấy, rất thích, không, phải nói là yêu anh ấy, yêu vô cùng.”

Đôi mắt của Lâm Nhược Kỳ đột nhiên ánh lên tia sáng lạ kỳ, như vì sao băng giữa trời đêm, đốt cháy sinh mệnh tỏa ra nét đẹp rực rỡ, chói lòa. Cô im lặng nhìn Vu Tiểu Phong đau đáu, cảm xúc thấm thiết trong cơn sụp đổ dần bộc phát.

“Nếu chị nói xong rồi, tôi xuống xe được chưa?” Vu Tiểu Phong cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, cô định tháo dây an toàn, xuống xe.

“Tôi chưa nói hết!”

Lúc này vừa vặn đến lượt xe họ đi qua, Lâm Nhược Kỳ vụt đạp ga, chiếc xe chạy băng băng, ngữ điệu của cô cũng trở nên kích động hơn cùng với vận tốc xe tăng vùn vụt: “Bao nhiêu năm nay, anh ấy là người duy nhất mà tôi yêu! Chúng tôi đã từng rất hạnh phúc! Nhưng chỉ vì cô, chỉ vì cô mà anh ấy quyết định ly hôn với tôi! Tình cảm hơn hai mươi mấy năm, trong mắt anh ấy, e rằng chẳng đáng một xu! Vu Tiểu Phong, cô biết không, anh ấy là tất cả của đời tôi! Tôi đã mất hết mọi thứ, chỉ còn lại anh ấy. Nhưng bây giờ tôi đã mất anh ấy rồi, mất anh ấy rồi!”

Lâm Nhược Kỳ nói càng lúc càng nhanh, như hoàn toàn mất kiểm soát, vận tốc xe từ năm mươi km/h tăng vút lên một trăm tám mươi km/h, Vu Tiểu Phong dán chặt vào lưng ghế, không dám giạt lấy vô lăng từ tay Lâm Nhược Kỳ, chỉ có thể dụ giọng, tha thiết khuyên lơn: “Chị bình tĩnh đã, bình tĩnh đã, có gì ngồi lại nói chuyện với nhau, chị đừng như vậy, đừng bốc đồng như thế...”

“Ngồi lại nói chuyện? Ha ha ha!” Nghe thấy lời Vu Tiểu Phong, Lâm Nhược Kỳ ngửa đầu cười ngất. “Còn gì để nói nữa hả? Anh ấy hoàn toàn không yêu tôi, người anh ấy yêu là cô, là cô! Anh ấy yêu cô đến mức có thể từ bỏ tất cả, thậm chí đến mạng sống cũng không cần!”

Lâm Nhược Kỳ đã đọc tin tức trên báo đài, cao ốc Gia Nguyên gặp hỏa hoạn, Cố Hạo Ninh đã dũng cảm bắt chấp mạng sống lao vào cứu “bạn gái” của anh! Bạn gái?! Đúng là tình yêu vĩ đại! Trái tim Lâm Nhược Kỳ đau đến tê dại, nước mắt lăn chả rơi, chỉ cảm thấy trước mắt trở nên mơ hồ, không kịp nữa rồi, cô đã đánh mất tình yêu của anh, đánh mất tình yêu của Cố Hạo Ninh, cô không còn gì nữa, đã không còn gì nữa!

“Vu Tiểu Phong, cô có biết một người sống trong tuyệt vọng và đau khổ thì như thế nào không?” Nhìn thanh chắn đường ở khúc cua trước mặt, Lâm Nhược Kỳ hồ hững hờ rồi chợt nhắm mắt lại, Cố Hạo Ninh, em cũng sẽ bắt anh ném thử, mùi vị thống khổ và tuyệt vọng khi mất đi người mình yêu thương...

29. Q.2 - Chương 11: Ngoại Truyện Về Lâm Nhược Kỳ: Gút Mắc

“Người vẫn còn yêu hần ư?” Hắc Vô Thường đứng bên cạnh, cùng tôi nhìn thủy tinh thạch trước mặt, trong đó hiển thị cảnh sắc trên cõi nhân gian. Cố Hạo Ninh và cả cơ thể của tôi đang cùng nằm trên bàn mổ.

“Yêu hần?” Tôi khịt mũi cười khẩy. “Tôi chỉ muốn xem thử, cô gái đó rốt cuộc có thể vì Cố Hạo Ninh mà hy sinh đến mức nào? Năm xưa Cố Hạo Ninh vì ả mà đến mạng cũng chẳng cần nữa là!”

Tôi phiêu lãng dưới cõi địa phủ đã hơn trăm năm. Tôi tưởng rằng mình đã lãng quên những dĩ vãng nơi trần gian kia rồi, nhưng tại sao cái tên Cố Hạo Ninh đó vẫn dễ dàng bật ra khỏi miệng? Nỗi đau khắc cốt ghi tâm năm xưa tại sao đến tận giờ vẫn vương vấn trong tim, chẳng chịu nhạt phai?

Tôi vẫn nhớ như in, hôm đó, tôi đã đạp chân ga với nỗi tuyệt vọng biết nhường nào, mang theo nỗi thống hận khôn xiết, tiễn đưa chính mình và Vu Tiểu Phong xuống địa phủ...

“Sao người lại khóc?” Bàn tay Hắc Vô Thường vuốt lên gò má tôi, cảm giác lạnh giá đó hệt như con tim lẫn cơ thể giá băng hiện giờ.

Tôi hơi nghiêng đầu, một giọt lệ rơi xuống thủy tinh thạch, trong đó, ca phẫu thuật vẫn đang tiếp diễn.

“Không phải ngươi hận hần ư? Tại sao lại cứu hần?” Hắc Vô Thường cũng nhìn vào thủy tinh thạch. Tôi biết, hần đang hỏi chuyện tôi tự đi cầu xin quỷ phán, để Vu Tiểu Phong và Cố Hạo Ninh tương thích với nhau.

“Không phải tôi cứu hần. Tôi chỉ muốn hai người họ tiếp tục sống trong đau khổ, giày vò lẫn nhau. Chết là quá hời cho họ rồi.”

Tôi hờ hững đáp. Đã hơn trăm năm, nhìn hai người họ chịu đủ sự giày vò đau khổ, sống không bằng chết trên nhân gian. Quả là hả dạ!

Vu Tiểu Phong, cô thích cho đi chứ gì? Cố Hạo Ninh, anh thích hoài niệm chứ gì? Thế thì hai người cứ tiếp tục yêu nhau nhưng chẳng thể ở bên nhau, tiếp tục sống trong đau khổ đi nhé! Để tôi chống mắt xem thử hai người còn có thể chịu đựng được bao lâu?!

30. Q.3 - Chương 1: Chân Tướng

Giang Hàn Phi theo dõi ca phẫu thuật của Lâm Nhược Kỳ đến tận lúc kết thúc rồi mới trở về phòng làm việc. Sau khi nghỉ ngơi chưa được nửa tiếng, anh lại bước vào phòng mổ của khoa Ngoại tổng quát. Ở đó, vẫn còn hai cuộc phẫu thuật đang chờ anh.

“Ây da, mệt chết được! Sao gần đây nhiều ca phẫu thuật thế không biết!” Đồng nghiệp của Giang Hàn Phi cùng anh bước ra khỏi phòng mổ, vừa than vãn vừa thay áo rồi quay sang hỏi anh: “Mới bảy giờ hơn, căng tin chắc còn cơm, sao, có muốn đi không?”

“Mọi người cứ ăn trước đi, tôi ra hút thuốc đã!” Giang Hàn Phi bóp bóp vai gáy, bước ra vườn hoa.

Ban đầu, Giang Hàn Phi định ra vườn hoa hút thuốc rồi đi ăn cơm nhưng anh vẫn không tìm được, bước về phía khoa Tiết niệu, vừa vặn gặp bác sĩ Lộ, bèn hỏi thăm ông, biết được ca ghép thận của Cố Hạo Ninh đã diễn ra thuận lợi.

Giang Hàn Phi bước vào phòng bệnh của Lâm Nhược Kỳ, cô đã tỉnh, vừa gặp anh, câu đầu tiên nói lại là: “Ca mổ của chồng tôi có thành công không?”

Giang Hàn Phi đứng sững rồi chậm rãi đáp: “Ca mổ của chồng cô rất thành công, chỉ cần vượt qua thời kỳ bài trừ là xem như có hy vọng. Cô đừng lo lắng, hãy nghỉ ngơi cho khỏe!”

“Tôi có thể đi thăm anh ấy không?” Lâm Nhược Kỳ khẽ hỏi. Thực ra ban nãy y tá cũng báo cho cô biết ca phẫu thuật của Cố Hạo Ninh đã thành công nhưng cô vẫn muốn tận mắt nhìn thấy anh, giờ chắc anh vẫn chưa tỉnh lại.

“Cô vừa mổ xong, tốt nhất nên nghỉ ngơi thì hơn!”

“Tôi không sao, thật đó! Tôi chỉ muốn nhìn anh ấy một lát, nhân lúc anh ấy chưa tỉnh, nhìn anh ấy một lát thôi, như thế tôi mới yên tâm phần nào!” Lâm Nhược Kỳ nhìn Giang Hàn Phi tha thiết, ánh mắt tràn ngập mong đợi, khẩn cầu và kiên định. Cuối cùng, Giang Hàn Phi chầm chậm cúi đầu. “Vậy để tôi đi mượn xe lăn, đưa cô qua đó.”

Cách lớp kính dày, Giang Hàn Phi đứng cạnh Lâm Nhược Kỳ, nhìn Cố Hạo Ninh đang nằm trong phòng ICU.

Cố Hạo Ninh lặng lẽ nằm đó, người gầy rộc, gần như không còn chút sức sống, trên người gắn đủ các loại máy móc, thiết bị.

“Chờng nào anh ấy mới có thể tỉnh lại? Anh ấy sẽ nhanh chóng bình phục, phải không?” Giọng Lâm Nhược Kỳ trầm khàn run rẩy. Bác sĩ Lộ từng nói, tuy thận của cô và Cố Hạo Ninh ngẫu nhiên tương thích nhưng dù sao hai người cũng không phải người có cùng huyết thống nên khả năng xảy ra bài trừ ở Cố Hạo Ninh là khá lớn.

“Phải mấy tiếng nữa anh ta mới có thể tỉnh lại. Để tôi đưa cô về trước.” Giang Hàn Phi không trả lời câu hỏi thứ hai của Lâm Nhược Kỳ. Cô cũng không hỏi gì thêm, mặc cho anh đẩy mình về phòng bệnh.

Suốt đoạn đường, cả hai đều lặng thinh, chỉ có tiếng ma xát của bánh xe lăn trên sàn nhà, khê khàng vang vọng giữa hàng lang vắng vẻ.

Về đến phòng bệnh, Lâm Nhược Kỳ đã mệt lả. Giang Hàn Phi đỡ cô chậm chậm nằm xuống giường. Cô khẽ nói: “Cảm ơn!”

Trong khoảnh khắc ấy, cánh tay Giang Hàn Phi bỗng khựng lại.

“Cô nghỉ ngơi đi, tôi đi đây!” Giang Hàn Phi giúp cô chỉnh lại mép chăn rồi khê khàng bước ra khỏi phòng bệnh, căn phòng trống trải lại chìm vào tĩnh mịch.

Sáng hôm sau, bác sĩ Lộ đến kiểm tra tình hình của Lâm Nhược Kỳ, báo cho cô biết Cố Hạo Ninh đã tỉnh nhưng còn phải nằm trong ICU theo dõi ba ngày, nếu mọi thứ cơ bản ổn định thì có thể chuyển sang phòng bệnh thường.

Mãi đến ngày thứ năm, Lâm Nhược Kỳ mới có thể tự mình xuống giường đi lại. Lúc này, Cố Hạo Ninh cũng đã được chuyển sang phòng bệnh thường.

“Bệnh nhân đã phẫu thuật xong, liệu có thể nói cho anh ta biết người hiến thận là ai không?” Tối nọ, khi bác sĩ Lộ đến kiểm tra thì thấy Lâm Nhược Kỳ đang lén đứng ngoài phòng bệnh của Cố Hạo Ninh, bèn không nén được hỏi.

“Không, không cần!” Lâm Nhược Kỳ hoảng hốt, vội lùi về sau vài bước. Tuy biết Cố Hạo Ninh đã ngủ say nhưng cô vẫn sợ sẽ kinh động đến anh, bị anh phát hiện.

“Được thôi! Nhưng dù gì cô cũng vừa mổ xong nên chú ý nghỉ ngơi, đừng đi lại nhiều, tránh làm rách vết thương.” Ông hạ giọng, khẽ dặn dò Lâm Nhược Kỳ. Ông đã đặc biệt sắp xếp cô ở một phòng bệnh trống, chỉ có mình cô trong đó, cũng là mong rằng cô có thể yên tâm tĩnh dưỡng.

“Vâng, cháu biết rồi, cảm ơn bác sĩ!” Lâm Nhược Kỳ tựa vào tường, chậm rãi trở về phòng, vết thương nhói đau.

“Tình hình Nhược Kỳ thế nào?” Trưa nọ, Giang Hàn Phi đến phòng bác sĩ Lộ.

“Tình hình hồi phục của cô ấy không khả quan lắm, cơ thể hiện giờ khá suy yếu.” Lộ Minh lắc đầu, chìa kết quả xét nghiệm của Lâm Nhược Kỳ cho Giang Hàn Phi. “Dù sao cô ấy cũng chỉ vừa khoẻ lại sau chấn thương nặng từ tai nạn, các chức năng sinh lý đều chưa trở về mức bình thường, lại hiến một quả thận. Mấy hôm đầu, thời gian hôn mê của cô ấy thậm chí còn lâu hơn cả chồng mình.”

Giang Hàn Phi im lặng nhận lấy kết quả xét nghiệm, tuy anh đã sớm tiên liệu tình trạng này nhưng vẫn không kìm được cau mày.

“May mà tình hình của chồng cô ấy vẫn rất tốt. Không xảy ra hiện tượng bài trừ, cũng không xuất hiện biến chứng, xem như xúng với công cô ấy rồi!” Bác sĩ Lộ nhìn kết quả xét nghiệm của Cố Hạo Ninh, có phần vui mừng, đây cũng xem như là một vận may.

“Có người nhà đến chăm sóc cô ấy không?” Giang Hàn Phi nhìn về mặt nghi hoặc của bác sĩ Lộ, thoáng dừng lại. “Ý cháu là vợ Cố Hạo Ninh, có người qua chăm sóc cô ấy không?”

“Hình như là không?” Ông thoáng ngẫm nghĩ. “Mỗi lần đến kiểm tra, chú đều thấy cô ấy ở một mình, trước giờ hình như không có ai đến thăm cô ấy cả.”

“Cha mẹ chồng cô ấy đâu?” Giang Hàn Phi sức nhớ, lúc cô gặp tai nạn nằm viện, hình như cũng chỉ có cha mẹ chồng đến chăm sóc.

“Có lẽ họ vẫn chưa biết. Cô ấy đã dặn chú, không được liên lạc với ông bà ấy, bảo đợi thêm vài ngày, bệnh tình của ông xã ổn định rồi, mới báo cho họ biết. Nhưng cô ấy cũng chỉ định nói với ông bà ấy là con trai họ bị viêm thận cấp tính, còn về chuyện hiến thận, cô ấy nằng nặc xin chú giữ bí mật, nói tuyệt đối không được để ông bà ấy và ông xã biết.” Bác sĩ Lộ thở dài. “Cô ấy cũng thật dốc cạn tâm sức rồi!”

Giang Hàn Phi cầm tập giấy mỏng manh mà như có tảng đá nghìn cân đè nặng lên lòng bàn tay, anh bất lực buông tay, chỉ có thể nói được một câu khô khốc: “Nếu cô ấy xảy ra vấn đề gì, cần cháu giúp đỡ, chú cứ gọi cháu bất cứ lúc nào.”

Giang Hàn Phi thần thờ bước đi, đến khi ý thức lại được thì đã thấy mình đứng trước cửa phòng bệnh của Lâm Nhược Kỳ từ lúc nào.

“Bác sĩ Giang? Sao anh lại rảnh rỗi mà qua đây thế?” Lâm Nhược Kỳ đang tỉnh táo, trông thấy Giang Hàn Phi bèn ngồi dậy, khẽ mỉm cười.

“Ừm, vừa vận tôi đi ngang qua đây kiểm tra một bệnh nhân, tiện đường qua thăm cô.” Giang Hàn Phi cất kết quả xét nghiệm của Lâm Nhược Kỳ vào túi áo, bước nhanh đến bên giường, đỡ cô ngồi dậy.

“Cảm ơn anh! Anh có thể giúp tôi hỏi bác sĩ Lộ, rốt cuộc khi nào tôi mới có thể xuất viện? Lần trước, tôi lên mạng xem, nghe nói người hiến thận thường chỉ cần hai tuần là có thể ra viện, tôi đã nằm hai tuần rồi, đáng lẽ phải làm thủ tục xuất viện rồi chứ?” Lâm Nhược Kỳ vừa kê lại gối vừa hỏi Giang Hàn Phi. Cô vẫn chưa cho cha mẹ Cố Hạo Ninh biết chuyện anh bị bệnh, nếu tuần sau cô có thể xuất viện thì không cần phải báo cho ông bà biết nữa, tránh để cha anh lo lắng, huyết áp lại tăng.

“Cô vội xuất viện làm gì? Nếu là vấn đề công việc, tôi có thể nói với Tần Lượng, anh ấy sẽ không làm khó cô đâu...” Giang Hàn Phi vừa nói vừa lấy điện thoại ra.

“Không không không, không chỉ riêng chuyện công ty.” Lâm Nhược Kỳ vội ngăn Giang Hàn Phi lại. “Tôi muốn xuất viện sớm để chăm sóc ông xã, tôi vẫn chưa báo cho cha mẹ chồng biết, anh ấy vừa mổ xong, không có ai chăm sóc...”

“Cô tự chăm sóc mình trước đi!” Giang Hàn Phi buột miệng nói, giọng điệu có hơi gay gắt. Vừa nói xong, anh liền thấy hối hận nhưng lời nói ra thì không thể thu lại được, đành ngai ngùng im bặt.

“Bác sĩ Giang, tôi... tôi khỏe lắm mà!” Lâm Nhược Kỳ thoáng ngẩn người, sao trông bác sĩ Giang như đang giận dữ thì phải?

Cô mà khỏe ư? Cô thực sự không biết tình trạng sức khỏe hiện giờ của mình như thế nào sao? Hay là cô hoàn toàn không quan tâm? Giang Hàn Phi nhìn ánh mắt ngơ ngàng và ngây ngô của Lâm Nhược Kỳ, chậm chậm rút tay vào túi áo, trong đó là kết quả xét nghiệm của cô. Anh gắng bình tĩnh lại, cố dùng giọng điệu của một bác sĩ nói với bệnh nhân: “Cô hồi phục rất chậm, chắc chắn không thể xuất viện lúc này được, cô nên an tâm nghỉ ngơi thì hơn.”

“Nhưng... còn chồng tôi...”

“Tình trạng của anh nhà cơ bản đã ổn định. Nếu cô không ngại để anh ta biết mình là người hiến thận thì giờ cô cứ đi chăm sóc anh ta.” Giang Hàn Phi lặng lẽ đứng nhìn Lâm Nhược Kỳ. Nhìn ánh mắt chuyển từ kích động sang buồn rầu, cuối cùng, cô cúi gầm mặt, nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ cố hồi phục thật nhanh.”

“Cô nghỉ ngơi đi, nếu có yêu cầu gì, cứ gọi cho tôi.” Giang Hàn Phi nhìn Lâm Nhược Kỳ dăm dăm rồi không nói gì thêm, xoay gót đi ra.

Nhìn bóng dáng Giang Hàn Phi từ từ biến mất sau cánh cửa, Lâm Nhược Kỳ thở dài, cầm di động ở đầu giường lên.

“Cha à, con là Nhược Kỳ.”

“Nhược Kỳ à, Hạo Ninh đã về chưa?”

“Cha, thực ra Hạo Ninh không đi công tác.”

“Không đi công tác? Thế sao lâu nay nó không liên lạc với cha mẹ? Có phải nó đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Bác trai bỗng lên giọng, bác gái vội giảng lấy điện thoại.

“Nhược Kỳ, Hạo Ninh sao hả? Có phải nó ốm rồi không?”

“Mẹ, mẹ đừng sốt ruột, nghe con từ từ nói đã. Chuyện là vậy, thời gian trước, anh ấy xét nghiệm phát hiện ra mình mắc bệnh viêm thận cấp tính nên nhập viện điều trị, giờ đã phẫu thuật rồi, không có gì đáng ngại

cả. Anh ấy không muốn báo cho cha mẹ biết, định để con chăm sóc thôi giờ con phải đi công tác gấp nên đành phiền cha mẹ đến bệnh viện chăm nom chồng con.”

“Viêm thận cấp tính? Giờ nó đang ở đâu?”

“Bệnh viện nhân dân thành phố, khoa Ngoại tiết niệu, phòng 708.”

“Bệnh viện nhân dân thành phố? Được, được, được, cha mẹ lập tức đến ngay! Con đang ở đâu? Chờng nào mới về được.”

“Hà? Lúc này rồi mà con còn đi công tác?” Giọng bà có vẻ trách móc, trước kia cũng đâu thấy Lâm Nhược Kỳ yêu công việc đến vậy. Nhưng bà chẳng còn tâm trạng để nói nhiều với Lâm Nhược Kỳ, vội cúp máy, lấy áo khoác rồi cùng chồng tức tốc chạy đến bệnh viện.

Nghe tiếng tút tút vang lên bên tai, Lâm Nhược Kỳ khẽ khăng đặt di động xuống dưới gối, nhắm chặt hai mắt. Nếu muốn sớm được gặp lại Cố Hạo Ninh, cô phải mau khoẻ lại mới được!

Cha mẹ Cố Hạo Ninh vội chạy vào phòng 708, đúng lúc gặp bác sĩ Lộ đang kiểm tra cho anh ở trong phòng. Bác gái dè dặt đứng bên cạnh nhìn, gương mặt tiêu tụy của con trai khiến mắt bà phút chốc hoen đỏ, mới mấy ngày không gặp, sao con trai đã gầy rạc đi thế kia? Nhược Kỳ chăm sóc thế nào mà ra nông nổi này? Bà còn ngỡ con dâu đã trở nên hiểu chuyện, giờ xem ra, Nhược Kỳ chẳng thay đổi chút nào, sớm biết thế, chi bằng cứ để hai đứa lỵ hôn cho rồi!

“Chào bác sĩ! Bác sĩ là người điều trị chính cho Hạo Ninh phải không? Tôi là mẹ của Hạo Ninh. Con trai tôi giờ không sao chứ?” Vừa thấy bác sĩ kiểm tra xong, bà vội tiến tới hỏi thăm.

Đây là lần đầu bác sĩ Lộ gặp cha mẹ Cố Hạo Ninh, ông đưa mắt nhìn Cố Hạo Ninh rồi từ tốn nói: “Bệnh nhân mắc bệnh viêm thận cấp, chúng tôi đã phẫu thuật cho anh ta. Nếu các chỉ số luôn duy trì trạng thái ổn định thì hai, ba tuần sau là có thể xuất viện được rồi.”

“Ồ, trong thời gian này có cần chú ý gì không? Có phải nên tắm bỏ cho nó? Ăn uống có nên kiêng khem gì không?” Thấy bác sĩ đã đi ra ngoài, bà vội vã chạy theo.

“Đúng, việc ăn uống cần chú ý kỹ lưỡng, phải ăn đồ ít dầu mỡ, ít muối, nên uống nhiều canh cá...” Bác sĩ Lộ đứng ở hành lang, dặn dò bác gái, trong phòng chỉ còn lại hai cha con Cố Hạo Ninh.

“Sao lại để mắc bệnh viêm thận cấp chứ hả? Con bé Nhược Kỳ cũng thật là, chuyện lớn như vậy cũng không báo cha mẹ một tiếng, nếu không phải nó đi công tác, chắc hẳn phải đợi đến lúc con xuất viện, cha mẹ mới biết tin.” Cha Cố Hạo Ninh ngồi xuống bên giường, không khỏi lo lắng.

“Là con bảo cô ấy đừng báo cho cha mẹ biết. Vốn cũng không phải chuyện gì to tát, cha xem, vừa đến là mắt mẹ đã hoen đỏ. Con thật sự không sao.”

Cố Hạo Ninh khó nhọc gượng ngồi dậy, ông vội giúp con chèn gối phía sau. Thấy Cố Hạo Ninh chỉ ngồi dậy thôi mà đã phải phí bao sức lực, ông đau lòng vô cùng.

“Không sao? Thế này mà còn bảo không sao à? Con đó, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, chuyện gì cũng thích một mình gánh vác? Trước đó đều là Lâm Nhược Kỳ chăm sóc con hả? Nó đi công tác bao lâu rồi?”

“Thời gian trước đều là một mình Nhược Kỳ chăm sóc con, cô ấy đi chắc được một tuần rồi.”

“Nó đi lâu như thế mới nhớ thông báo cho cha mẹ ư? Nó làm vợ thế đấy à?” Bà Cố vừa bước vào, nghe thấy lời của Cố Hạo Ninh, liền lớn tiếng quở trách.

“Khụ, bà nói gì thế? Không phải Nhược Kỳ sợ chúng ta lo lắng đó sao? Hơn nữa, trước đó đều do nó chăm nom Hạo Ninh còn gì...”

“Nếu nó thật sự có tâm thì sao Hạo Ninh lại bị viêm thận cấp chứ? Ông xã nằm viện, mà nó còn lòng dạ đi công tác! Còn đi lâu thế! Làm vợ mà thế đấy hả?” Bà Cố càng nói càng tức. Ban nãy, bác sĩ Lộ đã đặc biệt dặn bà, sau này nhất định phải khuyên Cố Hạo Ninh không nên lơ là, hề cảm thấy không khoẻ, nhất định phải vào bệnh viện khám ngay. Bà cũng lơ mờ hiểu ý của bác sĩ Lộ, đoán chừng lần này chắc hẳn Cố Hạo Ninh phát hiện bệnh muộn, mới dẫn đến bệnh tình nghiêm trọng thế này, trong lòng càng thấy bất mãn với con dâu.

Hai tuần sau, Lâm Nhược Kỳ mới quay về.

Sức khỏe của cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, để che giấu gương mặt nhợt nhạt, cô trang điểm nhẹ, trông cũng tươi tắn hơn.

Cô mỉm cười đi vào phòng bệnh, tay ôm một bó hoa, áy náy nói với bà Cố: “Mẹ, vất vả ẹ rồi! Con đã sắp xếp chuyện công ty, mấy hôm này cứ để con chăm sóc Hạo Ninh, mẹ về nghỉ ngơi chút đi!”

“Cuối cùng đã sắp xếp xong rồi hả? Lần sau không phải con sẽ đi cả tháng luôn đấy chứ?” Bà Cố thấy Lâm Nhược Kỳ lúc này rồi mà vẫn còn tâm tư trang điểm, mặt mày hơn hở, lửa giận đè nén bấy lâu dần bốc cao.

“Con xin lỗi mẹ...” Lâm Nhược Kỳ áp úng bước đến cạnh bà Cố, lấy chiếc cặp lông từ tủ đầu giường của Cố Hạo Ninh ra. “Con... con đi lấy cơm trưa cho anh Hạo Ninh!”

“Lấy cơm trưa? Con đi đâu lấy cơm cho nó?” Bà trừng mắt nhìn cô.

“Đi... đi tìm y tá, trong... trong bệnh viện có chuẩn bị cơm bệnh nhân...” Lâm Nhược Kỳ thấy ánh mắt rực lửa của bà, giọng càng lúc càng lí nhí.

“Cơm bệnh viện? Cơm bệnh viện liệu có dinh dưỡng sao?” Giọng bà vút cao.

“Mẹ, cơm bệnh viện tốt mà, rất thích hợp cho con trong thời kỳ hồi phục này...”

“Con không cần lấp liếm cho nó!” Bà Cố ngắt lời Cố Hạo Ninh, ánh mắt nhìn Lâm Nhược Kỳ đầy vẻ thất vọng và thương tâm.

“Nhược Kỳ, lúc trước là ai đã nắm tay mẹ, nói muốn cùng Hạo Ninh sống hạnh phúc, muốn cùng nó ở đến đầu bạc răng long hả? Cha con... cha con vì chuyện của hai đứa mà tức đến mức phải nhập viện... Mẹ vẫn luôn nghĩ rằng, con đã chín chắn, biết thương người rồi. Nhưng con chăm sóc chồng mình thế đấy à? Mẹ biết cả rồi, sở dĩ Hạo Ninh thành ra vậy đều là do con cả! Nếu như sớm phát hiện, sớm điều trị thì đã chẳng nghiêm trọng như vậy! Con làm vợ kiểu gì thế hả? Chồng mình bị bệnh cũng không biết, đến nỗi nhập viện, lên bàn mổ, con còn chạy đi công tác! Đi là đi suốt nửa tháng, chẳng thèm hỏi han, ngó ngàng. Chẳng trách, Hạo Ninh lại muốn ly...”

“Mẹ!”

“Mẹ nói!” Đúng lúc này, ông Cố xách hộp cơm giữ nhiệt đi vào, ông và con trai gần như đồng thời ngăn bà nói tiếp.

“Bà làm cái gì thế hả?! Nhược Kỳ vất vả lắm mới về được, chẳng phải rất tốt rồi sao? Chuyện của vợ chồng nó, bà nhúng tay vào làm gì?”

Ông đặt hộp giữ nhiệt xuống bàn, thở dài, quay qua Lâm Nhược Kỳ. “Nhược Kỳ à, con cũng đừng trách mẹ con, lần này Hạo Ninh bị bệnh, bà ấy chẳng qua là quá lo lắng thôi! Con và Hạo Ninh kết hôn đã nhiều năm, con cũng biết, có chuyện gì Hạo Ninh cũng thích tự mình gánh, bị bệnh cũng chẳng hé răng nửa lời. Sau này con nên chú ý tình trạng của nó nhiều hơn, quan tâm đến nó hơn nữa! Vợ chồng vốn cần phải quan tâm, chăm sóc nhau, đúng không?”

“Dạ vâng, con biết rồi!” Lâm Nhược Kỳ cúi gằm mặt, mở nắp chiếc hộp giữ nhiệt. Bên trong là canh cá chích nóng hổi, toả hương ngào ngạt.

Lâm Nhược Kỳ im lặng rót ra một bát cho Cố Hạo Ninh, anh nhận lấy, chậm chậm uống từng muỗng. Trong phòng bệnh, bầu không khí tĩnh lặng đến ngột thở.

Thấy cha Cố Hạo Ninh còn mang thêm một chiếc bát không, Lâm Nhược Kỳ bèn rót thêm một bát canh, dè dặt đưa ẹ chồng. “Mẹ, mẹ cũng uống một chút nhé?”

Cơn giận của bà vẫn chưa hoàn toàn nguôi ngoai, tay Lâm Nhược Kỳ dừng giữa lưng chừng, không kịp được run rẩy.

“Không cần đâu. Nhược Kỳ, bát này là cho con đó. Mẹ con biết trưa nay con vào, nghĩ con mới đi công tác về chắc cũng cần tắm rửa nên dặn cha mang thêm một cái!”

Ông cầm lấy bát canh từ tay Lâm Nhược Kỳ, đặt lên tủ ở đầu giường rồi kéo tay vợ. “Mẹ nó, bà cũng vất vả nhiều hôm rồi, nên về nhà nghỉ ngơi đi! Để hai vợ chồng nó trò chuyện với nhau!”

Bà nhìn con trai một cái, thở dài, cuối cùng vẫn xách tui lên. Trước khi đi, bà nhìn sang Nhược Kỳ, dặn dò một câu: “Uống trước khi canh nguội!”

Trong phòng bệnh lại lặng ngắt như tờ.

Lâm Nhược Kỳ lẳng lặng nhìn Cố Hạo Ninh, đã gần nửa tháng, cô không được ngồi gần anh thế nào. Xem ra, anh hồi phục khá tốt, sắc mặt không còn tái xanh như trước khi phẫu thuật, người cũng có da, có thịt hơn. Chỉ là vẻ buồn hiu hắt vẫn thấp thoáng giữa chân mày.

“Em uống canh đi cho nóng.” Cố Hạo Ninh chậm rãi nói nhưng vẫn không ngẩng lên.

“Vâng!” Lâm Nhược Kỳ bưng bát canh, canh cá tươi ngon nồng nàn, rót vào cổ họng, mùi vị thơm ngọt vô cùng.

Bầu không khí lặng ngắt như tờ, đột nhiên điện thoại của Lâm Nhược Kỳ vang lên tiếng títt, cô cúi đầu nhìn, trên màn hình hiển thị có tin nhắn mới.

“Tại sao làm thủ tục xuất viện?” Câu nói đơn giản nhưng lại khiến tim cô giật bắn. Lâm Nhược Kỳ lên nhìn Cố Hạo Ninh, may thay, hình như anh không mấy chú ý đến phản ứng của cô, vẫn cúi đầu uống canh.

“Em... em ra gọi điện thoại.” Lâm Nhược Kỳ đặt bát xuống tủ ở đầu giường, bước nhanh ra khỏi phòng. Cô định gọi cho Giang Hàn Phi, vừa ngẩng lên, chợt trông thấy anh đang đứng ở đầu hàng lang bên kia.

“Tại sao hôm nay đã xuất viện? Không phải tôi đã nói, cô vẫn cần phải tĩnh dưỡng sao?” Giang Hàn Phi hạ thấp giọng nhưng vẫn không ngăn được cơn tức giận bộc phát.

Lâm Nhược Kỳ đến trước mặt Giang Hàn Phi, cúi đầu, khẽ nói: “Tôi đã khoẻ rồi!”

“Khỏe rồi? Ai nói hả? Bác sĩ Lộ, tôi, ai ký tên chuẩn duyệt cho cô ra viện? Hai hôm trước, cô mới ngất xỉu trong phòng bệnh, chúng tôi vất vả hơn nửa ngày trời cô mới tỉnh lại, thế mà cô bảo là khoẻ rồi ư?”

Gần một tháng nay, tình hình hồi phục của Lâm Nhược Kỳ rất chậm, luôn không mấy khả quan. Giang Hàn Phi và bác sĩ Lộ đều rất quan tâm đến các chỉ số sức khoẻ của cô, cứ ba, bốn ngày, dù có bận đến đâu, hai người cũng tranh thủ thời gian cùng nhau nghiên cứu thảo luận phương án giúp cô hồi phục. “Hai chúng tôi cũng coi như đã hết lòng hết sức, tận tâm tận lực vì bệnh nhân rồi, nhưng cô thì sao? Cô thì hay rồi, chẳng nói chẳng rằng dùng một cái xuất viện, cô phớt lờ sức khoẻ của bản thân đến vậy sao?”

“Tôi... Không phải hai hôm nay tôi không ngất xỉu nữa sao? Tôi... tôi thực sự khoẻ rồi!” Lâm Nhược Kỳ chầm chậm ngẩng lên, gượng gượng cười, cổ lờ đi tia xót xa và tức giận nơi đáy mắt Giang Hàn Phi.

Không phải cô không hiểu, cũng không phải không cảm động.

Trong quãng thời gian này, Giang Hàn Phi gần như ngày nào cũng đến thăm cô. Tuy anh đã đặc biệt thuê riêng cho cô một hộ lý, còn đặc biệt nhờ bác sĩ Lộ dặn dò kĩ lưỡng người đó về các kiêng khem trong ăn uống của cô nhưng anh vẫn không yên tâm, luôn cố gắng đến phòng bệnh, ăn cơm cùng cô. Những khi được nghỉ ngơi, anh cũng luôn ở cạnh cô, giúp cô rót nước, bưng trà, đến độ hộ lý cứ tưởng rằng anh là chồng cô... Dù có chậm hiểu đến đâu, cô cũng cảm nhận được tâm ý anh dành ỉn.

Nhưng biết rồi thì sao? Giang Hàn Phi không nói thẳng ra, cô cũng chỉ có thể vờ như không biết, đành trốn tránh.

Kỳ thực, sở dĩ cô làm thủ tục ra viện nhanh như vậy, ngoài ý muốn chăm sóc Cố Hạo Ninh, cũng là để Giang Hàn Phi không còn vì cô mà cho đi mãi như thế. Người cô yêu, trước sau cũng chỉ có một mình Cố Hạo Ninh, trước kia là vậy, bây giờ là vậy, sau này vẫn sẽ không thay đổi. Nếu đã thế, hà tất phải mắc nợ nhiều thêm?

“Bác sĩ Giang, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi suốt thời gian qua. Sức khoẻ của mình, tôi tự biết rõ. Ông xã vẫn đang đợi tôi, tôi xin đi trước.” Lâm Nhược Kỳ từ tốn nói, dứt câu, bèn bước về phía phòng bệnh.

Giang Hàn Phi đứng ở cuối hành lang, không nhúc nhích. Anh lặng im nhìn Lâm Nhược Kỳ chậm rãi đi về phòng bệnh.

Ngay khoảnh khắc vừa bước vào phòng, bất chợt Lâm Nhược Kỳ cảm thấy trước mắt chao đảo, chân khựng lại. Cố Hạo Ninh đang ngồi trên giường xem giấy tờ, ngẩng lên, hỏi: “Sao thế?”

“Không sao! Anh có muốn nghỉ ngơi một lát không?” Lâm Nhược Kỳ cố đè nén cơn khó chịu, đến bên giường Cố Hạo Ninh, định dìu anh nằm xuống.

“Không cần!” Cố Hạo Ninh đặt xấp giấy tờ trong tay xuống, nhìn cô, chậm rãi nói: “Chuyện ly dị, em suy nghĩ đến đâu rồi?”

“Ly dị? Anh vẫn muốn... ly dị ư?” Lâm Nhược Kỳ cảm thấy cơ thể mình như mềm nhũn, đầu cũng choáng váng.

Hồi trưa, nghe mẹ chồng chất vấn rồi ban nãy hứng chịu cơn giận dữ của Giang Hàn Phi, Lâm Nhược Kỳ đã kiệt sức. Câu nói lúc này của anh tựa như tiếng sét đánh ngang tai, bất thành linh đánh thẳng vào con tim lẫn cơ thể đã quá mệt mỏi của cô, những âm thanh xung quanh như vắng đến từ nơi xa xôi, như có đến mấy Cố Hạo Ninh lác lác trước mắt, bất ngờ cơ thể Lâm Nhược Kỳ mềm oặt, đổ xuống.

“Em... Nhược Kỳ!” Cố Hạo Ninh sững sờ nhìn Lâm Nhược Kỳ ngã xuống, định đứng dậy, bất chợt trông thấy một bóng người lao vào, vừa vặn đỡ lấy Lâm Nhược Kỳ đã ngất xỉu.

“Lúc này rồi mà anh còn nhắc đến chuyện ly hôn ư? Rốt cuộc anh có lương tâm không hả?!” Người lao đến chính là Giang Hàn Phi. Ban nãy, anh vẫn luôn dõi theo bóng dáng của Lâm Nhược Kỳ, phát hiện khi bước vào phòng, cô có vẻ loạng choạng, tim như thắt lại, bèn theo đến đây, vừa vặn trông thấy cảnh Lâm Nhược Kỳ bị Cố Hạo Ninh làm cho kích động đến ngất xỉu.

Nghe câu chất vấn của Giang Hàn Phi, Cố Hạo Ninh ngẩn người, không hiểu đầu của tai nghe ra sao. Anh nhìn người đàn ông trước mặt mặc áo blouse trắng, rõ ràng là bác sĩ nhưng lại không phải là bác sĩ Lộ. Thế anh ta là ai? Sao trông có vẻ quen quen?

Giang Hàn Phi phớt lờ Cố Hạo Ninh, bế Lâm Nhược Kỳ đặt lên chiếc giường kế bên rồi lấy điện thoại ra gọi: “Lộ Minh? Nhược Kỳ lại ngất rồi... Ở phòng bệnh của chồng cô ấy, chú mau qua đây!”

Một lát sau, bác sĩ Lộ vội vàng bước vào, bên cạnh là cô y tá trẻ.

“Sao cô ấy lại đến đây?” Ông vừa hỏi Giang Hàn Phi vừa thuận thực kiểm tra bệnh cho Lâm Nhược Kỳ.

“Hôm nay cô ấy đã làm thủ tục xuất viện rồi.” Người đáp không phải là Giang Hàn Phi mà là cô y tá đứng bên cạnh bác sĩ Lộ.

“Xuất viện? Ai làm thủ tục cho cô ấy? Sao tôi không biết?” Ông vụt quay đầu qua, trừng mắt giận dữ nhìn cô y tá.

“Cháu... cháu sáng nay mới... mới làm cho cô ấy...” Cô y tá này vừa vào viện không lâu, chưa bao giờ trông thấy bác sĩ Lộ tỏ ra tức giận đến thế, giọng không kìm được run rẩy. “Cháu... cháu thấy cô ấy là bệnh nhân hiến thận. Bình thường không phải một, hai tuần xuất viện được rồi sao? Cô ấy... cô ấy đã nằm viện gần một tháng, cô ấy lại... lại nặng nề đòi ra viện nên cháu... cháu mới...”

“Nằm viện? Gần một tháng?” Cố Hạo Ninh càng nghe càng thấy khó hiểu, không phải Lâm Nhược Kỳ đi công tác sao? Sao lại nằm viện? Anh nghi hoặc đưa mắt nhìn bác sĩ Lộ nhưng ông chỉ im lặng, ông đã hứa sẽ giúp Lâm Nhược Kỳ giữ bí mật đó.

Cố Hạo Ninh nhìn sang cô y tá, bầu không khí nặng nề khiến cô ấy sợ phát khiếp, im như thóc, không dám thở mạnh, nói gì tới chuyện trả lời câu hỏi của Cố Hạo Ninh.

Sau cùng, Cố Hạo Ninh nhìn sang Giang Hàn Phi. Anh nhớ ra rồi, anh chàng này chính là bác sĩ điều trị của Lâm Nhược Kỳ lúc cô ấy gặp tai nạn nhập viện. Cha mẹ anh từng nhiều lần tấm tắc khen ngợi vị bác sĩ nghiêm túc, tận tụy này, vả lại, lần trước cha anh nhập viện, cả hai đã gặp nhau một lần.

Giang Hàn Phi nhìn ánh mắt ngờ ngác của Cố Hạo Ninh, nhớ đến chuyện ban nãy anh ta còn đòi ly hôn với Nhược Kỳ, không sao kiềm chế được cơn thịnh nộ và phần uất đang sục sôi trong lòng. Giang Hàn Phi

lạnh lùng nhìn Cố Hạo Ninh, nhấn mạnh từng từ, hỏi: “Anh nghĩ người hiền thận cho anh là ai hả? Chính là vợ anh đó! Chính là người con gái mà anh vẫn luôn thờ ơ, làm tổn thương, thậm chí luôn muốn bỏ rơi này! Cô ấy vì anh, bất chấp sức khỏe của mình, thậm chí đến mạng sống cũng không cần, chỉ để anh có thể tiếp tục sống! Còn anh thì sao? Anh đối xử thế nào với cô ấy hả?”

Bác sĩ Lộ đang viết thuốc đưa y tá, chợt nghe Giang Hàn Phi chỉ trích Cố Hạo Ninh, không khỏi ngẩng đầu kinh ngạc, thì ra Cố Hạo Ninh đối xử với vợ như thế ư? Chẳng lẽ tình cảm giữa hai vợ chồng họ không tốt? Lại đưa mắt nhìn Giang Hàn Phi đang trong cơn nóng giận hằm hằm, thầm thở dài, xem anh, Giang Hàn Phi quả nhiên có tình cảm với Lâm Nhược Kỳ rồi.

Viết xong đơn, đưa cho y tá đi lấy thuốc, lúc này ông mới nhìn sang gương mặt trắng bệnh, mồm miệng há hốc của Cố Hạo Ninh, chậm rãi nói: “Anh Cố Hạo Ninh, người hiền thận cho anh đúng là vợ anh. Lúc hiến tạng, cô ấy chỉ vừa hồi phục lại sau tai nạn, thực ra không thích hợp lắm. Nhưng vì anh, cô ấy vẫn kiên trì làm phẫu thuật cắt thận. Hành động này quả thật gây tổn hại không nhỏ đến sức khỏe cô ấy. Nên suốt một tháng nay, chúng tôi luôn tiến hành điều trị cho cô ấy nhưng tiến triển rất chậm, khó khăn lắm mới có chút tiến triển nhưng cô ấy lại tự mình dừng điều trị, xuất viện... Tôi hy vọng anh có thể giúp chúng tôi khuyên cô ấy, dừng vội ra viện, bảo cô ấy tiếp tục điều trị.”

“Thật sự là cô ấy hiến tạng ư?” Cố Hạo Ninh cảm thấy đầu óc trống rỗng. Người hiến tạng sao lại là Lâm Nhược Kỳ? Sao lại thế được? Tại sao cô ấy lại giấu mình? Rốt cuộc chuyện này là sao?

“Không tin chứ gì? Sao với ai kia chẳng thêm hỏi han ngó ngang gì đến người vợ nằm viện của mình thì chuyện này đúng là khiến người ta khó tin!” Giang Hàn Phi hằn học nhìn Cố Hạo Ninh. Anh thực sự không hiểu gã đàn ông này rốt cuộc có điểm nào đáng để Lâm Nhược Kỳ yêu thương say đắm, bất chấp tất cả như thế?

“May mà tình hình của vợ anh bây giờ đã tạm ổn, chút nữa có lẽ cô ấy sẽ tỉnh lại. Cố tiên sinh, tôi vẫn mong anh có thể thận trọng suy xét về đề nghị ban nãy của tôi, tình trạng trước mắt của cô ấy thực sự không thích hợp để xuất viện.”

Bác sĩ Lộ hướng dẫn y tá truyền dịch cho Lâm Nhược Kỳ rồi ra khỏi phòng. Trước khi đi, ông nhìn Giang Hàn Phi một cái đầy ẩn ý. Ánh mắt Giang Hàn Phi sa sầm, lòng buồn rầu không thôi. Chẳng lẽ mình vẫn ngỡ đang ở trong phòng bệnh của Nhược Kỳ hay sao? Còn định trông nom cô ấy tiếp ư? Có phải mình điên rồi? Dù sao người ta vẫn chưa ly hôn! Chuyện vợ chồng họ cứ để họ tự giải quyết vậy.

Nghĩ đến đây, Giang Hàn Phi đành quỵn luyến nhìn Lâm Nhược Kỳ đang hôn mê rồi xoay gót, đi ra khỏi phòng.

Cố Hạo Ninh ngồi bên mé giường của Nhược Kỳ, nhìn gương mặt hiền dịu của cô trong giấc ngủ mê, lòng ngổn ngang rồi bời, chua xót khôn cùng.

Lòng ngực anh như có một tảng đá đè nặng, bức bối nói không nên lời.

Anh nhớ thuở bé, cô nhóc cứ luôn leo đèo theo sau mình, phụng phịu gọi “anh ơi”, nhớ hồi đại học, cô gái suốt ngày dính chặt lấy anh, rêu rao khắp nơi mình là “bạn gái của Cố Hạo Ninh”, lại nhớ khi mới kết hôn, người con gái e thẹn ôm chặt anh, nũng nịu đòi anh công lên tầng năm cho bằng được...

Anh tưởng mình hiểu rõ hơn ai hết con người Lâm Nhược Kỳ trước kia, nhưng rốt cuộc anh đã lầm. Nếu không, anh đã không lơ là để cô dùng thủ đoạn cực đoan hại chết Tiểu Phong.

Anh những tưởng mình đã nhìn rõ con người Lâm Nhược Kỳ sau vụ tai nạn đó, nhưng rốt cuộc anh lại lầm. Nếu không, anh đã không thể không hiểu nổi, tại sao cô nguyện hy sinh sức khỏe của mình chỉ để anh được sống tiếp.

Anh nhìn ngắm Lâm Nhược Kỳ đang chìm trong cơn hôn mê. Cô quen thuộc là thế nhưng cũng lạ lắm quá. Rốt cuộc cô là người như thế nào? Rốt cuộc cô muốn gì? Cô thực sự yêu anh tha thiết ư? Yêu đến có thể bất chấp tất cả? Yêu đến có thể giết người, cũng chẳng ngần ngại làm tổn thương chính mình?

Thoảng sau, Lâm Nhược Kỳ tỉnh dậy. Cô vừa hé mở mắt, liền thấy Cố Hạo Ninh đang ngồi ngay bên giường. Cô định nhồm dậy, chợt mu bàn tay nhói đau, mới sực nhận ra mình đang truyền dịch, phút chốc hoảng hốt, chợt dạ hỏi Cố Hạo Ninh: “Bác sĩ đã đến à?”

“Đến rồi!” Cố Hạo Ninh nhìn cô, cố giữ vẻ bình tĩnh, nhưng giọng nói hơi run rẩy kia đã bán đứng những cảm xúc đang dậy sóng trong anh. “Chuyện em hiền thận, anh biết rồi. Tại sao em lại làm thế, còn không muốn anh biết nữa?”

Tại sao ư? Lâm Nhược Kỳ cup mắt, khẽ cười. “Nếu em nói trước cho anh biết, anh sẽ không để em hiền tằng đâu, đúng không?”

Đáp lại lời của cô chỉ là sự câm lặng của anh.

Đúng vậy, nếu biết trước, anh sẽ không đồng ý để cô hiền thận. Không phải anh yêu thương gì Lâm Nhược Kỳ, mà là anh không muốn tiếp tục mắc nợ ai nữa, nhất là cô. Huống chi anh lúc đó gần như mong mỗi đón nhận cái chết. Kết thúc như thế, không hẳn không phải là một cách giải thoát.

“Nên em đã không nói ra.” Lâm Nhược Kỳ khẽ khàng đáp, lẫn chút ý cười nhợt nhạt. “Và còn... tại sao em lại làm thế...” Cô ngược mắt, mỉm cười nhìn Cố Hạo Ninh. “Là bởi em không muốn rời xa anh.”

Giọng cô nhẹ tênh như muốn bỗng bênh bay theo gió, cũng khẽ khàng biết bao nhưng lại tựa một lưỡi dao sắc mỏng, đâm thẳng vào lồng ngực Cố Hạo Ninh.

Anh ngỡ rằng, cô sẽ bướng bỉnh nói: “Bởi vì em yêu anh, em không muốn mất anh.”

Nào ngờ, cô chỉ khẽ khàng đáp: “Bởi vì em không muốn rời xa anh.”

Bàn tay đặt bên mép giường của Cố Hạo Ninh siết chặt nắm đấm, ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, khớp xương nhỏ cao, trắng bệnh.

Cô không muốn rời xa anh? Cô rất yêu anh? Yêu đến mức có thể từ bỏ mọi cao ngạo và tôn nghiêm, quỳ mọp dưới đất, chỉ để anh quay đầu, yêu đến nỗi có thể bất chấp mạng sống, khăng khăng giữ anh ở lại... nhưng anh... Người anh yêu nhất cũng chính vì tình yêu quá mãnh liệt này của cô mà phải nhận lấy cái chết thảm khốc! Cho dù cô hy sinh tất cả để anh được sống, thế thì sao nào? Một cuộc sống không có hơi ấm, không có hy vọng, một cuộc sống với những chuỗi ngày giày vò trong nỗi thống khổ và hối hận, liệu có ý nghĩa gì chứ?

Cố Hạo Ninh lắc đầu bi thương, anh có thể không cần tình yêu đó không? Tình yêu như vậy quá thảm khốc, anh chịu không nổi, anh không gánh vác nổi!

Lâm Nhược Kỳ nhìn nỗi đau thương tuyệt vọng đọng đầy dưới đáy mắt Cố Hạo Ninh, con tim đau buốt đến run rẩy. Cô dù biết được chuyện cô hiền thận, anh đối với cô vẫn chỉ có cự tuyệt ư?

Lâm Nhược Kỳ chậm chậm rút bàn tay không truyền dịch từ trong chăn ra, những ngón tay thon gầy trắng nhợt, dè dặt nắm lấy bàn tay đang siết chặt đến run rẩy của Cố Hạo Ninh, nghẹn ngào nói: “Hạo Ninh, đừng bắt em rời khỏi, được không?”

Cảm giác lạnh buốt nơi đầu ngón tay khiến con tim anh chợt thất lại, tay bắt chợt gạt mạnh, anh vụt đứng dậy.

“Hạo Ninh...” Tay Lâm Nhược Kỳ khựng lại như đang cố chấp muốn nắm bắt thứ gì đó nhưng cuối cùng, chỉ là dã tràng xe cát. Nụ cười vẫn điểm trên môi nhưng không ngăn được những giọt lệ buốt giá lăn dài trên gò má trắng bệch. Cố Hạo Ninh lùi về phía sau, như đã cạn kiệt sức lực, ngồi phịch xuống chiếc giường của mình. Anh nhìn gương mặt tái xanh của Lâm Nhược Kỳ, cô như đang cười nhưng chẳng vương chút hơi ấm, chỉ có cơn buốt giá và sâu thương thấu tận tâm can.

Nỗi đau xót nặng trĩu đó, nỗi đau xót vì mong ước đến cùng cực, để rồi cuối cùng rơi vào hố sâu tuyệt vọng đến tận cùng đó như một lần rơi dũ dội quất mạnh vào trái tim anh. Anh thần thờ nhìn Lâm Nhược Kỳ, chẳng còn sức chống cự, chỉ có thể ngồi chết lặng, mặc cho nỗi đau thấu xương lan khắp cơ thể.

31. Q.3 - Chương 2: Kháng Cự

“Tại sao truyền dịch xong rồi cũng không bảo y tá rút đầu kim?” Bác sĩ Lộ giúp Lâm Nhược Kỳ rút kim ra, khẽ liếc mắt nhìn Cố Hạo Ninh.

Ông vốn qua đây, định xem tình trạng của Lâm Nhược Kỳ, nhân tiện hỏi chuyện cô nhập viện, ngờ đâu vừa đặt chân vào phòng, ông suýt sững sốt đến chết lặng.

Lâm Nhược Kỳ nằm trên giường, đã tỉnh nhưng ánh mắt thì như đã chết, không thấy chút ánh sáng, chỉ có nỗi tuyệt vọng và ai oán bao trùm. Còn Cố Hạo Ninh đỡ đỡ ngồi trên giường, như chẳng hề trông thấy gương mặt đầm nước mắt của vợ, chỉ chìm đắm trong mạch suy tư của riêng mình, thấy ông bước vào, cũng chẳng có phản ứng. Rốt cuộc hai vợ chồng nhà này đã xảy ra chuyện gì? Không phải chỉ mới hơn một tiếng trôi qua thôi ư, sao lại thành ra thế này?

“Khụ khụ!” Ông háng giọng, thấy ánh mắt của Cố Hạo Ninh rốt cuộc cũng đã hướng về phía mình, ông mới chậm rãi nói: “Cố tiên sinh, chuyện để vợ anh tiếp tục nhập viện điều trị mà tôi nói ban nãy, anh suy nghĩ sao rồi?”

“Không cần đâu...”

“Cứ để cô ấy tiếp tục nhập viện.” Cố Hạo Ninh ngắt lời Lâm Nhược Kỳ, tay chống lên thành giường đứng dậy, định đi làm thủ tục cho cô.

“Hạo Ninh...” Lâm Nhược Kỳ thấy anh sắp bước ra khỏi phòng bệnh, ngấp ngừng cất tiếng. “Nếu em nhập viện rồi thì cha mẹ, phải nói sao?”

Bóng lưng Cố Hạo Ninh chợt dừng lại, tiếp đó, giọng khàn trầm buồn chậm rãi vang lên: “Cứ nói sự thật với họ đi.”

“Anh không sợ cha mẹ lo lắng ư?” Lâm Nhược Kỳ sốt ruột hỏi, nhòm người dậy.

Cố Hạo Ninh xoay người qua, đầu đầu nhìn thân sắc lo âu của Lâm Nhược Kỳ nhưng cuối cùng chỉ im lặng, rời khỏi phòng.

Lâm Nhược Kỳ nhìn theo bóng lưng Cố Hạo Ninh, bóng lưng năm xưa phóng khoáng, tuần tú tựa gió ấy, giờ đây lại toát ra vẻ mệt nhọc và ủ rũ khó tả. Đáy mắt cô lần nữa nhoà lệ.

Cố Hạo Ninh trầm mặc đi bên cạnh bác sĩ Lộ, hồi lâu sau, anh mới chậm rãi cất tiếng: “Bác sĩ Lộ, cảm ơn bác sĩ thời gian qua đã chăm sóc vợ cháu. Sau này còn phải làm phiền bác sĩ tiếp tục nhọc lòng rồi!”

Bác sĩ Lộ dừng lại, nhìn Cố Hạo Ninh, ánh mắt thoáng qua tia lưỡng lự. “Cố tiên sinh, là một bác sĩ, tôi nhất định sẽ dốc hết sức vì bệnh nhân. Nhưng đối với vợ anh, điều quan trọng nhất chính là tạo cho cô ấy một môi trường vui vẻ, thoải mái để tĩnh dưỡng thật tốt. Nếu không, dù thuốc thang bao nhiêu cũng chỉ có thể trị được ngọn chứ không trị tận gốc. Anh hiểu chứ?”

Cố Hạo Ninh ngẩng đầu nhìn, thấy vẻ trách móc nơi đáy mắt ông, thoáng ngẩn người rồi cụp mắt xuống, khẽ khàng đáp: “Cháu biết rồi. Cảm ơn bác sĩ!”

Làm xong thủ tục nhập viện cho Lâm Nhược Kỳ, Cố Hạo Ninh đến khu vườn nhỏ trong bệnh viện. Trời đã sang tháng Tư, tiết xuân ấm áp. Trong vườn, muôn hồng nghìn tía tranh nhau khoe sắc, cỏ cây sum suê xanh mơn mẫm. Cố Hạo Ninh ngồi xuống băng ghế, ánh nắng rạng rỡ lướt trên ngực anh, nhưng chỉ như một lớp bóng mỏng tang, phập phù lơ lửng nơi tận cùng băng giá, chẳng ủ tan băng rét buốt bên trong, dù chỉ một chút.

Ngồi được một lúc, Cố Hạo Ninh định đứng dậy, chợt nghe thấy tiếng gọi quen thuộc: “Anh Ninh?”

Cố Hạo Ninh ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Đinh Hồng, cậu ta đang đứng cách đó không xa, ngạc nhiên nhìn anh. “Sao anh lại ngồi ở đây một mình?”

“Chán quá, anh bèn ra đây đi dạo.” Cố Hạo Ninh chỉ vào chỗ bên cạnh, ra hiệu cho Đinh Hồng ngồi xuống. “Sao hôm nay cậu lại rảnh rỗi đến đây? Phương Na đâu? Cuối tuần mà cô ấy không đi với cậu à?”

“Hôm nay, cô ấy có hẹn đi chơi với mấy người bạn mới từ Pháp về. Chính là những người chơi cùng bọn Vu Tiểu Phong ngày trước...” Vừa nói đến đây, Đinh Hồng liền hồi hận, lén liếc nhìn Cố Hạo Ninh. Thấy sắc mặt anh không biến đổi mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cố Hạo Ninh như không nghe thấy ba từ Vu Tiểu Phong, cười, hỏi Đinh Hồng: “Cậu và Phương Na định chừng nào tổ chức hả?”

“Chắc ngày mừng Một tháng Mười tới sẽ tổ chức. Anh nhất định phải đến đó, anh và... Anh cũng là người đã chứng kiến em và Phương Na đến với nhau mà!”

“Đúng rồi, anh và Tiểu Phong cũng xem như đã đôi theo hai người thành đôi.” Cố Hạo Ninh tiếp lời, vờ như vô ý. Nếu đã không thể né tránh thì cứ dứt khoát nói thẳng ra.

“Khụ, đúng vậy!” Đinh Hồng bối rối đằng hắng một tiếng, vội chuyển đề tài: “Anh sao rồi? Bác sĩ bảo chừng nào anh được xuất viện? Lần trước em đến hình như là bác gái chăm sóc anh? Chị dâu đi công tác đã về chưa?”

“Chắc anh cũng sắp ra viện rồi. Nhược Kỳ, cô ấy thực ra không đi công tác, chỉ là sức khoẻ không tốt, giấu anh nằm viện. Giờ thì về rồi!”

“Gì cơ?” Đinh Hồng ngạc nhiên, thoáng trầm ngâm, chăm chú quan sát sắc mặt của Cố Hạo Ninh rồi mới chậm rãi nói: “Chị dâu... đối với anh hiện giờ, quả thật rất tốt.”

“Ừ, rất tốt!” Cố Hạo Ninh cúi đầu, nơi khoé môi lướt qua nụ cười cay đắng, trong mắt mọi người, Lâm Nhược Kỳ bây giờ là người vợ gương mẫu điển hình rồi nhỉ?

“Anh Ninh...” Đinh Hồng nhìn gò má gầy hóp của Cố Hạo Ninh, không nén được cất tiếng khuyên lơn: “Sức khoẻ vẫn là trên hết, hãy cùng chị dâu sống hoà thuận. Chuyện trước kia... cứ để nó trôi qua đi!”

Khoé môi Cố Hạo Ninh cong lên, anh ngửa cổ nhìn vòm trời xanh thẳm, khi cúi xuống, gương mặt bình tĩnh đến lạ. Thấy sắc mặt Đinh Hồng thoáng ngượng ngùng, Cố Hạo Ninh cười nhạt. “Cậu lo lắng vợ vẫn gì hả? Anh không sao. Bên công ty vẫn ổn chứ? Thời gian này anh cũng không tiện lên mạng, công ty không có chuyện gì lớn chứ?”

“Không có gì đâu. Anh cũng biết đó, giờ là mùa vắng khách du lịch, chẳng có gì phải bận tâm. Anh cứ yên tâm dưỡng bệnh đi! Đúng rồi, lúc anh bị bệnh, công ty chẳng phải đã tuyển thêm một trợ lý giám đốc đó sao, cô ấy khá lắm đó! Nghe đồn phó giám đốc cũng muốn vớt cô ấy về cho riêng mình nhưng hình như cô ấy chưa đồng ý.”

“Thật à?” Cố Hạo Ninh hờ hững đáp. “Chẳng sao. Bất quá khi về anh tìm người khác thôi.”

“Ha ha, anh gặp cô ấy rồi hắng nói.” Đinh Hồng cười láu lỉnh nhìn anh. Cố Hạo Ninh nhướn mày, cậu chỉ nhẹ nhàng cười.

Cố Hạo Ninh cũng chẳng có lòng dạ hỏi nhiều, hai người tán gẫu vài chuyện rồi Đinh Hồng tạm biệt ra về. Tay xách giỏ trái cây mà Đinh Hồng tặng, Cố Hạo Ninh trở về phòng bệnh. Lâm Nhược Kỳ đã dọn xong cơm tối, đang đợi anh về cùng ăn.

“Em cứ ăn trước đi, anh ra ngoài hút thuốc.” Anh đặt giỏ trái cây xuống giường, định xoay người đi ra.

“Em có thể chuyển sang phòng bệnh khác.” Câu nói của Lâm Nhược Kỳ ngăn bước chân anh lại.

Cố Hạo Ninh quay lại, nhìn cô.

Ánh chiều tà đỏ ối phủ xuống quảng sáng nhàn nhạt sau lưng cô, như xuyên qua cơ thể mỏng manh kia, nhìn trong suốt đến nao lòng. Cô im lặng nhìn anh. Đôi mắt đen láy, u tối như màn đêm thăm thẳm. Đáy mắt chẳng ánh lên chút sức sống, khô khốc tựa chiếc giếng nghìn năm chỉ đọng đầy cảm lạnh, tịch liêu. Trong khoảnh khắc ấy, con tim Cố Hạo Ninh chợt như bị một đầu kim cực nhọn khới móc, nhói nhói đau, tựa hồ đột nhiên bị nhúng trong chất độc lạnh lẽo. Anh cup mắt, bước đến bên bàn, một tiếng thở dài nhẹ tênh lướt qua lồng ngực, nhưng bờ môi thốt ra lại chỉ là một câu. “Không cần chuyển đâu, ăn cơm đi.”

Sua khi ăn cơm, Lâm Nhược Kỳ định mang bát đĩa đi rửa, nào ngờ bị Cố Hạo Ninh ngăn lại: “Để anh rửa cho, em xem ti vi đi.”

“Để em rửa thì hơn...”

“Anh đã nói anh rửa thì để anh rửa.”

Tay cô run rẩy, Cố Hạo Ninh đã cầm lấy mấy cái bát. Lâm Nhược Kỳ mở ti vi, bên tai chỉ nghe thấy tiếng nước chảy rào rào. Cô ngẩn ngơ, để Cố Hạo Ninh rửa bát đã là chuyện của khi nào? Hình như là hai năm trước, lúc ở châu Âu?

Lúc đó, cô lo lắng dạ dày anh sẽ không chịu nổi nếu cứ ăn đồ Tây mãi nên trước khi khởi hành, cô chạy đến phố người Hoa mua rất nhiều nguyên vật liệu, còn mang theo cả nồi cơm điện lẫn một số bát đĩa gọn nhẹ. Cô vĩnh viễn không bao giờ quên, khi cô bưng bát cháo kê nghi ngút khói đến trước mặt Cố Hạo Ninh vào tối hôm đó, đáy mắt anh chứa đầy ngạc nhiên và sung sướng, tựa như những chùm pháo hoa rạng ngời nổ rộ giữa màn đêm hun hút, thấp lên trong cô cả vòm trời rực rỡ và ấm áp, khiến lòng cô khắp khối khôn nguôi. Sau đó, anh cười nói, đã ăn chùa của người ta, nhất định phải làm chút việc gì đó để báo đáp mới được. Thế là anh bèn xắn tay áo, nhận lấy bát đĩa từ tay cô rồi cầm đến bồn nước, bắt đầu “công cuộc” rửa bát.

Thực ra, hôm đó cô có len lén nhìn anh, chỉ liếc qua một cái, cô liền nhận ra chắc hẳn Cố Hạo Ninh ngày thường rất hiếm khi làm chuyện đó. Dáng vẻ lóng ngóng rất đáng yêu kia thực sự chẳng giống với hình tượng một chàng giám đốc ngồi ngời ngời trên cao, luôn chững chạc, nghiêm túc của anh thường ngày. Nhưng cô vẫn để mặc anh rửa cho hết bát đĩa, dù sau đó mình phải rửa lại, vẫn thắm tươi cười rạng rỡ. Niềm vui giản đơn đó đến nay vẫn rõ nét tựa hồ chỉ mới ngày hôm qua.

Cố Hạo Ninh cầm mấy chiếc bát đã rửa sạch đi ra, bắt gặp nụ cười ngẩn ngơ trên môi cô. Anh lướt nhìn ti vi, trong đó đang chiếu bộ phim kinh điển của Pháp, Amelie. Anh nhướn mày, Nhược Kỳ bắt đầu thích xem loại phim này từ khi nào?

“Anh muốn xem ti vi không?” Lâm Nhược Kỳ thấy anh bước qua, vội đưa điều khiển.

“Không cần, em cứ xem đi.” Cố Hạo Ninh đi thẳng về giường, ngồi xuống, lấy laptop ra.

Trong phòng lại chìm vào thinh lặng. Chỉ có bóng dáng nhí nhảnh, vui tươi của Amelie đi đi lại lại trong ti vi.

Sáng hôm sau, mẹ Cố Hạo Ninh mang bữa sáng vào bệnh viện. Vừa bước vào phòng, trông thấy con dâu đang mặc áo bệnh nhân, bà không khỏi ngẩn ngơ.

“Nhược Kỳ, sao con lại ăn mặc thế này?”

“Mẹ, Nhược Kỳ phải nằm viện cùng con.” Cố Hạo Ninh đáp.

“Nằm viện chung với con? Tại sao?” Bà nghi hoặc quan sát Nhược Kỳ. Hôm nay con dâu không trang điểm, quả thật trông tiêu tụy, nhợt nhạt hơn hôm qua nhiều, nhưng sức khỏe của nó kém đến mức phải nhập viện sao?

“Bối ca phẫu thuật của con không phải phẫu thuật viêm thận bình thường.” Cố Hạo Ninh dịu mẹ ngồi xuống cạnh giường rồi mới từ tốn nói. “Con phải phẫu thuật cấy ghép thận. Và người hiến thận cho con chính là Nhược Kỳ.”

“Cái... cái gì?” Mẹ Cố Hạo Ninh sững sờ. Hạo Ninh ghép thận ư? Còn... còn do chính Nhược Kỳ hiến thận?

Bà ngơ ngàng nhìn Nhược Kỳ rồi lại nhìn sang con trai, sững sốt nói: “Thế... thế vợ con bảo đi công tác...”

“Nhược Kỳ không hề đi công tác mà là nhập viện điều trị. Cô ấy sợ cha mẹ lo lắng nên không dám nói sự thật cho cha mẹ biết. Hôm qua, sau khi cha mẹ về, cô ấy đã ngất xỉu. Bác sĩ Lộ qua đây, con mới biết được, thì ra Nhược Kỳ chính là người hiến thận. Sau khi hiến tặng, sức khỏe của cô ấy hồi phục không được khả quan cho lắm, cho nên bác sĩ Lộ hy vọng cô ấy có thể tiếp tục nhập viện điều trị.”

Cố Hạo Ninh ngẩn ngơ kể lại, nói xong, người đã mệt mỏi. Chuyện này cuối cùng vẫn không thể giấu giếm được cha mẹ. Nhưng anh nào còn lựa chọn khác chứ? Nói sao cũng không thể để cha mẹ cứ hiểu lầm Nhược Kỳ mãi được.

“Nhược Kỳ, con thật ngoan...” Bà như lê từng bước đến bên giường Lâm Nhược Kỳ, ngã ngồi xuống bên cô, nắm lấy tay con dâu, nước mắt giàn giụa.

“Mẹ, con xin lỗi, đã để mẹ lo lắng.” Lâm Nhược Kỳ cúi gầm mặt, đã bao lâu rồi, bàn tay rét buốt của cô không được siết chặt, bao bọc bởi hơi ấm như thế này? Chầm chậm gối đầu lên vai mẹ chồng, Lâm Nhược Kỳ cắn chặt môi, mặc cho dòng nước mắt cuộn trào, mang theo bao nỗi uất ức và chua xót.

Cách đó vài bước, Cố Hạo Ninh khẽ ngoảnh đầu sang hướng khác, một giọt nước mắt lặng thầm lăn dài.

32. Q.3 - Chương 3: Vùng Vấy

“Hạo Ninh à, lần này Nhược Kỳ cứu con như vậy, con không được khinh suất nữa! Từ nay về sau, phải sống thuận hoà với vợ đó!” Ăn xong, mẹ Cố Hạo Ninh vừa gọt trái cây vừa dặn dò con trai.

“Dạ, con biết rồi. Mẹ, để con gọt nhé?”

Bà cười tủm tỉm nhìn Cố Hạo Ninh, vui sướng nói: “Đã hiểu chuyện, biết thương người ta rồi à?” Rồi đưa trái táo qua cho con, bà đứng dậy. “Chắc cha con cũng sắp đến rồi, mẹ ra đón ông ấy.”

Nhìn bà Cố đã ra khỏi phòng, Nhược Kỳ vội chia tay ra: “Hạo Ninh, để em gọt!”

Cố Hạo Ninh vẫn im lặng, gọt xong trái táo mới đưa cho cô.

“Cảm ơn anh!” Lâm Nhược Kỳ khẽ nói, nhận lấy trái táo, cầm trên tay nhưng khó mà nuốt trôi.

“Người đáng phải nói cảm ơn là anh.”

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Cảm ơn em. Còn nữa, hôm qua đã để em chịu uất ức rồi!” Cố Hạo Ninh chậm rãi nói, không khí trong lồng ngực như bị rút kiệt, chỉ còn lại nỗi trống trải mênh mông đến ngạt thở.

“Em... em không sao!” Lâm Nhược Kỳ hấp tấp cúi đầu, cầm trái táo, cắn mạnh nhưng vẫn không ngăn được nỗi nghẹn ngào. Trên đầu lưỡi, vị ngọt tanh tanh dâng lên.

Nhìn đôi vai gầy đang run rẩy kia và sự yếu đuối lẫn nhún nhường mà cô đang gắng gượng đè nén, như có một dòng điện cực nhỏ xẹt qua tim đã đóng chặt bao lâu nay của Cố Hạo Ninh. Anh đứng dậy, tiến lên trước, định giơ tay ra, nhưng chợt dừng lại, đứng cách cô chỉ một bước chân, nhưng tựa hồ xa tận chân trời.

Lòng ngực như bị một tảng đá đè nặng, không sao thở được.

Giang Hàn Phi, bác sĩ Lộ, Đinh Hồng, cha mẹ và cả bản thân anh, tất cả mọi người đều bảo anh phải đối tốt với Nhược Kỳ, anh biết chứ, cũng muốn chứ. Nhưng những quá khứ, những dĩ vãng kia sao anh có thể quên. Và làm sao có thể dễ dàng vượt qua như thế này? Đôi tay siết chặt, buông lỏng rồi siết chặt, lại buông lỏng, cuối cùng, chân anh vẫn chôn chặt tại chỗ.

Cha mẹ Cố Hạo Ninh đến tìm bác sĩ Lộ, biết được khi đó Nhược Kỳ đã bất chấp nguy hiểm nặng nề đòi hiến thận cho con trai mình, cảm động khôn xiết, đối với Nhược Kỳ, càng quan tâm chăm sóc, yêu thương hết mực.

Thấy ông bà Cố ngày nào cũng phải vất vả chạy đôn chạy đáo giữa nhà và bệnh viện, Lâm Nhược Kỳ thấy áy náy vô cùng. Thế nên, cô càng tích cực nỗ lực phối hợp cùng bác sĩ để điều trị, chỉ mong mình có thể sớm ra viện. Cuối cùng vào trung tuần tháng Tư, bác sĩ Lộ đồng ý cho Cố Hạo Ninh và Lâm Nhược Kỳ làm thủ tục xuất viện.

Từ bệnh viện trở về, nghỉ ngơi thêm mấy ngày, cả hai bên quyết định quay lại công ty làm việc.

Sáng sớm, Cố Hạo Ninh và Lâm Nhược Kỳ cùng bước ra cửa. Thấy Nhược Kỳ không đi về hướng gara, Cố Hạo Ninh thầm nghi hoặc, gọi giật cô lại.

“Em không đi xe à?”

“Em... em lâu rồi không lái xe.” Chân Lâm Nhược Kỳ chợt dừng lại, cô phải nói sao đây? Nói thực rằng cô hiện giờ chẳng hề biết lái xe ư?

Con tim Cố Hạo Ninh chợt thất lại, đã lâu rồi cô không lái xe? Vậy mà mình trước nay hoàn toàn không hay biết. Tính ra, kể từ lúc cô xuất viện sau vụ tai nạn, hai người hình như chưa từng đi làm cùng nhau.

“Lên xe đi, anh đưa em đến công ty.”

“Không cần đâu, em tự đi được...”

“Lên xe đi, dù gì cũng thuận đường.” Vừa nói chuyện Cố Hạo Ninh vừa đi thẳng vào gara. Anh thoáng liếc nhìn xe của Lâm Nhược Kỳ, quả nhiên, trên thân xe là một lớp bụi dày.

“Ồ, em... em đã đổi việc rồi. Không thuận đường lắm đâu.” Lâm Nhược Kỳ vẫn đứng tại chỗ, có phần lúng túng.

“Đã đổi việc? Tại sao?” Cố Hạo Ninh xoay đầu, nhìn về phía cô.

“Cũng không có gì. Chỉ là làm một công việc suốt bao nhiêu năm, thấy mệt nên muốn nhảy việc thôi!” Lâm Nhược Kỳ cúi gầm mặt, chợt dạ nói.

Cố Hạo Ninh nhướn mày, mệt ư? Công việc trước kia của cô là do chính cha cô sắp xếp khi ông còn tại thế, vô cùng nhàn nhã, tự do. Vậy mà cô lại bảo là mệt ư?

“Thế giờ em chuyển sang việc gì?”

“Em làm trợ lý tại một công ty y dược.”

Đầu Lâm Nhược Kỳ càng lúc càng cúi thấp, giọng cũng run rẩy. May thay, cô chưa hoảng loạn đến độ khai ra mình làm phiên dịch. Nhưng giọng điệu nghi ngờ thấy rõ của Cố Hạo Ninh cũng đủ khiến cô thấp thỏm lo âu. Thấy Nhược Kỳ như không muốn nói thêm, Cố Hạo Ninh cũng chẳng truy hỏi tiếp. Anh đau đầu nhìn cô rồi nhàn nhạt nói một câu: “Lên xe, anh đưa em đi.” Ngữ khí không nặng nề nhưng mang vẻ kiên quyết, không cho phép chối từ.

Lâm Nhược Kỳ cúi gầm mặt, cam lặng vòng qua bên kia, ngồi vào trong xe của anh. Thấy dáng vẻ lo lắng, sợ hãi của cô, Cố Hạo Ninh đột nhiên vỡ lẽ. Có lẽ vụ tai nạn kia đã khiến cô sợ lái xe. Hành động quyết liệt đến mức gần như cùng đi vào chỗ chết trước kia đối với cô chắc cũng là ký ức không muốn nhớ lại.

Suốt đoạn đường, cả hai đều im lặng. Lúc này đang là giờ cao điểm, chiếc xe hoà vào dòng xe đông nghịt, hết chạy lại dừng, chậm chạp tiến về phía trước.

“Em có thể nghe radio không?” Bầu không khí im ắng, nặng trĩu khiến Lâm Nhược Kỳ cảm thấy ngột ngạt, cô dè dặt hỏi ý kiến của anh.

“Ừ, cứ tự nhiên. Em tự chỉnh đài nhé!”

Cố Hạo Ninh bật radio, Lâm Nhược Kỳ chỉnh sang vài kênh, cuối cùng dừng lại ở một chương trình đang phát sóng các bài hát nước ngoài. Tiếng nhạc du dương tha thiết ngân vang trong khoang xe đang lặng ngắt như tờ.

When they get to the part

Where he's breaking her heart

It can really make me cry

Just like before

It's yesterday once more.

“Cạch!” Cố Hạo Ninh vụt tắt radio. Lâm Nhược Kỳ sững sờ ngoảnh đầu nhìn Cố Hạo Ninh.

Bàn tay nắm chặt vô lăng đang khẽ run rẩy. Cố Hạo Ninh hít sâu một hơi, mắt nhìn thẳng, hờ hững nói: “Sắp đến công ty em rồi. Có cần anh đến đón em sau khi tan ca không?”

“Không cần đâu. Em tự về được, cũng tiện lắm.”

Cố Hạo Ninh gạt đầu, chậm chậm dừng xe trước cửa toà cao ốc. Nhìn Lâm Nhược Kỳ bước xuống xe, đóng cửa lại, đạp ga chiếc xe lao vút đi.

Lâm Nhược Kỳ đứng trước cửa, dõi theo xe của Cố Hạo Ninh dần mất hút trong dòng xe tấp nập, khoé môi lướt qua nụ cười cay đắng.

Yesterday once more, ngày xưa ấy đã quay về một lần nữa. Cô thật là... nhất thời hồ đồ chọn bài hát ấy làm gì!

33. Q.3 - Chương 4: Chập Chờn

“Ngày đầu tiên quay lại làm việc, anh có mệt không? Có cần về nhà nghỉ ngơi chút không?”

Buổi trưa, Đinh Hồng hẹn Cố Hạo Ninh cùng đi ăn. Thấy anh đưa tay day day huyệt thái dương, dáng vẻ mệt mỏi, Đinh Hồng không khỏi lo lắng.

“Không sao. Cô trợ lý Lạc Hân mới đến kia đã giúp anh rất nhiều.”

“Em nói mà!” Khoé môi Đinh Hồng hơi cong lên. “Nghe Tiểu Trương bảo, cô ấy đã làm một bản báo cáo tổng kết các sự kiện quan trọng xảy ra ở phòng marketing trong lúc anh nằm viện hả?”

“Ừ!” Cố Hạo Ninh nhớ lại buổi sang mình đã kinh ngạc thế nào khi trông thấy bản báo cáo đó. Lạc Hân, cô gái với vẻ ngoài bình thường lại làm việc rất nhanh nhẹn và tháo vát, khiến anh rất lấy làm ngạc nhiên.

“Ha ha, lúc đầu anh còn chẳng quan tâm phó giám đốc suýt nữa cuõm mất người ta đi! Giờ chắc đã biết mình bắt được vàng rồi nhỉ?” Đinh Hồng hớn hờ chế giễu.

“Cũng chẳng đến mức đó. Nếu nói vàng, so với cô ấy, Tiểu Phong năm xưa...” Khoé môi Cố Hạo Ninh chợt trào dâng vị đắng chát, sao lại nhắc Tiểu Phong nữa rồi?

“Đồ ăn đã tới, ăn ngay kẻo nguội!” Đúng lúc nhân viên bưng đĩa thức ăn lên, Đinh Hồng vội đánh trống lảng.

Cố Hạo Ninh nhìn các món ăn vô cùng thanh đạm bày trên bàn, nhướn mày. “Thanh đạm vậy sao? Không phải trước giờ cậu thích ăn cay à?”

“Khụ khụ...” Đinh Hồng gãi đầu về ngưỡng ngập. “Cái này, sáng nay chị dâu có gọi cho em. Chị ấy dặn em phải chú ý việc ăn uống của anh, tránh đồ cay nồng và dầu mỡ, nói em giúp chị ấy trông chừng nên...”

Cố Hạo Ninh thoáng ngẩn người, tức thì sắc mặt khôi phục như cũ.

“Anh Ninh, bệnh của chị dâu đã đỡ nhiều chưa?”

Bệnh? Cố Hạo Ninh sững sốt ngẩng lên mới sực nhớ lần trước mình từng kể cho Đinh Hồng nghe chuyện Lâm Nhược Kỳ nhập viện. “Đỡ rồi. Cô ấy đã đi làm lại.”

“Ồ, thế thì tốt. Có phải do thời gian trước chăm sóc anh vất vả quá nên mới đổ bệnh không? Giờ anh hồi phục, chắc chị ấy cũng khoẻ lại rồi!” Đinh Hồng vô ý cười nói.

Cố Hạo Ninh cúi đầu, gắng nuốt món rau trong miệng, chỉ cảm thấy lồng ngực nghẹn đắng, chẳng thấy ngon.

“Giám đốc Cố, anh vẫn chưa về à?” Sáu giờ rưỡi, văn phòng chỉ còn lại vài người. Lạc Hân thấy phòng làm việc của Cố Hạo Ninh vẫn sáng đèn, bèn gõ cửa bước vào, quả nhiên anh vẫn đang xem tài liệu.

“Chút nữa tôi về.” Cố Hạo Ninh cầm tách trà trên bàn lên, đưa ngang miệng mới sực nhận ra đã cạn. Anh hờ hững đặt xuống, tiếp tục đọc.

“Cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, gương mặt ấm áp của Lạc Hân xuất hiện. “Em đã rót cho anh một tách trà. Là trà xanh, được chứ?”

“Cảm ơn!” Nụ cười khê nở trên môi, chậm chậm lan vào đôi mắt sâu lắng của Cố Hạo Ninh. “Trà xanh à, tôi thích lắm!”

“Thật không? Em cũng thích trà xanh! Trà Trung Quốc tốt hơn cà phê nhiều lắm đó! Uống cà phê nghe bảo sẽ nổi mụn!” Lạc Hân cười e thẹn.

Bàn tay đang cầm tách trà của anh chợt run bật. Năm đó, bên bờ kênh đào ở Strabourg, người con gái ôn hoà như nước kia cũng cười e thẹn, nói rằng: “Em không thích uống cà phê, sẽ mọc mụn mất!”

“Giám đốc Cố! Anh bị bỏng à?” Lạc Hân vội cầm lấy tách trà trong tay Cố Hạo Ninh, đặt xuống, ngón tay anh đã bỏng đỏ nhưng anh có vẻ chẳng hề hay biết.

Cố Hạo Ninh định thần lại, thấy Lạc Hân đang cầm khăn giấy lau những giọt nước bắn tung toé trên giấy tờ, không khỏi xấu hổ. Anh cúi đầu, hờ hững lấy khăn giấy lau ngón tay rồi nhàn nhạt đáp: “Không sao!”

Không sao? Đáy mắt Lạc Hân vụt loé qua một tia sáng, cô mới pha trà bằng nước sôi, anh thực sự không cảm thấy đau chút nào sao?

Dọn dẹp xong, Lạc Hân lui ra ngoài. Cố Hạo Ninh định tiếp tục xem tài liệu, đột nhiên điện thoại trên bàn đổ chuông. Cố Hạo Ninh bắt máy, là mẹ gọi đến giục anh về ăn cơm. Nhìn đồng hồ, anh quyết định gọi cho Nhược Kỳ. “Em đã rời khỏi văn phòng chưa? Có cần anh qua đón em không?”

“Không cần đâu, em đã lên xe rồi. Anh vẫn đang ở công ty à?”

“Ừ, anh về bây giờ đây!”

“Anh lái xe cẩn thận! Em sắp đến trạm rồi, sẽ về nhà đợi anh.”

Cố Hạo Ninh trân trân nhìn điện thoại, hàng mày nhướn cao. Sắp đến trạm? Trong điện thoại ban nãy, thấp thoáng vang lên tiếng ồn ã báo tên trạm xe buýt. Chẳng phải Nhược Kỳ không bao giờ đi xe buýt sao? Chẳng lẽ là do không bắt được taxi?

Bước ra khỏi văn phòng, Cố Hạo Ninh mới phát hiện không biết tự khi nào trời đã đổ mưa to.

Tháng Tư, bắt đầu vào mùa mưa dầm, tiết trời thất thường nắng mưa đến và đi đột ngột. Cố Hạo Ninh nhớ hồi sáng đi làm, trời vẫn nắng như thiêu như đốt, thế mà giờ mưa tầm tã như trút nước. Con đường Thâm Nam vốn đã chẳng thông thoáng, giờ càng trở nên ùn tắc. Xe từ từ trườn với tốc độ rùa bò, giữa lúc buồn chán, Cố Hạo Ninh bật radio, một giai điệu du dương du dương phát ra...

Tiếng nhạc từ từ dừng lại, chất giọng ngọt ngào của phát thanh viên vang lên: “Hôm nay quả là một ngày đặc biệt, Yesterday once more đã được yêu cầu đến mấy lần. Xem ra có không ít bạn thính giả đang hoài niệm về quá khứ. Quả thực, dĩ vãng tươi đẹp luôn khiến người ta không kìm lòng mà nhớ về. Hôm nay, người yêu cầu bài hát này, cô Diệu muốn gửi tặng cho chồng mình, để làm quà kỷ niệm mười năm ngày cưới...”

Quả kỷ niệm mười năm ngày cưới?! Bàn tay nắm vô lăng của Cố Hạo Ninh chợt dừng lại. Hôm nay hình như cũng là kỷ niệm ngày cưới của anh và Lâm Nhược Kỳ. Anh nhớ lại vẻ thương tâm vụt loé qua đáy mắt Nhược Kỳ vào sáng nay, lòng bất giác rầu rĩ.

Anh không muốn Nhược Kỳ bị tổn thương, nhưng Yesterday once more là bài hát yêu thích nhất của anh và Tiểu Phong, trong khoảnh khắc đó lại được Nhược Kỳ bật lên, như một lần roi quất mạnh vào trái tim anh, anh tức khắc nhấn tắt ngay, gần như phản xạ. Trong giây phút ấy, anh quả thực đã quên mất Nhược Kỳ cũng thích bài hát đó.

Những hình ảnh không ngừng đan xen hiện lên trong đầu, gương mặt hiền dịu như nước của Tiểu Phong, nụ cười rạng rỡ tựa ánh mặt trời của Nhược Kỳ, niềm vui, nỗi đau, sự ngỡ ngàng, bị thương... Những cảm xúc của anh cứ lên xuống chìm nổi theo tiếng nhạc êm ái, trầm bổng...

Cố Hạo Ninh thờ ơ nhìn đường trước, cần gạt xe đảo qua đảo lại một cách máy móc, từng giọt nước mưa lại tí tách rơi xuống kính chắn gió, tầm mắt bỗng chốc ướt nhoà. Chập chờn lại chập chờn. Những dĩ

văng chồng chất ấy ùn ùn kéo đến rồi lãng đãng trôi qua, nhạt nhoà. Giai điệu quen thuộc vẫn ngân vang bên tai nhưng chung quy cảnh còn, người đã mất, dấu hồi tưởng cũng chỉ hoài công.

Từ radio, tiếng nói ngọt ngào đến phát ngấy của phát thanh viên lại lần nữa cất lên: “Có câu “trăm năm một kiếp chung thuyền, nghìn năm một kiếp nên duyên vợ chồng”. Có thể gắn bó, nương tựa vào nhau mười năm, quả thật cũng đáng để hoài niệm và quý trọng, chúng tôi xin chúc cô Diệu và chồng mình có thể tiếp tục hạnh phúc bên nhau, cùng nắm tay nhau đến đầu bạc răng long, cũng hy vọng mọi cặp vợ chồng trên đời đều mãi mãi đùm bọc yêu thương, hạnh phúc trọn đời!”

Khoé môi Cố Hạo Ninh khẽ cong lên, “đùm bọc yêu thương, hạnh phúc trọn đời”, cái kết viên mãn ấy là điều mà tất cả mọi người đều hy vọng anh mang đến ư?

Yesterday once more, ngày xưa ấy đã quay về một lần nữa, liệu anh còn có sự lựa chọn nào khác ư?

Tay anh thoát khỏi một vòng vô lăng, xe đột ngột phanh kết trước cao ốc thương mại quốc tế. Tầm pa nô quảng cáo cực lớn của Dior dưới cơn mưa tầm tã vẫn xa hoa và trắng lệt.

“Sao về trễ vậy? Cơm nước đều nguội cả rồi, để mẹ đi hâm nóng!” Cố Hạo Ninh vừa bước vào nhà, mẹ anh liền đon đả ra đón. “Hạo Ninh à, không phải mẹ nói con, mưa lớn thế kia, con cũng không đi đón Nhược Kỳ. Nó không mang theo ô, phải lội bộ từ trạm xe về nhà, toàn thân ướt sũng! Haizz, sức khoẻ nó vốn chưa hoàn toàn hồi phục, giờ lỡ mà đổ bệnh nữa thì khôn!”

Những câu phàn nàn của mẹ khiến đầu Cố Hạo Ninh càng lúc càng cúi thấp. Anh cởi áo khoác, đi vào bếp, lấy ra một bịch rẽ bản lam[1], cho vào cốc, rót nước nóng, lặng thinh dùng thìa khuấy đều.

[1] Một vị thuốc giúp thanh nhiệt, giải độc, lợi yết hầu.

“Con sao hả? Cầm rồi à?” Bà lo lắng nhìn con, định giơ tay sờ thử trán nhưng anh né đi.

“Là con pha cho Nhược Kỳ.” Cố Hạo Ninh chậm rãi nói, rành rọt từng từ.

“Con trai ngốc, biết thương vợ rồi à? Còn cần con nói sao? Nó vừa về tới là mẹ pha cho nó một cốc rồi.”

Bàn tay đang khuấy dừng lại, Cố Hạo Ninh khẽ mím môi. Tay cầm cốc, anh ngửa cổ tu ừng ực, dòng nước nóng hồi trôi thẳng xuống lồng ngực, hung hãn dẫn nỗi buồn bực đắng nghẹn nơi cổ họng xuống dưới đáy lòng.

Ăn cơm xong, Lâm Nhược Kỳ giúp mẹ thu dọn bát đĩa rồi đi vào phòng, thấy tủ ở đầu giường có đặt một chiếc hộp được gói ghém tinh tế.

“Đây là quà anh tặng em, em xem thử có thích không.” Cố Hạo Ninh cầm sách, lưng tựa vào đầu giường, nói với Lâm Nhược Kỳ.

“Quà?” Lâm Nhược Kỳ hơi ngạc nhiên.

“Hôm nay chẳng phải là kỷ niệm mười năm ngày cưới của chúng ta đó sao?” Cố Hạo Ninh nhướn mày, không phải trước kia Lâm Nhược Kỳ luôn xem trọng ngày này lắm sao?

“Mười năm ngày cưới...” Lâm Nhược Kỳ ngẩn người, trong tích tắc, đôi mắt sáng rõ phụt sầm tối như bầu trời đêm.

Cô từ từ mở giấy gói, bên trong là lọ nước hoa Dior Poison. Lọ nước hoa được thiết kế với dáng thon hoàn mỹ, như một đoá hoa tuyệt đẹp nở rộ nằm giữa lòng bàn tay. Thân lọ mát lạnh toả sắc tím dịu dịu, tựa như chất độc được sắc lạnh, đâm vào lòng bàn tay cô nhói buốt, cơ hồ không cầm chắc.

Thấy Lâm Nhược Kỳ cầm lọ nước hoa hồi lâu không mở ra, Cố Hạo Ninh nhướn mày. “Không thích loại nước hoa này à? Hay để anh đổi lọ khác?”

“Không, không cần. Em... em giờ không thích xúc nước hoa lắm.” Lâm Nhược Kỳ hoảng loạn cất chiếc lọ vào hộp, nhẹ giọng nói. “Cảm ơn anh!”

Trong bóng đêm, Cố Hạo Ninh lặng lẽ nằm trên giường. Lâm Nhược Kỳ xoay lưng về phía anh. Tiếng ho nghẹn trong lồng ngực, gắng gượng nén xuống không dám bật ra như cây kim dài, chầm chậm đâm sâu vào trái tim anh.

Rốt cuộc anh có thể cho cô được gì đây? Cố Hạo Ninh thở dài, tay lần vào trong chăn của Lâm Nhược Kỳ, xoay người cô lại ôm cô vào lòng. Cô nhắm chặt mắt nhưng vẫn không kiềm được lệ nhoà ướt mi. Hơi ẩm quen thuộc này đã rời xa cô quá lâu, quá lâu rồi, ngỡ như đã phải chờ đợi suốt một kiếp nữa dang dở. Nhưng hôm nay, trong ngày đặc biệt này, rốt cuộc cô nên dùng thân phận nào để đối diện với nó? Trong lòng anh, cô rốt cuộc là Tiểu Phong hay Nhược Kỳ?

Anh mở mắt, nhìn ánh trăng leo lét treo lơ lửng ngoài cửa sổ, toàn thân như chìm trong lạnh lẽo, buốt giá. Bao nỗi đau xót và buồn thương cứ trào lên, dâng đầy lòng anh, lập đi lập lại chỉ một câu: “Tiểu Phong, xin lỗi em!”

34. Q.3 - Chương 5: Sóng Ngầm

Lại là một ngày mưa rả rích, Cố Hạo Ninh đã nói sẽ đến đón Nhược Kỳ tan ca. Xe vừa đến trước toà nhà công ty cô, đã thấy cô chạy ra.

“Đợi lâu lắm à?” Cố Hạo Ninh nhàn nhạt hỏi.

“Không. Em sợ anh khó tìm chỗ dừng xe, thấy anh đến, liền nhanh chân chạy ra.” Lâm Nhược Kỳ vội giải thích.

Cố Hạo Ninh nhướn mày, đập chân ga. Anh nhớ có lần mình đã phải đợi Lâm Nhược Kỳ suốt một tiếng ngay trước cổng công ty cô. Sau tai nạn, tính cách của cô dường như đã thay đổi rất nhiều.

“Vài ngày nữa là đến kỳ nghỉ mừng Một tháng Năm, em có muốn đi Maldives nghỉ mát không?” Cố Hạo Ninh lái xe, vẻ như hồ hởi hỏi.

“Maldives?”

Lâm Nhược Kỳ ngồi thẳng người, nhìn anh với ánh mắt ngỡ ngàng, anh muốn dẫn cô đi Maldives?!

Cố Hạo Ninh ngoảnh đầu qua nhìn Lâm Nhược Kỳ vẻ nghi hoặc. “Mấy năm trước không phải chúng ta đã đi rồi sao? Lúc đó em còn nói sẽ đến lần nữa vào kỷ niệm mười năm ngày cưới. Quên rồi à?”

“Ừm!” Lâm Nhược Kỳ cúi đầu, vuốt vuốt tóc. “Em không quên. Chỉ là không ngờ anh lại đồng ý dẫn em đi.”

“Em thích là được!”

Đôi môi Cố Hạo Ninh hơi mím lại, ngón tay siết nhẹ vô lăng. Anh hơi nghiêng đầu, nỗi buồn man mác ánh lên qua kính chiếu hậu.

“Sao thế? Đã nói với Nhược Kỳ chuyện đi Maldives chưa? Con không cho nó biết đây là ý kiến của cha mẹ chứ?” Nhân lúc Lâm Nhược Kỳ đi tắm, mẹ Hạo Ninh lên hỏi con trai.

“Không có. Con chỉ nói là để thoả mãn tâm nguyện trước kia của cô ấy. Nhược Kỳ nghe xong thì vui mừng lắm.”

“Thế thì tốt! Con đó, trước kia khuyên con thế nào cũng không chịu. Lần này đi, con phải chăm sóc nó cho tốt đấy!”

“Phải đó! Hạo Ninh, cha thấy Nhược Kỳ bây giờ thực sự đã rất hiểu chuyện. Con phải trân trọng, sau này hai vợ chồng sống đầm ấm với nhau. Đừng có phạm lỗi lầm nữa!” Cha anh cũng thiết tha khuyên bảo.

Hạo Ninh ngẩng đầu, nhìn sắc mặt đầy vẻ mong đợi của cha mẹ, hít sâu một hơi, mím môi rồi gượng nở nụ cười nhàn nhạt. “Con biết rồi. Con sẽ đối tốt với cô ấy.”

Nụ cười vui mừng nở rộ trên gương mặt ông bà Cố. Tay Cố Hạo Ninh vịn vào lưng sofa, ngón tay hơi run rẩy.

Buổi tối, hai người nằm trên giường, đột nhiên cô dè dặt nói: “Hạo Ninh, nếu chúng ta đi Maldives, ta mang theo chút mì ăn liền nhé?”

“Mang mì ăn liền?” Cố Hạo Ninh xoay người qua, đối mặt với Lâm Nhược Kỳ.

Cô cúi đầu, ấp úng: “Đồ ăn bên đó chẳng phải đều toàn thêm bột cà ri sao? Lại không thể mang nồi cơm điện theo để tự nấu, em sợ ăn không quen.”

“Ăn không quen? Lần trước chẳng phải em thích ăn lắm sao?” Cố Hạo Ninh nhướn mày, anh còn nhớ rõ, lần trước khi đến Maldives, Lâm Nhược Kỳ thích mê những món có bột cà ri.

“Lần trước? Lần trước chưa ghép thận mà. Bây giờ... chẳng phải chúng ta nên chú ý ăn uống hơn sao?”

Hai chữ ghép thận khiến Cố Hạo Ninh rùng mình, anh nhàn nhạt đáp: “Em muốn thì cứ mang.”

“Được! Thế mai em ra siêu thị, mua mấy gói mì ăn liền.”

Nói rồi, Lâm Nhược Kỳ nhắm mắt lại, một lát sau, nhịp thở của cô đều đều, chậm rãi như đã ngủ say.

Trong bóng đêm, Cố Hạo Ninh lặng lẽ nhìn Lâm Nhược Kỳ, những nghi hoặc trong lòng càng lúc càng tăng. Anh nhớ lần đi Maldives trước, anh muốn mang mì gói theo, liền bị Lâm Nhược Kỳ mắng một trận té tát, hành lý thì nhét đầy quần áo và mỹ phẩm của cô. Tại sao lần này cô thay đổi nhiều thế? Muốn mang nồi cơm điện, không thích ăn cà ri, mang mì gói... Cô đang cố tình chiều theo ý anh ư?

Nghe nhịp thở đều đặn của Lâm Nhược Kỳ nằm bên cạnh, có lẽ cô đã ngủ say rồi. Anh chậm chậm lật chăn, bước xuống giường, khẽ khàng lấy laptop ra khỏi túi, đi vào phòng tắm. Anh mở máy, tắt cả từng bản word mà mình đã ghi chép khi nằm trong viện, đăng lên blog. Khi đăng ghi chép của hôm biết được Nhược Kỳ là người hiến thận, tay anh thoáng dừng lại. Bên tai lại vang lên lời van xin nhún nhường đến cùng cực của cô: “Hạo Ninh, đừng bắt em rời khỏi, được không?”

Cố Hạo Ninh nhắm mắt lại, siết chặt thành nắm đấm, cảnh tượng đỏ rực màu máu kia, cơ thể trắng nhợt và giá lạnh của Tiểu Phong nằm gục bất động trong vòng tay anh, lần nữa hiện rõ trước mắt... Lồng ngực đau nhói, như muốn thiêu rụi tất cả thành tro tàn.

Những móng tay bầu chặt vào lòng bàn tay muốn rỉ máu. Trong tim như có một con dao cùn không ngừng cứa, mỗi hơi thở đều đau đớn đến run rẩy...

Sao anh có thể quên được? Quá khứ lẫn người con gái tên Tiểu Phong ấy, sao anh quên được kia chứ?

Tiểu Phong, liệu em có trách anh? Vốn tưởng rằng, chỉ ít anh có thể giữ gìn cho đôi ta tình cảm này, nào ngờ giờ đây, điều anh có thể làm là cùng với Nhược Kỳ, “hạnh phúc” trọn đời.”

Anh nhắm nghiền mắt nhưng vẫn không ngăn được những giọt lệ nóng hổi trào ra. Màn hình laptop lập lòe toả ánh sáng nhàn nhạt giữa đêm lạnh như đang giễu cợt thể giới đầy mỉa mai này.

35. Q.3 - Chương 6: Maldives

“Đẹp quá!”

Lâm Nhược Kỳ đứng bên bờ biển, chậm chậm ngẩng đầu, hai tay dang rộng đón những làn gió biển mát rượi ủa tối.

Ngoài kia, từng cơn sóng dịu dàng vỗ về bờ cát trắng. Đại dương trải dài bao la với những gam màu xanh lam khác biệt trùng trùng điệp điệp biến hoá tuyệt diệu. Chốc chốc có đàn hải âu nhàn nhã tung cánh bay lượn trên mặt biển, đôi cánh trắng muốt, chao nghiêng giữa những tia nắng vắng rực, tạo nên khung cảnh quyến rũ, nên thơ.

Cố Hạo Ninh đứng sau lưng Lâm Nhược Kỳ nhưng hiện lên trước mắt anh lại là bóng hình của Tiểu Phong bên bờ biển Nice năm nào.

Đó là một buổi chiều nắng vàng, Tiểu Phong cũng đứng bên bờ biển như Nhược Kỳ hiện giờ. Ánh nắng mát dịu xuyên qua những cây cọ cao sừng sững in bóng mảnh mai của cô. Tà váy trắng tinh tung bay theo gió, làn da mịn màng, trắng ngần như tan trong ánh sáng rực rỡ, mái tóc đen nhánh bay bay xen kẽ những giọt nắng lung linh hoà vào sắc xanh óng ánh của mặt biển, trông Tiểu Phong như nàng tiên mới từ biển bước ra, đẹp dễ và thanh khiết đến nao lòng.

Hôm đó, anh lặng lẽ đứng sau lưng Tiểu Phong, cảm nhận bóng lưng tuyệt đẹp ấy khắc sâu vào da thịt mình. Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ, dưới hàng lông mi như nhung tơ kia là cặp mắt đen láy tựa mặt nước hồ thu trong vắt, tĩnh lặng và sáng ngời, sâu lắng. Lúc đó, con tim anh đập loạn nhịp, thẩn thán, không ngờ trên thế gian lại có người con gái không vướng chút bụi trần, trang nhã nhường này.

“Hạo Ninh!” Lâm Nhược Kỳ bỗng xoay đầu qua nhìn anh cười rạng rỡ, ngón tay chỉ về phía xa xa, hào hứng nói: “Bên kia có giường xếp kia, chúng ta qua đó ngồi nhé?”

Cố Hạo Ninh hơi mím môi, xoa đi nét miên man dưới đáy mắt, tiến đến gần Lâm Nhược Kỳ, dìu cô chậm chậm đi về hướng giường xếp. Mới đi được hai bước, đột nhiên một quả bóng bay vút lao về phía hai người, trong vô thức, Cố Hạo Ninh thoát đưa tay ra đỡ, “bình”, quả bóng đập mạnh vào cánh tay anh.

“Anh sao rồi? Có bị thương không?” Lâm Nhược Kỳ sốt ruột kéo tay anh qua xem, nó đã ửng đỏ.

“Sorry! Sorry!” Một cậu bé tóc vàng khoảng bốn, năm tuổi hối hả chạy đến, vừa nhặt quả bóng vừa luôn miệng xin lỗi Cố Hạo Ninh và Lâm Nhược Kỳ, gương mặt trắng nõn ngượng ngùng ửng đỏ.

Cố Hạo Ninh lắc đầu cười, nhặt quả bóng trả lại cho cậu bé, hươ hươ tay, cậu bé liền vui cười chạy ra xa.

“Anh thích trẻ con lắm à?” Lâm Nhược Kỳ nhìn đôi mắt đong đầy ý cười của Cố Hạo Ninh, đã lâu lắm rồi cô không thấy anh cười dịu dàng thế này.

“Cũng bình thường!” Cố Hạo Ninh xoay qua hướng Lâm Nhược Kỳ, ý cười dưới đáy mắt từ từ tắt ngấm. Anh biết, Nhược Kỳ không thích trẻ con nên kết hôn bao năm nay, hai người đến giờ vẫn không có một mụn con. Còn bây giờ, cô lại hiến thân cho anh, bác sĩ Lộ từng nói, tình trạng sức khoẻ hiện giờ của Nhược Kỳ càng không thích hợp để mang thai.

Trông thấy tia rầu rĩ thoáng nơi đáy mắt anh, đột nhiên Lâm Nhược Kỳ thẫn nẩy ra một suy nghĩ. Bây giờ, chắc hẳn Hạo Ninh đã có thể chấp nhận cô sinh cho anh một đứa con rồi nhỉ?

“Chúng ta qua đó đi!” Lời của Cố Hạo Ninh cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhược Kỳ, cô cúi đầu nhìn, thấy chỗ tay bị bóng đập đã bầm tím, không khỏi nhớ lại cảnh anh giúp cô ngăn quả bóng bay đến ban này, một cách tự nhiên thế kia... Đã bao lâu rồi? Gần nửa năm rồi chăng? Đây là lần đầu tiên kể từ khi cô trở thành Lâm Nhược Kỳ, Cố Hạo Ninh tỏ thái độ bảo vệ cô.

Nằm trên giường xếp, Cố Hạo Ninh nhắm mắt lại. Ánh nắng dịu dàng rọi xuống người anh, gió biển hiu hiu mơn man trên mặt, thấp thoáng ngửi thấy vị mặn mặn trong không khí. Rõ ràng, ấm áp làm sao, còn rộn ràng xen lẫn tiếng cười đùa của trẻ con vắng lại cách đó không xa. Nhưng anh chỉ cảm thấy lạnh giá và cô liêu, trống rỗng đến mức như trên trời này chỉ còn lại mình anh.

Lâm Nhược Kỳ nằm cạnh Cố Hạo Ninh, ngắm nhìn gương mặt say ngủ của anh, trong lòng dạt dào yêu thương và ấm áp.

Từ cái đêm kỷ niệm mười năm ngày cưới đó, anh ôm cô vào lòng, cả thế giới của cô như phút chốc bùng sáng. Hành động che chắn cô trong vô thức của anh ban này như một thanh diêm cháy rực, lần nữa thấp sáng niềm hy vọng nơi đáy lòng cô. Trong mắt anh, cuối cùng đã lại hiện hữu bóng hình của cô, dù là Tiểu Phong cũng tốt, Nhược Kỳ cũng được, dấu sao, anh đối với cô như vậy cũng đã đủ rồi. Lâm Nhược Kỳ chậm chậm nhắm mắt, khoé môi cong nở một nụ cười thoả mãn. Cô và Hạo Ninh rồi sẽ nhanh chóng có được một tương lai hạnh phúc nhỉ?

Maldives quả nhiên là thiên đường dưới hạ giới. Cơ hồ tất cả những người đến đây đều không khỏi đắm chìm trong cảnh đẹp hiền hoà và bầu không khí tĩnh lặng đến ngắt ngảy này.

Ban ngày, Cố Hạo Ninh và Lâm Nhược Kỳ cùng đi dọc bờ biển, thỉnh thoảng ghé xem vài tiết mục biểu diễn của người dân địa phương. Đến tối, dưới ánh trăng tĩnh mịch, hai người cùng nằm trên giường xếp,

ngắm nhìn trời sao rực rỡ. Bầu trời đêm óng ả như nhung, thấp lừng chừng ngỡ như có thể với tay chạm tới, cả dãy ánh sáng lấp lánh đầy mộng ảo như trong buổi đêm hạnh phúc nhất của câu chuyện cổ tích, đẹp đến lặng người.

“Anh xem, sao băng kia!”

Đột nhiên, một vì sao băng lướt qua bầu trời. Lâm Nhược Kỳ vội vàng nhắm mắt, tay chấp trước ngực, thành khẩn cầu nguyện. Gió đêm mát dịu, mang theo mùi hương của Hạo Ninh, mơn man con tim cô, tựa như sự dịu dàng thâm lặng trong đêm tĩnh mịch ở Paris năm nào. Trong khoảnh khắc ấy, nỗi u sầu cuối cùng trong tim Lâm Nhược Kỳ cũng bỗng hoá thành cát bụi. Con tim mềm yếu vô cùng. Cô sẽ không cưỡng cầu thêm điều gì, dù là Vu Tiểu Phong hay là Lâm Nhược Kỳ, cô chỉ cần được ở bên Hạo Ninh, mãi mãi đã là đủ rồi, chỉ cần được ở bên anh, cô bằng lòng đánh đổi mọi thứ.

Mở mắt ra, Lâm Nhược Kỳ cười, hỏi Cố Hạo Ninh: “Hạo Ninh, anh cầu nguyện chưa?”

“Cầu nguyện?” Cố Hạo Ninh nhàn nhạt cười. “Mấy thứ hư vô hão huyền đó, sao lại tin là thật chứ?”

Cố Hạo Ninh lặng lẽ ngẩng đầu, ngắm nhìn từng vì sao băng lướt qua bầu trời, ánh sáng lấp lánh rơi trong đôi mắt đen thẳm của anh, như từng ánh sao chôn vùi dưới đáy đại dương hoang vắng, chẳng dấy lên chút sóng gợn.

Lâm Nhược Kỳ xoay đầu lại, chậm chậm nhắm mắt. Tại sao trong khoảnh khắc hạnh phúc này, cô lại cảm thấy mùi vị của sự thê lương?

36. Q.3 - Chương 7: Đêm Ấm

Kỳ nghỉ bảy ngày chớp mắt đã trôi qua. Sau đó, Cố Hạo Ninh và Lâm Nhược Kỳ cùng quay lại cuộc sống thường nhật với bọn bè công việc.

Trưa một ngày nọ, sau khi kết thúc cuộc họp qua điện thoại, Lạc Hân gọi với theo Cố Hạo Ninh đang chuẩn bị đi vào phòng hút thuốc: “Giám đốc Cố, em gọi thức ăn rồi, ta đi cùng ăn nhé?”

“Không cần đâu, cô ăn đi, tôi không đói.”

“Em gọi nhiều lắm, mình em chắc chắn không ăn hết. Chiều nay còn mấy cuộc họp nữa, buổi trưa nên ăn chút gì vẫn hơn. Anh đợi chút, em mang đến ngay!”

Cố Hạo Ninh còn chưa kịp mở miệng, Lạc Hân đã bước nhanh ra ngoài. Anh đành ngồi xuống đợi. Cuộc họp vốn chỉ có hai người và nhân viên bên khu vực chi nhánh, giờ Lạc Hân rời đi, cả căn phòng hội nghị rộng rãi phút chốc trở nên trống trải.

Anh mệt mỏi tựa lưng vào ghế, đột nhiên ngửi thấy mùi bánh pizza. Cố Hạo Ninh lắc đầu cười khổ, đè nén cảm giác buồn bã đang dâng lên trong lòng, sao anh lại nhớ tới lần Tiểu Phong tặng ca buổi trưa, anh vào Pizza Hut mua thức ăn mang đến cho cô, từ đó, mỗi lần hai người đến Pizza Hut, y như rằng đều gọi những món ấy...

“Tềng tềng teng! Pizza hải sản cỡ siêu lớn, ốc sên dứt lò, cánh gà chiên, tiramisu, có cả trà sữa nóng hổi thơm ngào ngạt! Sao hả, anh thấy được chứ?”

“Cái này...” Cố Hạo Ninh bật đứng dậy sững sờ, thầm giật mình, đôi mắt ngỡ ngàng nhìn đồng thức ăn trên bàn, giống y hệt, sao lại thế được? Sao lại giống y chang “thực đơn thường trực” mà anh và Tiểu Phong đều chọn mỗi lần đến Pizza Hut?

Cố Hạo Ninh nghiêng người về trước, đôi tay chống trên mặt bàn siết chặt, vẫn không kiềm chế được cơn run rẩy. Anh chậm chậm ngược nhìn, đôi mắt mở to kinh ngạc. “Ai bảo cô chọn mấy món này? Sao cô lại chọn mấy món này hả?”

“Giám đốc Cố, em...” Vẻ mặt kích động của Cố Hạo Ninh khiến Lạc Hân giật mình. Cô và Cố Hạo Ninh làm việc cùng đã gần một tháng nhưng cô chưa từng thấy anh tỏ ra kinh ngạc nhường này.

Trước mặt cô, Cố Hạo Ninh luôn mỉm cười nhàn nhạt, đối đáp hững hờ. Đối với cô, kỳ thực anh rất lịch thiệp, khách sáo, nhưng trong thái độ khách sáo đó là sự xa cách và lãnh đạm thấy rõ. Trước mặt anh, dường như không có bất kỳ sự vật nào có thể làm rạn nứt vẻ trầm tĩnh, lạnh lùng kia, đôi khi Lạc Hân thắc mắc, không biết Cố Hạo Ninh có còn thất tình lục dục, hỉ nộ ái ố nữa hay không.

Giờ bỗng trông thấy Cố Hạo Ninh mất bình tĩnh, Lạc Hân có phần lúng túng. Cô gần như không dám nhìn thẳng vào ánh mắt dò hỏi của anh, con tim run rẩy đến ập a ập ứng:

“Đây đều là những món em thích... nên chọn mua. À ừm, có phải không có thứ anh thích, vậy để em đi mua lại nhé?”

“Đều là món cô thích?” Cố Hạo Ninh vẫn sững sờ nhìn Lạc Hân, ánh sáng nơi đáy mắt dần vụt tắt, đôi mắt trống rỗng vô hồn, chỉ lẩm bẩm nói. Bất thành lời, anh chợt mỉm cười. “Cũng đúng, nhiều cô gái thích ăn mấy món này nhỉ?”

“Giám đốc Cố...” Thấy Cố Hạo Ninh sắp sửa đi ra khỏi phòng họp, Lạc Hân ngạc nhiên hết to. “Anh thực sự không định ăn chút gì sao?”

“Cô ăn đi. Tôi về phòng làm việc.” Sau khi ném lại câu này, anh đi thẳng, chẳng thèm ngoảnh đầu nhìn lại. Trong lòng như có tảng đá ngàn cân đè nặng, đến hơi thở cũng đau buốt, nào còn có thể nuốt trôi?

Nhìn đồng thức ăn ngon mắt trên bàn, Lạc Hân cũng chẳng muốn ăn, thậm chí hận khôn xiết. Lần này có phải cô đã khéo quá hoá vụng rồi không?

Buổi chiều vào họp, Lạc Hân nhìn Cố Hạo Ninh ngồi ở ghế đầu, lòng thấp thỏm không yên. Trông Cố Hạo Ninh có vẻ đã lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt lãnh đạm như thường lệ, chẳng để lộ chút cảm xúc nào. Giây phút đó, cô gần như hoài nghi, đáng vẻ mặt bình tĩnh của anh lúc trưa là do cô tưởng tượng chứ không hề tồn tại.

“Trợ lý Lạc, cô có ý kiến gì không?”

Lạc Hân lén nhìn Cố Hạo Ninh một cái, đúng lúc bị Cố Hạo Ninh bắt gặp. Anh nhướn mày, ra hiệu cho Lạc Hân phát biểu.

Cuộc họp hôm nay thảo luận về tuyến du lịch mới. Ban này các nhóm khai thác đều đã báo cáo cho anh nghe ý tưởng của mình, nhưng đa số họ đều chỉ xoay quanh việc sắp xếp lại các nhóm di tích thắng cảnh mà những công ty lữ hành khác hiện đang làm, chẳng có gì mới mẻ. Xem ra Cố Hạo Ninh không mấy vừa ý với người kế hoạch đó.

Thoảng trầm tư, Lạc Hân chậm rãi nói: “Em nghĩ chúng ta liệu có thể dừng hạn chế tầm mắt trong những thắng cảnh đã quá quen thuộc mà toàn dân Trung Quốc đều biết rồi không? Thử tìm những chỗ không mấy nổi tiếng nhưng lại đáng để đến tham quan một lần! Ví dụ như, hể nhắc đến Bỉ, dân ta đều chỉ nghĩ đến Brussels nhưng người châu Âu chính cống thực sự thích nơi nào của Bỉ nhất? Không phải Brussels mà là Bruges. Bruges là một trong những thành phố du lịch nổi tiếng của Bỉ, được mệnh danh là “tiểu Venice”. Rất nhiều người khi đến đó đều ngất ngây, mê say trong cảnh đẹp không hề dứt quang đó!”

Nói đến đây, Lạc Hân liếc nhìn về phía Cố Hạo Ninh trong vô thức. Đôi mắt anh khẽ nheo lại, vẻ mặt thâm sâu khó dò kia dường như có chút lung lay, nhưng chỉ trong tích tắc, sắc mặt anh lại trở về vẻ điềm nhiên, bình thản.

Khoé môi cong lên, đáy mắt Lạc Hân lấp lánh tia rạng ngời. “Thậm chí, em đã nghĩ ra tên của tour du lịch bất phàm này, chính là “mối tình đầu Bruges”!”

“Cô từng đến Bruges rồi ư?” Đứng bên cửa sổ sát sàn, Cố Hạo Ninh nhìn dòng người xe tấp nập giữa lòng thành phố phồn hoa bên dưới, nhàn nhạt hỏi.

“Vâng, em từng đến đó một lần.” Lạc Hân nhìn gương mặt nghiêng của Cố Hạo Ninh, trong đôi mắt hơi cụp xuống ấy dường như chẳng có lấy một chút xao động nhưng Lạc Hân vẫn lơ mơ nhận thấy giọng anh thoáng run rẩy.

Ban này, sau khi cô nói dứt câu “mối tình đầu Bruges”, Cố Hạo Ninh đã thản nhiên bảo quản lý các nhóm dựa theo ý tưởng của cô đi tìm những thắng cảnh du lịch mới rồi tuyên bố kết thúc buổi họp. Tuy đã đến giờ tan ca nhưng Lạc Hân vẫn không rời đi, cô lặng lẽ ngồi đợi. Quả nhiên, hai mươi phút sau, Cố Hạo Ninh gọi cô vào văn phòng của anh.

Khi cô bước vào, anh đang lẳng lặng đứng bên cửa sổ. Ánh chiều tà vàng nhạt xuyên qua lớp kính trong suốt, rọi xuống người anh, toàn thân anh như được bao bọc trong một quang sáng hư vô, cô liêu đến khó tả.

“Cô đi đến đó lúc nào?” Câu hỏi của Cố Hạo Ninh cắt đứt mạch suy tư của Lạc Hân, cô định thần, thoáng ngập ngừng, rồi khẽ đáp: “Chắc khoảng hơn một năm trước.”

“Hơn một năm trước...” Cố Hạo Ninh lẩm bẩm, lúc đó Tiểu Phong ấy vẫn còn đang ở châu Âu?

“Giám đốc Cố, anh cũng từng đến Bruges rồi ư?” Lạc Hân dè dặt quan sát sắc mặt của Cố Hạo Ninh, khẽ hỏi.

Hồi lâu sau, bầu không khí trong phòng như đã đông cứng, Cố Hạo Ninh mới chậm rãi cất tiếng: “Tôi chưa đến nhưng từng nghe người khác nhắc đến.”

Nỗi buồn giá thấm đượm niềm thương nhớ đó như một dòng suối mát lạnh khiến Lạc Hân bỗng cảm thấy hơi rùng mình giữa buổi chiều đầu hạ này. Nhất thời cô cũng không biết nên nói gì, chỉ lặng câm nhìn nắng chiều vàng ươm bên ngoài cửa sổ dần ngụi tắt chuyển sang màu đỏ thắm tĩnh mịch, từng tia nắng tối dần, hắt lên người Cố Hạo Ninh đang đứng lặng bên cửa sổ, buồn tênh.

Không biết đã trôi qua bao lâu, tia nắng cuối cùng của hoàng hôn đã khuất sau đường chân trời, căn phòng như chìm vào u tối, Cố Hạo Ninh lúc này mới hoàn hồn. Anh xoay đầu qua, ngờ đâu phát hiện Lạc Hân vẫn đứng yên tại chỗ, bất giác hơi bối rối. “Xin lỗi, đã khiến cô về trễ rồi. Đề xuất của cô trong cuộc họp hôm nay rất tốt, trước cuối tuần này, cô hãy làm một bản kế hoạch, không vấn đề gì chứ?”

“Vâng, không vấn đề!” Tuy ánh sáng xung quanh yếu ớt, Lạc Hân không thấy rõ vẻ mặt của Cố Hạo Ninh nhưng cô nhận ra giọng anh hiền hoà và ân cần mà thường ngày không có, trái tim cô chợt run rẩy, giọng cũng run run.

“Nếu không có chuyện gì khác, cô về sớm đi.” Cố Hạo Ninh quay lại, ngồi xuống bàn làm việc, tỏ ý Lạc Hân có thể ra ngoài.

“Cạch!” Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, lúc này, Cố Hạo Ninh mới suy sụp ngã vào lưng ghế.

Bruges, mối tình đầu Bruges, anh vẫn nhớ, trong buổi chiều ảm áp đó, Tiểu Phong đã ví von Bruges bằng vẻ kiên định và dịu dàng, cho anh biết rằng, cái gì gọi là khắc cốt ghi tâm, cái gì là một lòng sắt son không đổi.

Lặng lẽ chìm vào bóng tối, anh cảm nhận từng cơn sóng một nỗi buồn bã đang ào ạt dâng trào chiếm lấy mỗi tế bào trong người mình, anh không muốn kháng cự, cũng chẳng còn sức để vùng vẫy. Để mặc cho dòng suy tư cuốn vào vực thẳm vô tận, lấp ngụp giữa trầm luân. Những hồi ức vụn vỡ, từng chút từng chút hiện về trong ký ức, như có biết bao sợi tơ tầm cực mảnh nhưng vô cùng dẻo dai bám sâu vào da thịt kéo tới kéo lui, không gây tổn thương, cũng chẳng làm rỉ máu nhưng lại đau thấu xương, chẳng thốt nên lời.

“Ting ting ting!” Điện thoại trên bàn bất chợt đổ chuông, Cố Hạo Ninh nhắc máy nghe, là mẹ anh gọi, giục về ăn cơm.

Hơn tám giờ, Cố Hạo Ninh về đến nhà, mới phát hiện Lâm Nhược Kỳ vẫn chưa về, cô nói tối phải ở lại văn phòng để tăng ca.

Anh cùng cha mẹ ăn cơm xong thì nghe ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm rền đình tai.

“Mưa lớn thế kia, không biết Nhược Kỳ hôm nay có mang theo ô không.” Mẹ Hạo Ninh lo âu nhìn cơn mưa đột ngột đổ xuống xối xả, dò hỏi Cố Hạo Ninh: “Nếu không một thì con đi đón Nhược Kỳ nhé? Nó bảo tối nay phải tăng ca đến chín rưỡi.”

Đưa mắt nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ tối. Cố Hạo Ninh gật đầu, mặc áo khoác rồi lấy chìa khoá xe đi ra cửa. Anh lái xe đến trước cao ốc của công ty Nhược Kỳ, đúng lúc trông thấy cô bước ra. Anh dừng xe bên

cạnh Nhược Kỳ, bấm còi. Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, nào ngờ là xe của Cố Hạo Ninh, hai mắt vụt sáng rỡ, thốt lên kinh ngạc: “Hạo Ninh, sao anh lại đến đây?”

Cố Hạo Ninh dừng xe, kéo cửa kính xuống, hơi mím môi: “Anh thấy trời mưa to nên qua đón em về.”

Suốt quãng đường, Lâm Nhược Kỳ phấn khởi khôn xiết, liên tục nhìn sang Cố Hạo Ninh. Hai người về đến nhà, mẹ Hạo Ninh vẫn còn thức đợi hai người, thấy con trai và con dâu cùng đi vào thân mật, bà nở nụ cười vui mừng, bước vào bếp, bưng ra một bát canh ngân nhĩ hạt sen, đưa cho Lâm Nhược Kỳ. “Nhược Kỳ, tối tăng ca chắc con ăn chưa no. Cái này phần con, vẫn còn ấm, mau uống kéo nguội!”

“Cảm ơn mẹ!” Lâm Nhược Kỳ vội nhận lấy bát canh, quay sang hỏi Cố Hạo Ninh một cách tự nhiên: “Anh cũng uống chút nhé?”

“Không cần, lúc ăn cơm tối, anh đã uống rồi!” Cố Hạo Ninh ôn tồn từ chối, trầm giọng nói. “Em uống đi, anh đi tắm trước.”

Nhìn bóng dáng của con trai, bà tủm tỉm ngồi xuống cạnh Nhược Kỳ, vuốt ve một lọn tóc loà xoà buông xuống của cô, trìu mến nói: “Nhược Kỳ à, mẹ thấy con và Hạo Ninh càng lúc càng hoà thuận, hai con định chừng nào có con?”

“Có con?” Bàn tay cầm thìa của Lâm Nhược Kỳ thoáng dừng lại. “Cái này... bọn con tạm thời vẫn chưa nghĩ đến, dù sao Hạo Ninh cũng vừa mới phẫu thuật...”

“Ừm, mẹ biết, không phải mẹ giục các con, nhưng con và Hạo Ninh cũng đã ba mươi rồi, giờ cũng bắt đầu tính chuyện này đi là vừa. Tình cảm vợ chồng vẫn phải có con trẻ để duy trì thì mới bền vững hơn được. Con nói phải không?” Bà nhìn Lâm Nhược Kỳ tha thiết, đáy mắt dạt dào thương xót và cưng yêu. “Nhược Kỳ, tuy bố mẹ con đều đã khuất, nhưng bây giờ, cha và mẹ đều thương yêu con như con gái ruột của mình. Trước kia, mẹ cũng từng hỏi bác sĩ Lộ, bác sĩ bảo sau khi hiến thận cần nghỉ ngơi thật tốt, cơ thể vẫn có thể hồi phục trở lại. Phía Hạo Ninh, tinh dương khoẻ lại, về mặt này chắc cũng không bị ảnh hưởng quá lớn. Vì thế các con vẫn có con được. Con giờ nghĩ sao? Trước kia mẹ nghe Hạo Ninh bảo con không muốn có con, giờ vẫn không muốn ư?”

“Ồ, con... con không phải không muốn...” Lâm Nhược Kỳ ấp úng đáp, ban đầu, cô vì không muốn ông bà lo lắng nên đã dặn Lộ Minh đừng nói cho họ biết sức khoẻ của cô bị ảnh hưởng sau khi hiến thận. Giờ mẹ bảo cô có con, cô cũng không thể nào dùng chuyện hiến thận để viện cớ được.

“Thế thì tốt! Mẹ và cha con đều không có kỳ vọng nào khác, chỉ mong tụi con mau chóng khoẻ lại, mau chóng sinh cho cha mẹ đứa cháu kháu khỉnh. Nhân lúc cha mẹ giờ vẫn khoẻ mạnh, còn sức giúp tụi con trông con!” Càng nói, nụ cười trên môi bà càng nở rộng. Lâm Nhược Kỳ cúi đầu xấu hổ, trong lòng cũng thầm hy vọng.

Trở về phòng, Cố Hạo Ninh đã tắm rửa xong, đang ngồi tựa vào đầu giường đọc sách. Thấy Lâm Nhược Kỳ đi vào, bèn hỏi: “Mẹ tìm em có chuyện gì à?”

Lâm Nhược Kỳ tiến đến bên giường, ngồi xuống cạnh anh rồi mới khẽ khàng nói: “Ban nãy mẹ hỏi chúng ta định khi nào có con.”

“Có con?” Cố Hạo Ninh sững người. “Trước kia không phải em vẫn luôn ghét trẻ con sao? Hơn nữa, bây giờ em đã hiến thận, ắt cũng không thích hợp mang thai.”

“Nếu bây giờ em muốn có con thì sao?” Đôi mắt Lâm Nhược Kỳ nhìn Hạo Ninh rực sáng. Anh bảo cô không muốn có con, vậy còn anh? Anh muốn có con không?

“Ừm...” Nhìn ánh mắt nóng bỏng của Lâm Nhược Kỳ, Cố Hạo Ninh thoáng ngập ngừng, anh chậm chậm đặt sách lên tủ ở đầu giường, ậm ừ đáp. “Bác sĩ Lộ đã dặn anh, sức khoẻ của em bây giờ tốt nhất không nên mang thai.”

“Là tốt nhất không nên mang thai nhưng không có nghĩa không thể mang thai. Mấu chốt là anh có muốn không? Có muốn đứa trẻ của riêng chúng ta không?” Lâm Nhược Kỳ cố chấp hỏi, đôi mắt đầy mong đợi, trống ngực đập thình thịch, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Đôi tay cô bắt giác siết chặt, tha thiết nhìn Cố Hạo Ninh, chờ đợi câu trả lời của anh. Từ lúc Hạo Ninh biết cô là người hiền thiện, càng lúc càng đối tốt với cô. Nhất là sau chuyến du lịch Maldives, anh càng ngày càng quan tâm, săn sóc cô, nhưng hai người trước sau vẫn không thân mật lắm, cô cứ ngỡ là do Cố Hạo Ninh vẫn còn khúc mắc với mình. Giờ xem ra, chẳng lẽ chỉ là vì lo lắng sức khoẻ của cô thôi sao? Liệu hai người có thể trải qua một cuộc sống vợ chồng đúng nghĩa?

Nhìn ánh mắt tràn ngập mong đợi và hy vọng đó, Cố Hạo Ninh thực tình không đành lòng. Anh cúi đầu, hít sâu một hơi rồi mới ngẩng lên. “Anh đương nhiên là muốn rồi.”

“Hạo Ninh...” Chỉ trong tích tắc, đôi mắt Lâm Nhược Kỳ đã ướt đẫm, cô không dám tin vào tai mình, lắp bắp hỏi lại. “Anh bằng lòng có con ư? Anh thật sự muốn chúng ta có con ư?” Thốt nhiên, Lâm Nhược Kỳ nhào vào lòng Cố Hạo Ninh, mùi hương quen thuộc kia phút chốc bao bọc lấy cô, khiến cổ họng cô nghẹn ngào.

Cuối cùng, cuối cùng cô đã có thể danh chính ngôn thuận làm vợ anh, có thể sinh con cho anh rồi! Cô ôm ghì Cố Hạo Ninh, nước mắt như dòng nước lũ cuộn cuộn tuôn trào, trong khoảnh khắc này, những khổ sở và đắng cay như đã đè nén suốt một đời đều được giải phóng, chẳng còn oán giận, cũng không còn đớn đau, chỉ còn lại niềm vui sướng và thoải mái vỡ oà. Cô gần như chết chìm trong niềm hạnh phúc ngọt ngào này.

Cố Hạo Ninh khẽ ôm lấy Lâm Nhược Kỳ, vỗ về cô. Hồi lâu sau, anh mới ôn tồn nói: “Được rồi, đừng khóc nữa. Mau đi tắm rồi nghỉ ngơi. Chuyện con cái, để sau hẵng nói, giờ hồi phục sức khoẻ mới là quan trọng nhất.”

“Vâng, em biết rồi!” Lâm Nhược Kỳ chậm chậm ngồi thẳng người dậy mới phát hiện vạt áo ngủ của Cố Hạo Ninh đã ướt đẫm bởi nước mắt của cô. Cô vội đứng dậy, lấy một cái áo sạch khác đưa cho anh thay, mặt ửng hồng nói: “Em đi tắm trước, anh... anh có thể đợi em ngủ cùng không?”

“Ngủ cùng?”

Cố Hạo Ninh thoáng ngẩn người rồi tức thì hiểu ý của Lâm Nhược Kỳ. Anh chỉ cảm thấy con tim mình rơi tõm định cự tuyệt nhưng nhìn thấy đôi mắt thắm nhuoa tình ý và mong đợi của Lâm Nhược Kỳ, cuối cùng anh đành nuốt ực mọi đắng cay, khẽ đáp: “Được!”

Ánh trăng sáng tỏ nghiêng nghiêng rọi qua khung cửa sổ, Lâm Nhược Kỳ ôm siết Cố Hạo Ninh, cảm nhận dực vọng nóng bỏng kia từ từ tiến vào nơi sâu thẳm thẳm kín trong cô, chưa bao giờ cô lại cảm thấy thoải mái như thế, dường như toàn thân cô đều cùng Cố Hạo Ninh hoà làm một, cô siết chặt vòng tay, đẩy Cố Hạo Ninh dần vào điểm sâu nhất kia theo bản năng, cảm nhận tất cả những âm áp và dịu dàng của anh lấp đầy trong cơ thể trống rỗng của mình... Hạo Ninh, cô thầm gào thét hạnh phúc, chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa, không rời xa nữa...

“A!” Cố Hạo Ninh gầm lên một tiếng, cảm nhận cơn sóng khoái cảm choáng ngợp ập đến... Trong khoảnh khắc đổ vật xuống giường, anh nhắm nghiền mắt, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn đến rạn vỡ... Tiểu Phong, anh xin lỗi, xin lỗi...

37. Q.3 - Chương 8: Mệt Mù

Sau cái đêm nồng nàn đó, tuy Cố Hạo Ninh lấy lý do sức khoẻ Lâm Nhược Kỳ không tốt nên không cùng cô ân ái nữa nhưng Lâm Nhược Kỳ đã rất mãn nguyện.

Cô cảm thấy mình và Cố Hạo Ninh cùng lúc càng giống một đôi vợ chồng bình thường. Mỗi ngày đi làm về, chỉ cần không tăng ca, Hạo Ninh đều sẽ qua đón cô rồi hai người cùng về nhà. Ăn tối xong, cả hai cùng giúp cha mẹ thu dọn bàn ăn, sau đó cả gia đình quây quần xem tivi, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu.

Kỳ thực, đa phần thời gian hai người đều chỉ trò chuyện với cha mẹ về một số đề tài ngày thường nhưng cô cũng đã vui lắm rồi. Cô chưa bao giờ đòi hỏi gì nhiều, cuộc sống vợ chồng ấm áp, bình đạm thế này, cô

đã thoả mãn lắm rồi. Hễ nghĩ đến sau này nói không chừng còn có thêm một em bé kháu khỉnh, cả nhà ba người vui đùa hát ca, Lâm Nhược Kỳ không kìm được, khẽ mỉm cười.

Đặng đắm chìm trong suy tư, tiếng chuông quen thuộc vang lên cắt ngang suy nghĩ của Lâm Nhược Kỳ, cô cầm di động lên xem, là Cố Hạo Ninh.

“Nhược Kỳ, ban sáng anh quên nói với em, tối nay anh phải đi tiếp khách, không về ăn cơm. Em giúp anh nói với mẹ một tiếng, em tự về nhé!”

“Vâng. Vậy tối anh uống ít thôi nhé!” Lâm Nhược Kỳ vội dặn dò.

“Anh biết rồi!” Cố Hạo Ninh buột miệng đáp rồi cúp máy.

“Trợ lý Lạc, tối nay em có việc gì không?” Sắp đến giờ tan ca, thư ký của Cố Hạo Ninh, Tiểu Trương, sốt ruột tìm Lạc Hân.

“Không có chuyện gì đặc biệt lắm, sao thế chị?” Lạc Hân đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về.

“Tối nay em có thể thay chị cùng Giám đốc Cố đi dự tiệc không? Nhà chị có chút chuyện đột xuất, chị phải về ngay.”

“Ồ, vâng, là tiệc gì ạ?”

“Chính là tiệc do cục Du lịch tổ chức. Chủ yếu là gặp gỡ các lãnh đạo, chẳng có gì cần chúng ta chuẩn bị cả, chỉ cần đi cùng Giám đốc Cố là được.”

“Thế chắc không vấn đề gì, em sẽ đi thay chị.”

“Tốt quá, cảm ơn em! Đúng rồi, dạo gần đây sức khỏe của giám đốc không tốt lắm, không thể uống rượu, đến lúc đó em đỡ rượu giúp nhé, không vấn đề chứ?” Nói đến đây, chợt Tiểu Trương hỏi Lạc Hân một câu: “Em có thể uống rượu không?”

“Uống rượu?” Lạc Hân ngẩn người rồi cười xòa. “Được chứ ạ, không vấn đề!”

“Thế thì tốt!” Tiểu Trương thoáng nhìn trang phục mà Lạc Hân đang mặc, vừa khéo hôm nay Lạc Hân mặc chiếc váy đen, đi dự tiệc đúng là thích hợp. Cô lại cảm ơn Lạc Hân lần nữa rồi hối hả chạy vào văn phòng của Cố Hạo Ninh.

Lạc Hân đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng của Tiểu Trương, thoáng trầm tư rồi lấy từ túi xách ra một túi mỹ phẩm cùng một chiếc hộp trang sức xinh xắn, bước vào nhà vệ sinh.

Mười lăm phút sau, Lạc Hân bước vào phòng làm việc của Cố Hạo Ninh. “Giám đốc, giờ chúng ta xuất phát được chưa?”

“Ồ, được!” Cố Hạo Ninh ngẩng đầu khỏi đồng giấy tờ, vừa trông thấy cô, liền thoáng ngẩn ngơ. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cầm chìa khoá xe trên bàn lên, lãnh đạm nói: “Đi thôi!”

Giờ tan tầm, dòng xe chậm rãi nói đuổi nhau, Cố Hạo Ninh bật radio, trên sóng đang giới thiệu bộ phim điện ảnh đang chiếu rạp cực sốt, Mật mã Da Vinci.

“Ngóng đến dài cả cổ, cuối cùng cũng chiếu rồi!” Lạc Hân mừng rỡ nói.

“Cô cũng biết phim này à?” Cố Hạo Ninh mỉm cười, hỏi.

“Vâng! Hồi trước, lúc quyển sách này vừa xuất bản, em đã thức trắng đêm đọc nó. Hay tuyệt!”

“Nội dung truyện đúng là rất hay.” Cố Hạo Ninh mỉm môi, đột nhiên cảm thấy trong khoang xe hơi nóng bức. Anh mở cửa kính, gió mát ủa vào, phút chốc cảm thấy thoả mái hơn nhiều.

Xe chạy một đoạn, đến chỗ rẽ phải. Những sợi tóc loà xoà bên má của Lạc Hân bay bay trong gió, cô đưa tay vén tóc ra sau tai, ánh sáng lấp lánh vụt loé qua, lộ ra một chiếc hoa tai xinh xắn. Khi rẽ ngoặt, ánh mắt Cố Hạo Ninh tình cờ lướt qua tai Hy Lạp, hững hờ hỏi một câu: “Nghe nói, trước kia cô từng du học bên Pháp? Là ở Paris ư?”

“Vâng, chính là ở Paris. Anh đến Paris chưa?” Lạc Hân nghiêng đầu, đôi mắt sáng ngời, trong vắt nhìn Cố Hạo Ninh, khoé môi cong lên, nở nụ cười vui sướng.

“Ừm, đã từng đến.” Cố Hạo Ninh khẽ đằng hắng một tiếng, chậm chậm đè nén nỗi xốn xang ngỡ ngàng trong lòng. Hai tay anh hơi siết lấy vô lăng, chỉ tích tắc sau lại trở về dáng vẻ điềm đạm, lạnh nhạt.

Lạc Hân nhìn Cố Hạo Ninh đầu đầu rồi ngoảnh đầu sang hướng khác, đúng lúc đèn đỏ, xe họ dừng lại. Lạc Hân nhìn ra ngoài cửa sổ, chiều hoang hôn đỏ thẫm, có thể thấy rõ vầng mặt trời tròn vành vạnh, chênh chếch phía xa nhưng đã không còn chiếu rọi ánh nắng chói chang như ban ngày, chỉ còn lại sắc trời u tịch đỏ như máu, mặc cho bóng tối dần buông, để làn hương mập mờ dịu êm kia chậm rãi lan toả khắp cõi trần.

Đèn chuyển xanh, Cố Hạo Ninh lại hoà vào dòng xe đông đúc. Trong radio đã kết thúc mục giới thiệu phim Mật mã Da Vinci, phát thanh viên ở một ca khúc êm dịu. Suốt đoạn đường, Cố Hạo Ninh và Lạc Hân đều không nói gì, cả hai yên lặng lắng nghe giai điệu du dương, như chìm vào suy tư của riêng mình.

Buổi tiệc từng bừng, khách khứa nhộn nhịp, Lạc Hân luôn đi bên cạnh Cố Hạo Ninh, nở nụ cười lịch thiệp, đóng tròn vai trợ lý một cách hoàn hảo.

Buổi tiệc này là do cục Du lịch tổ chức, lãnh đạo cao cấp của các công ty lữ hành đều đến dự. Có thể thấy, quan hệ giữa Cố Hạo Ninh và quan chức cấp trên cũng khá tốt. Thái độ của các lãnh đạo trong cục đối với anh đều rất thân thiện, hoà nhã. Cố Hạo Ninh cũng liên tiếp nâng ly với họ. Trong tình huống này, Lạc Hân cũng không thể can thiệp quá nhiều, đành trân trân đứng nhìn anh uống hết ly này đến ly khác, lòng thầm sốt ruột, chỉ mong mau chóng kết thúc tiệc rượu, để anh không phải uống nữa.

“Giám đốc, anh vẫn ổn chứ?” Khó khăn lắm mới tiếp mấy vị lãnh đạo bên cục Du lịch xong, Lạc Hân cùng Cố Hạo Ninh đi ra khu vườn bên cạnh hóng mát. Nhìn gương mặt đã hơi tái của anh, Lạc Hân có chút lo lắng.

“Tôi không sao.” Cố Hạo Ninh hít sâu một hơi, anh ngoảnh đầu qua, đúng lúc bắt gặp ánh mắt quan tâm của Lạc Hân.

Dưới ánh trăng bàng bạc, Lạc Hân hơi ngẩng đầu, đôi mắt to tròn long lanh, bên chiếc cổ trắng ngần thấp thoáng ánh đỏ. Trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên Cố Hạo Ninh cảm thấy trước mắt chao đảo, mặt mũi, thần thờ đưa tay như muốn bắt lấy chiếc lá phong đỏ xinh kia...

“Giám đốc Cố, lâu quá không gặp!” Bỗng một giọng nói mang ý chế giễu vọng lại từ xa, bàn tay Cố Hạo Ninh chợt dừng lại. Anh xoay người qua, điềm tĩnh nhìn người kia đang đứng đĩnh đi về phía mình.

Người đó từng là cấp dưới của anh, bây giờ đã là giám đốc marketing của công ty lữ hành Khang Bằng, Dịch Văn Mẫn.

“Giám đốc Dịch, hân hạnh!” Khoé môi Cố Hạo Ninh khẽ cong lên, giọng nói điềm đạm về xa cách, khách sáo.

“Ha ha, sao Giám đốc Cố lại khách sáo như thế? Chúng là người quen cũ mà! Nghe nói, bên Hoàn Vũ các anh đang khai thác tour du lịch mới, bảo là muốn mang đến sự hưởng thụ và giá trị mới cho khách hàng, không tồi đó chứ!”

“Tin tức của Giám đốc Dịch quả là nhanh nhạy, hình như Khang Bằng gần đây cũng lên kế hoạch, chuẩn bị đưa ra một số chương trình khuyến mãi trong hè này?”

“Xem ra Giám đốc Cố rất quan tâm đến tình hình của Khang Bằng chúng tôi nhỉ?”

“Đương nhiên, đều cùng ngành, ắt phải nắm tay nhau cùng tiến rồi.”

“Đúng đúng!” Dịch Văn Mẫn nâng ly với Cố Hạo Ninh, sức phát hiện tay Cố Hạo Ninh đang trống không, định gọi bồi bàn qua thì Lạc Hân đứng bên đã cất tiếng:

“Giám đốc Cố, vị này là...”

“Ồ, đây là giám đốc marketing của Khang Bằng, Giám đốc Dịch. Giám đốc Dịch, đây là trợ lý của tôi, Lạc Hân.”

“Trợ lý Lạc, chào cô!” Dịch Văn Mẫn lịch sự chìa tay ra, Lạc Hân nhẹ nhàng nắm lấy, giọng chân thành nói: “Thì ra là Giám đốc Dịch của Khang Bằng, rất hân hạnh được gặp anh! Các tour du lịch mà Khang Bằng đưa ra trước nay luôn rất được khách hàng ưa chuộng, có cơ hội phải xin anh chỉ giáo mới được!”

“Ồ, nghe Trợ lý Lạc nói vậy, tôi rất vui mừng!” Dịch Văn Mẫn nhướn mày, liếc nhìn Cố Hạo Ninh đầy ẩn ý, Cố Hạo Ninh chỉ nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt trầm tĩnh.

“Những lời tôi nói đều là thật, mong anh sau này chỉ bảo cho!” Lạc Hân nâng ly rượu về phía Dịch Văn Mẫn, ngửa cổ uống cạn. Tay cầm ly rượu không, Lạc Hân ngậm cười nhìn Dịch Văn Mẫn.

“Ha ha ha, không dám!” Dịch Văn Mẫn cũng không nói nhiều, vui vẻ uống cạn một hơi, cười tủm tỉm nhìn Lạc Hân. “Trợ lý Lạc, hoan nghênh cô sau này đến công ty chúng tôi chỉ giáo!”

“Giám đốc Dịch nói đùa rồi, sau này tôi phải học hỏi quý công ty nhiều mới đúng!”

Dịch Văn Mẫn không nói thêm, mỉm cười, vỗ vỗ vai Cố Hạo Ninh, đưa mắt nhìn anh và Lạc Hân một cái rồi xoay gót rời đi.

“Ban này, cô không cần thiết phải làm thế!” Nhìn bóng dáng của Dịch Văn Mẫn dần khuất xa, Cố Hạo Ninh mới nhàn nhạt nói.

“Trước khi đi, thư ký Trương có dặn dò, em nên giúp anh uống một chút.” Nụ cười vẫn treo trên môi, lời nói của Lạc Hân cứng nhắc như đang bàn công việc nhưng lại có chút trầm khàn, uể oải.

“Cô cũng không uống được nhiều rượu, đúng không? Ly hồi nãy hình như là ly đầu tiên mà cô uống tối nay.” Cố Hạo Ninh lãnh đạm nói, đưa tay day day ấn đường. Mấy vị lãnh đạo quan trọng đều đã gặp rồi, anh cũng không cần thiết phải ở lại.

Ra hiệu cho Lạc Hân đưa chiếc ly không cho bồi bàn, Cố Hạo Ninh dẫn cô rời khỏi hội trường.

“Nhà cô ở đâu?” Cố Hạo Ninh lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, hỏi Lạc Hân.

“Bích Hoa Các trên đường Mai Lâm, ở khu công ty đó.”

“Đúng là gần công ty thật, là nhà cô thuê à?”

“Đương nhiên, em mới vào công ty chưa lâu, nào có tiền mua nhà chứ!” Lạc Hân mỉm cười thản nhiên, nhưng trong giọng nói lại phẳng phất nét u buồn.

Cố Hạo Ninh gật đầu, thấy sắc mặt của Lạc Hân có phần mệt mỏi, bèn không nói thêm, lái xe về hướng công ty.

Suốt đoạn đường, Lạc Hân nhắm mắt tựa vào ghế, Cố Hạo Ninh sợ cô lạnh, bèn đóng cửa sổ xe. Không khí trong khoang xe có hơi ngột ngạt, cô cảm thấy tức ngực đến khó chịu, đầu cũng hơi choáng nhưng không còn sức để mở miệng.

“Đến rồi, tôi đưa cô vào trong nhé?” Dừng xe trước cửa khu Bích Hoa Các, Cố Hạo Ninh đánh thức Lạc Hân dậy.

“Không cần, tự em vào trong được rồi. Cảm ơn anh!” Lạc Hân dụi mắt, bước xuống xe, quay người qua mỉm cười, vẫy tay chào Cố Hạo Ninh rồi đi vào trong khu nhà.

Cố Hạo Ninh khởi động máy, vừa đạp chân ngòi nhà, chợt phát hiện túi xách của Lạc Hân để quên trên xe, anh ngược mắt nhìn qua gương chiếu hậu, lòng chợt kinh hãi, vội rút chìa khoá xe, quơ tay cầm lấy túi của Lạc Hân, lao ra ngoài.

“Lạc Hân!” Cố Hạo Ninh chạy đến bên cạnh Lạc Hân, đúng lúc đỡ lấy cơ thể mềm oặt đang trượt xuống. Dưới ánh đèn hiu hắt, gương mặt của Lạc Hân trắng bệch, hai tay cô túm chặt ngực áo, như khó thở.

“Cô sao thế? Tôi đưa cô đến bệnh viện nhé?” Cố Hạo Ninh bối rối, vội đỡ cô đứng dậy, định đưa vào xe.

Lạc Hân lắc đầu, giật lấy chiếc túi trên tay Cố Hạo Ninh, sốt ruột lục lọi trong túi. Một lọ nước hoa xinh xắn vô tình rơi xuống đất, nước hoa bắn lên người cô và Cố Hạo Ninh, cô cũng mặc kệ, hối hả lục tìm, cuối

cùng tìm thấy một cái lọ nhựa. Cô hối hả mở nắp, đổ ra vài viên thuốc cho vào miệng nuốt, lúc này mới yếu ớt ngã gục vào lòng Cố Hạo Ninh, thở hổn hển.

Một lát sau, cuối cùng cô cũng tỉnh lại, sắc mặt tuy không còn tái mét như ban nãy nhưng vẫn còn nhợt nhạt. Cố Hạo Ninh chăm chú quan sát sắc mặt của cô, cau mày. “Cô rốt cuộc bị sao thế? Hay tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra?”

“Em không sao. Bệnh cũ thôi. Anh xem, em có mang thuốc theo bên mình, uống thuốc vào là không sao đâu!” Lạc Hân chậm chậm đứng thẳng dậy, gượng cười với Cố Hạo Ninh. “Giám đốc, anh về đi. Em thật sự không sao!”

Cố Hạo Ninh im lặng nhìn cô, lát sau, đưa tay ra đỡ lấy cô, nhàn nhạt nói: “Tôi đưa cô lên trên.”

“Thật sự không cần...”

“Đi thôi!” Giọng anh rất điềm đạm nhưng lại mạnh mẽ không cho phép chối từ. Lạc Hân đành cúi đầu, mặc cho anh dìu về phía nhà mình.

“Giám đốc, thật ngại quá, đã làm phiền anh rồi!” Lạc Hân tựa người vào thành thang máy, có phần áy náy nói với Cố Hạo Ninh.

“Không sao! Cô ở một mình à?” Cố Hạo Ninh nhìn gương mặt vẫn hơi tái của Lạc Hân, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Trước kia vốn ở chung với người khác, nhưng sau này cô ấy đã dọn đi, em bèn một mình thuê luôn cả căn hộ.” Lạc Hân dường như vẫn chưa hoàn toàn khỏe lại, nói xong một câu dài, hơi thở có phần hổn hển.

Trong lúc trò chuyện, hai người đã bước ra khỏi thang máy, đến trước cửa nhà Lạc Hân. Lạc Hân lấy chìa khoá ra mở cửa, Cố Hạo Ninh dìu cô vào trong. Nhà Lạc Hân thuê là một căn hộ chung cư khoảng hơn hai mươi mét vuông, rất giống với căn hộ mà bọn Tiểu Phong đã thuê trọ khi còn du học bên Pháp.

“Không nghĩ là hôm nay anh sẽ đến đây, nhà cửa bừa bộn, cũng không thu dọn mấy.” Lạc Hân ngượng ngịu thu dọn đồng sách vở trên bàn, đột nhiên, một chiếc kẹp sách bằng lá phong từ trong sách rơi ra.

Cố Hạo Ninh cúi xuống, nhặt chiếc kẹp sách lá phong đó lên, lá phong đỏ rực như máu, ắt là đã bị mang làm thẻ kẹp sách giữa lúc rực rỡ nhất, bên dưới chiếc lá, có một câu được ghi bằng nét chữ khải đẹp đẽ: “Khi tình nồng thắm phong chuyển đỏ.”

“Khi tình nồng thắm phong chuyển đỏ.” Cố Hạo Ninh khẽ nhắm đọc, rồi đưa trả chiếc kẹp sách cho Lạc Hân. “Câu nói hay. Cô cũng thích lá phong à?”

“Vâng! Em rất thích lá phong. Em luôn cảm thấy lá phong đỏ như tình yêu bùng cháy, cả núi đồi rực sắc lá phong đỏ, y như đốt cháy sinh mệnh, để tình yêu nở rộ nơi đỉnh cao rực rỡ nhất, đến chết không thôi.”

Nghe thấy câu nói đó, Cố Hạo Ninh không khỏi bật cười. “Lạc Hân, tôi thấy cô không nên vào công ty làm nhân viên văn phòng, đáng lẽ nên phát triển sang hướng văn học nghệ thuật.”

“Giám đốc, anh không đồng ý với em sao?” Lạc Hân nhìn Cố Hạo Ninh, ánh mắt chưa bao giờ nghiêm túc như thế.

Cố Hạo Ninh nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Lạc Hân, ý cười đọng nơi khoé môi dần tắt ngấm. Anh cúi đầu, lướt nhìn chiếc lá phong trong tay Lạc Hân, khi ngẩng lên, thần sắc vương nét tang thương khó diễn tả thành lời. “Lạc Hân, cô vẫn còn trẻ, đừng dễ dàng nói đến chuyện sống chết. Tình yêu có đẹp đẽ đến đâu cũng không đáng dùng sinh mạng để đánh đổi.” Dứt lời, Cố Hạo Ninh đứng dậy, nhìn Lạc Hân, dặn dò: “Sức khoẻ cô không tốt, nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai không cần đi làm, tôi cho cô nghỉ phép một ngày.”

“Giám đốc!” Lạc Hân chống tay lên sofa, đứng dậy, nhìn theo bóng lưng của Cố Hạo Ninh, chậm chậm nói. “Đối với em, vì tình yêu, đáng để cho đi tất cả, bao gồm cả mạng sống.”

Nghe xong lời cô, Cố Hạo Ninh không phản bác, mở cửa, bước thẳng ra ngoài.

Lạc Hân tựa vào khung cửa, nhìn bóng anh dần mất hút trong màn đêm tịch liêu, mãi đến khi không còn thấy nữa, cô mới đi vào phòng tắm, trân trân nhìn đôi hoa tai hình lá phong đỏ xinh xắn, khoe môi nơ nụ cười buồn bã.

“Sao về khuya thế, anh uống rượu à?” Vừa thấy Cố Hạo Ninh bước vào, Lâm Nhược Kỳ đang tựa lưng vào đầu giường đọc sách vội đứng dậy, đi vào trong phòng tắm, vắt một chiếc khăn nóng lau mặt cho Cố Hạo Ninh. “Không phải bác sĩ đã dặn anh bây giờ không được uống rượu sao? Anh vẫn ổn chứ? Có chỗ nào không khoẻ không?” Lâm Nhược Kỳ đỡ Cố Hạo Ninh ngồi xuống, giúp anh cởi áo vest rồi rót một cốc nước ấm, ngồi xổm xuống cạnh chân anh, nhìn anh với ánh mắt lo lắng.

“Anh không sao. Không uống nhiều lắm!” Cố Hạo Ninh kéo cô ngồi lên giường, cầm khăn đi vào phòng tắm. “Em ngủ trước đi, anh tắm cái đã.”

Thấy bước chân của Cố Hạo Ninh vẫn khá vững vàng, Lâm Nhược Kỳ thấy yên tâm phần nào, bèn tiện tay cầm áo vest của anh, định đặt lên chiếc ghế bên cạnh. Đột nhiên, mùi nước hoa thoang thoảng lan trong không khí, Lâm Nhược Kỳ nghi hoặc cầm áo vest đưa lên gần mũi, hít ngửi, mùi thơm ấy quả nhiên phát ra từ chiếc áo vest. Tim cô phút chốc như rơi tòm xuống vực, trên áo vest của Cố Hạo Ninh sao lại có hương nước hoa của phụ nữ?

“Còn chưa ngủ à?” Cố Hạo Ninh tắm xong, ra khỏi phòng tắm, thấy Lâm Nhược Kỳ vẫn cầm sách, ngồi tựa ở đầu giường, bèn hỏi.

“Ừm, em ngủ ngay đây!” Lâm Nhược Kỳ mỉm cười với anh, đặt sách xuống, nhìn sắc mặt mệt mỏi của Cố Hạo Ninh, quan tâm hỏi: “Có phải khó chịu lắm không, liệu mai có cần xin nghỉ?”

“Không sao, ngủ đi!” Cố Hạo Ninh tắt đèn ngủ ở đầu giường, buông mình nằm xuống, lát sau, chìm vào giấc nồng.

Lâm Nhược Kỳ khẽ khàng trở mình, nhìn đôi mày hơi cau lại của Cố Hạo Ninh. Mùi nước hoa thoang thoảng, phảng phất trong phòng ngủ vắng lặng, căng đầy mỗi hơi thở, như mị độc khoét cốt, len lỏi vào nơi mềm yếu không phòng bị nhất dưới đáy tim, từng chút, từng chút khơi dậy từng cơn đau đốn mênh mang, vô tận.

38. Q.3 - Chương 9: Trầm Luân

Sáng hôm sau, Lâm Nhược Kỳ ngồi xe của Cố Hạo Ninh đi làm.

“Tôi nay anh có đi dự tiệc nữa không?” Trầm tư hồi lâu, cuối cùng Lâm Nhược Kỳ cất tiếng dò hỏi.

“Không. Tối nay chắc có thể về nhà ăn cơm.”

“Tối qua mẹ định chờ anh về, sau đó, em thấy đã quá muộn, bèn khuyên mẹ đi ngủ trước.” Lâm Nhược Kỳ nghiêng đầu nhìn sắc mặt của Cố Hạo Ninh, vẻ như hững hờ hỏi: “Tối qua, hình như anh đi dự tiệc đến khuya lắm, đi cùng Đinh Hồng à?”

“Ừ, là đi cùng cậu ta.”

“Cậu ấy biết anh không uống được rượu, không giúp anh đỡ rượu sao?”

“Có giúp những có mấy cán bộ, anh phải đích thân tiếp mới được.” Cố Hạo Ninh hơi nghiêng đầu, nhìn vào gương chiếu, khi nhìn về đằng trước, nét lạnh lùng giữa chân mày như vương chút chua chát.

Lâm Nhược Kỳ khẽ xoay đầu lại, im lặng nhìn dòng xe cộ đông nghịt đằng trước, bỗng cảm thấy hơi khó thở. Hãy tin anh ấy, một giọng nói yếu ớt dưới đáy lòng âm thầm gào thét. Cô nín thở nhưng vẫn không ngăn được hương nước hoa thoang thoảng kia len vào tim, như con rắn độc thè chiếc lưỡi chẻ đôi đỏ quạch, liếm vào tim cô đau nhói. Cô nhắm mắt lại, cố gắng không nghĩ đến nỗi chua chát thoáng qua giữa chân

mày anh ban nãy, hai tay siết chặt, những móng tay nhọn cứng bầu chặt vào da thịt, dù thế nào cô cũng sẽ không từ bỏ, cô và Hạo Ninh nhất định sẽ có một tương lai hạnh phúc.

Lạc Hân không xin nghỉ, cô có mặt đứng giờ tại buổi họp thường lệ vào buổi sáng.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Cố Hạo Ninh gọi Lạc Hân đến văn phòng của mình, dặn dò: “Bản ghi chép cuộc họp ban nãy không cần làm gấp, tôi thấy sắc mặt cô không tốt, chiều nay về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Em không sao.” Lạc Hân điềm tĩnh nhìn Cố Hạo Ninh. “Em vẫn làm được!”

Cố Hạo Ninh ngẩn người, nhìn sang Lạc Hân. Vẻ mặt mệt mỏi của cô pha lẫn nét kiên định, quật cường đôi vai thon gầy đứng thẳng hiên ngang, trông mảnh mai làm sao nhưng lại như có thể gánh vác cả sức nặng nghìn cân. Trong khoảnh khắc đó, Cố Hạo Ninh đột nhiên ngẩn ngơ, tựa hồ trông thấy Tiểu Phong đang đứng trước mặt mình.

“Nếu không có chuyện gì khác, em xin phép ra ngoài.” Lạc Hân gật đầu chào Cố Hạo Ninh rồi xoay người đi ra.

Nhìn theo bóng dáng của Lạc Hân, trong lòng Cố Hạo Ninh đột nhiên dâng lên nỗi u sầu và buồn bực khó tả, tựa như muốn bắt lấy thứ gì đó nhưng trong tiềm thức lại kháng cự.

Mãi tăng ca đến tối, Cố Hạo Ninh cuối cùng mới duyệt xong bản báo cáo cuối cùng. Anh ngẩng đầu, xoay xoay cần cổ nhức nhối rồi cầm áo vest và chìa khoá xe, đi ra ngoài.

Cố Hạo Ninh cúi đầu, vừa mặc áo vest vừa bước nhanh trên hành lang. Loáng thoáng đâu đó văng vẳng vài câu ca du dương, anh chăm chú lắng nghe, bất chợt toàn thân như bị sét đánh, đứng chết lặng như hoá đá.

Là Khoảnh khắc hạnh phúc, bài hát mà Tiểu Phong từng hát cho anh nghe, bài hát mà anh từng dùng làm nhạc chuông – Khoảnh khắc hạnh phúc!

Tiếng ca nhẹ nhàng, trầm bổng như lưỡi dao sắc nhọn vọt đâm vào nơi mềm yếu, u tối nhất dưới đáy lòng Cố Hạo Ninh. Những dĩ vãng mà anh ngỡ đã chôn chặt từ lâu, từ miệng vết đâm đó chớp mắt phun trào, cuộn cuộn ập đến bao trùm lấy anh.

Mong đợi, kích động, vui mừng, khổ đau... Biết cảm xúc khó tả trộn lẫn những ngọt ngào, đắng cay dồn dập tràn về trong cõi lòng. Anh như đứng không vững, toàn thân run rẩy. Tiểu Phong, Tiểu Phong, Tiểu Phong, tiếng gọi nơi đáy lòng càng lúc càng to, lý trí và sự kìm nén trong giây phút này đều vỡ tan thành mây khói. Anh lao về phía phát ra tiếng hát, dường như mọi âm thanh xung quanh đều chết lặng, chỉ còn lại tiếng hát đó, càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ... Anh cảm thấy tim mình như sắp nhảy vọt ra ngoài, nỗi đau lẫn niềm mong đợi trong huyết mạch sục sôi, dâng trào...

“Tiểu Phong!” Anh hét lớn, bóng lưng mảnh mai kia chợt khựng lại rồi chậm chậm quay qua.

“Giám đốc Cố? Giám đốc, anh sao thế?”

Lạc Hân sững sờ trông thấy ánh sáng rạng ngời nơi đáy mắt Cố Hạo Ninh phụt tắt ngay khoảnh khắc cô quay người lại, nỗi thất vọng chẳng hề che giấu ấy như một chiếc kim cực mảnh đâm vào tim cô nhói đau. Cô ê chề cắn chặt môi, đầu cúi gằm, ánh mắt vô tình lướt qua đôi tay đang siết chặt của Cố Hạo Ninh, kêu thét: “Giám đốc, tay anh làm sao vậy?”

Từng giọt máu tí tách rơi xuống từ bàn tay phải đang nắm chặt của Cố Hạo Ninh nhưng anh hoàn toàn không hay biết, chỉ đứng lặng nơi đó. Ánh đèn mờ tối, chập chờn rơi xuống gương mặt Cố Hạo Ninh, tựa vết thương ảm đạm trĩu nặng nỗi bi thương và u sầu đang thấm đượm vào tâm can.

“Giám đốc, tay của anh, em giúp anh băng bó nhé?” Lạc Hân tiến gần về phía Cố Hạo Ninh hai bước rồi khẽ cất giọng hỏi.

“Ồ, không sao!” Lúc này, Cố Hạo Ninh mới thả lỏng đôi tay nắm chặt, chiếc chìa khoá xe cầm trong tay phải đã loang lổ vết máu, một vết đỏ sâu hoắm khắc giữa lòng bàn tay anh.

“Vết thương hình như hơi sâu, trong phòng trà có hộp cứu thương, em giúp anh băng bó nhé?” Lạc Hân đến bên cạnh Cố Hạo Ninh, dịu giọng khuyên nhủ, giọng run run.

Cố Hạo Ninh im lặng đi theo Lạc Hân vào phòng trà, nhìn cô thuần thực lấy ra oxy già khử trùng và bông băng rồi giúp anh thoa thuốc, băng bó lại. Sau cùng, cô khẽ khàng dặn dò: “Đừng để tay phải dùng sức hay thấm nước, nhớ chú ý giữ khô ráo và sạch sẽ.”

“Sao cô thông thạo vậy? Cô từng học hộ lý à?” Nghe Lạc Hân nghiêm túc dặn dò, Cố Hạo Ninh phì cười, sao mà giống y tá quá đi mất!

Tay Lạc Hân thoáng dừng lại rồi đưa lên vuốt tóc, xong mới chậm chậm ngược lên. “Em rất dễ bị thương, bị mãi rồi bản thân cũng tự học được cách băng bó.”

“Rất dễ bị thương?” Cố Hạo Ninh hơi cau mày. “Liệu có liên quan đến căn bệnh hôm qua của cô không?”

“Cũng không hẳn.”

Lạc Hân vừa thu dọn đồng bông băng cứu thương trên bàn vừa nhàn nhạt trả lời. Đầu cô hơi cúi xuống, chiếc cổ trắng ngần dưới ánh đèn dịu dịu trông mảnh mai, thon thả đến lạ, vài sợi tóc loà xoà rủ xuống bờ vai mịn màng, làm tăng thêm nét duyên dáng, thủy mị. Trong khoảnh khắc đó, Cố Hạo Ninh bỗng ngẩn ngơ, buột miệng hỏi: “Sao ban nãy cô lại hát bài đó?”

“Bài đó? Khoảnh khắc hạnh phúc à?” Lạc Hân mỉm cười ngẩng lên. “Em rất thích bài hát đó, thích cảm xúc trong bài hát, thích cảm giác bất chấp tất cả vì tình yêu, đâu chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi cũng cam lòng.”

“Nhưng chỉ vì một khoảnh khắc ngắn ngủi mà có khi phải trả giá bằng cả cuộc đời, thế cũng không quan tâm, không hối hận ư?” Cố Hạo Ninh đau đầu nhìn Lạc Hân, anh không biết mình làm sao nữa, đột nhiên lại muốn hỏi Lạc Hân câu đó, thậm chí anh tha thiết chờ đợi câu trả lời từ cô.

“Không hối hận!” Lạc Hân chậm rãi đáp, thẳng thắn nhìn vào ánh mắt của Cố Hạo Ninh, giọng kiên quyết không chút do dự. “Một khoảnh khắc hạnh phúc so với cả đời bất hạnh, em thà chọn cái trước. Cuộc đời chúng ta vốn dĩ rất ngắn ngủi, thậm chí không biết mình sẽ đột nhiên ra đi lúc nào, thế tại sao không cố nắm bắt mỗi giây phút của hiện tại, dốc hết nhiệt huyết để yêu và giành lấy tình yêu chứ? Đâu chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng khi đã có được tình yêu, có được hạnh phúc mới không hoài phí đã sinh ra trên đời này, đã được sống một lần, không đúng sao?”

“Có được tình yêu, có được hạnh phúc mới không hoài phí đã sinh ra trên đời này, đã được sống một lần?” Cố Hạo Ninh lẩm bẩm lặp lại lời của Lạc Hân, trong đầu hiện lên gương mặt hiền dịu của Tiểu Phong. Cô cũng từng hát bài này cho anh nghe nhưng khi hồn phách cô tiêu tán vì mối tình này, liệu cô có thực sự không hề hối hận, không chút oán trách?

“Giám đốc, Giám đốc? Anh vẫn ổn chứ?”

“Ồ, tôi không sao. Cô tăng ca xong chưa? Cùng về nhé?” Cố Hạo Ninh đứng dậy, đè nén mọi cay đắng xuống đáy lòng, sắc mặt lại khôi phục vẻ điềm tĩnh, bình thản. Lạc Hân đi theo anh rời khỏi phòng trà, tắt đèn, khẽ thở dài.

Hai người bước vào thang máy, nhìn đèn báo hiệu nhấp nháy sáng xuống mỗi tầng, Lạc Hân cất tiếng đánh tan bầu không khí trầm lắng: “Nghe nói, phòng Marketing có không ít cơ hội được ra nước ngoài khảo sát, chừng nào thì có thể đến lượt em?”

“Ra nước ngoài khảo sát? Cô vẫn để tâm đến việc đó ư? Lúc du học bên Pháp, chắc cô đã đặt chân khắp châu Âu rồi ấy chứ?”

“Ha ha, lúc đó chỉ đi vài nơi cưỡi ngựa xem hoa thôi, dù gì khi đó em vẫn là sinh viên nghèo mà. Hơn nữa, những nơi đẹp thật sự thì ngắm nhìn trăm ngàn lần vẫn không chán!”

Nói đến đây, cửa thang máy bật mở, Cố Hạo Ninh vừa bước ra ngoài vừa lơ đãng hỏi: “Ồ? Thế cô còn muốn đi đâu?”

“Rome! Em luôn muốn được trở lại Rome lần nữa!”

Chìa khoá xe trong tay Cố Hạo Ninh rơi xuống sàn, vang lên một tiếng “keng”.

Cố Hạo Ninh chậm chậm cúi xuống nhặt lấy chìa khoá rồi đứng dậy, cười giễu. “Thật là, đến cả chiếc chìa khoá cũng không cầm chắc...”

Lạc Hân im lặng nhìn Cố Hạo Ninh, ánh đèn sáng soi rọi xuống nhưng chẳng thấy một tia sáng nào nơi đáy mắt anh, chỉ có nỗi vô vọng và lặng ngắt vô tận như miệng giếng ngàn năm đen hun hút, chẳng vương chút sức sống. Có lẽ có những chuyện thực ra chưa hề trôi xa, cũng chưa bao giờ quên lãng

39. Q.3 - Chương 10: Võ Tan

Khi Cố Hạo Ninh về đến nhà, cha mẹ anh đã ngủ say. Anh đi vào phòng ngủ, Lâm Nhược Kỳ đang chong đèn chờ, cô lập tức trông thấy bàn tay phải băng gạc của anh.

“Tay anh sao thế?”

“Không sao, bị cửa trúng thôi.”

“Sao lại bị thương? Anh đến bệnh viện băng bó à? Bác sĩ nói sao...” Vừa hỏi, Lâm Nhược Kỳ vừa định kéo tay Cố Hạo Ninh qua kiểm tra.

“Anh nói không sao là không sao, em đừng hỏi nữa có được không?” Cố Hạo Ninh gắt gỏng ngắt lời Lâm Nhược Kỳ bực bội gạt phăng tay cô ra.

Trông thấy vẻ mặt dè dặt, bối rối của Lâm Nhược Kỳ, trong lòng Cố Hạo Ninh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi và chán ngán khôn cùng, anh hít sâu một hơi, đưa tay vuốt mặt, khàn giọng nói: “Anh qua thư phòng giải quyết chút việc, em tắm rửa rồi ngủ trước đi, không cần đợi anh.”

Cầm lấy túi đựng laptop, Cố Hạo Ninh bước ra ngoài, nhìn bóng anh khuất sau cánh cửa, Lâm Nhược Kỳ kiệt sức ngồi trượt xuống giường.

Nhắm mắt lại, cô như ngửi thấy hương nước hoa hôm qua phảng phất trên áo vest của anh. Tuy cô đã ném chiếc áo đó vào máy giặt nhưng tại sao mùi hương thoang thoảng ấy chẳng hề nhạt phai, cứ mãi quấn quanh?

Mở laptop, Cố Hạo Ninh im lặng nhìn màn hình máy tính, như có muôn ngàn lời muốn nói nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Ngồi một lát, Cố Hạo Ninh đứng dậy, bước đến bên tủ sách, từ ngăn kéo cuối lấy ra một chiếc hộp xanh thẫm chậm chậm chỉnh bánh răng phía trên đến số “718”. Chiếc hộp “cạch” một tiếng rồi mở ra, ngay khoảnh khắc nắp hộp bật mở, chớp mắt toả ra một luồng sáng long lanh đỏ rực.

Ngón tay của Cố Hạo Ninh nhẹ nhàng lướt qua lớp nhưng đen, sau cùng, dừng lại trên gạch sâu bên trong, cẩn thận lấy ra chiếc trâm cài áo hình lá phong, nhẹ nhàng vuốt ve. Một giọt lệ lạnh giá rơi xuống chiếc trâm cài đỏ thắm ấy. Cố Hạo Ninh siết chặt nó trong tay, những góc cạnh sắc bén đâm vào vết thương trên lòng bàn tay, đau rát. Nhưng cơn đau như bị mũi khoan đâm thấu xương này, anh cam tâm tình nguyện.

Anh đã dè dặt quá lâu, sống trong vô vọng, sống trong tê dại, sống vì trách nhiệm, vì nghĩa vụ, vì vô số nguyên nhân buộc anh không thể không kiên trì, gắng gượng, chỉ có điều, chôn chặt nỗi niềm mà anh không muốn từ bỏ nhất, chỉ có điều, phản bội ước nguyện ban đầu mà anh hằng mong gìn giữ nhất.

Chậm chậm xòe tay ra, anh nhìn máu mình rỉ thấm ướt những lớp băng gạc, lan đầy ra chiếc lá phong vốn đã loang lổ vết máu, lần nữa nhuộm lên ấy lớp màu tươi thắm, dưới ánh đèn hiu hắt, chập chờn, sắc đỏ yêu mị như ngọn lửa tình yêu hừng hực rực cháy.

Lâm Nhược Kỳ đứng dưới vòi hoa sen, ngẩng đầu, mặc cho những tia nước ấm nóng bắn thẳng vào mặt nhưng vẫn không sao cuốn đi nỗi đau vỡ bờ.

Bên tai lại vang lên câu nói của Đinh Hồng lúc trưa: “Tối hôm qua? Chắc là chị thư ký cùng đi với anh ấy. Tối qua em không ở cùng anh Ninh.”

Nỗi đau xé lòng nhanh chóng lan khắp tứ chi, như muốn xé rời máu thịt thành những mảnh vụn đầm đìa máu mới chịu cam lòng. Nhưng vẫn có một luồng sức mạnh quật cường, cố gắng ngăn chặn nỗi quyết liệt hủy thiên diệt địa đó, cố chấp gìn giữ nơi mềm mại và ấm áp sau cùng dưới đáy lòng. Dẫu toàn thân đã bị nỗi đau khắc cốt kia cắt nát, chẳng chịt thương đau nhưng vẫn kiên quyết không lùi bước.

Dòng nước ấm nóng chảy dọc cơ thể, những hình ảnh dĩ vãng ùn ùn hiện về. Những chua xót, đắng cay, những dằn vặt, trắc trở đến nay vẫn hiện rõ mồn một ngay trước mắt. Cô đã vất vả kiên trì, lặn lội quãng đường dài, từng chút trồng nên màu xanh hy vọng giữa cánh đồng hoang vắng, sức sống và hy vọng sắp sửa hé nở lần nữa, sao cô có thể từ bỏ? Sao chấp nhận từ bỏ được chứ?

Tắm xong, Lâm Nhược Kỳ đến trước cửa thư phòng, khẽ gõ cửa.

Vài giây sau, Cố Hạo Ninh ra mở cửa nhưng chỉ hé một khe hở nhỏ. Do đứng ngược sáng, Lâm Nhược Kỳ không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt anh, cô hít sâu một hơi, giọng run run: “Đã khuya lắm rồi, anh nghỉ ngơi sớm nhé!”

“Anh không buồn ngủ, còn vài việc chưa giải quyết xong, em cứ ngủ trước đi.”

“Ồ!” Lâm Nhược Kỳ khẽ đáp, môi mím chặt nhưng không xoay gót rời đi.

Cố Hạo Ninh nắm tay nắm cửa, nhướn mày. “Còn chuyện gì nữa à?”

“À ừm, gần đây, ngoài rạp đang chiếu Mật mã Da Vinci, nghe đồn hay lắm, anh có thể cùng em đi xem không?” Lâm Nhược Kỳ nói một hơi, dứt câu, ngẩng đầu bịn rịn nhìn Cố Hạo Ninh, hai tay bất giác nắm chặt gấu áo, đầu ngón tay ghì đến trắng nhợt.

Cố Hạo Ninh im lặng hồi lâu rồi mới chậm rãi đáp: “Được thôi. Em muốn đi đâu xem thì đặt vé, đến lúc đó anh cùng em đi.”

“Vây em đi sắp xếp, chút nữa anh làm xong việc thì nghỉ sớm nhé!” Lâm Nhược Kỳ mỉm cười, nói xong, bèn xoay người rời đi. Gần như đồng thời, cánh cửa phòng sau lưng cô đóng sập lại, ánh đèn ấm áp phụt tắt.

Lâm Nhược Kỳ từ từ đi về phòng, buông mình xuống giường, ngay khoảnh khắc vui mặt trong lớp chăn đệm, cuối cùng không sao ngăn nổi, nước mắt giàn giụa.

Rạp chiếu phim vào cuối tuần không đông người lắm. Lâm Nhược Kỳ đã chọn xong vị trí, vừa cùng Cố Hạo Ninh đến khu chờ ngồi xuống, chợt nghe một tiếng gọi quen thuộc: “Giám đốc Cố? Sao trùng hợp vậy?”

Lâm Nhược Kỳ ngạc nhiên ngẩng lên, trông thấy Cố Hạo Ninh đã đứng bật dậy, trong giọng nói bình thản của anh pha lẫn chút thân mật và ấm áp mà lâu rồi cô không còn nghe thấy: “Lạc Hân, cô cũng đến xem Mật mã Da Vinci à?”

“Vâng. Em luôn muốn đến xem phim này, khó khăn lắm mới rồi rồi, vội chạy ra rạp. Nếu không, trễ nữa thì rạp không chiếu nữa, lúc đó thì tiếc lắm!”

“Ừm, cũng đúng. Đã công chiếu được một thời gian rồi, đoán chừng mấy hôm nữa có lẽ cũng sẽ ngừng chiếu.”

Hai người hàn huyên vài câu rồi như mới sức chú ý đến Lâm Nhược Kỳ đang ngồi lặng im bên cạnh. Cố Hạo Ninh vội giới thiệu hai người với nhau: “Nhược Kỳ, đây là trợ lý của anh, Lạc Hân. Lạc Hân, đây là vợ tôi, Nhược Kỳ.”

“Chào chị!” Lạc Hân mỉm cười, gật đầu chào Lâm Nhược Kỳ nhưng phát hiện Lâm Nhược Kỳ trân trân nhìn mình, đôi mắt to sáng ngời ngập tràn ngỡ ngàng và bi thương.

“Lạc Hân, Trợ lý Lạc?” Lâm Nhược Kỳ đỡ dẫn cất tiếng, chậm chậm đứng dậy, nhìn cô gái trang điểm nhẹ nhàng trước mặt.

Thì ra, đáp án lại đơn giản nhường này.

Khoé môi Lâm Nhược Kỳ cong lên thành nụ cười chua chát. Sao cô lại không hiểu chứ? Đôi mắt quen thuộc, vẻ lẳng lơ quen thuộc và cả mùi hương quen thuộc kia. Đúng, hương nước hoa quen thuộc đó đã gọi lên tất cả trong cô, tất cả những ký ức vui sâu. Từng chút một, không cho phép cô né tránh, trốn chạy, chỉ

có thể ngẩng cao đầu, mở rộng lồng ngực, mặc cho đòn đau, mặc cho tổn thương thiêu rụi con tim, xé nát ruột gan, khắc cốt, ghi tâm.

“Rất vui được quen em.” Lâm Nhược Kỳ chìa tay ra, mang tất cả những đòn đau nén xuống lòng, giấu vào đáy mắt. Cô mỉm cười hiền hoà, chờ Lạc Hân chìa tay ra trong sự ngạc nhiên và chột dạ.

Lạc Hân chùng mắt, giấu tia khiêu khích ngấm ngầm kia vào trong đôi mắt khép hờ. Cô hơi kinh ngạc, thắc mắc, chẳng lẽ Lâm Nhược Kỳ chưa gì đã nhìn ra tình ý cô dành cho Cố Hạo Ninh rồi sao, nếu không sao lại lộ ra thần sắc kia? Lòng dấy lên vẻ bất an, Lạc Hân chỉ nhẹ nắm lấy tay Lâm Nhược Kỳ rồi tức thì buông ra, trong phút chốc, bầu không khí có phần gượng gạo.

“Đến giờ rồi, chúng ta vào trong đi.” Cố Hạo Ninh cất tiếng đánh tan bầu không khí trầm lặng, như chẳng hề nhận ra cơn sóng ngầm giữa Lâm Nhược Kỳ và Lạc Hân, nhưng khi bước vào rạp, anh như vô tình đi giữa hai người.

Trong rạp chiếu chỉ lác đác vài người, nhưng lúc rời rạp lại không thấy Lạc Hân đâu. Nhìn vẻ mặt thoáng thất vọng của Cố Hạo Ninh, Lâm Nhược Kỳ nhàn nhạt hỏi: “Có cần gọi điện cho cô ấy không? Rồi đưa cô ấy về?”

“Cũng không tiện đường lắm. Thôi vậy!” Cố Hạo Ninh hờ hững đáp, bất chợt nói thêm: “Dù sao cũng chỉ là đồng nghiệp bình thường.”

Lâm Nhược Kỳ cúi gằm, ánh mắt rời khỏi gương mặt anh, không nói gì thêm, chỉ câm lặng đi theo anh, hướng về phía bãi đỗ xe.

Buổi chiều đầu hạ, khí trời nóng bức, oi ả. Lâm Nhược Kỳ uể oải tựa vào lưng ghế, nhìn ánh nắng gay gắt buông ngoài cửa kính, cảm thấy hơi ấm xa vời vợi, xung quanh chỉ còn lại băng lạnh thấu xương, rét buốt tim gan. Trước mắt cô tràn ngập hình ảnh gương mặt ngậm cười của Lạc Hân. Nụ cười tinh tế, nhẹ nhàng như ngọn gió xuân nhưng lại mang đầy ẩn ý, và cả nỗi xao xuyến, bịn rịn sâu nơi đáy mắt Cố Hạo Ninh, liệu cô có thể ngoảnh mặt làm ngơ, không để tâm được sao?

Khép mắt lại, như có hàng ngàn vạn tấn bông ươm sụt sùng, lạnh buốt chất chồng lớp lớp, lèn chặt trong lồng ngực Lâm Nhược Kỳ, sự ngọt ngào, bức bối từ trái tim từng chút, từng chút lan toả đến đầu ngón tay, thấm đẫm cảm giác bất lực và mệt mỏi.

“Em không khoẻ à? Ngủ khéo nhiễm lạnh đó!” Nhân lúc dừng đèn đỏ, Cố Hạo Ninh lấy một chiếc áo khoác từ ghế sau, đắp lên người Lâm Nhược Kỳ.

“Ừm, em khoẻ. Em đâu có ngủ.” Lâm Nhược Kỳ hé mắt, môi hơi mím lại, muốn nhoẻn cười nhưng chỉ có nỗi cay đắng nặng trĩu, lan dần ra.

Lâm Nhược Kỳ co chân, kéo áo khoác lên tận vai, cố thu cơ thể vào trong chiếc áo khoác. Cô như một chú lạc đà muốn vùi mình vào sâu trong cát. Cô chưa bao giờ biết rằng, thì ra sở hữu thị giác và khứu giác lại là một chuyện thống khổ nhường này. Nếu ban nãy cô không trông thấy Lạc Hân, hoặc chẳng, nếu cô không ngửi thấy hương nước hoa ấy, liệu cô vẫn có thể tiếp tục sống trong giấc mộng của riêng mình? Liệu có phải cô vẫn có thể tiếp tục cùng Cố Hạo Ninh sống “hạnh phúc trọn đời”? Liệu có phải cô mãi mãi không cần đối diện với sự thật lừa mình dối người này không?

Cảnh sắc ngoài cửa kính càng lúc càng rõ nét, xe cũng chạy càng lúc càng chậm, hai người sắp về đến nhà rồi.

“Hạo Ninh, sống bên em, anh có hạnh phúc không?” Đột nhiên, Lâm Nhược Kỳ khẽ hỏi. Bàn tay đang rút chìa khoá xe của Cố Hạo Ninh chợt dừng lại, hồi lâu sau anh mới chậm chậm rút chìa khoá khỏi ổ nhưng không nói một lời, câm lặng mở cửa xe.

Lâm Nhược Kỳ ngồi trong xe, cũng chưa tháo dây an toàn, tựa hồ đã mất đi toàn bộ sức lực, vẫn ngồi đó, lặng lẽ.

Cố Hạo Ninh im lặng đi về bên chỗ ngồi của cô, giúp cô mở cửa, tháo dây an toàn, nắm lấy cánh tay cô, nhẹ nhàng kéo cô ra khỏi xe.

“Hạo Ninh!” Giọng của Lâm Nhược Kỳ nhẹ tênh, tựa một cơn gió nhẹ thoảng qua tay Cố Hạo Ninh, mang theo chút buốt lạnh, tựa như làn da lạnh lạnh của cô mà Cố Hạo Ninh đang nắm trong tay, khiến anh khẽ rùng mình.

“Vào nhà thôi!” Cố Hạo Ninh cầm chìa khoá, nhấn nút khoá xe. Anh biết phải trả lời thế nào đây, hạnh phúc đối với anh đã là ước vọng xa xôi không thể với tới, đến cả mong đợi cũng chỉ là hoài công.

Nhìn bóng lưng của Cố Hạo Ninh, Lâm Nhược Kỳ cúi đầu, mỉm cười thê lương với mặt đất. Sao cô lại hỏi một câu ngu ngốc thế chứ? Quá ngốc nghếch, quá ngu dại làm sao

40. Q.3 - Chương 11: Phong Tình

Mùa hè ở Thượng Hải, thời tiết oi ả đến mức khiến người ta phát điên. Dì của Cố Hạo Ninh ở Cáp Nhĩ Tân mời cha mẹ anh qua đó nghỉ mát. Sau khi Cố Hạo Ninh và Lâm Nhược Kỳ nhiều lần cam đoan sẽ chăm sóc nhau thật tốt, cuối cùng ông bà Cố cũng bịn rịn rời khỏi Thượng Hải.

Sau khi ông bà Cố đi khỏi, trong nhà phút chốc vắng lặng hẳn.

Hồi đầu, Cố Hạo Ninh còn về dùng cơm tối thường xuyên. Sau vài hôm, anh liền nói phải tăng ca, sau đó càng ngày càng về muộn. Đến cuối cùng, khi về khuya, anh đều ngủ ở phòng ngủ dành cho khách, nói là để không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Lâm Nhược Kỳ. Nhưng anh không hề biết rằng, mỗi đêm anh ngủ ở phòng ngủ dành cho khách, Lâm Nhược Kỳ đều mở mắt, lặng lẽ khóc đến tận sáng.

“Tối nay anh có phải tăng ca không? Có thể về nhà ăn cơm được không?” Buổi sáng nọ, Lâm Nhược Kỳ đột nhiên hỏi khi Cố Hạo Ninh vừa đưa cô đến trước cổng công ty.

“Tối nay? Có chuyện gì à?” Cố Hạo Ninh mệt mỏi đưa tay day day ấn đường, dường như đêm qua anh ngủ không được ngon giấc.

“Cũng không có chuyện gì, tại lâu rồi anh không về ăn cơm. Nếu tối nay anh không phải tăng ca thì về nhà ăn cơm nhé?” Lâm Nhược Kỳ cúi gầm mặt, e thẹn kéo kéo dây an toàn, giọng nói thể hiện sự mong đợi.

“Đến tối hẵng nói. Em cứ đi làm đi!” Cố Hạo Ninh ậm ừ đáp nhưng đủ khiến Lâm Nhược Kỳ nở nụ cười vui mừng. “Dạ vâng, hôm nay em sẽ về nhà sớm, đi mua chút thức ăn. Tàn làm anh về nhà nhé?”

“Ừm, anh sẽ cố.” Cố Hạo Ninh mím chặt môi, nhìn Lâm Nhược Kỳ vui vẻ bước xuống xe, trong lòng dấy lên chút chua chát. Xin lỗi em, Nhược Kỳ, tối nay có lẽ lại khiến em thất vọng rồi. Ngày mai đi, chỉ cần qua đêm nay, anh sẽ dành thời gian ở bên em.

“Ting! Ting! Ting!”

Tiếng chuông nặng nề lần nữa vang lên trong phòng, Lâm Nhược Kỳ dờ dẫm nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, đã chín giờ rồi, Cố Hạo Ninh vẫn chưa về nhà.

Cả một bàn đầy ắp thức ăn ngon, trông hấp dẫn đến mức khiến người ta thèm thuồng nhưng Lâm Nhược Kỳ chỉ thẫn thờ ngồi bên bàn ăn, chẳng hề muốn động đũa.

Kỳ thực, lúc bảy giờ tối, Cố Hạo Ninh đã gọi điện báo với Lâm Nhược Kỳ, tối nay anh phải ở lại văn phòng tăng ca đến tận khuya, không thể về cùng cô ăn tối. nhưng Lâm Nhược Kỳ vẫn không kìm được, chuẩn bị cả bàn thức ăn thịnh soạn, còn nấu thêm một nồi chè hạt sen ngân nhĩ. Cô thầm nhủ, dù Cố Hạo Ninh về muộn, không muốn ăn cơm, cũng có thể ăn dăm ba đũa thừa ăn, hoặc bết nhất cũng có thể ăn một bát chè. Cô không có yêu cầu xa xỉ nào khác, chỉ hy vọng trong ngày đặc biệt hôm nay, Cố Hạo Ninh có thể ở bên cô, để cô có cảm giác được ở gần bên anh, được như những cặp vợ chồng hoặc tình nhân bình thường kia, cùng ngồi bên nhau, ăn một bữa cơm hoặc uống một bát canh, cảm thấy bình đạm, ấm áp ấy đủ khiến cô thoả mãn lắm rồi. Nhưng ngay đến ước nguyện giản đơn đó vẫn là ước ao xa vời, không thể với tới.

Trong quán bar mờ tối, Cố Hạo Ninh cầm một chai bia, ngửa cổ, một hơi dốc hết nửa chai.

“Giám đốc, anh đừng uống nữa!”

Bất thành lĩnh, một bàn tay trắng nõn, thon dài bỗng chìa ra, giật lấy chai bia trong tay Cố Hạo Ninh, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, đặt xuống bàn cái “cách”. Dưới ánh đèn lờ mờ, hai mắt Cố Hạo Ninh nheo lại, anh chăm chú nhìn hồi lâu mới nhận ra Lạc Hân đang đứng trước mặt.

“Sao em lại đến đây?” Cố Hạo Ninh cúi đầu, nói với giọng vô cùng mệt mỏi và chán nản.

“Hôm nay là sinh nhật em, mấy người bạn tổ chức party ở đây. Em chợt nhìn thấy anh, bèn bảo họ về trước, em qua đây xem anh thế nào.” Lời của Lạc Hân nửa thật nửa đùa nhưng rất chặt chẽ và trôi chảy. Hôm nay đúng thật là sinh nhật cô, chỉ là chẳng hề có người bạn nào chúc mừng cô cả.

Thực ra Lạc Hân đã sớm bám theo Cố Hạo Ninh đến quán bar này, ngồi cách anh không xa, này giờ luôn nghĩ nên làm thế nào để xuất hiện trước mặt anh một cách tự nhiên nhất.

Lúc đầu, Cố Hạo Ninh chỉ lặng lẽ ngồi đó, không uống một giọt rượu, nhưng nửa tiếng trước, anh bắt đầu dốc bia ừng ực, càng lúc càng nhiều, không hề có ý định dừng lại. Lạc Hân không dần được lòng, nghĩ ra cái cớ này rồi bước qua đây.

“Sinh nhật cô? Khéo nhỉ?” Cố Hạo Ninh thoáng ngẩn người. Anh nở nụ cười ngẩn ngơ, bất giác nói: “Hôm nay cũng là sinh nhật của Tiểu Phong.”

“Tiểu Phong? Bạn anh à?” Lo lắng từ tốn hỏi, giọng nói trầm khàn mê hoặc.

“Bạn?” Ánh mắt Cố Hạo Ninh càng thần thờ, tầng tầng lớp lớp những đau buồn và bi thương ẩn giấu dưới đáy lòng bao lâu nay chậm chậm dâng trào. “Cô ấy vẫn xem tôi là bạn chứ? Có lẽ cô ấy đang oán hận tôi cũng nên.”

Nỗi u sầu vương đầy cay đắng, men theo khoé môi cong cong của Cố Hạo Ninh dần lan toả trên gương mặt anh. Anh cúi đầu, những lời buột ra khỏi miệng như đang mê mẩn, khê khàng, nhún nhường, tựa hồ đã không còn chịu đựng nổi cơn đau giày vò trĩu nặng, từng câu, từng từ rải rác nát tan.

“Cô ấy nên oán hận tôi. Nếu hai người không gặp, không yêu nhau, có lẽ cô ấy vẫn có thể sống hạnh phúc. Cô ấy tốt đẹp biết bao, luôn lạc quan, quan tâm đến mọi người xung quanh, ở bên cô ấy, cô sẽ cảm thấy mỗi ngày đều như bình sáng dưới ánh nắng rạng rỡ, mỗi ngày đều sống trong chan hoà, ấm áp, hạnh phúc vô cùng, thật sự rất hạnh phúc. Quãng thời gian đó là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi, hạnh phúc đến mức, dẫu hôm sau phải chết ngay lập tức cũng không hối hận, không tiếc nuối...” Nói đến đây, Cố Hạo Ninh dừng lại, anh như đang chìm đắm trong những dĩ vãng tươi đẹp kia. Nụ cười đọng đầy vui sướng, ngay cả lớp băng dưới đáy mắt kia cũng như đang dần tan chảy...

Lạc Hân lặng lẽ nhìn Cố Hạo Ninh, không ngắt lời, cũng không hỏi thúc anh kể tiếp, chỉ im lặng chờ đợi, chờ anh chậm chậm bước ra từ hồi ức mê say kia.

Lặng im hồi lâu, Cố Hạo Ninh mới lại cất tiếng, nỗi đau thấu xương lại bắt đầu dần lan toả: “Tôi sẵn lòng đánh đổi tất cả để có được hạnh phúc bên cô ấy. tôi không quan tâm, thật đó, tôi không quan tâm, tôi có thể từ bỏ mọi thứ. Tôi chỉ muốn được ở cạnh cô ấy, chỉ muốn cùng cô ấy mãi mãi sống vui vẻ bên nhau. Tôi những tưởng mình có thể mang đến hạnh phúc cho cô ấy nhưng tôi đã làm gì? Tôi đã hại chết cô ấy! Mọi tình này, nào ngờ lại hại chết cô ấy, hại chết cô ấy rồi! Còn tôi, điều duy nhất có thể làm lại phải ngày ngày cùng người đã hại chết cô ấy sống đến răng long đầu bạc, hạnh phúc trọn đời...”

Cố Hạo Ninh ngẩng lên, nhìn ánh đèn xoay tròn trên đỉnh đầu, những sắc màu lộng lẫy, rực rỡ đó rơi vào mắt anh, vỡ tan thành những mảnh vụn óng ánh, gai góc sắc nhọn, từ đáy mắt cất thẳng đến con tim, từng mảnh, từng mảnh rỉ máu, chẳng chịt tổn thương, để rồi nghiền nhuyễn da thịt mềm mại nơi đáy lòng kia nát tan nhưng vẫn không thể xoá nhoà nỗi đau thấu tận xương tủy này.

Bất chợt, Cố Hạo Ninh cúi đầu, quơ lấy chai bia trên bàn, uống ừng ực.

“Giám đốc Cố!”

Hành động đột ngột của Cố Hạo Ninh khiến Lạc Hân lúng túng, đến khi cô giật được chai bia trong tay anh ra thì cái chai đã cạn, chỉ còn tro đáy.

Không biết là do tác dụng của cồn hay do nỗi bi thương trĩu nặng, đôi mắt Cố Hạo Ninh đỏ ngầu: “Cô biết hôm nay là ngày gì không? Hôm nay, hôm nay không chỉ là sinh nhật của cô ấy còn là ngày đội quân áo xanh đoạt cúp! Đội quân áo xanh, cô biết đội quân áo xanh chứ?”

“Em biết, em đương nhiên biết. Em cũng thích đội tuyển Ý, thích Baggio!” Lạc Hân vội vàng đáp, nhân lúc Cố Hạo Ninh phân tán sự chú ý, liền trả chai rượu cho bồi bàn.

“Cô cũng thích đội Ý, thích Baggio sao?” Câu trả lời của Lạc Hân hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Cố Hạo Ninh. Anh ngẩn ngơ nhìn Lạc Hân, ánh đèn mập mờ rọi trên gương mặt Lạc Hân khi sáng khi tối, đôi mày cô hơi cau lại, bờ môi mọng khê mím chặt, dưới đáy mắt thấp thoáng nỗi đau xót và thống khổ khó diễn tả thành lời, thần sắc ấy giống hệt vẻ mặt đau lòng của Tiểu Phong khi anh uống rượu say.

“Tiểu Phong, Tiểu Phong, là em đó phải không? Là em là em đúng không?” Đột nhiên, Cố Hạo Ninh ôm chàng Lạc Hân, như nắm lấy bảo vật đã đánh mất mới tìm lại được vui mừng khôn xiết, lẩm bẩm. “Tiểu Phong, em đã đến thật, đến thật rồi ư? Đội Ý thắng rồi... nên em đến gặp anh, đúng không? Tiểu Phong, em đã đến thật rồi! Cuối cùng anh đã gặp được em. Tiểu Phong, xin lỗi, xin lỗi... Hãy tha thứ cho anh... Tiểu Phong, tha thứ cho anh...”

Lạc Hân cứng đờ trong vòng ôm của Cố Hạo Ninh. Cô ngửa cổ, ngẩn ngơ nhìn ánh đèn mờ ảo chói loà bên trên, cảm nhận hơi thở ấm nóng bên tai, những lời thì thầm nỉ non, không ngừng gọi cái tên vừa xa lạ vừa quen thuộc kia, không ngừng tuôn ra những lời dỗ dành và xin lỗi. Cuối cùng, cô chậm chậm mở rộng đôi vai, ôm lấy bóng hình quen thuộc này vào lòng.

Lâm Nhược Kỳ vội chạy đến quán bar, liền trông thấy cảnh tượng Cố Hạo Ninh và Lạc Hân đang ôm ghì lấy nhau.

Một tiếng trước, cuối cùng cô cũng không đè nén được cơn ngột ngạt trong lòng, lấy di động gọi vào số của Cố Hạo Ninh, nhưng mãi không thấy anh trả lời, gọi đến văn phòng, cũng chẳng ai bắt máy. Cô bèn bắt taxi chạy thẳng đến công ty Cố Hạo Ninh, mới biết hôm nay anh chẳng hề tăng ca.

Lòng đầy phiền muộn, cô thần thờ lang thang trên phố, nào ngờ vô tình trông thấy xe của Cố Hạo Ninh, xe của anh đang đỗ trước cửa quán bar Phong Tình.

Phong Tình, Phong Tình... Thì ra, anh lại đến đây, anh không hề quên hôm nay là sinh nhật cô.

Một năm trước, chính tại cửa quán bar này, hai người đã gặp lại nhau. Lúc trùng phùng, sinh nhật cô đã qua rồi. Hạo Ninh bèn hứa với cô, sinh nhật năm nay nhất định sẽ đến nơi này cùng cô, lúc đó, cô còn ngổ ngáo bảo: “Không chỉ sinh nhật, anh phải hứa sẽ cùng em xem World Cup nữa đó! Đến lúc ấy, chỉ cần mỗi khi đội tuyển Ý thi đấu, anh cũng phải cùng em đến đây xem!”

Mới chớp mắt, một năm đã trôi qua, bản thân cô đã quên mất, vậy mà anh vẫn còn nhớ!

Hạo Ninh, Hạo Ninh... Cô loạng choạng lao vào trong, nhưng ngay khoảnh khắc trông thấy anh, bước chân cô liền khựng lại. Anh đang ôm siết Lạc Hân trong vòng tay! Cô như thấp thoáng nghe thấy anh không ngừng gọi tên Tiểu Phong, nhưng sao anh lại có thể ôm Lạc Hân cơ chứ?! Cô mới là Tiểu Phong, cô mới là Tiểu Phong mà anh tìm kiếm, không phải Lạc Hân, không phải Lạc Hân mà!

“Người định nói ra sự thật rồi ư?”

Một giọng nói rợn người chọt vang lên bên tai. Lâm Nhược Kỳ sửng sốt ngoảnh đầu qua, cách cô không xa, đột nhiên hiện ra một bóng người tối đen như mực.

Người đàn ông toàn thân vận áo đen, từng vô số lần xuất hiện trong cơn ác mộng của cô, nào ngờ lần này hắn lại đứng trước mặt cô, rõ mồn một, chỉ cách cô không đến hai mét.

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy một hơi lạnh buốt tim gan từ dưới chân xộc lên đỉnh đầu, toàn thân cô như rơi tòm xuống hố băng.

“Sao, không chịu được nữa à? Định nói sự thật cho hắn biết ư?” Đôi mắt nâu thẫm của người đàn ông áo đen phát ra thứ ánh sáng ma quái, trên gương mặt trắng bệch, mơn man nụ cười mỉa mai.

Trong tay hắn nắm một sợi chỉ mảnh, đầu dây bên kia quấn thành một chiếc vòng cổ trơn nhẵn, lủng lẳng trên cổ Cố Hạo Ninh, Cố Hạo Ninh như chẳng hề cảm nhận được, dường như Lạc Hân đang ôm ghì anh cũng không hề nhìn thấy.

Lâm Nhược Kỳ mở to mắt, ngơ ngàng nhìn cảnh tượng hãi hùng đó.

Trong lúc do dự, Lạc Hân đã dìu Cố Hạo Ninh từ từ bước ra ngoài quán bar, Lâm Nhược Kỳ vội đi theo, gã áo đen đó cũng theo cô ra ngoài.

“Quên tự giới thiệu, ta là Hắc Vô Thường ở Minh Giới. Người cứ thử xem, hậu quả của việc làm trái lời thề...”

Đang nói chuyện, tay Hắc Vô Thường lắc nhẹ, một chiếc xe vốn đang chạy bình thường, đột nhiên như phát rồ, lao về hướng Lạc Hân và Cố Hạo Ninh đang băng qua đường.

“Không!” Lâm Nhược Kỳ kinh hãi hét lớn, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, chiếc xe ấy lao vút qua ngay sát bên người Cố Hạo Ninh, toàn thân Lâm Nhược Kỳ ướt đầm mồ hôi, cô ngồi phịch xuống đất. “Đừng, đừng làm hại anh ấy, đừng! Tôi sẽ không nói, sẽ không nói gì hết, không nói đâu.”

“Người không định nói thật chứ?” Hắc Vô Thường thu sợi dây về, hồ hững đùa chơi trong tay, như thể việc suýt lấy một mạng người ban nãy chỉ là chuyện bình thường.

“Không nói, sẽ không nói nữa!” Lâm Nhược Kỳ thều thào đáp, nhìn Lạc Hân dìu Cố Hạo Ninh lên một chiếc taxi, mất hút trong màn đêm.

“Hãy nhớ lấy lời người nói, lần sau, ta sẽ không hạ thủ lưu tình nữa đâu.”

Tiếng nói bên tai dần trôi xa, bóng đen đáng sợ ấy cuối cùng cũng biến mất.

Hai tay ôm chặt vai, đầu vùi sâu trong cánh tay đan chéo, Lâm Nhược Kỳ chậm chậm ngồi xuống, bật khóc. Những ngón tay thon gầy bấu chặt vào cánh tay mảnh dẻ, tựa hồ muốn khoét đi mảng da thịt nhưng nỗi đau xé nát tim gan kia vẫn không hề vơi đi chút nào. Tuyệt vọng đến cùng cực, tuyệt vọng đến mức không biết còn có thể lấy gì để tiếp tục kiên trì sinh mạng đã mất đi ý nghĩa sống này. Những dĩ vãng trôi xa, những âm áp, yêu thương kia đều ào ào rơi rụng, vỡ toang, hoá thành tro bụi trước mặt cô.

Hạo Ninh, Hạo Ninh, em phải làm sao? Em có thể làm gì đây? Em chỉ muốn để anh sống tiếp, em chỉ có thể chọn cách để anh sống! Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi anh, em không có cách nào nói cho anh biết, em mãi mãi không thể nói cho anh biết, em chính là Tiểu Phong. Đã không thể, mãi mãi không thể, không thể nữa rồi.

“Cô ơi, cô ơi, cô sao vậy? Cô không sao chứ?”

Hình như có người khẽ lay lay cánh tay cô, muốn đỡ cô dậy nhưng cô không muốn đứng dậy, vẫn ôm siết hai cánh tay, oà khóc nức nở, nỗi bi thương như dòng sông băng cuộn trào, cuộn nát ruột gan.

“Cô ơi, cô ơi?” Người đó vẫn gắng sức kéo giật cô dậy. Lúc này, cô ngẩng gương mặt đầm lệ lên, đôi mắt sưng đỏ cơ hồ không mở ra được.

“Lâm Nhược Kỳ? Sao lại là cô?” Giang Hàn Phi mở to mắt, ngơ ngàng nhìn khuôn mặt hốc hác trước mặt, sao lại là cô?

Lâm Nhược Kỳ đã ngồi ở đây khóc rất lâu, xung quanh không ít người vây quanh xem cảnh náo nhiệt. Ban nãy, Giang Hàn Phi vô tình lướt qua, cảm thấy bóng dáng đó quen quen nên mới lao vào kéo cô dậy bằng được. Nào ngờ là chính là Lâm Nhược Kỳ, khuya thế này rồi sao cô lại ở đây một mình, còn khóc lóc thảm thiết như vậy?

Lâm Nhược Kỳ nghe thấy tên mình, như vẫn chưa định thần được, thẫn thờ ngước lên, nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Một gương mặt quen thuộc đập vào mắt nhưng lại mơ hồ đến lạ. Cô hơi cau mày, vừa định mở miệng, cơn choáng váng ập đến, trước mắt cô vụt tối đen, cô ngã khụy ra sau...

“Lâm Nhược Kỳ!” Giang Hàn Phi kinh hãi, vội đưa tay bế cô lên, chạy về hướng xe mình đỗ cách đó không xa.

“Bác sĩ Giang? Không phải mai anh mới trực đêm sao...” Dương Tuyết Tuệ đang trực, trông thấy Giang Hàn Phi tay bế một cô gái lao vào phòng cấp cứu, liền ngơ ngác đứng dậy, chuyện gì thế? Anh gặp tai nạn gì cần cấp cứu sao?

Giang Hàn Phi phớt lờ Dương Tuyết Tuệ, nhanh nhẹn đặt Lâm Nhược Kỳ xuống giường cấp cứu rồi bắt đầu kiểm tra toàn diện, huyết áp, mạch đập... Kiểm tra xong hết một lượt, cuối cùng Giang Hàn Phi mới thở phào nhẹ nhõm. Tận tay chích kim truyền dịch cho cô xong, anh kiệt sức ngồi phịch xuống ghế.

“Đây... đây là cái cô Lâm... Lâm gì đó đúng không?” Dương Tuyết Tuệ này giờ vẫn đứng bên cạnh nhìn Giang Hàn Phi tiến hành kiểm tra và chữa trị cho cô gái mà anh bế vào bệnh viện với vẻ vô cùng căng thẳng và cẩn thận. lúc đầu, cô còn tưởng là bệnh nhân hiểm nghèo gì đó, định ra tay trợ giúp nhưng sau một loạt kiểm tra, hình như cũng chỉ là lao lực quá độ dẫn đến suy nhược nên ngất xỉu mà thôi, Giang Hàn Phi có cần phải tỏ ra căng thẳng đến mức đó không? Quan sát kỹ gương mặt tái nhợt của cô gái đang nằm trên giường, Dương Tuyết Tuệ mới sực nhớ ra cô gái này chính là bệnh nhân gặp tai nạn nằm viện suốt mấy tháng trời, hình như họ Lâm thì phải.

“Lâm Nhược Kỳ.” Giang Hàn Phi khẽ gọi tên cô, đến lúc này anh mới hơi lấy lại được bình tĩnh.

Đúng là quan tâm thành thừa! Cảm giác cay đắng từ đáy tim Giang Hàn Phi chậm chậm trào dâng, lan đến khoé môi đọng thành một nụ cười giễu cợt. Rõ ràng chỉ là ngất xỉu bình thường mà anh cũng phát hoảng, suýt mất đi khả năng phán đoán. Phóng xe tốc độ cao không nói làm gì, suýt nữa còn gọi cả bác sĩ Lộ Minh, người lần trước đã mổ lấy thận cho cô. Nếu chuyện này đồn ra ngoài, sau này còn bệnh nhân nào dám đặt tính mạng của mình vào tay anh cơ chứ?

Cô ấy đột nhiên ngất xỉu giữa đường, anh sợ là do cuộc phẫu thuật thận lần trước xảy ra vấn đề nên mới hối hả mang cô ấy vào bệnh viện kiểm tra kỹ càng. Giờ xem ra không có vấn đề gì lớn rồi. Chuyển cô ấy vào phòng bệnh bình thường, cho cô ấy truyền xong chai nước biển này là được rồi.

Giang Hàn Phi tháo găng tay dùng một lần, điều chỉnh tốc độ truyền dịch, rồi ra hiệu cho Dương Tuyết Tuệ đẩy Lâm Nhược Kỳ vào phòng bệnh bình thường.

“Ừ...” Ngay lúc ấy, Lâm Nhược Kỳ khẽ kêu lên, Giang Hàn Phi vội cúi người xuống, ngay bên tai Lâm Nhược Kỳ, khẽ khàng hỏi: “ Tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không khoẻ không?”

“Ừm, tôi vẫn ổn, chỉ là hơi đau đầu.” Lâm Nhược Kỳ dần tỉnh táo lại, nhất thời không thích ứng được với ánh đèn sáng trưng đột ngột ập tới, hai mắt hơi nheo lại, vẻ mặt hoang mang. “Tôi đang ở đâu?”

“Cô đang ở trong phòng cấp cứu. Ban này cô ngất xỉu giữa đường, tôi liền đưa cô vào đây. Tình trạng của cô, tốt nhất nên nằm viện một đêm để theo dõi, tôi đi làm thủ tục cho cô nhé?”

“Nhập viện? Không cần đâu, tôi không sao. Tôi phải về nhà.” Lâm Nhược Kỳ vùng vẫy định ngồi dậy, mu bàn tay phải bất chợt nhói đau, cô không kìm được cau mày, mới nhận ra là mình đang truyền dịch.

“Cẩn thận!” Giang Hàn Phi nhấn giữ vai phải cô, tay đỡ lấy chai truyền dịch chao nghiêng do cô đột ngột ngồi dậy, miệng quở trách, giọng thấp thoáng đau xót và bất lực: “Dù có muốn về nhà, cũng phải truyền xong chai nước biển này đã. Nếu không lát nữa cô lại ngất xỉu thì sao?”

Mới hơi cử động mà Lâm Nhược Kỳ đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cô đành nằm trở lại giường, mệt mỏi khép mắt lại, dặn Giang Hàn Phi: “Vậy truyền dịch xong thì gọi tôi một tiếng nhé, tôi không thể nhập viện được...”

Lâm Nhược Kỳ mơ màng nói rồi chìm vào giấc ngủ. Đến khi cô tỉnh dậy, trời đã sáng tỏ, những tia nắng rạng rỡ xuyên qua ô cửa sổ, rọi xuống người cô, ấm áp.

Lâm Nhược Kỳ mở mắt, lặng lẽ nhìn Giang Hàn Phi nghiêng người ngủ gật trên chiếc ghế cạnh giường, nhớ lại mọi chuyện diễn ra tối qua. Lòng cô không khỏi cảm thán, tại sao mỗi lần cô đau khổ thảm hại nhất đều gặp được Giang Hàn Phi? Rõ ràng anh thừa biết hai người không thể đến được với nhau nhưng vẫn một mực âm thầm cho đi, không đòi hỏi được báo đáp, nhưng cô sao thấu tình này, làm sao đền đáp được đây? Cô khẽ ngồi dậy, không làm Giang Hàn Phi thức giấc, lẳng lặng đi ra khỏi phòng bệnh.

Đến quầy thanh toán viện phí, cô định đóng phí điều trị và nằm viện đêm qua nhưng y tá cho biết tiền đã nộp hết rồi. Cô thầm cau mày, đành xoay lưng rời đi. Nhìn theo bóng cô, hai cô y tá trẻ ở quầy thanh toán mới rỉ tai nhau buồn chuyện.

“Thì ra là cô ta! Tối qua thấy bác sĩ Giang đến làm thủ tục nhập viện, mình còn thắc mắc, thầm nghĩ sao anh ấy lại giúp bệnh nhân đóng luôn tiền...”

“Cô ta là ai vậy? Bạn của bác sĩ à?”

“Bạn? Chắc giờ cũng là bạn đó. Dẫu sao trước kia cô ấy cũng từng là bệnh nhân của bác sĩ Giang mà.”

“Hả? Bệnh nhân? Wow, mối tình bác sĩ – bệnh nhân nhé...”

“Mối tình cái đầu cậu ấy! Cậu nghiện tiểu thuyết diễm tình quá rồi đó! Cô ta có chồng rồi! Dạo trước mình chuyển qua trực bên khoa Tiết niệu, đúng lúc cô ta hiến thận cho chồng.”

“Gi cơ? Cô ta chính là người đã hiến thận cho chồng mình, tên Lâm... Lâm gì đó hả?”

“Lâm Nhược Kỳ! Không thấy viết rành rành trên đơn thuốc sao? Mình cứ bảo sao tối qua nghe cái tên này quen quen, hôm nay thấy cô ta mới sực nhớ ra...”

“Trời ơi, mình nghe Tiểu Ngụy bảo, tối qua cô ấy đi kiểm tra các phòng, thấy bác sĩ Giang ngồi túc trực bên giường cô ta suốt...”

“Có là gì chứ, lần trước bác sĩ Giang còn xung phong trợ mổ cho bác sĩ Lộ trong ca mổ thận cho cô ta. Cậu biết không, ca phẫu thuật đó vốn chẳng cần bác sĩ Giang tham gia đâu...”

“A, cái... cái này, có khi nào là tình tay ba?!...”

41. Q.3 - Chương 12: Buông Tay

Gọi điện đến công ty xin nghỉ một ngày, Lâm Nhược Kỳ lê bước chân nặng nhọc trở về nhà.

Mở cửa, cô thấy phòng khách vắng lặng. Phòng ngủ chính, phòng ngủ dành cho khách, thư phòng cũng trống trơn, quả nhiên Cố Hạo Ninh cả đêm qua không về.

Chậm rãi bước đến sofa, ngồi xuống, Lâm Nhược Kỳ lướt nhìn điện thoại trên bàn, không có cuộc gọi nhỡ, lại lấy di động ra, lật xem các tin nhắn, nhật ký cuộc gọi một cách máy móc... Bất chợt, khoé môi cô nhướn lên thành nụ cười lạnh lẽo. Từ bệnh viện về đến nhà, đây là lần thứ mấy cô mở di động ra xem rồi? Cô đang đợi cái gì? Điện thoại? Tin nhắn? Hay là bóng hình anh? Không có, không có gì cả, cũng không thể nào có được. Kể từ khoảnh khắc cô trân trân nhìn Lạc Hân và Cố Hạo Ninh ôm ghì lấy nhau, đáng lẽ cô nên biết, giữa hai người đã kết thúc rồi.

Nhưng sao có thể cam tâm?

Cô đã đầu hàng, vứt bỏ mọi thứ, đã lùi bước, cô có thể không cần tình yêu của Cố Hạo Ninh, cô chỉ muốn được cùng anh sống cuộc sống bình lặng, nhưng tại sao ngay cả mong ước ấy cũng trở thành ước vọng xa xôi? Tại sao cô đã dốc mọi tâm sức nhưng cuối cùng chỉ là đã tròng xe cát?

Rõ ràng, cô mới là người mà Cố Hạo Ninh yêu thương thật lòng, tại sao chỉ có thể hứng chịu sự ghê lạnh và thờ ơ từ anh hết lần này đến lần khác? Khó khăn lắm mới vượt qua được biết bao gian nan, khổ cực, trải qua bao nhiêu phong ba, trắc trở, chỉ một chút nữa thôi, cô có thể cùng anh bắt đầu cuộc sống hạnh phúc, nhưng tại sao lại đột nhiên xuất hiện Lạc Hân, giữa chừng bóp chết mọi hy vọng và hơi ấm của cô? Dựa vào đâu? Dựa vào đâu?

Lâm Nhược Kỳ vội vã đứng dậy, cô không biết rốt cuộc mình nên làm gì, chỉ là ngơ ngác muốn nắm lấy cái gì đó, đáng về khăn thiết, rồi bởi.

Trong lúc hoang mang, cô lao vào phòng ngủ, hít sâu một hơi, đăng nhập vào blog quen thuộc kia. Ngày 9 tháng 7 năm 2006, nhật ký tối hôm kia phút chốc hiện ra trước mắt cô.

“Tiểu Phong, hôm nay là ngày thứ 272 từ khi em ra đi, ngày mai là đến sinh nhật 26 tuổi của em rồi!

Nhắm mắt lại, anh như trông thấy em đứng trước cửa Phong Tình, ngoảnh đầu mỉm cười với anh. Lúc đó, anh còn ngỡ rằng mình đã chìm vào giấc mộng, trông thấy em nhưng cứ ngập ngừng không dám gọi, chỉ biết ngẩn ngơ đứng đó, sợ hễ bước lên thì em sẽ biến mất.

Mới chớp mắt đã gần một năm trôi qua, Phong Tình vẫn còn đó nhưng người thì mất rồi.

Còn ba tiếng nữa, trận chung kết World Cup sắp bắt đầu. Anh vẫn còn nhớ, ba năm trước, anh hứa với em sẽ cùng em xem World Cup 06.

Dạo này, gần như trận nào anh cũng xem, càng không bỏ dở trận nào của Ý cả. Tiểu Phong, em biết không, khi xem đội quân áo xanh cuối cùng đá thắng Đức với tỷ số 2:0, lọt vào chung kết, anh ước ao có em bên cạnh biết bao, anh ước mong có thể cùng em tận mắt chứng kiến đội tuyển Ý mà em thích nhất từng bước đi đến đỉnh cao chiến thắng.

Nhưng mà Tiểu Phong, em đang ở đâu? Em vẫn còn nhớ ước hẹn của đôi ta chứ? Có phải em đã quên Baggio mà em thích nhất, đội quân áo xanh mà em thích nhất? Có phải em đã quên ước nguyện trước kia của em và cả lời hẹn trước kia giữa hai ta?

Đã quên rồi sao? Hẳn là đã quên rồi. Nếu như em thực sự đã quên như thế, có lẽ cũng tốt.

Tiểu Phong, đôi khi anh không tìm được suy nghĩ, nếu sau này gặp được em dưới xuôi vàng, anh có thể nói gì? Anh đã ngẫm nghĩ rất lâu, rất nhiều lần nhưng phát hiện anh chỉ có thể nói với em một câu duy nhất rằng: “Tiểu Phong, xin lỗi, thực sự xin lỗi em.”

Anh không biết phải nói thế nào với em, hiện giờ mỗi ngày, điều mà anh cố gắng vun đắp lại là cùng Lâm Nhược Kỳ sống “hạnh phúc” và “vui vẻ”, anh càng không biết nên giải thích ra sao, anh đối xử tốt với Lâm Nhược Kỳ không hoàn toàn là do áp lực từ gia đình, bạn bè xung quanh mà chính từ lòng áy náy và thương xót mà anh dành cho cô ấy...

Tiểu Phong, anh không thể không đối tốt với Lâm Nhược Kỳ, nhưng mỗi khi anh đối xử tốt với cô ấy, anh càng thấy hổ thẹn với em, anh càng căm ghét bản thân mình, càng chỉ trích bản thân gấp trăm, ngàn lần!

Một mặt, anh tự nhủ, Lâm Nhược Kỳ là vợ của mày, bây giờ cô ấy một lòng một dạ yêu mày, mày phải đối tốt với cô ấy, bắt buộc phải tốt với cô ấy, mày không được phụ lòng, không được làm tổn thương cô ấy lần nữa! Nhưng mặt khác, anh lại nghĩ, cái ả trước mặt mày chính là người đã tự tay đẩy Tiểu Phong vào chỗ chết, nếu không có tai nạn đó, Tiểu Phong sẽ vẫn còn sống vui vẻ hạnh phúc.

Tiểu Phong, anh chưa bao giờ quên những ngày tháng ấm áp, tươi đẹp đó của chúng ta, càng không thể quên em đã đổ gục bên vũng máu một cách thảm khốc đến nhường nào... Tất cả những hồi ức và hình ảnh đó của em không ngày nào không hiện về trong tâm trí anh. Anh nợ Lâm Nhược Kỳ, anh buộc phải trả, nhưng còn nợ em thì sao? Anh nợ em thì phải trả làm sao đây? Anh phải đến đâu để trả hả em?

Cuộc sống là như thế, dồn bức anh đến sắp phát điên. Thật sự có đôi lúc anh hận, hận chính mình tại sao vẫn không chết đi, hận chính mình tại sao vẫn phải sống, một cuộc sống lay lắt, sống không bằng chết, không một tia hy vọng, một cuộc sống chỉ ngập tràn tội nghiệt, đến cả giải thoát cũng không thể, chỉ bởi ơn dưỡng dục của cha mẹ, duyên nợ vợ chồng.

Anh như thế, đến cả em cũng cảm thấy chán ghét rồi, đúng không? Trong cơn mơ, đã lâu lắm rồi anh không được nhìn thấy gương mặt em, em để lại cho anh luôn chỉ là bóng lưng đoạn tuyệt. Tiểu Phong, có phải em đã hờn anh, trách anh rồi không? Có phải em đã không muốn đoái hoài đến anh, không muốn gặp anh rồi? Cho nên, khi giấc mơ về, em cũng không cho anh cơ hội gặp mặt?

Anh biết, anh không xứng đáng cầu xin em tha thứ, anh từ lâu đã mất đi tư cách được chuộc tội... rõ ràng yêu em, ngày ngày lại phải quan tâm săn sóc người đã giết chết em... Hoang đường biết bao, đáng hận biết bao, đến bản thân anh cũng không thể đối diện với chính mình, sao có thể cầu xin sự tha thứ nơi em?

Nhưng Tiểu Phong, anh thật sự nhớ em, rất nhớ, rất nhớ em, đến mức anh cảm thấy mỗi ngày đều dài đằng đẵng, giày vò biết bao, nhớ đến mức mỗi đêm anh đều hối hả lao vào giấc mộng để tìm kiếm em, nhưng không biết bao giờ có thể nhìn lại nụ cười ấm áp của em lần nữa...

Tiểu Phong, anh thực sự rất nhớ em, em cho anh gặp lại em một lần, được không? Em còn nhớ Phong Tình chứ? Năm ngoái anh từng hứa sẽ chúc mừng sinh nhật em ở nơi ấy.

Tối mai, anh sẽ đến đó đợi em, em ra gặp anh một lần, nhé em? Còn hai tiếng nữa, trận đấu của đội Ý sắp bắt đầu rồi, chúng ta hứa với nhau nhé, nếu đội Ý thắng, em ra gặp anh, nếu như thua... Không, sẽ không thua đâu! Tiểu Phong, bất luận thế nào, anh cũng sẽ đợi em, mãi mãi đợi em, mãi mãi..."

Mãi mãi đợi em, mãi mãi... Hạo Ninh, em nào có khác gì, em vẫn mãi đứng đây đợi anh, đợi một ngày chúng ta làm lại từ đầu, bắt đầu lại hạnh phúc, nhưng thì ra chẳng thể có ngày đó, vĩnh viễn sẽ không có ngày đó.

Lâm Nhược Kỳ trân trân nhìn màn hình máy tính, chờ đến hết nhật ký này đến nhật ký khác. Từng câu, từng chữ rõ ràng, rành rọt nhường kia, xé tan từng màn sương mịt mờ, xé tan tất cả ảo mộng tươi đẹp, kéo theo da thịt, bứt cả kinh mạch, máu chảy đầm đìa nhưng chẳng rơi một giọt nước mắt. Hai mắt cô mở trừng, khô khốc như mảnh ruộng hoang dưới nắng hạn lâu ngày, cằn cỗi, nứt nẻ.

Thì ra người đã ly gián cô và Hạo Ninh không phải Lạc Hân mà là chính cô.

Chính cô đã trở thành vết thương sâu nhất giữa hai người, trở thành khoảng trống mãi mãi không thể vượt qua. Mỗi sự hy sinh vì anh đều hoá thành lời nguyện cay độc, vết thương sâu hoắm khiến anh đau khổ tột cùng, sống không bằng chết.

Chính tình yêu này đã dẫn đến những tổn thương đó, không có cách nào né tránh, vô phương cứu chữa. Cả thế giới dường như rơi vào thung lũng, dường như được chôn vùi bởi băng tuyết ngàn năm, vắng lặng đến trống trải, đã không còn cảm thấy lạnh, chỉ có sự trống rỗng, nỗi trống rỗng ùn ùn bao trùm, mịt mù trắng xoá, trống rỗng đến thấu xương, đến không còn thấy được một tia sáng, không còn chạm được vào một hơi ấm, đến cả hạt bụi cũng chẳng động lại, chỉ là cô, chỉ có cô, một mình rơi vào giữa cô độc, tuyệt vọng, đến cả xác thịt cũng là trống rỗng.

Đờ đẫn mở tủ áo, ngăn kéo ra, Lâm Nhược Kỳ thu dọn, xoá sạch mọi dấu vết của chính mình.

Nếu như mọi sự chờ đợi và hy sinh đều đã mất đi ý nghĩa, nếu như sự ở lại của cô đã trở thành nỗi đau khổ nhất đối với anh, thế thì hãy để cô chọn cách từ bỏ, đã thôi không còn mong thiên trường địa cửu gì nữa, chỉ một mình... ra đi.

42. Q.3 - Chương 13: Ra Đi

Cố Hạo Ninh hé mở mắt, nhất thời ngơ ngác, mình đang ở đâu?

"Anh tỉnh rồi à?"

Một giọng nói dịu dàng chậm rãi vang lên bên tai, Cố Hạo Ninh giật nảy mình, ngoảnh đầu qua sững sờ nhìn gương mặt kiều diễm bên cạnh. Bên dưới chiếc cổ trắng ngần mịn màng, bờ vai thon gầy kia không mảnh vải che thân, tám chân tơ tám mỏng tanh như cánh ve đã trợt xuống... Anh lại cúi xuống nhìn cơ thể của mình, phút chốc hít vào một hơi lạnh, anh cũng hoàn toàn lả lợ?!

"Đêm qua...?!" Cố Hạo Ninh gần như không dám tin vào mọi thứ trước mặt. Chuyện... chuyện này rốt cuộc là sao? Sao mình lại nằm trên giường của Lạc Hân?! Hơn nữa còn trong bộ dạng thân mật nhường này?!

"Đêm qua anh ở quán bar uống say, em định đưa anh về nhà nhưng anh cứ la hét không muốn về, em cũng chẳng biết địa chỉ nhà anh, đành đưa anh về đây." Lạc Hân kể lại ngắn gọn rồi nhặt quần áo vung vãi trên giường khoác vào, đứng dậy, nói: "Em đi chuẩn bị bữa sáng, sữa và bánh mì được chứ?"

Nói xong, không đợi Cố Hạo Ninh trả lời, cô liền nhanh nhẹn bước ra ngoài.

Cố Hạo Ninh ngậy người nhìn bóng Lạc Hân khuất sau cánh cửa, hồi lâu vẫn chưa định thần lại được. Tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Anh vừa mặc quần áo vừa cố gắng nhớ lại, nhưng dù có nghĩ nát óc cũng chỉ nhớ được mình gặp Lạc Hân ở quán bar, rồi kể cho cô nghe chuyện của Tiểu Phong, sau đó trong cơn say chệnh choáng, dường như anh đã coi Lạc Hân là Tiểu Phong, ghì chặt cô vào lòng...

Tiếp đó, hình như Lạc Hân dìu anh lên taxi, anh lảo lảo nói không muốn về, lúc đó quả thật anh không muốn quay về đối diện với Lâm Nhược Kỳ... nhưng sau đó thì sao? Anh hoàn toàn không có ấn tượng gì, chẳng lẽ anh đã thật sự... thật sự...

Cố Hạo Ninh nhíu mày, bước ra phòng khách. Lạc Hân đã chuẩn bị bữa sáng xong xuôi, thấy Cố Hạo Ninh đi ra, bèn mỉm cười gọi anh ngồi xuống bàn. “Sắp chín giờ rồi, chúng ta mau ăn rồi đến công ty!”

“Lạc Hân.” Cố Hạo Ninh khó nhọc cất lời. “Tối qua, chúng ta... Anh... có phải đã làm tổn thương em rồi không?”

Lạc Hân đang cầm dao ăn quét bơ thoáng dừng lại, rồi lại tiếp tục, đến khi đã quét bơ xong, mới chậm rãi đáp: “Là em bằng lòng. Em không nghĩ rằng đó là làm tổn thương.”

“Em...” Cố Hạo Ninh ngơ ngàng nhìn Lạc Hân, sao cô lại có thể nói “em bằng lòng” với vẻ bình tĩnh thế kia?

“Em biết mình đang nói gì, đang làm gì.” Lạc Hân như nhìn ra thắc mắc của Cố Hạo Ninh, nhẹ cười, chia miếng bánh mì đã phết đều bơ kia cho Cố Hạo Ninh. “Anh mau ăn đi, nếu không là trễ mất.”

Cố Hạo Ninh nhận lấy miếng bánh mì từ tay Lạc Hân, gượng gạo nhai như nhai phải sáp, nghẹn đắng nơi cổ họng. Anh thực sự không cách nào chấp nhận nổi, anh lại làm ra chuyện dè hèn thế kia?!

Cả ngày hôm ấy, Cố Hạo Ninh cứ luôn thần thờ, anh cảm thấy lòng dạ rối bời. Sao anh lại khiến sự việc ra nông nổi này? Anh xứng đáng với ai hả? Tiểu Phong, Nhược Kỳ hay Lạc Hân? Cả đêm qua không về nhà, anh phải giải thích thế nào với Nhược Kỳ đây? Hễ nghĩ đến những câu trách cứ và truy hỏi mà Nhược Kỳ có thể sẽ tuôn ra, anh lại càng cảm thấy buồn phiền, chán nản.

Nhớ đến ánh mắt khẩn cầu tha thiết của Lâm Nhược Kỳ lúc sáng hôm qua, trong lòng Cố Hạo Ninh càng cay đắng, bất lực, anh thầm nghĩ, tối nay e rằng khó tránh khỏi một trận nghiêm hình tra khảo rồi.

Chần chừ mãi đến mười giờ tối, Cố Hạo Ninh mới về tới nhà. Hít sâu một hơi, anh mở cửa ra...

Phòng khách không bật đèn?

Cố Hạo Ninh hơi ngần người. Trước kia, mỗi tối, dù anh về trễ thế nào, Lâm Nhược Kỳ cũng để đèn ngoài phòng khách chờ anh. Sao tối nay lại tắt đèn ngoài phòng khách luôn rồi, xem ra lần này Lâm Nhược Kỳ thực sự sẽ nổi trận lôi đình!

Cố Hạo Ninh bật đèn, đặt cặp đựng laptop xuống sofa, cố nặn một nụ cười gượng gạo rồi mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ. Tức thì anh dờ dẫm.

Phòng ngủ không có ai?

Trong phòng tối đen, ánh trăng mờ mịt xuyên qua khung cửa sổ rọi xuống chiếc giường trống không, chăn gối được xếp ngay ngắn đặt ở đầu giường, cả căn phòng bị bao trùm bởi sự lạnh lẽo và cô liêu đến khó tả.

“Tạch!” Cố Hạo Ninh bật đèn, xông vào phòng tắm nhìn, trên bồn rửa tay đã được thu dọn sạch sẽ, đến cả mấy thứ như bàn chải, khăn mặt cũng chỉ còn lại cái của anh.

Anh lại trở ra phòng ngủ, mở tủ quần áo. Quả nhiên, Lâm Nhược Kỳ đã dọn tất cả quần áo của cô.

Suy sụp ngã xuống giường, Cố Hạo Ninh bần thần nhìn chằm chằm chiếc đèn sáng choang trên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Hồi lâu sau, anh mới cầm điện thoại, gọi điện thoại cho Lâm Nhược Kỳ.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Tất máy ư? Cổ Hạo Ninh định thử gọi đến số văn phòng của Lâm Nhược Kỳ nhưng sức dừng lại. Hình như không có số điện thoại công ty Lâm Nhược Kỳ?...

Cổ Hạo Ninh mệt mỏi ngồi dậy, đưa tay day day ấn đường, lúc này mới trông thấy một xấp giấy tờ đặt trên đầu giường, anh cầm lên xem, phút chốc huyết mạch toàn thân như đông cứng.

“Đơn xin ly hôn”, không ngờ lại là đơn xin ly hôn mà Lâm Nhược Kỳ đã ký tên!

Cổ Hạo Ninh nhanh chóng lướt đọc, hoàn toàn không dám tin, Lâm Nhược Kỳ không yêu cầu điều gì, cũng không cần bất cứ thứ gì, chỉ nói nguyên nhân là “tình cảm rạn nứt” và yêu cầu được ly dị với anh vô điều kiện.

Trong lúc sững sốt, anh mở lá thư kẹp dưới tờ đơn ly hôn mà Lâm Nhược Kỳ gửi anh.

“Hạo Ninh, em đi đây. Xin hãy tha thứ, em không từ mà biệt thế này.

Xin lỗi anh, Hạo Ninh, trước giờ em đã luôn tự mình là đúng. Em từng nghĩ rằng, những cố gắng của em, sự kiên trì của em cuối cùng sẽ giúp chúng ta có được hạnh phúc và yên lành, nhưng em sai rồi.

Mãi đến hôm nay, cuối cùng em mới biết, giữa chúng ta không cách nào cứu vãn được nữa. Buông tay là điều duy nhất em có thể làm, cũng là chuyện em nên làm, anh nhỉ?

Hạo Ninh, dĩ vãng tựa khói mây, người khuất đã xa rồi. Mong rằng sự ra đi của em có thể khiến anh giải thoát được phần nào khỏi nỗi thống khổ cùng cực. Em thật lòng mong rằng anh có thể hạnh phúc.

Nhược Kỳ.”

43. Q.4 - Chương 1: Sinh Linh Mới

“Cô suy nghĩ đến đâu rồi?”

Trong phòng bệnh, Giang Hàn Phi lặng lẽ nhìn người con gái đang ngồi trên giường, trước mặt mình.

Hai cánh tay thon gầy đan chéo đặt trên đầu gối, đầu cúi gằm, trên mặt dường như không một nét biểu cảm, cả người như chìm trong tĩnh lặng, chỉ có hàng mi khẽ lay động kia tiết lộ tâm trạng của cô lúc này không hề bình tĩnh chút nào.

Dường như rất lâu sau, cuối cùng cô mới ngẩng lên, vẻ mặt dần trở nên kiên định, quyết tâm, rành rọt, chậm rãi nói từng từ: “Tôi vẫn quyết định giữ lại đứa trẻ này.”

“Cô...” Khoé môi Giang Hàn Phi bỗng co giật nhưng anh chỉ thốt ra một từ rồi im lặng.

Anh nhìn vào đôi mắt đen láy kia, trong đôi mắt trầm lặng như nước kia sao lại có thể ẩn chứa quyết tâm vững chắc và kiên định như thế? Anh còn biết nói gì hơn nữa chứ? Câu trả lời này khiến anh thẳng thốt nhưng không nằm ngoài dự liệu.

Đúng, đáng lẽ anh nên sớm nghĩ đến. Từ ba hôm trước, ngay khoảnh khắc cô nở nụ cười sung sướng khi biết tin mình có thai, thậm chí, lúc cô không hề do dự hiến thận cho chồng nửa năm trước, anh liền biết rằng, đối với những chuyện liên quan đến người đàn ông kia, cô luôn luôn bất chấp tất cả, thậm chí không tiếc đặt cược bằng chính mạng sống của mình.

Giang Hàn Phi định nói thêm gì đó thì Dương Tuyết Tuệ đi vào. “Bác sĩ Giang, hai mươi phút sau anh có ca mổ sỏi mật, giờ chuẩn bị được chưa?”

“Được, tôi biết rồi!”

Giang Hàn Phi thở dài, thất thiếu đi ra khỏi phòng bệnh.

“Cạch!” Nghe tiếng cửa khẽ khàng đóng lại, vẻ mặt kiên định của Lâm Nhược Kỳ dần dịu xuống. Cô dè dặt đặt tay lên bụng mình, chăm chú cảm nhận sinh linh bé nhỏ kia đang nằm bên trong, khoé môi cong lên thành nụ cười chua chát.

Liệu cô thực sự có cơ hội bình an sinh hạ đứa trẻ này không? Lần này rốt cuộc là trời xanh mở lòng thương xót cô hay vận mệnh lại tàn nhẫn trêu đùa cô thêm lần nữa?

Buổi trưa ba ngày trước, sau khi đọc xong nhật ký của Cố Hạo Ninh, cô bèn nguội lòng, thu dọn đồ đạc rời khỏi “mái ấm” kia, sau đó đến công ty xin nghỉ việc.

Đến khi hoàn tất các thủ tục nghỉ việc, trời đã nhá nhem tối, tay xách va li, cô buồn rầu bước ra khỏi công ty, đột nhiên cảm thấy bụng đau quặn. Mắt hoa lên, cô loạng choạng như sắp ngã nhào xuống đất, đứng lúc đó một đôi tay ấm áp đưa ra, đỡ lấy cơ thể lảo đảo của cô.

Giữa lúc choáng váng, cô ngẩng lên, nào ngờ lại chính là Giang Hàn Phi!

Vốn dĩ cô xin nghỉ việc, ngoài muốn trốn tránh Cố Hạo Ninh cũng một phần muốn tránh mặt Giang Hàn Phi. Nào ngờ ngay sáng hôm đó, sau khi cô rời khỏi bệnh viện, Giang Hàn Phi liền gọi điện cho anh họ của mình là Tần Lượng, bảo anh ấy chú ý kỹ tình trạng của cô. Chô nên trong lúc cô còn đang làm thủ tục ở trên phòng thì Giang Hàn Phi đã vội vàng chạy đến bên dưới công ty, đứng đợi cô.

Giang Hàn Phi tức tốc đưa cô vào bệnh viện, sau khi kiểm tra, cô mới biết rằng mình đã có thai hơn một tháng. Nhẩm tính thời gian, chính là từ cái đêm duy nhất giữa cô và Cố Hạo Ninh!

Cô còn chưa kịp vui mừng, bác sĩ Lộ đi vào với vẻ mặt đầy lo âu. “Không phải chú đã nói, cháu tạm thời không nên có con sao? Gọi chồng cháu đến đây, chúng ta cùng bàn bạc, chuyện này không thể đùa được!”

“Không cần đâu a.” Cô cúi đầu. “Cháu đã quyết định ly dị với anh ấy rồi.”

“Ly dị?” Bác sĩ Lộ ngẩn ra. Ông nhìn gương mặt buồn bã của Lâm Nhược Kỳ, thở dài. “Nếu hai người đã ly hôn, vậy dễ rồi. May là hiện giờ cái thai vẫn còn nhỏ, phá thai không đến nỗi phiền phức lắm, cháu xem thử muốn làm ở khoa Sản ở đây hay là tới bệnh viện khác?”

Lâm Nhược Kỳ ngẩng lên, chậm rãi đáp: “Cháu không muốn phá thai, cháu muốn giữ lại đứa trẻ này.”

“Cái gì?” Bác sĩ Lộ mở to mắt sững sốt. “Cháu muốn giữ lại đứa bé này? Cháu có biết nó có nghĩa là gì không hả? Cháu giờ chỉ mới có thai hơn một tháng, đến lúc chuyển dạ ít nhất cũng còn đến bảy, tám tháng nữa, trong mấy tháng này, bất cứ lúc nào cháu cũng có khả năng gặp nguy hiểm, mỗi lần như thế đều rất có thể lấy mạng của cháu và đứa bé! Không nói đâu xa, chính ngay tình huống hôm nay, may mà nhập viện kịp thời, nếu không...”

“Cháu biết!” Lâm Nhược Kỳ ngắt lời ông, ánh mắt thành khẩn đầy quyết tâm, kiên định. “Cháu biết nếu muốn giữ lại đứa bé này, cháu sẽ phải mạo hiểm rất lớn, cháu cũng biết, dù mình luôn phải gánh chịu rủi ro về tính mạng thể này, cuối cùng cũng không chắc có thể mẹ tròn con vuông... Nhưng cháu vẫn muốn thử, muốn giữ lại nó. Nó là thứ duy nhất mà cháu có được hiện giờ.”

Lâm Nhược Kỳ cúi xuống, nhìn phần bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, không ngờ lúc này cô lại mang cốt nhục của Hạo Ninh. Sao cô có thể từ bỏ? Sao cô đành lòng từ bỏ chứ? Đó là con của cô và anh...

“Cô điên rồi ư?”

Chợt vang lên một giọng trầm khàn đè nén giận dữ và đau xót, chất vấn Lâm Nhược Kỳ, cô ngẩng lên, bản thân nhìn Giang Hàn Phi trước mặt. Bác sĩ Lộ đã rời đi tự khi nào, trong phòng chỉ còn lại cô và Giang Hàn Phi.

“Cô nợ hần cái gì hả? Tại sao cứ hết lần này đến lần khác hy sinh vì hần? Cô đã quyết định ly hôn với hần rồi, tại sao vẫn còn muốn giữ lại đứa con của hần làm gì? Nếu cô chỉ muốn có một đứa con, có thể đợi sau này sức khỏe hồi phục, chúng... chúng ta...”

“Tôi muốn con của anh ấy.” Lâm Nhược Kỳ ngắt lời Giang Hàn Phi. “Thứ tôi muốn là con của chồng tôi.”

“Chồng?” Giang Hàn Phi bật cười nhưng nghe đáng chất đầu môi. Liệu anh có nên nhắc nhở cô, cái người đó đã sắp trở thành “chồng cũ” của cô rồi?

Nhưng nhìn vào đôi mắt ấy, tất cả những lời mỉa mai đều chẳng thốt ra được. Giang Hàn Phi không khỏi nhớ lại nửa năm trước, khi Lâm Nhược Kỳ nằm trên bàn mổ chờ phẫu thuật, vẻ mặt tĩnh lặng, bình thản và an nhiên biết bao. Cô lúc ấy, không một chút sợ hãi, lo lắng, chỉ ngập tràn hạnh phúc và thoải mái. Đó là lần đầu tiên Giang Hàn Phi thấu hiểu, cái gì gọi là khắc cốt ghi tâm, cái gì là một lòng sắt son.

“Cô cứ suy nghĩ thêm ba ngày nữa. Bác sĩ Lộ và tôi đều hy vọng cô có thể cẩn thận suy nghĩ thêm.”

Dứt lời, Giang Hàn Phi đứng dậy, như không thể chịu đựng nổi nỗi bi thương nhường kia, đi thẳng ra ngoài, không hề ngoảnh đầu lại.

44. Q.4 - Chương 2: Quyết Đoán

“37.1 độ, vẫn không đến nổi sốt.”

Dương Tuyết Tuệ nhận lấy nhiệt kế của Lâm Nhược Kỳ ra lướt nhìn rồi đặt lại vào trong khay.

“Khoảng chừng nào tôi có thể xuất viện?” Lâm Nhược Kỳ vừa cái cúc áo vừa mỉm cười hỏi Dương Tuyết Tuệ.

“Tôi làm sao biết khi nào chị xuất viện. Tình trạng của chị khó nói lắm, dù hết bệnh rồi nhưng bác sĩ muốn chị nằm viện tiếp, không phải chị vẫn phải nằm tiếp sao?”

“Y tá Dương... Những lời này của cô...” Nụ cười trên gương mặt Lâm Nhược Kỳ đông cứng, sao cô có cảm giác Dương Tuyết Tuệ đang nói bóng gió, hình như cô ấy rất ác cảm với cô? Lần trước cô nằm viện vì tai nạn, thái độ của cô y tá này chẳng phải rất ân cần sao?

“Chị bây giờ là thai phụ, không vào khoa Sản, lại chạy đến nằm phòng bệnh cao cấp ở khoa Ngoại tổng quát chúng tôi, chị không cảm thấy kỳ cục sao?”

“Kỳ cục? Nhưng cái này là bác sĩ Giang...”

“Đúng, là anh ấy! Tôi biết là anh ấy, có bệnh viện đều biết là anh ấy!” Dương Tuyết Tuệ đột nhiên cầm nhiệt kế trong khay lên, ra sức vẩy thật mạnh, như có thù với cái nhiệt kế vậy.

“Y tá Dương, có phải tôi đã gây ảnh hưởng gì không tốt đến bác sĩ Giang không?”

Kỳ thực suốt mấy ngày nằm viện, Lâm Nhược Kỳ cũng lơ mơ cảm thấy được điều gì đó bất ổn nhưng cô không còn tâm tư để suy nghĩ nhiều, giờ Dương Tuyết Tuệ gợi chuyện, trong lòng cô đột nhiên sáng tỏ.

“Là chị hỏi đấy nhé, đừng có ở trước mặt bác sĩ Giang lại bảo tôi lẻo mép.” Dương Tuyết Tuệ dằn mạnh cây nhiệt kế xuống chiếc khay đựng, cô vốn là người thẳng tính, nín nhịn suốt mấy ngày nay, thực sự không muốn nhẫn nhịn hơn nữa.

“Chị Lâm, à, tôi nên gọi là chị Cố mới đúng, tôi không biết giữa chị và chồng chị rốt cuộc xe chuyện gì, nhưng cái thai mà chị đang mang là của chồng chị, đúng không? Thế tại sao chồng chị chưa bao giờ đến thăm chị, mà lại là bác sĩ Giang bên chúng tôi chăm sóc chị mỗi ngày? Tôi không hề muốn thăm dò chuyện riêng tư của chị. Thực tế, tôi chẳng tò mò, hứng thú với chuyện đời sống tình cảm của chị nhưng chị biết không, chỉ bởi vì chị, tương lai của Giang Hàn Phi sắp bị huỷ hoại chỉ trong phút chốc rồi!”

“Gi cơ?” Lâm Nhược Kỳ ngồi thẳng dậy, hai tay bắt giắc siết chặt chần. “Vì tôi mà tương lai của bác sĩ Giang bị huỷ hoại ư? Rốt cuộc chuyện này là sao?”

“Còn sao nữa!” Dương Tuyết Tuệ cảm thấy câu hỏi của Lâm Nhược Kỳ quá buồn cười. “Không phải ban nãy tôi đã nói rồi sao, chị là một thai phụ, lại đi nằm ở phòng bệnh khoa Ngoại tổng quát chúng tôi, còn bắt Giang Hàn Phi ngày ngày chăm lo ba bữa cơm, chị không thấy kỳ cục sao?”

“Tôi... tôi không có bắt bác sĩ Giang...” Những lời mỉa mai gay gắt của Dương Tuyết Tuệ khiến Lâm Nhược Kỳ không nói nên lời, cô không cố tình làm thế, nhưng chuyện đã rồi, cô còn biết phản bác thế nào? Những lời ra tiếng vào khó nghe này có phải đã lan truyền khắp bệnh viện rồi không?

“Đúng, chị không chủ động, là do bác sĩ Giang tự nguyện. Anh ấy sợ chị trốn đi nên ép chị nằm ở phòng bệnh khoa Ngoại tổng quát, còn trả viện phí cho chị nữa. Còn chị, chỉ là yên lòng hả dạ tiếp nhận các hành động “tận tâm tận tụy” này, làm một bệnh nhân an phận thủ thường. Nhưng liệu chị có biết rằng người bác sĩ này chính vì “sự quan tâm đặc biệt” dành cho chị mà bị người ta viết thư tố cáo, tố cáo anh ấy tác phong không nghiêm chỉnh, quan hệ nam nữ bừa bãi, bệnh viện đã vào cuộc tiến hành điều tra rồi. Đáng lẽ năm nay anh ấy sắp sửa được thăng chức chủ nhiệm, giờ xem ra chắc xôi hỏng bỏng không rồi.”

Dương Tuyết Tuệ tuôn ra một tràng, dứt lời, phút chốc cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Thời gian vừa qua, các y bác sĩ trong khoa Ngoại tổng quát bọn cô hề nghĩ đến chuyện của Giang Hàn Phi đều cảm thấy đáng tiếc, bất bình, một bác sĩ ngoại khoa ưu tú với tiền đồ xán lạn, vậy mà lại sắp phải vì chuyện này mà rơi vào tình thế éo le, thật sự không đáng! Hơn nữa, theo như những gì cô đứng ngoài nhìn suốt thời gian qua, cái cô Lâm Nhược Kỳ này cũng chẳng hề xem Giang Hàn Phi ra gì. Giang Hàn Phi tội gì lại vì loại người này mà hy sinh cả tiền đồ của mình kia chứ?

Cô thầm bất bình, liếc nhìn Lâm Nhược Kỳ một cái mới phát hiện sắc mặt cô ta đã tái nhợt. Dương Tuyết Tuệ điếng hồn, những lời nói ban nãy liệu có nặng quá không? Mong đừng khiến cô bệnh nhân vốn ông ọ này bị kích động để rồi xảy ra bất trắc.

Nghĩ vậy, Dương Tuyết Tuệ vội làm dịu bầu không khí: “Ày da, kỳ thực cũng không nghiêm trọng đến thế, có lẽ bệnh viện không tìm ra chứng cứ rồi cũng sẽ yên chuyện thôi. Dù sao thời gian này cô khuyên bác sĩ Giang chú ý chút. Tôi, khoa Ngoại tổng quát chúng tôi đều không mong trụ cột của mình xảy ra chuyện!”

Nói rồi, Dương Tuyết Tuệ cũng chẳng muốn ở lại thêm, cầm khay lên, bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Hai hôm sau, Giang Hàn Phi bay đến Nam Kinh tham gia một cuộc hội thảo, đến chiều hôm sau anh về tới bệnh viện thì Lâm Nhược Kỳ đã rời khỏi đó.

“Tại sao không có sự đồng ý của cháu đã ký tên cho Lâm Nhược Kỳ ra viện rồi?” Giang Hàn Phi cầm biên bản xuất viện, tức giận dùng dưng xông vào văn phòng chủ nhiệm khoa Ngoại tổng quát.

“La hét cái gì?” Chủ nhiệm khoa Doãn Hải Bình cau mày, đóng cửa phòng lại. “Cậu còn mặt mũi đến hỏi tôi? Khi nhận bệnh nhân này, cậu đã thông qua ý tôi chưa? Cậu dám nói cậu nhận cô bệnh nhân đó mà không có một chút vấn đề nào không?”

“Có vấn đề gì sao? Cô ấy là bệnh nhân trước kia của cháu, không ai hiểu rõ tình trạng của cô ấy bằng cháu, tình trạng sức khỏe của cô ấy hiện rất yếu, các biện pháp trị liệu mà cháu dùng có gì sai chứ?”

“Rất yếu? Một tuần trước, tình trạng của cô ấy đã ổn định lại rồi. Cho dù có nguy hiểm cũng là vì cái thai trong bụng cô ấy. Đó là chuyện của khoa Sản, đâu đến phiên cậu nhúng tay vào hả?”

“Thế cũng phải trực tiếp chuyển sang khoa Sản, chứ không phải cho cô ấy tự mình ra viện...” Giọng của Giang Hàn Phi càng lúc càng nhỏ, đầu cúi xuống.

“Hàn Phi, sao cháu lại thành thế này hả? Chẳng lẽ mấy tin đồn kia đều là thật sao?” Doãn Hải Bình lắc đầu, nhún vai Giang Hàn Phi ngồi xuống ghế rồi rót cho anh một cốc nước. “Hàn Phi, suốt bao năm qua, chú là người dõi theo từng bước chân của cháu. Cháu đã phải chịu bao vất vả, khó khăn mới có được thành tích như ngày hôm nay. Sao lại không biết quý trọng chứ? Nếu cứ thế này, có phải mọi thứ của mình đều bị huỷ hoại hết cháu mới cam lòng sao?”

“Cháu...” Giang Hàn Phi nắm chặt chiếc cốc trong tay, không dám ngẩng đầu. Người đứng trước mặt không chỉ là cấp trên của anh mà còn là vị ân sư đã luôn dìu dắt, giúp đỡ, gửi gắm kỳ vọng nơi anh.

“Hàn Phi, chuyện tình cảm của cháu, chú vốn không muốn xen vào. Nhưng chuyện này liên quan đến vấn đề tác phong của bác sĩ điều trị, giờ phía bệnh viện cũng rất coi trọng, đang tiến hành điều tra kỹ lưỡng, chú chắc chắn sẽ đốc hết sức bảo vệ cháu nhưng cháu cũng phải hiểu chuyện một chút.”

Vỗ vỗ vai Giang Hàn Phi, Doãn Hải Bình rút lại biên bản xuất viện từ tay Giang Hàn Phi. “Cháu mới đi công tác về, nếu chiều không có ca mổ nào thì về nghỉ ngơi đi!”

“Không cần đâu ạ!” Giang Hàn Phi khê khàng đặt chiếc cốc giấy xuống bàn. “Cháu không sao.”

Dứt lời, anh bèn đứng dậy, xoay lưng, mở cửa phòng, bước ra ngoài.

Nhìn bóng lưng buồn bã, hiu quạnh của Giang Hàn Phi, Doãn Hải Bình biết nút thắt trong lòng anh vẫn chưa được cởi bỏ hoàn toàn. Thở dài, ông cất tờ biên bản đó vào ngăn kéo bàn làm việc, bên trong còn có một tờ đơn tự nguyện xuất viện, do Lâm Nhược Kỳ tự tay điền vào.

45. Q.4 - Chương 3: Cô Hàn

“Cô giáo Lâm, hôm nay lại đi kiểm tra à? Tình trạng em bé thế nào?”

“Tốt lắm ạ, bác sĩ bảo các chỉ số đều tốt.” Lâm Nhược Kỳ cười, trả lời Hiệu trưởng Lư, nụ cười đọng đầy hạnh phúc và vui sướng.

“Thế thì tốt! Cháu cũng phải chú ý sức khỏe mình đó. Đã hơn bảy tháng rồi, cháu vẫn gầy thế này, phải ăn nhiều đồ bổ dưỡng vào! Đúng rồi, mấy tháng còn lại cháu đừng làm thêm nữa, cũng bớt đứng lớp, cứ yên tâm đợi sinh con đi!”

Hiệu trưởng Lư xót xa nhìn Lâm Nhược Kỳ, không biết tại sao, đối với cô gái này, bà luôn thấy gần gũi đến lạ, cảm giác như là con gái ruột của mình vậy, luôn muốn quan tâm đến cô nhiều hơn.

“Không sao, cháu rảnh quá nên cũng bức bối lắm, bọn trẻ đều rất ngoan, cháu ở chung với chúng vui lắm ạ!”

Lâm Nhược Kỳ cười dịu dàng, cô bây giờ thực sự rất vui vẻ.

Nửa năm trước, bước ra khỏi bệnh viện, cô không biết nên đi đâu, một mình cô đơn lang thang trên phố, nhìn biển người mênh mông, giữa lòng thành phố náo nhiệt nhưng không biết dưới gầm trời rộng lớn, liệu có chỗ nào cho cô dung thân, sống cuộc đời yên ổn.

Kéo va li, cô lang thang bước những bước chân vô định, đến khi hoàn hồn, mới sực phát hiện mình đã bắt gặp đi đến trước cổng viện phúc lợi.

Nhìn cảnh cổng quen thuộc, từng viên ngói, viên gạch thân thương ngày nào, cô như đứa trẻ phải chịu ảm ức cuối cùng đã trở về nhà. Những chua chát và đắng cay kìm nén trong lòng suốt bấy lâu phút chốc vỡ oà, như dòng nước lũ vỡ bờ cuộn cuộn dâng trào, bao trùm lấy cô. Cô ngồi trên va li, đôi tay ôm ghì hai vai, oà khóc nức nở.

Sau đó, Hiệu trưởng Lư nghe bác bảo vệ kể tình trạng của cô, hối hả chạy ra, dẫn cô vào viện phúc lợi.

Cứ như thế, cô lại trở về viện phúc lợi. Cô trở thành cô giáo ở đây, có nơi ăn chốn ở, mỗi tháng còn nhận ba, bốn ngàn tiền lương, đủ để cô duy trì cuộc sống.

Để kiếm tiền lo cho con sau này, cô còn tranh thủ thời gian rảnh rỗi để làm thêm, lên mạng giúp người khác phiên dịch tài liệu tiếng Pháp. Lúc mới bắt đầu, vì cô không có bằng cấp, rất khó tìm việc nhưng sau đó, cô dần tạo được uy tín, thậm chí thỉnh thoảng nhận công việc phiên dịch ở hội nghị. Cô vốn đã tiết kiệm được một khoản tiền lớn nhưng do mấy lần nằm viện trước đó, phút chốc đã hao hụt đi nhiều...

“Ây da, con phải chú ý sức khỏe của mình chứ, đừng làm việc vất vả quá! Mấy lần trước xảy ra chuyện, thật quá nguy hiểm!” Lời nói của Hiệu trưởng Lư cắt ngang mạch suy nghĩ của Lâm Nhược Kỳ, cô chùng mắt, mỉm cười cay đắng.

Hiệu trưởng Lư và những người khác đều nghĩ sức khỏe cô quá yếu nên mới khó giữ đứa bé, nhưng không ai biết kỳ thực cô chỉ có một quả thận, lúc nào cũng nguy hiểm đến tính mạng vì đứa bé trong bụng này.

Để tránh mặt Giang Hàn Phi, cô không đến bệnh viện nhân dân thành phố thêm lần nào. Khi đi khám Sản khoa, vì tình trạng sức khỏe đặc biệt của cô, bác sĩ đề nghị xem thử các ghi chép điều trị trước kia của cô ở bệnh viện đó, cũng bị cô từ chối khéo.

Trong mấy tháng mang thai này, cô thường xuyên xảy ra vấn đề, lần nào cũng tưởng sẽ mất đi đứa bé, thậm chí mất đi tính mạng của mình nhưng lần nào cô cũng kiên cường vượt qua. Đứa bé trong bụng dường như cũng có sức sống mãnh liệt, từ đầu đến cuối đều dựa vào cô, cùng cô vượt qua hết ải này đến ải khác, bây giờ, cô càng lúc càng kiên định, tin rằng mình nhất định sẽ sinh hạ đứa trẻ này một cách bình an.

“Còn hơn hai tháng nữa là sinh rồi. Chồng cháu vẫn chưa biết sao?” Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Lâm Nhược Kỳ, Hiệu trưởng Lư trầm lo âu, sức khỏe cô yếu thế, dù liều cả mạng sống sinh hạ đứa bé, một mình nuôi dạy con cũng gian nan vô cùng.

“Vâng. Bọn cháu đã ly hôn rồi.” Lâm Nhược Kỳ cúi gầm mặt. Mấy tháng nay, cô đã đổi số di động, đã không còn liên lạc gì với Cố Hạo Ninh nữa.

“Haizz, đáng thương nhất vẫn là trẻ con.” Hiệu trưởng Lư thở dài, nhìn vẻ mặt buồn rười rượi của Lâm Nhược Kỳ, bà cũng không nỡ khuyên nhiều, bèn dặn dò Lâm Nhược Kỳ về ký túc xá nghỉ ngơi, bà đi sắp xếp, trong thời gian này cố gắng để cô ít đứng lớp thì tốt hơn.

Lâm Nhược Kỳ mỉm cười cảm ơn Hiệu trưởng Lư rồi mới chậm rãi đi về ký túc xá. Nằm trên giường, nhìn trần nhà trắng xoá kia, đột nhiên cô cảm thấy quanh quẽ khôn cùng.

Trời đã vào đợt rét đậm, mùa đông ở Thượng Hải xưa nay buốt lạnh vô cùng. Cơn rét còng thấm sâu vào xương tủy, dù mặc bao nhiêu áo ấm cũng chẳng ngăn được, giống như toàn thân đều bị quấn chặt bởi lớp vải bông ướt sũng tuyết, từng luồng khí lạnh men theo từng lỗ chân lông len vào sâu tận bên trong mạch máu như bị đông cứng đến tê dại, chẳng cảm nhận được chút hơi ấm nào.

Nước mắt tuôn trào giữa cơn rét lạnh này, dường như muốn dùng chút hơi ấm mỏng manh đó khơi dậy những ký ức nóng hổi.

Đúng! Cô chưa bao giờ quên, cũng chưa hề chấm dứt nỗi mong nhớ kéo dài kia.

Không phải không nhớ mà là không thể.

Không thể gặp anh, chỉ cần gặp anh, tất cả những kiên cường và đè nén mà cô đang cố giả vờ e rằng sẽ tan thành mây khói chỉ trong phút chốc, chỉ cần gặp anh, có lẽ cô sẽ không thể nào xoay lưng rồi đi một cách dứt khoát như thế nữa.

Cô chỉ có thể buông tay, đã không còn có thể quay đầu được nữa.

46. Q.4 - Chương 4: Đoàn Tụ Ngẩn Ngủ

“Chị dâu?”

Lâm Nhược Kỳ cầm một lon sữa bột đang định đặt vào xe đẩy, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng gọi quen thuộc.

Tay Lâm Nhược Kỳ chợt khựng lại, đang nghĩ có nên quay đầu đi không thì nghe tiếng bước chân vội vã chạy đến gần.

“Thật sự là chị ư? Chị... chị có thai rồi?”

Lâm Nhược Kỳ ngẩng lên, khi nhìn Đinh Hồng, vẻ mặt đầy bình thản và lãnh đạm. “Đúng!”

“Nhưng không phải anh Ninh bảo nửa năm trước chị đã đưa đơn ly hôn rồi sao? Thế... thế anh ấy có biết chuyện chị mang thai không?”

Đình Hồng có nghe Cố Hạo Ninh nhắc qua, nửa năm trước, sau khi để lại tờ đơn xin ly hôn, Lâm Nhược Kỳ đã bỏ nhà ra đi, từ đó bất vô âm tín. Cố Hạo Ninh từng muốn tìm cô nhưng cô đã nghỉ việc, số di động cũng ngừng sử dụng, cứ như đột nhiên biến mất khỏi thế gian, không cách nào tìm thấy.

“Anh ấy không biết. Sau khi rời xa anh ấy, chị cũng mới biết mình có con.”

“Vậy sao chị không tìm anh ấy chứ? Chị có biết anh Ninh luôn đi tìm chị...”

“Chị không muốn gặp lại anh ấy.” Lâm Nhược Kỳ ngắt lời Đình Hồng, bàn tay nắm chặt chiếc xe đẩy trở nên trắng nhợt. “Chuyện của chị và cả đứa bé, em đừng nói cho anh ấy biết. Cảm ơn!”

“Chị dâu... chị... chị... chuyện này...” Đình Hồng nhìn vẻ mặt kiên quyết của Lâm Nhược Kỳ, không biết nên khuyên nhủ thế nào, sao hai người họ lại thành ra vậy chứ?

“Xin em, giúp chị giữ bí mật nhé!” Lâm Nhược Kỳ cắn môi, ánh mắt ngập tràn vẻ chân thành và khẩn khoản nhìn Đình Hồng, Đình Hồng đành nhận lời: “Vâng. Dù sao bây giờ anh Ninh cũng đang công tác ở Thái Lan, phải một thời gian nữa mới về. Chị cứ suy nghĩ đi nhé! Em đưa chị số của em, trong thời gian này, nếu chị cần em giúp gì, cứ liên lạc với em.”

“Được. Cảm ơn em.”

Lâm Nhược Kỳ lấy di động ra, lưu lại số của Đình Hồng. Đình Hồng cùng Lâm Nhược Kỳ mua đồ xong xuôi, tiễn cô lên taxi, không kìm được lại khuyên một câu: “Chị dâu, vì đứa bé, chị hãy suy nghĩ về chuyện của anh Ninh nhé!”

“Chị biết rồi. Tạm biệt!” Lâm Nhược Kỳ khẽ mỉm cười, vẫy vẫy tay với Đình Hồng rồi bảo tài xế cho xe chạy.

Nhìn chiếc taxi màu đỏ dần hoà vào dòng xe tấp nập, hoá thành một chấm đỏ nhỏ xíu, Đình Hồng lấy di động ra, lật đến tên của Cố Hạo Ninh, nhìn chăm chăm hồi lâu, cuối cùng thở dài, dứt điện thoại vào túi áo.

Thôi vậy, đợi đến lúc anh Ninh về nước hẵng nói.

Chớp mắt, đã đến năm 2007, khắp nơi giăng đèn kết hoa, tràn ngập không khí hân hoan náo nức.

Lâm Nhược Kỳ đứng trong lễ đường, nhìn bọn trẻ vui cười hồn hởi treo ruy băng, bong bóng và cả đèn lồng đỏ rực trên nóc nhà, cô không khỏi mỉm cười, tí vi bên cạnh đang đưa tin thời sự, cô hồ hững nghe, đột nhiên, một tin tức khiến ý cười nơi khoé môi cô phút chốc đông cứng.

“Tại thủ đô Bangkok của Thái Lan, tối qua sau khi xảy ra sáu vụ nổ, nửa đêm hôm nay lại xảy ra tiếp hai vụ nổ ở gần trung tâm mật dịch thế giới thành phố Bangkok, làm hai người tử vong, hơn bốn mươi người bị thương. Năm 2006, vài khu vực ở Thái Lan không ngừng xảy ra các vụ nổ, khiến số người tử vong...”

Thái Lan xảy ra vụ nổ lớn?!

Cố Hạo Ninh!

Lâm Nhược Kỳ nhớ vài hôm trước, Đình Hồng có nói với cô, Cố Hạo Ninh đang đi công tác ở Thái Lan, phải một thời gian nữa mới về.

Không đâu, sẽ không trùng hợp vậy đâu, anh ấy nhất định sẽ không sao đâu!

Lâm Nhược Kỳ chống tay lên mặt bàn bên cạnh, môi cắn chặt, run rẩy lấy điện thoại trong túi áo ra.

“Đình Hồng? Chị là Lâm Nhược Kỳ. Hạo Ninh, anh ấy...anh ấy vẫn ở Thái Lan chứ? Thái Lan xảy ra nổ lớn em nghe tin chưa? Anh ấy... Hạo Ninh không sao chứ?”

Thình lạng, chỉ có thình lạng!

Lâm Nhược Kỳ cảm thấy huyết mạch toàn thân như đông cứng. Cô vắt kiệt sức lực mới nắm chắc điện thoại áp sát bên tai. “Hạo Ninh, anh ấy...anh ấy rất cuộc... rất cuộc...”

“Chị dâu, chị dừng sốt ruột!” Đinh Hồng cuối cùng cũng cất tiếng, giọng trầm khàn không giấu nổi sự run rẩy. “Anh Ninh lúc ấy có mặt ở hiện trường vụ nổ nhưng chỉ bị thương nhẹ thôi, giờ đã được đưa vào bệnh viện địa phương điều trị rồi. Tối nay em sẽ bay thẳng đến Bangkok, chị yên tâm, anh ấy sẽ không sao đâu.”

“Chị cũng đi cùng em!”

Lâm Nhược Kỳ biết Đinh Hồng chắc chắn che giấu điều gì đó, nếu Hạo Ninh thực sự chỉ bị thương nhẹ, ban nãy Đinh Hồng sẽ không im lặng lâu như thế, càng không đến mức phải gấp gáp bay sang Bangkok.

“Chị dâu, giờ bụng chị to thế kia...”

“Chị mới có thai bảy tháng, vẫn có thể ngồi máy bay được.” Lâm Nhược Kỳ cầm điện thoại, lao ra ngoài. “Đinh Hồng, giờ chị lấy hộ chiếu rồi qua chỗ em. Chị đi với em, chị nhất định phải đi! Nếu em không dẫn chị theo, chị cũng sẽ một mình nghĩ cách đi cho bằng được!”

“Được! Vậy em đợi chị ở công ty.” Đinh Hồng chỉ thoáng ngẩn ra rồi lập tức đồng ý. Giọng Lâm Nhược Kỳ quyết liệt, hoàn toàn không cho phép chối từ, cậu chỉ còn cách dẫn Lâm Nhược Kỳ đi chuyến này.

Khi Lâm Nhược Kỳ cùng Đinh Hồng vội vã đến bệnh viện Bangkok, Cố Hạo Ninh vừa được phẫu thuật xong, chuyển vào phòng ICU.

Trên người Cố Hạo Ninh có nhiều vết thương, phần đầu bị sóng xung kích đập mạnh, dẫn đến tụ máu, tuy đã được phẫu thuật kịp thời nhưng vẫn còn nguy hiểm.

“Hiện giờ, quan trọng nhất là ý chí muốn sống của bản thân bệnh nhân. Bốn mươi tám tiếng tiếp theo là thời gian then chốt, nếu anh ấy có thể tỉnh lại thì không sao rồi.” Bác sĩ điều trị trao đổi tình hình của Cố Hạo Ninh với Đinh Hồng và Lâm Nhược Kỳ với vẻ mặt nghiêm túc. Nhìn người nhà bệnh nhân bụng mang dạ chửa từ Trung Quốc sang đây, ông thấy không đành, cố nói mặt tốt để an ủi, mong họ có thể cùng bệnh nhân vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Tôi biết rồi. Cảm ơn bác sĩ! Vậy giờ tôi có thể vào thăm anh ấy được chưa?” Sắc mặt Lâm Nhược Kỳ không giấu nổi vẻ sốt ruột nhưng giọng vẫn hết sức ôn hoà, lịch sự.

“Được, nhưng chỉ mình cô có thể vào, hơn nữa buộc phải mặc áo vô trùng của chúng tôi.” Bác sĩ nhìn gương mặt tái xanh của Lâm Nhược Kỳ, quan tâm hỏi: “Tình trạng của cô vẫn ổn chứ? Có cần chúng tôi kiểm tra không?”

“Tôi không sao!” Lâm Nhược Kỳ lắc đầu, lòng nóng như lửa đốt. Cô cảm ơn bác sĩ, bước nhanh về phía buồng y tá, vài phút sau, cô thay xong quần áo, bước vào phòng ICU.

Từng bước, từng bước, cô đến bên cạnh Cố Hạo Ninh. Nửa năm không gặp, nào ngờ anh gầy đi nhiều quá!

Chầm chậm ngồi xuống bên giường, tay Lâm Nhược Kỳ khê khàng đặt lên tay anh, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay hao gầy của anh, cô vội ngoảnh đi, cắn chặt môi, ngăn tiếng khóc bật ra.

Tại sao lại như vậy? Cô đã buông tay rồi, đã nhượng bộ đến cùng, đã từ bỏ mọi thứ đến nhường này, chỉ là muốn anh yên ổn sống tiếp, tại sao ngay đến yêu cầu giản đơn này cũng không thể toại nguyện?

Suốt hai ngày, Lâm Nhược Kỳ không quản ngày đêm túc trực bên giường bệnh của Cố Hạo Ninh, không ngừng thì thầm gọi tên anh, khích lệ anh. Cuối cùng, vào buổi tối ngày thứ ba, tay Cố Hạo Ninh khẽ động đậy.

“Bác sĩ!”

Nhìn y bác sĩ lao vào phòng sau khi vừa nghe được chuông báo, Lâm Nhược Kỳ chỉ cảm thấy trước mắt chợt tối sầm, người mềm nhũn, ngã xuống.

“Chị dâu, chị dâu!”

Lâm Nhược Kỳ từ từ mở mắt, trước mặt hiện lên gương mặt lo lắng của Đinh Hồng, tim cô nhói đau. “Hạo Ninh, Hạo Ninh...”

“Anh Ninh không sao, đã qua cơn nguy hiểm rồi!” Đinh Hồng vội đáp. “Chị đừng lo cho anh ấy nữa. Ban nãy chị đột nhiên ngất xỉu trong phòng bệnh, thực sự làm em sợ chết khiếp! May mà đứa bé không sao, nếu không, em không biết ăn nói thế nào với anh Ninh nữa!”

“Hạo Ninh biết chị đến rồi ư? Anh ấy biết chuyện đứa bé rồi sao?” Lâm Nhược Kỳ bật ngồi dậy.

“Đừng gấp, đừng gấp! Anh Ninh vẫn chưa biết gì hết! Ban nãy anh chỉ mới tỉnh dậy được một lát, em còn chưa kịp nói gì, anh ấy đã chìm vào giấc ngủ rồi.”

“Thế thì tốt, đừng nói cho anh ấy biết chuyện đứa con, càng không được nói việc chị đến đây.”

“Tại sao?”

Câu hỏi bật ra nhưng không phải từ Đinh Hồng, Lâm Nhược Kỳ xoay đầu qua, nhìn bóng dáng quen thuộc kia bước vào phòng bệnh, là cô ấy, Lạc Hân.

“Tại sao không nói cho anh ấy biết? Chị vẫn còn yêu anh ấy đúng không, vả lại còn mang cốt nhục của anh ấy, tại sao lại phải rời xa anh ấy?”

Lạc Hân đứng cách giường bệnh của Lâm Nhược Kỳ vài bước, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Người phụ nữ này từ ngàn dặm xa xôi đến đây, chẳng lẽ không phải vì muốn nối lại tình xưa với Cố Hạo Ninh ư? Sao Cố Hạo Ninh vừa tỉnh lại thì cô ấy lại nặng nề đòi rời đi?

“Tại sao ư?” Khoé môi Lâm Nhược Kỳ cong lên thành ý cười ngẩn ngơ, rất khê nhưng lại như lưỡi dao sắc lẹm, chằm chằm cửa vào trái tim của Lạc Hân. “Bởi vì ở bên cạnh tôi, anh ấy sẽ không hạnh phúc.”

“Anh ấy sẽ không hạnh phúc?” Lạc Hân tiến lên một bước, trân trân nhìn Lâm Nhược Kỳ. “Chị nói câu y hệt cô ấy?”

Năm đó, cô gái gốc gác ấy cũng từng hỏi Cố Hạo Ninh: “Em ở bên anh, sẽ khiến anh cảm thấy hạnh phúc hay đau khổ?”

Bất chợt, Lạc Hân nở nụ cười đầy bi thương. “Đây chính tình yêu ư?”

47. Q.4 - Chương 5: Sự Thật

“Chị dâu, chị thực sự không đợi anh Ninh sao? Anh ấy sắp đến rồi.”

Kéo theo vai li, ngay đằng trước là cửa xuất cảnh rồi, Đinh Hồng vẫn cố níu giữ Lâm Nhược Kỳ.

“Không cần. Chính vì không muốn gặp anh ấy, chị mới cố tình bay chuyến trước.”

Lâm Nhược Kỳ nắm chặt hộ chiếu và vé máy bay trong tay, từng bước, từng bước đi theo dòng người tiến về phía trước. Cố gắng phớt lờ nỗi đau đớn dưới đáy lòng, cô chưa bao giờ được lựa chọn cả.

Nửa tháng trước, ngay đêm đầu tiên cô một mình chăm sóc Cố Hạo Ninh trong ICU, ngay khoảnh khắc đồng hồ vừa điểm mười hai giờ, bóng đen đáng sợ kia lần nữa hiện ra trước mặt cô.

“Không phải ông đã hứa với tôi, chỉ cần tôi không nói ra sự thật, ông sẽ để anh ấy sống sao?” Cô trừng mắt nhìn gương mặt cười lạnh lẽo của Hắc Vô Thường, phần nộ chất vẫn.

“Có sao? Ta hứa với người điều đó ư? Hình như ta chỉ nói, một khi người làm trái lời thề, nói ra sự thật, hần sẽ lập tức mất mạng, chứ không hề hứa chỉ cần người giữ lời, ta có thể bảo đảm hần sống trường sinh bất lão, đúng không?”

Hắc Vô Thường khoanh tay, đứng nghiêng nghiêng bên cửa sổ, nhìn dáng vẻ ung dung kia của hần, ánh mắt Lâm Nhược Kỳ cảm hận đến toé máu.

“Thế rốt cuộc ông muốn gì? Muốn lấy mạng anh ấy ư? Nếu ông thực sự giết chết anh ấy, tôi... tôi...”

“Người sao?”

“Có làm ma tôi cũng quyết không tha cho ông!”

“Ha ha ha!” Hắc Vô Thường bật cười vang như vừa nghe thấy chuyện khôi hài nhất thế gian, gương mặt lạnh như băng tựa hồ cũng dịu đi đôi phần bởi tròng cười thoả thuê ấy. “Làm ma cũng không tha cho ta? Nói mà không biết ngượng mồm! Chẳng lẽ người quên rồi sao, ta chính là Hắc Vô Thường ở Minh Giới, người có muốn làm ma, còn phải thông qua ải của ta trước đã!”

Hắn lắc đầu vẻ thương hại, nhìn người đàn bà đã sắp bị giày vò đến phát điên trước mặt, cuối cùng quyết định không trêu đùa cô nữa. “Ta không rảnh phí lời với người nữa, kỳ thực ta đến đây chẳng qua là để nói cho người biết, lần này là kiếp nạn định sẵn trong đời hắn, có vượt qua được hay không còn phải xem tạo hoá của hắn. Nhưng mà, dù hắn vượt qua kiếp nạn này, sau khi tỉnh lại, người vẫn phải tuân theo lời hứa, nếu không, hắn sẽ xuống hoàng tuyền ngay tức khắc!”

“Vậy tôi có thể dùng thân phận trước kia để gọi tên anh ấy, giúp anh ấy tỉnh dậy không?” Thấy Hắc Vô Thường sắp biến mất, Lâm Nhược Kỳ vội vàng hỏi.

Bóng lưng Hắc Vô Thường chợt khựng lại, hắn đáp với vẻ hơi bực mình: “Ta nói rồi, sau khi hắn tỉnh lại, người giữ lời hứa là được. Còn muốn ta nói mấy lần nữa?”

Dứt lời, Hắc Vô Thường phẩy tay, chớp mắt biến mất.

Thế là bắt đầu từ hôm đó, cô bèn dùng thân phận của Tiểu Phong, kẻ miệng bên tai Cố Hạo Ninh, không ngừng kể lại dĩ vãng trước kia của cả hai, ngân nga bài hát mà hai người yêu thích.

Cuối cùng, cô đã gọi được Hạo Ninh tỉnh dậy. Nhưng cô lại không nở rời đi.

Nửa tháng qua, mỗi đêm, sau khi Cố Hạo Ninh ngủ say, cô lại lén đi vào phòng anh nhưng lại không dám đến gần, chỉ đứng xa xa, ngắm nhìn gương mặt tĩnh lặng chìm trong giấc ngủ của anh.

“Xin hỏi chị là Lâm Nhược Kỳ đáp chuyến MU542 bay đến Thượng Hải phải không ạ? Chào chị! Chúng tôi là nhân viên của sân bay, giờ chúng tôi sắp xếp cho chị check trong trước, được không ạ?”

Một giọng nói ôn hoà, lịch sự cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâm Nhược Kỳ, cô vội nói: “Được! Cảm ơn!”

Định Hồng giúp Lâm Nhược Kỳ xách hành lý, cùng cô đi về phía quầy check in.

Ba tiếng đồng hồ sau khi chuyến bay của Lâm Nhược Kỳ khởi hành, Cố Hạo Ninh cũng đáp máy bay trở về Trung Quốc.

Vết thương của anh đa phần đã lành nhưng vẫn chưa hoàn toàn khoẻ lại, công ty sắp xếp cho anh tiếp tục điều trị ở bệnh viện nhân dân thành phố sau khi anh về Thượng Hải.

Nằm trên ghế ngồi khoang hạng nhất, Cố Hạo Ninh nhìn Lạc Hân cùng cô tiếp viên lo liệu đồ ăn thức uống ỉnh, có chút áy ngại. “Lạc Hân, lần này thực sự làm phiền em rồi!”

Đợi cô tiếp viên rời đi rồi, Lạc Hân mới khẽ nói: “Giám đốc Cố, anh đừng nói vậy. Lần này anh bị thương, chẳng phải cũng vì em sao? Nếu hôm đó không phải em cứ nằng nặc đòi đến trung tâm thương mại, chúng ta cũng chẳng gặp vụ nổ. Nếu không phải lúc đó anh chắn cho em, e rằng em đã...”

Lạc Hân ghen ngào không thốt nên lời. Đến giờ, hể nghĩ đến cảnh ấy, cô cảm thấy khiếp sợ, hối hận vô cùng.

Ai ngờ trong giây phút đón mừng đại lễ ấy lại xảy ra vụ nổ bom. Khi tiếng nổ đầu tiên vang lên, cô còn ngỡ là đang đốt pháo hoa, lơ ngơ đứng đấy, nếu không phải lúc đó Cố Hạo Ninh nhanh tay đẩy cô xuống đất, nằm chắn bên lên, người bị thương nặng thậm chí tử vong e rằng là cô rồi.

“Đừng suy nghĩ nhiều. Anh không sao rồi. Đó là điều anh đáng phải làm.”

Cố Hạo Ninh khẽ cười, khẽ kéo tấm chăn trên người. Anh chưa bao giờ trách Lạc Hân. Đối với cô gái này, anh chỉ thấy bất lực và hổ thẹn.

“Không, chẳng việc gì anh đáng phải làm cả. Giám đốc Cố, anh không nợ em điều gì.” Lạc Hân ngẩng lên, điềm tĩnh nhìn thẳng vào Cố Hạo Ninh, đôi mắt đỏ hoe chứa đầy hối hận và đau xót. “Giám đốc Cố, anh không nợ em gì cả, thật đó. Tối hôm ấy, kỳ thực giữa chúng ta không xảy ra chuyện gì cả.”

“Cái gì?” Cố Hạo Ninh ngồi thẳng người dậy, nhìn với ánh mắt ngỡ ngàng. “Tối hôm đó giữa chúng ta không hề xảy ra chuyện gì?”

“Đúng!” Lạc Hân hít sâu một hơi. “Tối hôm đó, anh uống say bí tỉ, hoàn toàn mê man, bất tỉnh, nào còn cơ hội để xảy ra chuyện gì với em chứ? Là em sợ anh nôn mửa nên cởi quần áo của anh, dìu anh lên giường. Sau đó, em bèn ôm anh như thế, ngủ suốt một đêm.” Nói đến đây, Lạc Hân nở nụ cười tự giễu. “Lúc đó em thực sự điên rồi, ngỡ rằng lừa anh, nói chúng ta đã quan hệ là có thể ép anh ở bên em. Nhưng anh chưa bao giờ thích em, phải không? Lâm Nhược Kỳ đã đồng ý ly hôn với anh từ lâu rồi nhưng anh cũng chưa bao giờ muốn ở cùng em, đúng chứ?”

“Lạc Hân, anh...” Cố Hạo Ninh chậm chậm tựa ghế, cup mắt, không biết nên nói gì.

Kỳ thực lúc trước anh cũng từng hoài nghi, nếu quả thực anh có làm gì đó với Lạc Hân thì không thể không có một chút ấn tượng nào. Nhưng bất luận thế nào cũng không dám tin, cô gái này lại dùng chính danh dự và trình tiết của mình để đặt cược, chỉ vì muốn ở bên anh.

“Hà tất em phải làm như vậy?” Im lặng hồi lâu, Cố Hạo Ninh đành thở dài.

Khoé môi Lạc Hân khe cong lên thành một nụ cười nhợt nhạt. “Đúng là em đã quá ngốc. Kỳ thực, em đã biết từ lâu, từ đầu chí cuối, người anh thích chỉ có một mình Vu Tiểu Phong. Còn em, chỉ là tình yêu đơn phương mà thôi!”

“Tiểu Phong...” Cố Hạo Ninh lầm rầm gọi tên cô, trên mặt tràn ngập sự day dứt và hối hận. “Cả đời này, người mà anh có lỗi nhất chính là Tiểu Phong. Nếu không có anh, cô ấy đã không chết.”

“Không, nếu không có anh, cô ấy và cả em, bọn em đã chết từ lâu rồi.” Lạc Hân nói rành rọt từng từ như muốn trút bỏ tất cả những buồn đau và u ám nơi lồng ngực. Cô ngẩng đầu, kiên định nhìn thẳng vào đôi mắt chứa đầy kinh ngạc và rung động của Cố Hạo Ninh, chậm rãi cất tiếng. “Lần đầu anh và Tiểu Phong gặp gỡ, không phải là ba năm trước ở Pháp mà là mười ba năm trước, tại Thượng Hải. Anh vẫn còn nhớ chứ, vào kỳ nghỉ hè mười ba năm trước, trên sông Hoàng Phố của Thượng Hải, anh đã cứu sống vài đứa trẻ chơi đùa trên sông...”

“Mười ba năm trước?” Đôi mắt Cố Hạo Ninh nheo lại, trong ký ức của anh hiện lên cảnh tượng mười ba năm trước.

Hôm đó, anh bơi ở sông Hoàng Phố, đang định lên bờ thì nghe thấy vài tiếng cười lanh lảnh. Anh tập trung nhìn kĩ, thì ra là mấy đứa trẻ đang nô đùa dưới sông, cách bờ khá xa. Anh mỉm cười, không mấy để tâm, nhưng đột nhiên cảm thấy bất thường, vọt quay đầu lại, phát hiện một chiếc ca nô đang lao về phía mấy đứa trẻ đó nhưng bọn trẻ hình như không biết nguy hiểm đang đến gần.

Anh vội vã lớn tiếng hô hào mấy đứa trẻ ấy, vừa hô vừa nhanh chóng bơi về phía chúng, giục chúng lên bờ. Nhưng ngay lúc nguy cấp ấy, một cô bé không biết có phải bị chuột rút hay không, chỉ thấy cô bé giãy giụa rồi chìm xuống, lòng anh phút chốc nóng như lửa đốt, vội vàng bơi qua nắm lấy cô bé, hối hả đẩy cô bé tấp vào bờ. Sau đó, anh cùng bạn bè cô bé đưa cô bé vào bệnh viện, sau khi biết cô bé đã thoát khỏi nguy hiểm, anh thở phào nhẹ nhõm rồi rời khỏi.

Đối với anh, chuyện này chỉ là một khúc đậm nho nhỏ, đã sớm nhạt phai trong ký ức, nếu Lạc Hân không nhắc đến, có lẽ anh đã quên rồi.

“Chẳng lẽ Vu Tiểu Phong chính là một trong những đứa trẻ đó?”

“Đúng, Tiểu Phong chính là cô bé mà anh đã cứu hôm đó.” Lạc Hân gật đầu, khẳng định sự suy đoán của Cố Hạo Ninh. “Tuy anh rời đi ngay sau khi đưa bọn em đến bệnh viện nhưng Tiểu Phong đã hỏi thăm được tên anh. Cô ấy vốn định gặp mặt cảm ơn, ai ngờ lúc đó, anh vừa kết thúc đợt nghỉ hè và bay về Mỹ. Sau đó, cô ấy vẫn nhớ mãi ân nhân cứu mạng là anh, đến tận mười năm sau, hai người mới gặp lại nhau ở Pháp.”

“Thì ra là vậy!” Cố Hạo Ninh chậm chậm ngả người trên ghế. “Anh và cô ấy đã gặp nhau sớm vậy ư?! Sao cô ấy chưa bao giờ nhắc đến chuyện này?”

“Bởi cô ấy không muốn anh hiểu lầm tình cảm dành cho anh chỉ đơn giản là sự đền ơn, càng không muốn anh biết, cô ấy đã sớm phải lòng anh từ mười ba năm trước. Cô ấy không muốn dùng một tình cảm mà anh không hề hay biết để trói buộc, bắt anh phải đáp lại tình cảm ấy.”

Lạc Hân cúi gầm mặt, cô nhớ lại lần đầu khi nghe Tiểu Phong nói những lời này, cô từng cười cợt, bảo cô ấy quá ngốc, quá ngang bướng nhưng bây giờ, hình như cô đã phần nào thấu hiểu Tiểu Phong.

“Nhưng em nghĩ có lẽ giờ Tiểu Phong đã sẵn lòng để cho anh biết rồi. Nếu cô ấy biết anh luôn day dứt, giày vò bởi cái chết của cô ấy, nhất định cô ấy muốn anh biết rằng, anh từng cứu mạng cô ấy. Đối với anh, cô ấy chỉ có cảm kích, nhất định không muốn thấy anh vì cô ấy mà đau khổ thế này.”

“Thật ư? Cô ấy thực sự sẽ không trách anh ư?” Cố Hạo Ninh lẩm bẩm, đột nhiên anh vội ngừng đầu, như sợ nhớ đến điều gì đó. “Sao em lại hiểu rõ Tiểu Phong đến thế? Ban nãy em nói “anh đưa bọn em đến bệnh viện”? Bọn em? Em và Tiểu Phong?”

“Đúng!” Lạc Hân khẽ bật cười, rồi cuộc anh đã hiểu ra ẩn ý trong câu nói đó. “Mười ba năm trước, em cũng là một trong mấy đứa trẻ đó. Kỳ thực, em không có người thân nào ở nước ngoài, em cũng giống Tiểu Phong, đều lớn lên tại viện phúc lợi. Chúng em là bạn thân nhất của nhau.”

Nói rồi, Lạc Hân đứng dậy, kéo chiếc túi xách to đặt trong khoang hành lý phía trên, lấy ra một quyển nhật ký.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve bìa cuốn nhật ký, đáy mắt ngân ngấn nước. “Tiểu Phong, cô ấy không biết rằng, mười ba năm trước, khi em đứng trên bờ, nhìn anh đỡ cô ấy lên mặt nước, em cũng đã phải lòng anh rồi!” Nhìn ánh mắt phức tạp khôn xiết của Cố Hạo Ninh, Lạc Hân khẽ mỉm cười chua chát và cay đắng. “Chuyện này, em chưa bao giờ kể cho Tiểu Phong nghe. Em nghĩ dù sao cũng chỉ là một ước mơ chôn giấu dưới đáy lòng, mãi mãi cũng không thể thành hiện thực được. Nhưng em không ngờ, Tiểu Phong lại gặp lại anh ở Pháp. Lúc đó, cô ấy phấn khởi đến mức tức tốc gọi điện thoại đường dài để báo cho em nghe tin này. Trong khoảnh khắc ấy, em thực sự kinh ngạc đến lặng người. Lúc đó, em vừa ghen tị và ngưỡng mộ cô ấy biết chừng nào. Nhưng chỉ vài tháng sau, Tiểu Phong buồn bã nói với em, hai người đã chia tay. Thì ra anh đã kết hôn, cho nên cô ấy chỉ có thể chôn chặt tất cả tình yêu dưới đáy lòng, mang tất cả hồi ức tươi đẹp giữa hai người ghi chép trong cuốn nhật ký này để làm niềm an ủi duy nhất của cô ấy suốt quãng đời còn lại.”

Lạc Hân đưa cuốn nhật ký cho Cố Hạo Ninh, anh lật từng trang, từng trang, nét chữ xinh xắn của Tiểu Phong đập vào mắt anh, chợt cảm thấy có gì đó vô cùng quen thuộc...

“Hai năm trước, Tiểu Phong về nước đúng lúc em đang đi công tác, liền để cô ấy tạm ở trong phòng trọ em và bạn thuê chung. Không ngờ đến khi em quay về, cô ấy đã... Em vô tình trông thấy cuốn nhật ký này, biết được mọi chuyện xảy ra giữa hai người. Em vừa đọc nhật ký vừa lồng ghép anh trong ký ức và anh trong nhật ký vào nhau, nào ngờ phát hiện mình càng tò mò và xao xuyến trước a. Em như mê muội, bắt đầu tìm cơ hội tiếp cận anh... Em nghĩ dù sao Tiểu Phong cũng không còn, có lẽ em có thể thay thế cô ấy cùng anh đi hết quãng đời này. Thế là em làm theo những tình tiết trong nhật ký, dần dần tiếp cận anh. Quả nhiên, trong đêm sinh nhật cô ấy, anh đã ngộ nhận em là cô ấy...”

“Đừng nói nữa!” Cố Hạo Ninh mệt mỏi nhắm mắt lại, suy sụp nằm tựa vào ghế, như đã đánh mất tất cả hy vọng và sức sống. “Thì ra em đã dùng nhật ký để gọi anh dậy. Anh còn ngờ Tiểu Phong đã thực sự đến tìm anh...”

“Gọi anh dậy?” Lạc Hân cau mày nghi hoặc. “Người gọi anh dậy không phải là em, mà chính là vợ anh, Lâm Nhược Kỳ.”

“Lâm Nhược Kỳ?” Cố Hạo Ninh hoàn toàn không thể tin nổi. “Sao cô ấy lại đột nhiên xuất hiện? Cô ấy đến Thái Lan rồi à?”

“Chị ấy nghe Đinh Hồng nói anh xảy ra chuyện nên vội vã chạy đến đây thăm anh. Chính chị ấy đã túc trực bên anh, gọi anh suốt hai ngày trong ICU. Sau khi anh vượt qua cơn nguy hiểm, chị ấy thường lên đến

thăm anh những khi anh ngủ say. Mãi đến sáng hôm nay, chị ấy mới cùng Đình Hồng bay về nước. Em thấy chị ấy vẫn yêu anh, rất yêu anh, hơn nữa, chị ấy còn mang thai đứa con anh, đã hơn bảy tháng rồi!”

“Con?” Cố Hạo Ninh gần như không chịu nổi một chuỗi những bất ngờ liên tiếp này. Lâm Nhược Kỳ đã mang thai con của anh ư? Thế sao cô ấy còn rời xa anh?

“Đúng! Chị ấy nói nửa năm trước, khi rời đi, chị ấy không hề hay biết mình đã có thai hơn một tháng. Em từng hỏi chị ấy, nếu vẫn còn yêu anh và mang thai con của anh, tại sao không lần nữa trở về bên anh? Chị ấy nói, anh và chị ấy ở bên nhau sẽ không hạnh phúc.”

“Anh và cô ấy ở bên nhau sẽ không hạnh phúc?” Cố Hạo Ninh sững sờ lặp lại câu nói nghe quen tai này. Đúng rồi, là Tiểu Phong, Tiểu Phong đã từng hỏi anh, cô ở bên anh, đối với anh là hạnh phúc hay đau khổ.

Nhưng sao Nhược Kỳ cũng nói câu tương tự thế? Cô trước nay luôn ngang bướng, kiêu căng là thế, từ bao giờ đã biết đặt mình vào vị trí của người khác để nghĩ cho anh rồi?

Cố Hạo Ninh luôn nghĩ rằng, Lâm Nhược Kỳ rời đi là bởi cuối cùng cô ấy đã nghĩ thông suốt, không muốn hứng chịu cuộc hôn nhân không tình yêu này, hoặc bởi chính cái đêm anh không về đó. Chẳng lẽ anh sai rồi? Cô ấy bỏ đi có khi nào là vì muốn tác thành hạnh phúc của anh? Cô ấy còn mang thai nữa! Còn từ ngàn dặm xa xôi bay đến Thái Lan để chăm sóc anh?!

Phút chốc, Cố Hạo Ninh cảm thấy đầu óc rối bời, anh không cách nào chấp nhận sự thực này, cũng không thể nào hiểu nổi tại sao Lâm Nhược Kỳ lại làm vậy. Người phụ nữ mà anh quen biết hơn ba mươi năm, đầu ấp tay gối suốt mười mấy năm này đột nhiên khiến anh cảm thấy lạ lẫm quá đỗi.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Khác với vẻ căng thẳng, sững sốt của Cố Hạo Ninh, Lạc Hân đã cảm thấy hoàn toàn thoải mái.

Cuối cùng, những gì phải nói đều đã nói hết. Cô lấy một ly rượu vang, lặng thinh cầm trên tay, dòng chất lỏng óng ánh sắc đỏ như ngọc đang sóng sánh trong ly, trông kiêu mị như toả ra từ ánh sáng cuối cùng của sinh mạng bùng cháy, mãnh liệt đến mức khiến con tim run rẩy.

48. Q.4 - Chương 6: Phong Trần

“Đình Hồng, Lâm Nhược Kỳ hiện giờ đang ở đâu? Lạc Hân đã kể cho anh nghe hết rồi, cậu giúp anh giữ cô ấy lại, anh muốn gặp cô ấy!”

Máy bay vừa đáp xuống, nhân viên bên phi trường đã sắp xếp người đẩy xe lăn đến đón Cố Hạo Ninh. Anh sốt ruột lấy di động ra gọi cho Đình Hồng.

“Anh Ninh? Anh về đến Thượng Hải rồi hả? Mau đến bệnh viện nhân dân! Trên máy bay, chị dâu đột nhiên đau đẻ, hiện đã được đưa vào phòng mổ, e là sắp sinh rồi!”

“Sắp sinh rồi? Không phải chỉ mới hơn bảy tháng sao?”

“Đúng! Cách ngày sinh dự kiến đến gần hai tháng! Nhưng bác sĩ bảo sức khoẻ chị dâu vốn không tốt, lại mệt mỏi, kiệt sức vì lặn lội đường xa nên mới dẫn đến sinh non. Tình trạng hiện giờ rất nguy hiểm, đã được chuyển vào phòng phẫu thuật rồi. Anh Ninh, anh mau đến đây đi!”

“Được, anh đến ngay! Cậu ở bệnh viện đợi anh!”

May thay bên phía bệnh viện nhân dân cũng đã điều xe cấp cứu đến đón Cố Hạo Ninh về điều trị tiếp. Thế là nửa tiếng sau, anh và Lạc Hân đều đã đến trước cửa phòng mổ khoa Sản.

“Tình hình thế nào?” Cố Hạo Ninh đứng dậy khỏi xe lăn, loạng choạng xông về phía Đình Hồng.

“Anh Ninh!” Đình Hồng vội đưa tay dìu Cố Hạo Ninh ngồi trở lại xe lăn. “Đã vào đó nửa ngày rồi, bác sĩ nói tình hình không được khả quan...”

“Cố Hạo Ninh, anh còn mặt mũi đến đây sao?!”

Bất thành linh, một tiếng gầm giận dữ vang lên bên tai, Cố Hạo Ninh ngoảnh đầu nhìn, là Giang Hàn Phi!

“Tại sao cô ấy lại vì một gã đàn ông như anh mà ba lần bảy lượt đi vào chỗ chết chứ? Giữ đứa bé! Đến lúc này rồi mà cô ấy còn chọn giữ đứa bé?! Cô ấy thật sự điên rồi, điên rồi!” Giang Hàn Phi gạt phăng Đinh Hồng đang chắn ngang ra, túm lấy cổ áo của Cố Hạo Ninh, cầm bức thư trong tay, vỗ mạnh vào ngực Cố Hạo Ninh. “Đọc bức thư này đi! Để xem rốt cuộc anh đã phụ lòng một tấm chân tình như thế nào!”

Dứt lời, Giang Hàn Phi chẳng buồn chờ Cố Hạo Ninh đáp lại, buông cổ áo anh ra, quay ngoắt, đi thẳng ra ngoài.

“Bác sĩ Giang!” Dương Tuyết Tuệ vừa chạy tới liền đuổi theo Giang Hàn Phi.

Cuối cùng, ngay trên cầu thang lối thoát hiểm, cô đã tìm thấy Giang Hàn Phi đang ngồi ủ rũ trên bậc thang. Cô chậm chậm ngồi xuống bên cạnh Giang Hàn Phi, nói với giọng hết sức hối hận và dằn vặt: “Bác sĩ Giang, xin lỗi, em thật sự không biết sự việc lại thành ra thế này.”

Nửa năm trước, nhân lúc Giang Hàn Phi đi công tác nước ngoài, Lâm Nhược Kỳ đã làm đơn xin ra viện. Trước khi xuất viện, cô từng để lại một bức thư nhờ Dương Tuyết Tuệ chuyển lại cho Giang Hàn Phi. Nhưng Dương Tuyết Tuệ lúc đó không muốn Lâm Nhược Kỳ và Giang Hàn Phi tiếp tục có dây mơ rễ má với nhau nên giấu đi bức thư đó đi, không đưa cho anh.

Lúc đó, Dương Tuyết Tuệ quả thật không ngờ rằng, tình trạng sức khỏe của Lâm Nhược Kỳ lại xấu đến mức này. Nếu khi ấy biết việc Lâm Nhược Kỳ mang thai là một chuyện rất nguy hiểm, chắc chắn cô sẽ không buông lời đả kích Lâm Nhược Kỳ, ép cô rời bệnh viện như thế.

Một tiếng trước, cô ngẫu nhiên gặp Tiểu Trương bên khoa Sản, mới biết Lâm Nhược Kỳ bị băng huyết do sinh non vừa được chuyển vào bệnh viện. Tiểu Trương vừa thở dài vừa nói: “Cái chị Lâm Nhược Kỳ đó hình như là bệnh nhân trước kia của khoa Ngoại tổng quát đúng không? Còn từng hiến thận cho chồng mình ngay ở bệnh viện chúng ta nữa! Đúng là tạo nghiệt mà, đã hiến thận rồi mà chị ta còn dám mang thai! Khác chi liều mạng! Cũng không biết tại sao chị ta lại không yên ổn điều trị ở bệnh viện chúng ta, lần trước bệnh viện khám thai cho chị ta muốn chuyển bệnh án ở bên đây qua đó cũng bị chị ta ngăn cản. Cậu bảo chị ta làm vậy là vì sao chứ? Không phải đang đùa với mạng sống của mình ư? Đúng là không hiểu nổi!”

Nghe xong những lời của Tiểu Trương, Dương Tuyết Tuệ phút chốc đứng lặng, cô nhớ lại những gì mình đã nói với Lâm Nhược Kỳ, chẳng lẽ Lâm Nhược Kỳ thực sự vì Giang Hàn Phi nên mới né tránh bệnh viện bọn cô?

Tay chân lạnh toát, cô hồi hã lao vào văn phòng, lục tìm bức thư đó rồi chạy đi, trao cho Giang Hàn Phi. Cô biết bây giờ mới chuyển thư cho anh đã là quá muộn nhưng cô thực sự không cách nào thoát khỏi bị sự cắn rứt lương tâm, đành hy vọng mình có thể làm chút gì đó giúp Lâm Nhược Kỳ.

Đọc xong lá thư, nghe tin Lâm Nhược Kỳ bị băng huyết, Giang Hàn Phi như phát cuồng, chạy về phía khoa Sản. Đến lúc Dương Tuyết Tuệ đuổi tới nơi vừa vặn trông thấy cảnh anh quát Cố Hạo Ninh.

Nhìn sắc mặt đỏ dần đến thê lương của Giang Hàn Phi, Dương Tuyết Tuệ cảm thấy một luồng hàn khí từ đáy lòng ùn ùn dâng trào, mắt đỏ hoe như chực khóc. “Bác sĩ Giang, bác sĩ Giang? Anh đừng như vậy, anh muốn mắng, cứ mắng em đi!”

Giang Hàn Phi quay qua, ánh mắt trống rỗng, thần sắc mịt mờ, hiu quạnh. “Mắng cô? Tại sao phải mắng cô chứ? Cô cũng nói rồi đó, cho đi là một niềm hạnh phúc. Thế thì tôi còn biết nói gì nữa?”

“Cho đi là một niềm hạnh phúc?” Dương Tuyết Tuệ nhìn Giang Hàn Phi nghi hoặc, cô từng nói câu này hồi nào?

Giang Hàn Phi chậm chậm tựa đầu vào lan có thể, nhắm mắt lại. Bức thư ấy, anh đập vào ngực Cố Hạo Ninh nhưng từng câu, từng chữ trong ấy đã khắc sâu trong tim anh, chẳng thể phai mờ.

“Hàn Phi!

Rất cảm ơn anh đã luôn chăm sóc và quan tâm đến em. Lần nào, vào những lúc em gặp khó khăn và hoang mang nhất, anh đều ở bên an ủi, khích lệ em, kéo em ra khỏi vùng lầy đau khổ, mang lại cho em dũng khí và lòng tin để đối diện với hiện thực. Hàn Phi, thực sự cảm ơn anh!

Em rất vui mừng vì có được một người bạn như anh, được quen biết anh là việc khiến em vui nhất trong suốt một năm nay. Nhưng anh quen biết em, trở thành bạn của em dường như lại là một việc bất hạnh. Em luôn mang đến cho anh những phiền toái và sóng gió vô tận, dù là vô tình hay hữu ý, mấy thứ ấy đều không thể trở thành cái cớ hay lý do để lần nữa tổn thương anh.

Hàn Phi, anh đối tốt với em, em không có gì để đền đáp. Điều duy nhất có thể làm chính là không để bản thân tiếp tục ích kỷ, trốn tránh dưới sự bao bọc và quan tâm của anh như thế nữa. Con đường mà em chọn, em buộc phải một mình đối diện, một mình đi hết.

Hạnh phúc, sau khi em đi, chuyện đứa con, xin anh giúp em tiếp tục giữ bí mật, đừng nói cho chồng em biết.

Em biết anh trước giờ luôn hiểu lầm Cố Hạo Ninh nhưng em thực sự không biết nên giải thích từ đâu. Em chỉ có thể nói, đôi lúc sự thật mà anh trông thấy không phải toàn bộ chân tướng sự việc, chuyện giữa em và Cố Hạo Ninh chính là như vậy.

Xin hãy tin em, em biết rõ sự lựa chọn của mình, nếu không có Cố Hạo Ninh, em đã sớm không còn trên cõi đời này, anh ấy đã cho em những tháng ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời, tuy ngắn ngủi nhưng với em đã là niềm hạnh phúc lớn nhất kiếp này. Mọi việc em làm vì anh ấy đều là cam tâm tình nguyện.

Hàn Phi, không cần lo lắng cho em, cũng không cần bất bình vì em. Em thực sự rất hạnh phúc!

Bởi vì cho đi vốn đã là một niềm hạnh phúc.

Nhược Kỳ.”

“Cho đi vốn đã là một niềm hạnh phúc.” Cố Hạo Ninh run rẩy nắm lấy bức thư trong tay, chỉ cảm thấy thế giới dường như đang lung lay, sụp đổ.

Anh hồi hải lấy cuốn nhật ký trong túi ra, giống, thực sự giống hệt nét chữ trong lá thư này?!

Anh đột nhiên hiểu ra tại sao có cảm giác nét chữ quen thuộc quá đỗi lúc vừa đọc cuốn nhật ký này. Bức thư kia, bức thư đính kèm bên dưới đơn xin ly hôn cũng được viết bằng chính nét chữ này!

Anh ngồi trên xe lăn mà có cảm giác như đang ngồi dưới một hồ băng sâu hun hút, toàn thân như bị nổi gai đâm và sưng sờ khôn lường bóp chặt, vỏ đại não co giật, những dĩ vãng như vô số mảnh vỡ rải rác ào ạt lao về phía anh, càng lúc càng rõ rệt và hãi hùng... Tai nạn! Sau tai nạn, Nhược Kỳ như biến thành một người hoàn toàn khác...

Tỉnh dậy sau tai nạn, khi nghe anh nói Tiểu Phong đã chết, vẻ mặt của Lâm Nhược Kỳ trắng thốt và suy sụp...

Hôm mừng Một Tết, mới sáng sớm, Lâm Nhược Kỳ đã đến viện phúc lợi thăm thầy cô và bọn trẻ, sau đó còn chăm sóc những đứa trẻ gặp tai nạn của viện phúc lợi trong bệnh viện suốt một đêm...

Sau tai nạn, Lâm Nhược Kỳ luôn chăm sóc và quan tâm chu đáo đến anh và cha mẹ... Cháo hạt kê! Đúng rồi, cô từng nấu cháo hạt kê cho anh ăn...

...

Tất cả mọi thứ đều đồng loạt hướng về những suy đoán mà anh không cách nào tưởng tượng nổi, gần như không thể tin... Anh không dám tưởng tượng, không thể tin được... chẳng lẽ... chẳng lẽ đó không phải Nhược Kỳ?

Tiếng chất vấn yếu ớt dưới đáy lòng càng lúc càng lớn, từng câu, từng chữ như sét đánh ngang tai, khiến anh vỡ lẽ, chết lặng

Đó không phải Nhược Kỳ, không phải Nhược Kỳ! Nhược Kỳ trước kia tuyệt đối sẽ không từ bỏ công việc vốn nhân nhả để đi làm trợ lý gì đó, phải thường xuyên tăng ca; Nhược Kỳ trước kia tuyệt đối sẽ không

quên kỷ niệm ngày cưới, không thích nước hoa; Nhược Kỳ trước kia đi du lịch ở Maldives tuyệt đối sẽ không cho phép anh mang theo mì ăn liền; Nhược Kỳ trước kia càng không thể thà đi xe buýt chứ không cần anh đón...

Dáng vẻ hiền dịu, nhã nhặn đó, thái độ ảm ức, nhẫn nhục rõ ràng không có chút hình bóng nào của Lâm Nhược Kỳ! Cố Hạo Ninh sức nhớ, vào cái đêm cha nằm viện, anh đã từng nhận lầm Nhược Kỳ là Tiểu Phong. Còn nữa, tiếng thì thầm gọi tên anh trong ICU! Lạc Hân nói Nhược Kỳ đã gọi tên anh, nhưng rõ ràng anh cảm nhận được Tiểu Phong đang ở bên cạnh...

“Đôi lúc, sự thật mà anh trông thấy không phải toàn bộ chân tướng sự việc...”

“Nếu không có Cố Hạo Ninh, em đã sớm không còn trên cõi đời này, anh ấy đã cho em những ngày tháng vui vẻ nhất trong cuộc đời, tuy ngắn ngủi nhưng với em đã là niềm hạnh phúc lớn nhất kiếp này...”

Chân tướng?! Chân tướng gì? Nếu không có mình, cô ấy đã sớm lìa trần?!

Cố Hạo Ninh lắc đầu nguầy nguậy, không, không phải đâu, không phải, cô ấy không phải là Tiểu Phong, không thể nào là Tiểu Phong!

Anh nhớ lại lần ở bệnh viện đó, anh xô cô đập mạnh vào thành giường, lớn tiếng nạt nộ, mắng chửi không ngớt, gỡ bỏ những ngón tay cô ôm ghì lấy anh, từng ngón, từng ngón...

Anh nhớ lại hôm mừng Một, anh không nghe cô giải thích, một mực nghĩ rằng cô đến viện phúc lợi với ý đồ xấu xa, tàn nhẫn nói với cô: “Dù cô có lộ ra về mặt yếu đuối vô tội lần nữa cũng chỉ khiến tôi cảm thấy ghê tởm...”

Và còn cháo hạt kê, cô nấu cháo cho anh, anh nôn ra hết, lạnh lùng trách mắng cô: “Mấy chuyện vô bổ, sau này đừng làm nữa...”

Hai tay Cố Hạo Ninh bấu chặt vào tay vịn xe lăn, lớp rìa bằng nhựa cứng đâm sâu vào da thịt anh, dòng máu đỏ nhuộm tay nắm màu nâu sang màu tối thẫm nhưng anh chẳng hề nhận ra.

Anh đã làm những gì? Lạnh lùng xua đuổi, bạc tình cự tuyệt, tàn nhẫn làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác, anh đối với cô chỉ có mắng chửi, chà đạp, sỉ nhục, giày vò...

Còn cô lại âm thầm chịu đựng hết lần này đến lần khác, luôn kiên trì chờ đợi, từ đầu chí cuối. Cố Hạo Ninh nhớ lại, sau khi biết được sự thật về chuyện hiến thận, anh hỏi cô nguyên nhân, cô đáp rằng: “Bởi vì em không muốn rời xa anh.”

Anh chỉ cảm thấy lồng ngực như bị một cây búa lớn giáng mạnh xuống, đập thủng một lỗ, vô số băng tuyết cuốn theo hơi lạnh rét buốt thấu xương cuộn cuộn trào ra từ vết thương sâu hoắm như lỗ đen kia... Mọi thứ trong chớp mắt sụp đổ tan tành, phút chốc cả thế giới dường như đều hoá thành tro bụi...

Cổ sức thở hỗn hển, Cố Hạo Ninh vẫn cảm thấy ngột ngạt khôn cùng, mỗi hơi thở như hàng ngàn hàng vạn kim châm xuyên qua cổ họng, đâm vào con tim. Không rời xa, không rời xa, anh tội tệ nhường kia, làm tổn thương cô sâu sắc, vậy mà cô vẫn không rời xa, dùng chính mạng sống của mình để đổi lấy sinh mạng của anh, tự nguyện rút lui để cho anh được tự do, một mình gánh lấy mọi nguy hiểm chỉ để giữ lại đứa con của hai người, bụng mang dạ chửa ngàn dặm xa xôi bay đến bên anh chỉ để giúp anh vượt qua cơn nguy khốn...

Tại sao... tại sao cô luôn ngốc nghếch, luôn khờ dại như thế? Nhẫn nhục chịu đựng, chờ đợi, hy sinh, tại sao cô có thể như thế, hết lần này đến lần khác bất chấp tất cả, đến chết không thôi?

Đôi mắt đỏ đau đón nhìn trùng trùng đèn phẫu thuật mãi không chịu tắt kia, Cố Hạo Ninh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến vậy, chiếc đèn đỏ rực đến chói mắt kia như ngọn lửa rợn người, in vào con tim anh, đến khi nơi ấy đều bị thiêu đốt đến vỡ tan thành trăm mảnh...

“Ra rồi, chị dâu ra rồi!”

Đèn phòng mổ cuối cùng cũng tắt, Đinh Hồng vội đẩy Cố Hạo Ninh đi về phái bác sĩ mổ chính.

“Vợ tôi... vợ tôi, cô ấy...?” Giọng Cố Hạo Ninh run rẩy, nói không tròn câu. Ánh mắt tràn ngập hy vọng, khẩn khoản đến mức nhún nhường khiến bác sĩ trong vô thức ngoảnh đầu đi, không đành đối diện.

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức!” Bác sĩ tháo khẩu trang, ánh mắt mệt mỏi cũng trĩu nặng u buồn. “Giữ lại được đứa trẻ nhưng còn thai phụ, cơ thể cô ấy có thể gắng gượng đến hôm nay thực sự đã là cực hạn rồi... Hai người vào gặp chị nhà lần cuối đi!”

Y tá phía sau bèn bế đứa trẻ sơ sinh đỏ hỏn đến cạnh Cố Hạo Ninh, anh như chẳng hề trông thấy, chỉ chờ dẫn ngẩng lên, ngơ ngác và hoang mang hỏi Đinh Hồng bên cạnh: “Bác sĩ đó nói, cô ấy sắp chết rồi à?”

“Anh Ninh, chị dâu... em đẩy anh vào gặp chị ấy nhé!”

Đinh Hồng muốn nói vài lời an ủi Cố Hạo Ninh nhưng phát hiện mọi ngôn từ đều trở nên xáo rỗng. Cậu xoay mặt đi, không cách nào nhìn thẳng vào đôi mắt đó. Cậu chỉ có thể cắn chặt môi, đè nén bi thương, đẩy Cố Hạo Ninh đến bên giường của Lâm Nhược Kỳ trong phòng mổ, sau đó lặng lẽ rời khỏi.

Trong phòng phẫu thuật lạnh lẽo, y bác sĩ đều đã rời đi, chỉ còn lại một mình Lâm Nhược Kỳ cô đơn nằm ở đó, ánh đèn trắng toát rọi trên người cô, trông an lành và hiền dịu biết bao, như nàng thiên sứ thánh thiện.

“Bác sĩ nói là con gái. Em đã nhìn thấy chưa?”

“Ừ, đứa bé không sao, em vẫn chưa kịp nhìn kĩ.”

Cố Hạo Ninh nắm lấy tay cô, khẽ khàng áp lên má mình. Tay cô lạnh buốt như đã mất đi hơi ấm, anh cầm bàn tay mịn màng, trắng nhợt kia, không ngừng cọ vào mặt như muốn dùng cách này để níu giữ chút hơi ấm đang mau chóng biến mất.

“Hạo Ninh, đừng đau buồn, em vui lắm, có thể sinh cho anh một đứa con, đứa con của chúng ta...”

“Không, anh không cần con của chúng ta, anh cần em, anh chỉ cần em!” Những giọt nước mắt nóng hổi lăn chã rơi xuống, gương mặt trước mắt nhoè đi trong màn lệ ướt nhoà. “Tiểu Phong... Là em phải không? Có phải em không? Tiểu Phong, anh xin lỗi...”

Đôi mắt buồn bã của cô phút chốc như thắp lên pháo hoa rực rỡ, sáng ngời.

Cô nhớ đến lời thì thầm của Hắc Vô Thường bên tai ban nãy: “Người sắp phải rời khỏi nhân gian rồi, lời thề kia, người có thể không cần tuân thủ nữa. Cứ xem như ta thoả mãn tâm nguyện cuối cùng trước khi người chết vậy.”

Nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, cô nở nụ cười dịu dàng, ánh sáng nơi đáy mắt chậm chậm tắt dần, cuối cùng chỉ còn lại sự yên bình đến tĩnh lặng, tất cả những quán quýt khắc cốt ghi tâm kia đều chìm sâu dưới đáy hồ băng giá sâu hun hút, không gợn chút sóng ngầm.

“Không phải!” Cô như chỉ nói ra một sự thật hiển nhiên đến không thể hiển nhiên hơn. “Em không phải Tiểu Phong, là Nhược Kỳ, Lâm Nhược Kỳ. Hạo Ninh, hãy sống thật tốt, hứa với em, phải sống thật tốt, vì con gái của chúng ta, đừng để con... trở thành cô nhi...”

Một giọt nước mắt óng ánh rơi xuống từ đôi mắt đang dần tắt, như một vì sao băng lướt ngang, bầu trời đêm tăm tối. Cả thế giới, trong khoảnh khắc này tựa hồ chìm vào câm lặng.

Siết chặt bàn tay búp măng đã dần mất đi hơi ấm, hai bên tóc mai đen nhánh của Cố Hạo Ninh dần chuyển sang màu hoa râm.

Đừng để con... trở thành cô nhi...

Đây là chút nhân từ sau cùng mà vận mệnh ban cho anh hay là sự phán quyết cuối cùng?

Tiểu Phong, anh từng thề sẽ không để em một mình cô độc, bất lực vùng vẫy giữa thế gian này nữa, anh từng ngỡ rằng mình có thể bảo vệ em trước mọi phong ba, bão táp, cho em hơi ấm, cho em hy vọng. Kết quả, thứ anh mang lại cho em chỉ là sự tổn thương.

Luôn là tình yêu của anh, hết lần này đến lần khác, hoá thành lưỡi dao sắc lạnh đâm vào lồng ngực em, luôn là tình yêu của anh, hết lần này đến lần khác, giày vò em đến chẳng chịt thương tích, đau đớn khôn cùng.

Còn em, cũng hết lần này đến lần khác, chỉ chọn cách âm thầm chịu đựng, không từ bỏ, không quay đầu, một mình dốc cạn sức lực cũng phải kiên trì chờ đợi đến cùng.

Đến tận giây phút cuối cùng, vì anh, vì con của chúng ta, em đã đốt cháy tất cả năng lượng của mạng sống và linh hồn, không oán trách, không hối hận, chỉ ước ao một tâm nguyện duy nhất, xin anh sống thật tốt, để con gái chúng ta sẽ không phải như em, trở thành cô nhi.

Cô nhi, Tiểu Phong, hai từ này liệu có phải là nỗi đau trong lòng em cả một đời?

Tiểu Phong, anh không nói xin lỗi em nữa, ba chữ này quá nhẹ nhàng.

Anh hứa với em, sẽ sống thật tốt, vì tâm nguyện của em, vì con gái của chúng ta, cố gắng sống tiếp.

Chỉ là sau khi con gái chúng ta lớn khôn thành người, dẫu lên trời cao hay xuống tận hoàng tuyền, anh đều sẽ tìm ra em, để không bao giờ lặp lại lỗi lầm xưa, gần như trong gang tấc mà biển trời cách biệt, tương phùng nhưng lại chẳng nhận ra nhau.

49. Q.4 - Chương 7: Phần Kết

“Tại sao cô ta không thừa nhận mình chính là Vu Tiểu Phong? Không phải tôi đã nhờ ông nói với cô ta rằng cuối cùng cô ta có thể nói ra sự thật rồi sao?” Dưới Minh Phủ âm u, Lâm Nhược Kỳ đã chờ đợi suốt mấy trăm năm qua, đang lặng lẽ nhìn thủy tinh thạch trước mặt, mãi lâu sau mới khẽ khàng cất lời.

“Có lẽ giờ đối với nàng ta, sự thật đã không còn quan trọng nữa.”

“Không quan trọng?” Lâm Nhược Kỳ nghi hoặc ngẩng lên, đứng bất gặp tia nhìn thán phục và linh ngộ chưa kịp giấu đi dưới đáy mắt Hắc Vô Thường. Ánh mắt cô nheo lại, khoé môi khẽ cong lên. “Sự thật không quan trọng, vậy cái gì mới quan trọng? Cô ta còn muốn cái gì nữa?”

“Chắc nàng ta muốn Cố Hạo Ninh có thể sống tiếp.” Hai tay chấp sau lưng, Hắc Vô Thường nhìn cô gái đã qua đời trong thủy tinh thạch, sắc nhoà ánh lên trong đôi mắt nâu.

“Để Cố Hạo Ninh sống tiếp?” Khoé môi Nhược Kỳ chậm chậm nhướn lên thành một nụ cười nhàn nhạt. “Đã trải qua biết bao chuyện thế kia, đến lúc này mà cô ta vẫn muốn để Cố Hạo Ninh sống tiếp ư?”

Khẽ thở dài, giọng Hắc Vô Thường chột vưng chút trầm khàn khó tả: “Ta đi thu hồn phách của nàng ta. Người đừng xem nữa thì hơn.”

Nhìn bóng dáng Hắc Vô Thường lướt đi mất hút, Lâm Nhược Kỳ chậm chậm xoay đầu, tiếp tục nhìn về mặt bình thần, an nhiên của “chính mình” trong thủy tinh thạch, đó thực sự là gương mặt của cô ư? Sao cô lại thấy lạ lẫm quá đỗi?

Một giọt nước mắt lạnh giá chậm chậm lăn dài trên má, rơi xuống thủy tinh thạch trong suốt, nó vỡ thành những hạt bụi óng ánh. Trong giây phút này, mọi dĩ vãng dường như đều trở nên nhạt nhòa, mơ hồ. Cuối cùng cô khẽ mỉm cười. “Đây chính là tình yêu của cô ư? Cho dù bị người mình yêu nhất căm hận, bỏ rơi, vẫn không buông tay, đến chết cũng muốn giữ gìn hạnh phúc của anh ta ư?”

Không ai trả lời. Thế gian trần tục, địa phủ âm u dường như đều ngưng lại trong khoảnh khắc này, không cách nào vượt qua, chỉ có nước sông Nại Kiều lững lờ trôi, uốn lượn về nơi xa...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-kien-cuong-hon-cai-chet>